
Flirtând cu pericolul
SUZANNE ENOCH

SERIA „SAMANTHA JELLICOE"

Samantha Jellicoe, o hoață profesionistă extrem de apreciată în branșa ei, pătrunde pe proprietatea bogatului om de afaceri Richard Addison pentru a fura o veche tăbliță de piatră. Dar, odată ajunsă în interiorul casei, Samantha descoperă că informațiile primite înainte de spargere sunt complet greșite, pentru că în reședință se află atât proprietarul, cât și niște paznici, ceea ce îi complică misiunea. Ba, mai mult, își dă seama că a fost atrasă într-o capcană, pentru că tăblița a fost deja furată, iar o bombă este gata să explodeze chiar lângă ea. Prin urmare, trebuie să fugă cât mai repede, dar bomba se declanșează, și, fără să ezite, îl salvează de la moarte chiar pe Richard Addison. Reușind să scape apoi fără a fi urmărită, crede că spargerea a fost doar o misiune eșuată, dar după câteva zile pericolul reapare, Samantha devenind singura suspectă de furt și de tentativă de crimă. Ca să scape de acuzații, este nevoită să apeleze la singura soluție pe care o are: îi propune lui Richard un parteneriat pentru a afla cine a atras-o pe ea în cursă și cine a vrut să-l omoare pe el. Curând însă, înțelegerea lor se transformă în ceva mult mai profund, care poate să le schimbe viața pentru totdeauna.

SUZANNE ENOCH a scris până în prezent 40 de romane, care au intrat pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8790-6
9 786063 387906
Lira
eBook disponibil

Flirting with Danger
Suzanne Enoch
Copyright © 2005 Suzanne Enoch

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Flirtând cu pericolul
Suzanne Enoch

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENOCH, SUZANNE
Flirtând cu pericolul / Suzanne Enoch
trad. din lb. engleză: Raluca Conțiu – București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8790-6

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111

SUZANNE ENOCH
Flirtând cu pericolul

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

LITERA
București

Pentru agenta mea, Nancy Yost, care nu a râs când i-am spus că mi-a venit această idee grozavă pentru o altfel de poveste.

Și pentru editoarea mea, Erika Tsang, care a râs, dar numai când a trebuit.

capitolul 1

Marți, ora 2.17

Samantha Jellicoe se întrebă cine anume inventase regula conform căreia hoții care voiau să spargă ceva mai mare decât o pungă de hârtie întotdeauna erau siliți să escaladeze ziduri. Toată lumea știa asta. Toată lumea se baza pe asta, de la închisori la castele, de la filme la parcurile de distracții și la proprietatea impresionantă din estul Floridei în fața căreia se afla ea acum. Pereți de piatră, garduri electrice, camere video, senzori de mișcare, agenți de securitate, toate cu scopul de a împiedica un infractor întreprinzător să treacă peste ziduri în sanctitatea spațiului privat din spatele lor.

Se uită de la zidul de piatră din fața ei la poarta dublă din fier forjat din fața casei Solano Dorado și zâmbi ușor. Unii infractori erau mai întreprinzători decât alții. Și cam atât despre reguli.

Inspirând adânc pentru a-și calma bătăile inimii, își scoase arma atârnată de umăr, se cufundă mai adânc în umbrele din fața porții, ținti spre camera video montată pe zidul de piatră înalt de patru metri și jumătate și trase. Cu un mic pufăit în aer, o minge de vopsea se împrăștie când lovi puternic partea laterală a camerei video, îndreptând-o în sus, spre coroanele copacilor, și mânjindu-i lentila cu vopsea albă. O bufniță deranjată de mișcare huhui și își luă zborul de pe creanga aplecată a unui sicomor, trecând cu o aripă chiar prin fața camerei de vederi redirecționate.

„Bună lovitură", se gândi ea, atârnându-și din nou pistolul cu vopsea pe umăr. Citise în horoscopul zilei

că aceea avea să fie ziua ei norocoasă. În mod normal, nu lua astrologia prea în serios, dar zece la sută dintr-un milion și jumate pentru o seară de lucru părea să se califice drept noroc. Se aplecă în față, strecură câte o oglindă cu mâner lung pe fiecare parte a porții grele de fier, redirecționând senzorii către ei înșiși. Odată ce făcu asta, nu-i luă decât câteva secunde să dezarmeze circuitele din panoul electric și să întredeschidă una dintre porți suficient de mult pentru a se strecura printre ele.

Își petrecuse întreaga zi memorând localizarea celorlalte camere video și a celor trei detectori de mișcare de care trebuia să treacă, iar în două minute trecu de copaci și de grădina amenajată, ajungând la baza scărilor din piatră roșie. Mulțumită planurilor și schemelor studiate, știa locul fiecărei ferestre și uși, precum și modelul, și modul de funcționare al fiecărei încuietori. Însă ceea ce planurile nu-i dezvăluiseră erau culoarea și întinderea proprietății, așa că își luă o secundă pentru a admira decadența care i se înfățișa înaintea ochilor.

Solano Dorado fusese construită în anii '20, înainte de prăbușirea bursei, și fiecare nou proprietar adăugase camere și etaje, dar și sisteme de securitate tot mai sofisticate. Aspectul actual al casei era probabil cel mai atrăgător de până acum, văruită toată în alb, cu acoperișul cu țiglă roșie și masivă, înconjurată de palmieri și sicomori bătrâni și cu un iaz de mărimea unui teren de hochei în fața clădirii. În spatele casei, unde era ea ghemuită acum, erau două terenuri de tenis, lângă o piscină de dimensiuni olimpice. Bazinele naturale alimentate de maree de la marginea oceanului susurau și gâlgâiau la doar câteva zeci de metri, dar acelea erau destinate accesului public.

Proprietatea era privată și protejată, ridicată să se potrivească mai degrabă capriciilor omului decât celor ale naturii. După optzeci de ani de modificări și extinderi de bun-gust, acum era casa cuiva cu buzunare adânci

și cu un ego la fel de impresionant. Cineva al cărui horoscop era opus horoscopului ei și care acum se întâmpla să fie plecat din țară.

Cadrele ușilor și ferestrelor probabil erau pline de senzori, dar uneori trucurile vechi și simple erau cele mai eficiente. Așa cum spusese o dată Mr. Scott din *Star Trek*, cu cât instalațiile sanitare erau mai elaborate, cu atât mai ușor era de astupat canalul de scurgere. Aruncând o privire la ceas pentru o bună sincronizare, scoase o rolă de bandă adezivă gri. Lipi banda într-un cerc aproximativ cu diametrul de aproape un metru în partea de jos a ferestrei de pe terasă, apoi scoase din rucsac o ventuză și un diamant pentru tăiat sticla. Aceasta era groasă și grea, iar sunetul pe care îl scoase când îndepărtă bucata tăiată fu mai zgomotos decât i-ar fi plăcut. Tresărind, așeză bucata circulară de sticlă în patul de flori și se întoarse la deschizătura pe care o făcuse.

Trecu rapid în revistă lista celor care ar fi putut auzi zgomotul făcut de sticla tăiată. Agentul de securitate de la parter din camera de monitorizare video nu putea auzi, dar erau cel puțin doi agenți care patrulau prin casă când proprietarul nu se afla acolo. Samantha așteptă un moment, ascultând, apoi, inspirând adânc și simțind adrenalina curgându-i prin vene, se strecură înăuntru.

Alte două bucăți de bandă țineau draperia la locul ei, ascunzând gaura din fereastră. Nu avea sens să-și dezvăluie calea de scăpare primului agent care ar fi trecut pe acolo. Urmară scările, deasupra cărora atârna un Picasso autentic, la primul etaj. Sam trecu pe lângă el, abia aruncându-i o privire. Altul atârna în sala de conferințe de la etaj, ambele fiind protejate de senzori și valorând milioane. Știa deja de ele și, oricât de tentată ar fi fost, nu pentru ele era acolo în această seară.

Samantha se opri pe palierul celui de-al doilea etaj, ghemuindu-se pe scări și aplecându-se pentru a vedea mai bine galeria lungă și întunecată. În timp ce se gândea

că în muzee văzuse colecții mai mici de arme și armament, era atentă la semnele de mișcare și la potențiali senzori nou instalați, care nu apăreau pe planurile ei, și se încruntă văzând multitudinea de locuri umbrite în care s-ar fi putut ascunde un agent de securitate pe care ea l-ar fi putut vedea doar când ar fi ajuns chiar lângă el.

Ținta ei era în mijlocul holului, printr-o ușă la stânga. Sam nu se deranjă să se mai uite la ceas; știa de când era în casă și cât era posibil să mai stea înainte ca patrula de afară să descopere fie gaura din fereastră, fie oglinzile de la poartă. Respirând iarăși adânc, începu din nou să înainteze.

Rămânând aplecată, se îndreptă spre unul dintre cavalerii nemișcați și se opri în umbra acestuia, ascultând înainte de a mai înainta puțin. Nu mai avea mult, dar trebuia să treacă de acea ușă laterală înainte de venirea patrulei. Iar sincronizarea era partea ei preferată - nu mai era vorba de dispozitive sofisticate, ci doar de nervi și abilități. Oricine le putea cumpăra pe primele, dar ultimele erau cele care făceau diferența între fete și femei.

La trei metri de destinație, se opri brusc. De-a lungul holului alunecă lumina subțire și slabă a lunii, la un metru și jumătate deasupra podelei și la câțiva centimetri de piciorul ei stâng. Un fir. Nimeni nu punea un fir în mijlocul holului. Era o idee stupidă și primitivă și reprezenta un pericol pentru cei care locuiau în casă. Desigur, nimeni nu era acasă acum, dar cu siguranță agenții puteau să uite de firul ăsta afurisit și să se împiedice de el sau să declanșeze alarma - ori ambele.

Încruntându-se, se apropie de perete ca să vadă cum era ancorat firul. Ar fi trebuit să treacă peste el, să intre pe ușă, să ia obiectul pentru care venise și să plece, dar prezența firului era atât de... greșită. Sisteme sofisticate de securitate peste tot, iar aici un blestemat de fir de oțel.

Un blestemat de fir de cupru, se corectă ea după ce se uită mai bine. Firul era întins între două panouri mici

și negre de pe fiecare perete și nu tocmai paralel cu podeaua. Aproape, dar nu perfect paralel. Da, proprietarul casei era faimos datorită izolării sale exagerate, dar o capcană de acest tip părea să fie totuși prea mult. Din ceea ce văzuse până acum, părea să fie foarte atent la lucrările efectuate în casă. Încruntătura ei se adânci și mai mult.

– Stai pe loc!

Sam îngheță, aplecată lângă fir. „La dracu'!" Agentul de securitate sosise mai devreme. La vreo zece metri în fața ei, de cealaltă parte a ușii, o umbră ieși dintre două armuri strălucitoare.

– Nu face nici o mișcare!

– Nu fac, răspunse ea calmă.

El aparținea acestui loc, ea, nu. În plus, el avea un pistol mare în mână, pe care nu părea să-l stăpânească foarte bine.

– Nu sunt înarmată, continuă ea pe același ton calm, uitându-se la arma care tremura și îndemnându-l în tăcere pe posesorul acesteia să nu intre în panică.

– Atunci ce ai pe umăr? ripostă el, apropiindu-se puțin.

Pe frunte îi alunecă o picătură de transpirație.

„Rămâi calmă! Fă-l și pe el să se simtă calm!"

Știa cum să facă asta – o făcuse și altă dată.

– Este un pistol cu vopsea.

– Pune-l jos! Pune jos și geanta de pe celălalt umăr!

Cel puțin încă nu începuse să tragă în direcția ei. Era tânăr, dar avea ceva antrenament, slavă Domnului! Ea ura amatorii. Sam își lăsă lucrurile jos, așezându-le pe covorul persan lung, care acoperea mijlocul holului.

– Nu ai de ce să-ți faci griji. Suntem în aceeași echipă.

– Pe naiba! Eliberându-și mâna stângă, el și-o duse la umăr. Clark? Avem un intrus. Etajul doi, în galerie.

– Serios? se auzi răspunsul în stația radio.

– Foarte serios. Trimite poliția!

Bucurându-se în sinea ei că proprietarul ținea suficient la intimitatea lui pentru a nu instala camere de luat vederi în casă, Samantha scoase un oftat adânc.

– Chiar nu e nevoie de asta. M-a angajat șeful tău pentru a testa securitatea.

– De parcă nu aș mai fi auzit scuza asta, ripostă el, sarcasmul lui fiind evident chiar și în încăperea întunecată. Mie nu mi-a spus nimeni, așa că păstrează povestea asta pentru polițiști. Ridică-te!

Ea se ridică încet, ținându-și mâinile depărtate de corp, în timp ce nivelul adrenalinei îi mai crescu puțin. Pentru orice eventualitate, făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de fir.

– Dacă ai fi știut despre asta, nu ar mai fi fost un test. Haide, aș fi putut lua Picasso-ul de jos, Matisse-ul din salon sau orice aș fi vrut. Treaba mea e să testez securitatea. Aprinde luminile și o să-ți arăt cartea mea de identitate!

Luminile se aprinseră suficient de repede și de strălucitoare pentru a o face să tresară. „Ce naiba?" Nu exista nici un sistem de comandă vocală, iar agentul arăta la fel de nedumerit, cu pistolul tremurându-i alarmant în mână.

– Ușurel, spuse ea calm.

Își îndoi puțin genunchii, gata să fugă.

Privirea agentului trecu peste umărul ei, către scări.

– Domnule Addison, am găsit...

– Văd.

Sam se luptă cu valul de enervare și cu blestemata de curiozitate de a-l vedea pe bogătașul atât de rar fotografiat. Dacă reușea să iasă de acolo, ceea ce începea să pară tot mai puțin probabil, avea de gând să-l omoare pe Stoney. „Nu-i nimeni acasă pe naiba!"

– Richard Addison, presupun, mormăi ea peste umăr, relaxându-și din nou postura.

– Credeam că el te-a angajat, spuse agentul, mai încrezător acum, cu luminile aprinse și cu întăririle pe drum.

– Nu el, răspunse Samantha, hotărâtă să continue jocul. Firma de securitate. Myerson-Schmidt. Șefii *tăi*.

– Mă îndoiesc, murmură vocea joasă din spatele ei, suficient de încet pentru ca numai ea să audă. Pentru un tip bogat, se mișca destul de discret. Nu e înarmată, Prentiss, continuă Addison pe un ton normal, cu o urmă de accent britanic cultivat. Lasă jos pistolul înainte să fie rănit cineva și vom continua discuția jos!

Prentiss ezită, apoi își băgă pistolul în toc.

– Da, domnule.

– Acum, ia să te vedem, domnișoară...

– Smith, completă ea.

– Ce neașteptat!

Sam nu asculta. Ea se uită la Prentiss cum își punea pistolul în toc și îl văzu apropiindu-se, evident încântat că putea să-i facă pe plac șefului cel mare. Observă că nu aruncă nici măcar o privire în jos.

– Stop! îi ordonă ea, panica bruscă făcând ca ordinul să sune scurt și ascuțit.

– Pe nai...

– Dumnezeule!

Sam se întoarse, aruncându-se spre scări și izbindu-se de Addison, reținând doar că acesta avea pieptul gol, ochi gri uluiți și păr negru ciufulit, înainte de a cădea pe podea odată cu el. Cu un sunet scurt și un fulger luminos, holul explodă. Valul de căldură o izbi, lipind-o și mai tare de Addison. Casa se cutremură în sunet de sticlă spartă. Un vuiet zgomotos traversă galeria, iar luminile se stinseră din nou.

capitolul 2

Marți, ora 2.46

Richard Addison se trezi alături de un paramedic care îi ținea pleoapa deschisă și îi examina ochiul stâng cu o lanternă.

– Dă-te naibii jos de pe mine! mormăi el, luptându-se să se ridice.

– Stai întins, domnule Addison! Ai putea avea răni interne...

– La naiba! icni el, întinzându-se din nou, străbătut de un val de durere în partea din spate a capului.

Pe lângă asta, se simțea ca și cum ar fi fost lovit în coaste cu o bâtă de baseball. Încercă să inspire, dar clipi atât din cauza durerii, cât și a mirosului acru de fum. Dintr-odată, își aminti totul – explozia, agentul. Fata.

– Unde e?

– Nu-ți face griji, domnule, spuse altă voce, și un alt paramedic îi apăru în câmpul vizual. V-am contactat medicul, așteaptă la spital.

– Nu, unde e femeia?

Nu avea de ce să întrebe de Prentiss. Simțise fierbințeala flăcărilor și resturile arzânde care îl loviseră în față.

– Nu știm nimic sigur, domnule. Toată lumea e aici – cei de la departamentul de geniști, cei de la omucideri, criminaliștii, dar trebuie să aștepte până când termină pompierii. Ați văzut dispozitivul?

Richard tuși din nou, tresărind de durere.

– N-am văzut nici un amănunt nenorocit.

– Sigur? întrebă a treia voce, iar el se strădui să se concentreze.

Haine simple, cu o cravată ieftină, dar de bun-gust. De la omucideri, după cum spusese paramedicul.

– Și dumneata cine ești? întrebă el oricum.

– Castillo. Omucideri, răspunse detectivul. Agenții de jos ne-au chemat pentru o explozie și un intrus. Asta ar fi femeia despre care ai întrebat?

Addison dădu din cap aprobator.

– Presupun că da.

– Ei bine, te-a vrut mort. Destul ca să moară odată cu agentul și cu dumneata. Ai fost norocos că ai reușit să cobori scările. O poți descrie?

Richard se uită în jur. Era la etajul inferior, pe palier, iar capul continua să-i bubuie acolo unde-l lovise de podea. Nu îl trăseseră pompierii în jos pe scări, altfel Castillo nu ar fi făcut comentariul acela despre norocul lui. Şi era sigur ca naiba că nu coborâse singur.

– A spus că o cheamă Smith, spuse el rar, ridicându-se în şezut. Mică, subţire, cu haine negre. Era cu spatele la mine şi purta o şapcă de baseball. Mă tem că altceva nu ştiu. Ochi verzi, adăugă el, amintindu-şi că îi văzuse pentru o clipă faţa când se izbise de el – când îi salvase viaţa.

– Nu-i mult, dar putem căuta la spitalele din zonă. Chiar dacă ar fi avut armură, mă îndoiesc că a plecat de aici fără nici o zgârietură. Detectivul îşi trecu un deget peste mustaţa groasă şi încărunţită. Mergem la spital şi mai stăm de vorbă acolo.

„Minunat."

Presa avea să adore asta. Richard clătină încet din cap.

– Nu merg.

– Ba da, domnule Addison. Dacă mori acum, sunt concediat.

Două ore mai târziu, auzind sporovăiala celor de la presă şi văzând luminile camerelor de luat vederi pe holul îngust, cu pereţi albi şi linoleum pe jos, îşi dori să fi rămas la proprietate. Desigur, presa aflase. Numai Dumnezeu ştia ce spectacol încercau să facă din şederea lui în spital. Îi spuse doctorului asta, în timp ce acesta îi cosea o rană de vreo zece centimetri de pe piept.

– Rezişti nesperat de bine, spuse doctorul Klemm, terminând sutura. Am adus un tranchilizant pentru elefanţi. Păcat că nu a trebuit să-l folosesc.

– Ţine-l la îndemână pentru orice eventualitate. Sunt furios ca naiba, spuse Richard scurt, încercând să inspire superficial şi să nu se prăbuşească din nou pe pat. Efectul analgezicului pe care i-l dăduseră paramedicii în ambulanţă începea să treacă, dar îl făcea să se simtă ameţit şi nu dorea să mai ceară unul. Cineva încercase

să-l omoare și nu avea de gând să-și piardă cunoștința în timp ce altcineva descurca ițele. Unde-i Donner?

– Aici sunt. Înalt și slab, cu un accent texan în vocea melodioasă, șeful casei de avocatură Donner, Rhodes și Chritchenson intră în cameră. Doamne, arăți ca naiba, Rick!

– Cine-i ea, Tom? Și unde-mi sunt hainele?

– Încă nu știm. Și hainele sunt chiar aici. Ochii de un albastru-deschis se îngustară. Dar vom afla. Poți conta pe asta.

Punând pe scaun o geantă sport, scoase din ea o pereche de blugi, un tricou negru și o cămașă de bumbac cu mâneci lungi.

Richard ridică dintr-o sprânceană.

– Din colecția de haine pentru excursii a lui Tom Donner, presupun?

– Nu m-au lăsat să intru la tine. Ți se vor potrivi. Încruntându-se în timp ce Klemm termina de pansat toracele lui Richard, Donner îi dădu o pereche de pantofi sport. Ce faci aici, oricum? întrebă el. Ar fi trebuit să fii în Stuttgart.

– Harry a încercat să mă convingă să mai stau o zi. Ar fi trebuit să-l ascult. Richard își roti un umăr, icnind din nou de durere. Vreau să vorbesc cu Myerson-Schmidt la telefon.

– E 4.00 dimineața. Îi concediez eu pentru tine mâine.

– Nu înainte să vorbesc cu ei.

Și nu înainte de a se convinge că nu trimiseseră o femeie foarte deșteaptă – și norocoasă – să testeze sistemul de securitate.

– La naiba, polițiștii au găsit una dintre camere printre crengi, oglinzi care blocau semnalul senzorilor și o gaură mare într-o fereastră de pe terasă. Ca să nu mai vorbim despre bucățile împrăștiate dintr-un agent de securitate și de Rick Addison cu părul în flăcări.

– Părul meu nu era în flăcări, dar mulțumesc pentru această imagine. Și nu am de gând să stau aici și să-mi frâng mâinile. Vreau să fiu acolo când o interoghează.

Bineînțeles, mai întâi trebuiau să o găsească. El presupunea că poliția urma să o găsească, dar, în același timp, avea senzația că nu era ușor. Oricine ar fi fost ea, încă îl făcea să aibă îndoieli cu privire la testarea sistemului de securitate, și asta după ce etajul al doilea explodase.

– Las-o baltă, Rick! E doar cineva care a vrut să fure de la tine și a ratat. Nu e prima care încearcă. Lângă lift sunt deja cinci echipaje de știri care vor, la rândul lor, ceva de la tine.

– Cred că mi-a salvat viața. Înăbușindu-și un geamăt, Richard își trase tricoul de împrumut peste cap. Și asta e o premieră pentru cineva care mă vrea mort.

Tom Donner deschise și închise gura.

– Spune-mi ce s-a întâmplat!

Rick îi spuse totul, de la faza cu faxul pe care un idiot îl programase să sune la fiecare două minute începând cu ora 2.00 dimineața până la apelul de securitate care îl informa pe Clark că Prentiss descoperise un intrus și terminând cu felul în care domnișoara Smith încercase să-l oprească pe Prentiss să înainteze, aruncându-se apoi peste el tocmai când holul explodase.

– Smith? repetă Donner.

– Presupun că e o minciună, răspunse Rick cu un zâmbet vag.

– Crezi? Știa despre bombă.

Richard clătină din cap.

– Știa ceva. Am văzut privirea ei când s-a lovit de mine. Era îngrozită.

– Și eu aș fi dacă un agent idiot ar declanșa explozivul înainte să fi apucat să mă adăpostesc.

– Ar fi putut trece pe lângă mine înainte să explodeze. Nu a făcut-o. M-a trântit la pământ. Și nu m-am târât singur jos, orice ar crede poliția.

Sigur ea venise acolo pentru a-l jefui. Partea cinică și suspicioasă din el era gata să admită că venise și pentru a-l ucide. Ceva însă se întâmplase și schimbase totul. Iar el voia să știe ce și de ce.

Detectivul pe care îl întâlnise la proprietate se ivi în cadrul ușii.

– Castillo, spuse el, arătându-i insigna lui Donner, care pornise spre ușă. Ești sigur că faptul că s-a izbit de tine nu a fost doar un accident, domnule Addison?

– Sunt sigur, mormăi Richard. Nu voia să aibă de-a face cu detectivul chiar acum. Odată cu explozia, lucrurile deveniseră foarte personale. Voia să fie cel care punea întrebările și dorea răspunsurile numai pentru el. Asta semăna prea mult cu a lucra pentru altcineva – și nu așa își conducea el afacerile sau viața.

Detectivul își drese vocea.

– Eu sunt mai suspicios. Am emis un mandat de căutare și, după cum spuneam, trebuie să apară undeva, solicitând îngrijiri medicale. Sugerez să găsești un loc sigur, iar eu voi asigura un serviciu de pază permanent.

Richard se încruntă.

– Nu vreau să mă urmărească nimeni.

– Așa e procedura. Poți apela fie departamentul de poliție din Palm Beach, fie biroul șerifului.

– Nu. Nu mă las alungat din propria casă – și am propriul sistem de securitate.

– Cu tot respectul, nu sunt prea impresionat de sistemul dumitale de securitate, domnule Addison.

– Nici eu, deocamdată.

Gemând, se ridică cu grijă și trase pe el perechea decolorată de blugi.

– Doamne, Rick! Îți aduc un scaun cu rotile.

Avocatul înalt porni spre ușă cu pași mari.

– Pot să merg, spuse Richard, încleștându-și dinții în timp ce își îndrepta spatele. Probabil trebuia să fie recunoscător că sângele lui nu băltea undeva pe podea, dar,

la naiba, îl dureau toate! Iar domnișoara Smith fusese chiar acolo, cu el. Tom, sună acum la Myerson-Schmidt! Vreau să vorbesc cu cineva care îmi poate da niște răspunsuri, nu cu vreun subaltern.

– Imediat!

Donner se întoarse în cameră, cu telefonul mobil la ureche și împingând un scaun cu rotile.

Încercând să nu se aplece din cauza durerii, Richard se întoarse spre Castillo.

– Dacă... Când o găsești pe domnișoara Smith, vreau să știu. Și vreau să fiu acolo.

– Procedura nu e chiar așa, domnule Addison.

Renunțând să mai facă pe stoicul, Rick se lăsă în scaunul cu rotile.

– La dracu' cu procedura! Taxele mele acoperă jumătate din bugetul anual al departamentului tău. Dacă vorbești cu ea, am de gând să fiu acolo.

Donner îi aruncă o privire, dar Richard se prefăcu a nu observa. Fiascoul și, prin urmare, răspunsurile depindeau de el.

– Voi vedea ce pot face.

– Ce a făcut?

Samantha tresări.

– La naiba, Stoney, ai grijă! Îmi mai trebuie brațul ăsta.

Cu degetele groase surprinzător de agile, Stoney strânse tăietura lungă și în zigzag de pe umăr.

– Ai nevoie de spital, drăguțo!

Cu mâna liberă, stoarse un tub de super glue peste rană.

– Am nevoie de un obiect greu și contondent cu care să te lovesc în cap, ripostă ea mai mult pentru a-și ascunde icnetul de durere, nu pentru că încă era furioasă. Ai spus că Addison mai rămâne o zi în Stuttgart.

– Așa au crezut și cei de la *Wall Street Journal*. Era vorba de o afacere cu Harold Meridien. Dă vina pe cei

de la *Journal* pentru că au avut informații proaste sau dă vina pe el pentru că i-a mințit. Cel puțin ai fi putut pune mâna pe un Picasso în drum spre ieșire. Alarma era deja declanșată.

– De parcă aș fi putut fura un Picasso fără să ai deja un cumpărător. În plus, aveam destule pe cap, mulțumesc foarte mult.

Chiar *avusese* suficiente pe cap, și anume un Richard Addison inconștient. Văzuse în *Inquirer* câteva fotografii cu el din timpul divorțului scandalos, cu un an în urmă, și altele din timpul unei emisiuni de divertisment de la Hollywood, în urmă cu câteva luni, când donase o sumă scandalos de mare de bani pentru o cauză susținută de câștigătorul Oscarului de anul trecut. Bogat, divorțat și retras. Și enervant de imprevizibil.

– Ar trebui să fie bine acum, spuse Stoney, eliberându-i cu grijă umărul. Lipiciul ține marginile rănite apropiate. O să te bandajez doar pentru a fi siguri.

– Cum e spatele?

Samantha își răsuci gâtul, încercând să vadă.

– Bine că ai purtat vesta antiglonț, drăguță! Se poate vedea conturul ei pe spate. Trasă cu degetul pe spatele ei o linie imediat sub omoplați. Fără maiouri decoltate o vreme. Dar mă îngrijorează mai mult rana de pe spatele piciorului. Tu mergi mult, iar lipiciul n-o să țină.

Sam se uită la el.

– Ești îngrijorat? Pentru mine? Ce drăguț!

Sărutându-i vârful strâmb și plat al nasului, ea se dădu jos cu grijă de pe masa de bucătărie.

– Vorbesc serios. Trebuie să fi lăsat ceva sânge în urma ta. Cum e cu depistarea ADN-ului și cu toate alea?

Ea se gândise la asta și găsise o explicație logică pentru ca gândul acela să nu o mai deranjeze.

– Trebuie să mă compare cu ceva, răspunse ea, pășind încet, aproape experimentând, pentru a vedea cum rezista lipiciul. Și nu mă au în baza de date. Se uită la ceasul

de deasupra frigiderului. E trecut de 5.00. Mută pe un canal de ştiri, te rog!

În timp ce el se îndrepta spre comoda televizorului, foşnind din halat şi papucii de casă, Sam se îmbrăcă într-o pereche de blugi de rezervă pe care-i ţinea acasă la Stoney. Probabil de asta le spuneau mereu mamele copiilor lor să poarte lenjerie curată, reflectă ea, tresărind în timp ce materialul se freca de rana de pe picior. În caz că erau implicaţi în explozii.

– Sam, ai spus că agentul a murit, mormăi Stoney, schimbând canalele televizorului. După ce vrei să te uiţi, după sacul cu cadavrul?

– Am plecat repede, răspunse ea, luându-şi un tricou şi deschizând frigiderul ca să-şi ia o doză de cola dietetică. Cred că am evitat toate camerele de pe proprietate, dar aş vrea să fiu sigură.

El ridică dintr-o sprânceană şi se uită la ea.

– Asta-i tot?

– Păi sunt curioasă cine a întins firul de-a latul holului. Şi ar fi de ajutor să ştiu dacă Addison a supravieţuit sau nu.

Oricât de normal i-ar fi fost tonul, Stoney ştia că era îngrijorată. Explozia o trântise la pământ şi era evident că îi zguduise creierul. Îl târâse pe Addison în jos pe scări mai degrabă din reflex, apoi îşi dăduse seama că el o putea descrie poliţiştilor. Agentul, Prentiss, sigur era mort, iar dacă ea ar fi fost cea care ar fi descoperit un intrus pe hol în momentul exploziei unei bombe, ar fi ştiut pe cine să dea vina. Era rău. Foarte rău.

– Sam.

Ea îşi ridică repede capul spre televizor.

– ... liniştea nopţii a fost întreruptă de un incendiu la Solano Dorado, proprietatea din Palm Beach a milionarului şi filantropului Richard Addison. A fost raportat un deces, iar cauza încă este investigată şi a fost declarată

suspectă. Addison a fost dus la spital pentru îngrijirea unor răni minore și a fost externat.

În imagine apăru Addison însoțit de un bărbat înalt și blond, urcând pe bancheta din spate a unei limuzine Mercedes negre. Părul ciufulit ascundea pe jumătate bandajul care-i acoperea fruntea, dar altfel părea neatins. Pentru un moment, Sam fu ușurată.

– Minunat, oftă Stoney. Ar fi trebuit să-l lași acolo.

– Nu cred că m-ar fi ajutat la ceva să-l las pe Richard Addison să ardă, ripostă ea, ascunzându-și înfiorarea produsă de acest gând.

– Te-a văzut?

Sam ridică din umeri.

– Scurt timp.

– Vor veni după tine.

– Știu. Mă pricep să mă ascund.

– De data asta e diferit, draga mea.

Sam știa și asta. Cineva murise. Și aproape că murise și un bărbat foarte bogat. Iar ea nici măcar nu reușise să pună mâna pe tăblița de piatră după care intrase.

– Am fost o idioată. Ar fi trebuit să-mi dau seama că altcineva a intrat deja acolo și a pus exploziv. La naiba! Luă o înghițitură mare de suc. Cine ar vrea să arunce în aer casa aia? Care e scopul?

Stoney se uită la ea.

– Crimă?

– Dar de ce? Și de ce atât de urât?

– Știi, Sam, răspunse muntele negru îmbrăcat în frotir, dacă aș fi în locul tău, m-aș preocupa mai degrabă de posibilitatea de a fi învinuit de uciderea agentului decât să fiu doamna *Verdict: crimă!*

– Jessica Fletcher, îl corectă ea absentă, uitându-se la televizor, acum fără sonor, unde se vedeau imagini cu Addison la o gală de caritate, cu modelul Julia Poole la brațul său.

– Și dacă aș avea o memorie ca a ta, aș merge la emisiuni televizate, nu aș fura rahaturi.

Nu-i putea învinui pe cei din redacția de știri că difuzau atâtea materiale despre Addison – cu fața și banii lui, ridica ratingurile. Sigur, un scandal politic sau un faliment ar fi fost drăguț, dar nu, ea trebuise să-i spargă casa într-o zi fără nici un fel de eveniment. Îl urmări când răspunse la niște întrebări despre un nimic sau altul. Plictisit, se gândi ea, și puțin amuzat de lingușitorii din jurul lui.

– N-am furat niciodată *rahaturi*, mersi foarte mult, și oricum prefer să mă gândesc la asta ca la relocarea involuntară a obiectelor. Terminând de băut ultima gură de suc, aruncă doza în coșul de gunoi al lui Stoney și își luă hainele zdrențuite. Avea de gând să le arunce într-un container în drum spre casă. Vesta era mai grea, dar cel puțin putea fi salvată. Sam și-o puse peste umărul sănătos. Ies puțin. Te sun diseară.

– Unde te duci, Sam?

Ea îi aruncă o privire peste umăr și se forță să-i zâmbească.

– De parcă ți-aș spune.

– Ai grijă, fetițo, o atenționă el, însoțind-o până la ușă.

– Și tu. Cumpărătorul tău știa că ai pe cineva care are de gând să fure tăblița. Ar putea pune presiune pe tine.

El zâmbi, buzele dezvăluindu-i dinții albi.

– Îmi place presiunea.

De obicei, și ei îi plăcea, dar nu atât de multă. Polițiștii care căutau un inel pierdut, o vază dispărută sau un tablou furat o făceau cu și mai multă grijă când cineva murea din cauza asta. Cu atât mai mult cu cât moartea avusese loc în casa unui bărbat care apăruse pe coperta revistei *Time*.

Trebuia să se gândească bine. Trebuie să se gândească la motivul pentru care cineva ar fi întins firul unui explozibil în holul unei galerii în care se aflau exponate

de milioane de dolari. Și mai voia să știe dacă o anumită tăbliță de piatră apărea pe lista obiectelor distruse – sau dacă avea să fie învinuită de dispariția acesteia, pe lângă toate celelalte.

capitolul 3

Marți, ora 6.15

Tom Donner își închise telefonul mobil.

– Myerson-Schmidt confirmă că nu a trimis pe nimeni să testeze securitatea. Dar sunt foarte dornici să continue relația cu tine.

Așezat lângă el pe bancheta din spate a limuzinei Mercedes, Richard expiră sonor. La naiba! Sperase că evaziva domnișoară Smith spusese adevărul.

– Și Prentiss? Are familie?

– Are părinți și o soră mai mare, toți în Dade County. Myerson-Schmidt a trimis un consilier la ei.

– Nu îi voi deranja, hotărî el. Secretara mea le va transmite condoleanțe și va vedea dacă au nevoie de ceva.

– Domnule, în față sunt presa și blocajul poliției, spuse șoferul peste umăr, încetinind limuzina SL500 neagră și lungă.

– Treci printre ei, Ben. Nu mă ține nimeni afară din propria casă.

– Credeam că voi, britanicii, sunteți cu toții stoici în fața dezastrului.

Richard își mută privirea de la avocat în timp ce camerele și reporterii urmăreau mașina.

– *Așa* mă comport eu, cel stoic. Vreau să plece, Tom.

– Reporterii sau polițiștii?

– Toți.

– Păi, bine, fac ce pot cu presa. Dar luând în considerare că azi-dimineață cineva a încercat să te omoare, îți sugerez să lași poliția să-și facă treaba.

– Nu de pe aleea din fața casei. Nu am de gând să schimb felul în care-mi trăiesc viața. În lumea mea, dacă par slab, *sunt* slab. Nu vreau ca poliția să-mi baricadeze casa, ca și cum mi-ar fi frică să pun piciorul afară. Lăsând la o parte toate celelalte lucruri, refuz să trăiesc într-o tabără de armament.

– În regulă. Voi face tot ce pot. Dar recunoaște, Rick, ești o marfă prețioasă.

Trecură de porți, care fură deschise de doi ofițeri. Richard își înăbuși iritarea indusă de faptul că trebuia să i se permită să intre la el acasă și își ținu privirea ațintită asupra casei în timp ce traversară pâlcul luxuriant și verde de palmieri, ajungând la aleea curbată din față. Mobilă distrusă, draperii și covoare erau întinse pe marginea aleii pietruite, alături de statui și tablouri așezate mai îngrijit. Angajații companiei de asigurări erau deja acolo, numărând și examinând obiectele de artă și învelindu-le pe cele mai delicate în folii de protecție – totul sub ochii vigilenți ai și mai multor polițiști.

– Câteva ferestre sparte, comentă Donner, aplecându-se peste Rick ca să vadă mai bine, și țigle înnegrite. În afară de asta, de aici nu arată prea rău.

Alt polițist în uniformă deschise ușa limuzinei când opriră. Lui Richard îi înțepeniseră încheieturile pe drumul de la spital, așa că tresări când se întinse.

– Ar trebui să vedeți cum e înăuntru, mormăi el, urcând scările impunătoare. Treptele de granit încă erau acoperite cu prelate și echipamente și pline de grupuri de persoane din serviciile de urgență, care beau cafea din ceștile lui de porțelan.

– Domnule? Domnule Addison? Ofițerul din spatele lor îi ajunse cu pas grăbit. Domnule, încă nu este sigur să intrați în casă.

– Mie mi se pare suficient de sigur, replică Richard, aruncând un ochi spre grămada de obiecte împrăștiate pe gazon.

Probabil scoseseră toate obiectele din galeria de la etajul doi.

– Vreau să spun că încă nu și-au dat acordul geniștii. Au verificat subsolul și primele două niveluri, dar nu și etajul al doilea și podul.

– Atunci spune-le să mă anunțe dacă pare ceva pe punctul de a sări în aer.

– Rick, îl atenționă Donner, ei sunt de partea ta.

Richard se încruntă. Aranjase proprietatea astfel încât să aibă parte de intimitate, să se poată retrage departe de camerele de luat vederi și de reporterii care păreau să-l vâneze mereu. Trebuia să admită faptul că, în absența poliției, jumătate din reporterii de la ziarele de scandal ar fi sărit probabil peste ziduri. Se întoarse, uitându-se la ofițerul care încă era în spatele lui.

– Cum te numești?

– Kennedy. James.

– Poți veni cu noi, James Kennedy. Atât timp cât nu ne stai în cale.

– Domnule? Ar trebui să...

– Da sau nu, Kennedy.

Din cauza durerii de cap și a coastelor lovite, nu avea dispoziția de a fi prea diplomat.

– Domnul Addison a vrut să spună, interveni Tom, că intenționează să coopereze pe deplin cu departamentul de poliție. Dar nenumăratele sale afaceri au nevoie de atenția sa imediată. Prezența dumitale va fi o garanție a faptului că nu vom merge nicăieri altundeva și nu vom atinge nimic din ce ar putea compromite investigația.

– Celor de la omucideri nu le va plăcea asta, răspunse Kennedy.

– Vom avea grijă.

– Păi, bine atunci. Presupun că e în regulă.

Danté Partino, managerul de achiziții al proprietății lui Richard, îi întâmpină în timp ce urcau spre etajul al doilea.

– E un dezastru, Richard, spuse el, într-o engleză cu accent italian. Cine ar face așa ceva? Ambele armuri din 1190, casca romană, jumătate din piesele din secolul al XVI-lea...

– Văd și eu, îl întrerupse Richard, oprindu-se în capătul scărilor. Dezastru era puțin spus. *Armaghedon* părea o descriere ceva mai potrivită. Bucăți înnegrite și îndoite din armuri zăceau acolo unde căzuseră, soldați anonimi pe câmpul de bătălie acoperit de marmură și covoare. O tapiserie din timpul Renașterii franceze, una dintre primele piese colecționate de el, atârna în franjuri pe perete. Ce rămăsese din ea cu greu putea fi recunoscut. Simți cum îl străbătu un val de mânie. Cel care-i făcuse așa ceva nu avea să scape nepedepsit.

– Dumnezeule! șopti Tom. Unde stăteai tu?

Richard făcu patru pași lenți în față, mult dincolo de marginea dezastrului.

– Cam aici.

Danté își drese vocea, întrerupând tăcerea care se așternuse.

– Rick, vreau să inspectez toate obiectele afectate, dar cei de la asigurări se poartă de parcă le-ar aparține totul. Habar n-au cât de delicate...

– Danté, e în regulă, îl întrerupse, mai mult de dragul managerului său. Era atât de furios încât pierderea lucrurilor reprezenta doar un amănunt. Voia să știe cine le distrusese. Tom se va asigura că ești consultat în toate privințele.

– Dar...

– Așa stau lucrurile, Danté.

Partino încuviință din cap, încleștându-și degetele pe mapa pe care o ținea în mâini.

– Foarte bine. Dar apa din sistemul antiincendiu și de la furtunurile pompierilor a stricat câteva tablouri de la primul etaj. Le-am putea sal...

– Dar tăblița de piatră? îl întrerupse Richard.

Admira pasiunea lui Partino, dar avusese o noapte a naibii de lungă.

– Nu e aici, spuse Castillo din spatele lor, de pe scări. Bănuim că după asta a venit ea. Iar dumneata, domnule Addison, nu ar trebui să fii aici. Investigăm o crimă...

– Ați fotografiat și ați amprentat totul?

– Da.

– Atunci ce fel de explozibil a fost?

Ignorând sâsâitul ofițerului Kennedy, Richard făcu un pas în față și se așeză pe vine în apropierea unei găuri înnegrite de fum din peretele holului.

Castillo oftă.

– Se pare că un fir-capcană a fost întins de-a latul holului, legat de o grenadă de mână. Tragi de fir și explodează. O capcană instalată rapid, dar profesionistă – și foarte eficientă. Perfectă pentru a-ți acoperi urmele dacă ești prins înainte să fi ieșit.

– Dar dacă ar fi ieșit înainte să fi fost văzută? întrebă Richard.

– Atunci ar fi fost un mod numai bun de a complica investigarea unui jaf.

– Și ceva al naibii de riscant, completă Richard mai încet. Câțiva ani pentru jaf versus pedeapsa cu moartea pentru crimă de gradul întâi, nu-i așa?

– Numai dacă e prinsă. Aș putea risca așa ceva pentru lucrurile pe care le aveți aici.

– Eu nu. Richard se îndreptă, scuturându-și praful de pe mâini. Castillo, te las să lucrezi, dar, te rog, ține-mă la curent cu investigația! Trebuie să dau câteva telefoane.

În timp ce Danté se foia pe acolo ca o cloșcă îngrijorată, Tom și Richard se închiseră în biroul de la primul etaj. Ferestrele uriașe dădeau spre peluza și iazul din față, în general o priveliște suficient de liniștită, dar acum acoperită de uniforme și de gunoi. Cu un geamăt pe care nu și-l putu opri, Richard se lăsă pe scaunul din spatele severului său birou negru, cu accente de crom.

Era una dintre puținele piese moderne din casă, și asta doar pentru că în secolul al XVII-lea nu se făcuseră birouri potrivite pentru telefoane și computere.

– Ce te deranjează? întrebă Donner, scoțând o sticlă de apă din micul frigider din încăpere și așezându-se pe unul dintre scaunele somptuoase din capătul îndepărtat al camerei. În afară de faptul că aproape ai fost făcut bucăți.

– Ți-am spus că nu am putut dormi azi-noapte.

– Din cauza faxului.

– Exact. Așa că am hoinărit, așteptând o oră decentă pentru a suna la biroul din New York. Galeria ar fi fost următoarea mea oprire, cu sau fără intrusă.

Tom rămase tăcut o clipă, procesând informația.

– Îi concediezi pe cei de la Myerson-Schmidt.

– Nu despre asta-i vorba. Ea a strigat la Prentiss să se oprească, apoi m-a lovit cu forța unui buldozer.

– Castillo spune că fugea să-și apere pielea.

– Nu.

– Atunci ce e, Rick? Cu adevărat?

– Să spunem că s-a strecurat înăuntru, a trecut de toată securitatea și a luat tăblița – deși am obiecte mult mai valoroase –, apoi s-a oprit pe hol, a montat explozibilul, dar a fost prinsă. Apoi a încercat să prevină rănirea cuiva în explozie.

– A încercat să prevină rănirea *ei* în explozie.

„Poate."

– Dar, dacă nu s-ar fi oprit să pună bomba, ar fi fost plecată înainte să-și dea seama cineva că exista un intrus.

Tom își încrucișă picioarele lungi în dreptul gleznelor.

– În regulă, posibilitatea numărul unu: obiectivul nu a fost jaful. Așa cum ai spus, a trecut pe lângă o mulțime de obiecte valoroase. Asta înseamnă că obiectivul ei a fost crima.

Richard încă îi putea vedea ochii și expresia feței când se lovise de el.

– Dar atunci de ce m-a târât în jos pe scări, în afara razei de acțiune a focului?

Avocatul ridică din umeri.

– S-a speriat? Sau poate că nu tu erai ținta.

– Dar cine a fost? Prentiss? Nu prea cred. Se aplecă în față, bătând cu degetele pe suprafața tare a biroului. Posibilitatea numărul doi: nu a pus ea bomba.

– În regulă, înseamnă că avem doi intruși în fortăreața asta în aceeași noapte, unul prin fereastra terasei, iar celălalt... printr-o altă metodă. Unul vrea tăbliță, celălalt vrea să arunce ceva în aer. Să te arunce pe tine în aer.

– Doar că eu n-ar fi trebuit să fiu aici.

Donner clipi.

– Ai dreptate. Trebuia să fii în Stuttgart până diseară.

– Bomba ar fi explodat în timpul verificării obișnuite a galeriei, iar eu nu aș fi fost prin apropiere.

– Asta dacă nu a știut cineva că ai plecat mai repede din Germania.

Richard se încruntă.

– Asta reduce lista la doar câteva persoane, iar în majoritatea am încredere totală. Mai e Harry Meridien, care a insistat să rămân chiar și după ce i-am spus că nu am de gând să plătesc pentru acțiunile la afurisita lui de bancă mai mult decât ne-am înțeles.

– Oamenii vorbesc.

– Nu oamenii mei. Ridicându-se în picioare, Richard se plimbă de colo-colo. Vreau să stau de vorbă cu domnișoara Smith.

– La fel vrea departamentul de poliție din Palm Beach. Iar acum și cei de la FBI. Știi că nu le place deloc când afaceriști influenți dintr-o țară aliată aproape că sunt aruncați în aer.

Richard trecu peste comentariul lui cu o fluturare din mână. Manevrele FBI-ului nu-l interesau deocamdată, deși nu-i plăceau deloc.

– Nu mă interesează agendele altora, ci doar a mea. Cineva a intrat în casa *mea*, a ucis pe cineva care lucrează pentru mine și a furat ceva ce-mi aparține. *Vinovat* sau *nevinovat*, nu răspunde la întrebările pe care vreau să le pun.

Donner oftă.

– Da, bine. Voi vedea dacă pot afla cât sunt de aproape să o găsească. Clătină din cap. Dar, dacă suntem arestați pentru că ne amestecăm într-o investigație a poliției, nu te voi reprezenta.

– Dacă suntem arestați, te concediez pentru că nu faci o treabă bună. Zâmbind, Richard se întinse după telefon. Acum pleacă. Am de lucru.

„Două zile afurisite." Samantha se lăsă pe pernele canapelei, luă telecomanda și alese alt canal TV. Ura chiar și în mod obișnuit să stea în pat, iar acum circumstanțele nu erau dintre cele mai fericite. Mass-media nu renunța la poveste. Iar cât timp o repeta la nesfârșit, ea nu-și putea îndrepta atenția în altă direcție.

Până acum nu mai găsiseră nici o informație nouă, așa că în ultima zi auzise aceeași poveste cu alte întorsături – viața lui Richard Michael Addison, iubirile lui Richard Michael Addison, actele lui de caritate, afacerile în care era implicat și așa mai departe. Apoi veneau informațiile pe care le *aveau* și pe care le repetau în timpul fiecărei emisiuni de știri: avusese loc o explozie, un agent, acum identificat drept Don Prentiss, fusese ucis, iar câteva obiecte de mare valoare fuseseră distruse. Poliția căuta o femeie albă, cu înălțimea între 1,60 și 1,70 metri și greutatea între 55 și 65 de kilograme, pentru a o chestiona în legătură cu incidentul.

– 65 de kile pe naiba! mormăi ea, schimbând din nou canalul.

Indiferent dacă greutatea era corectă sau nu, ea știa ce însemna de fapt – se căuta un singur suspect, o singură persoană era învinovățită. Ea.

Toate instinctele îi spuneau să fugă, astfel încât să poată descâlci cele întâmplate de la o distanță sigură. Problema era că, dacă ei credeau că încercase să-l omoare pe Addison, nu exista nici o distanță sigură. Și nici un mod de a ajunge acolo în siguranță. Aeroporturile, stațiile de autobuz, toate erau supravegheate. Nu aveau decât să continue să le supravegheze, deși ei nu-i plăcea deloc să audă comentarii de genul „Poliția se așteaptă să facă o arestare dintr-un moment în altul" Nu credea că era posibil, dar nici nu era dispusă să ignore această amenințare.

Așa că stătea pe canapea, bând suc și mâncând popcorn făcut la cuptorul cu microunde, uitându-se la sfârșitul știrilor de dimineață și încercând să-și dea seama ce se întâmplase. Era o hoață extrem de talentată. Așa-i spusese tatăl ei, așa-i spuseseră Stoney și câțiva clienți discreți pentru care lucrase.

Îi plăcea independența pe care i-o asigurau abilitățile ei. Îi plăceau provocările puse de profesia pe care și-o alesese, îi plăcea sentimentul de a poseda temporar unele dintre cele mai valoroase obiecte din lume. La fel de mult îi plăceau banii pe care-i primea pentru serviciile ei, deși trebuia să aibă grijă cum îi cheltuia. Pentru retragerea din branșă, îi repetase tatăl ei la nesfârșit când o învățase secretele meseriei. „Lucrează pentru următorii douăzeci de ani de acum înainte, nu pentru mâine!"

Acesta era motivul pentru care locuia într-o casă mică, lângă Pompano Beach, și pentru care lucra din când în când pe bani puțini drept consultant pentru un muzeu de artă sau altul. Și acesta era motivul pentru care nu ucidea. Oamenii care ucideau în vânătoarea de obiecte prețioase nu ajungeau să se retragă liniștiți undeva lângă Marea Mediterană și să angajeze băieți frumoși pentru muncile de pe lângă casă.

Toate acestea făceau clar un lucru. Dacă voia să se retragă, trebuia să-și dea seama cine pusese bomba aceea.

Fie fusese păcălită, fie avusese cel mai mare ghinion din istorie. Oricum ar fi fost, voia să se răzbune. Și trebuia să poată dovedi că nu o făcuse ea. Rezolvarea acestei încurcături doar pentru satisfacerea propriei curiozități nu avea să o țină departe de închisoare.

Știrile se terminară fără alte noutăți, iar ea găsi în sfârșit ceva ce merita vizionat. Cu *Godzilla 1985* urlând și tropăind prin Tokyo în fundal, se întinse după laptop, îl deschise și își verifică mesajele. De vreme ce nu era interesată nici de o mărire de penis, și nici de o excursie în Florida, le șterse, deschise un motor de căutare și tastă numele lui Richard Addison.

Pagina se umplu de fotografii, de articole din diferite ziare și reviste și de pagini web, de la *Architectural Digest* la CEO și la *Newsweek*.

– Ne cam plimbăm, nu-i așa, domnule Addison? murmură ea, trecând la următoarea pagină cu rezultate.

Majoritatea articolelor foloseau fotografii similare, ca și cum Addison pozase o dată și lăsase publicațiile să aleagă dintre acele fotografii. În ciuda părului negru ondulat și ușor prea lung, care-i atingea gulerul, arăta ca un multimilionar, și nu doar din cauza costumului Armani negru, a cravatei închise la culoare și a cămășii gri. Era vorba mai ales de ochii de un gri-închis, cu o scânteie în privire. Transmiteau un sentiment de putere și încredere, privind direct în aparatul foto și anunțând că acest bărbat trebuia luat în serios.

– Nu-i rău, comentă ea.

Sau poate că era puțin spus. Poate că el era de-a dreptul superb. Categoric arătase delicios noaptea trecută în pantalonii de trening, chiar și acoperit de sânge și de cenușă.

Enervată pe ea însăși pentru că se lăsa distrasă, Sam deschise a treia pagină. Acum, când referințele deveneau ceva mai obscure, încetini. Achiziții de antichități, o pagină web dedicată iubitorilor de iahturi și pagina

www.divorcegladiators.com, găzduită nu de domnul Addison, ci de Patricia, fosta doamnă Addison. „Vai!" Samantha știa că ar fi trebuit să caute informații mai pertinente despre acest bărbat din cauza căruia ajunsese în mijlocul investigației unei crime, dar intră oricum pe pagină.

Pe ecran apăru o fotografie a Patriciei Addison-Wallis. O blondă minionă, cu înfățișarea bine pusă la punct, pe care o garantau vizitele de câte 1 000 de dolari la salon, fosta doamnă Addison răspundea întrebărilor puse prin e-mail și dădea sfaturi, spunând cum să eviți divorțurile care te pot lăsa fără nimic, în speranța că alții aveau să profite de ceea ce pierduse ea. Luând în considerare că numai cu doi ani în urmă Addison o surprinsese în costumul Evei cu Sir Peter Wallis la vila acestuia din Jamaica, Sam se gândi că Patricia scăpase destul de ușor. Nu toți soții încornorați le-ar fi oferit fostelor soții și actualilor lor soți suficiente fonduri pentru a păstra o casă drăguță în Londra.

Îi sună telefonul. Sam sări în sus, șchiopătând spre bucătărie pentru a răspunde.

– Bună!

– Samantha Jellicoe, răspunse o voce masculină cu un puternic accent franțuzesc. Deci aici te ascundeai.

Inima i se opri o clipă, apoi își reluă bătăile. Ca și cum nu avea deja suficiente probleme.

– Etienne DeVore. Nu mă ascund. Și de unde naiba ai numărul meu?

El scoase un sunet sarcastic.

– Sunt bun în ceea ce fac, *chérie*. Iar tu ar trebui să stai departe de afacerile mele. E periculos.

De la câteva clădiri distanță se auzi o sirenă care se opri brusc. Lui Sam i se ridică părul pe ceafă și dădu la o parte perdeaua din dantelă, uitându-se afară prin mica fereastră a bucătăriei. Nimic, deși momentul apelului telefonic tocmai devenise foarte interesant.

– Tu ai fost aseară în casa lui Addison! Aproape că m-ai ucis!

– Nu mă așteptam să accepți o treabă ca asta. Una atât de complicată.

– Ei bine, să ți-o trag, *mon ami!* Deoarece îi mai trecu ceva prin minte, Sam se încruntă. De unde știi că am fost eu?

Etienne pufni din nou.

– Nu-mi insulta inteligența. Oricine altcineva ar fi fost mort. Chiar și tu ai fost pe aproape, nu? În plus, încerc să-ți fac o favoare.

– O fav...

O altă sirenă se auzi în apropiere, întrerupându-se brusc, în loc să scadă doar volumul, așa cum s-ar fi întâmplat în cazul unei mașini care oprea.

– La naiba! Trebuie să plec. Etienne, dacă ai chemat poliția, ești mort.

– Nu chem niciodată poliția. E un rahat. Pleacă, Samantha! Voi avea grijă eu de tot.

– Mda, sigur.

Cu mintea plină de scenarii referitoare la cine ar fi vorbit și de ce, Samantha închise telefonul. Fugi în dormitor, înhăță rucsacul pe care îl ținea mereu pregătit sub pat și se duse din nou în living. Laptopul încă era acolo, întrebând-o dacă dorea să se aboneze la pagina Patriciei pentru rezonabilul preț de 12,95 dolari pe an, pentru care avea să primească informații actualizate cu privire la viața personală și profesională a lui Richard Addison.

Smulse încărcătorul din priză, scoase carcasa de pe procesor și trase de toate circuitele și firele care nu erau lipite. Îndesându-le pe toate în rucsac, distruse restul unității, apoi mai verifică o dată strada de la fiecare fereastră. Totul părea în regulă, așa că se strecură pe ușa din spate. Sărind peste gardul vecinei, se urcă pe acoperișul casei doamnei Esposito, tresărind când o săgetă durerea în rana de la picior, și fugi.

Își lăsase Honda în parcarea unui magazin la câteva case distanță. Ajunse acolo tocmai când elicopterul poliției, urmat de altul al unei televiziuni se îndreptau spre casa ei. Fosta ei casă. Pornind mașina, conduse aproximativ trei kilometri, apoi opri într-o parcare plină de restaurante cubaneze, pizzerii și restaurante tip fast-food. Telefonul cu plată funcționa, deși nu ar fi garantat că era curat. Introduse o monedă și formă numărul lui Stoney.

– Da?

– Jorge? întrebă ea cu un accent exagerat. *Está Jorge alle?*

Îl auzi inspirând adânc.

– Ascultă, doamnă, îți tot spun că aici nu stă nici un Jorge. *No está aqui. Comprende?*

– *Comprendo.*

Mâinile ei tremurau când puse receptorul la loc în furcă, așa că și le încleștă strâns. Îl găsiseră pe Stoney sau cel puțin îl țineau sub supraveghere. Una foarte atentă. Ceea ce probabil însemna că aveau să-i urmărească apelul. Blestemând, se grăbi înapoi la mașină și o luă spre nord. Cum naiba o găsise poliția atât de repede? Știa că nu lăsase amprente și, chiar dacă Addison reușise să le dea o descriere bună, nu aveau cu ce să o compare. Îl crezuse pe Etienne când spusese că nu o turnase – nu era stilul lui. Sosirea polițiștilor însă nu-l surprinsese. Cineva vorbise, implicându-i atât pe ea, cât și pe Stoney. Își îngustă privirea. Nimeni nu-și bătea joc de ea. Nu fără a regreta mai târziu.

Scăpase lucrurile de sub control. Bogătașilor li se furau mereu lucruri. De aceea inventaseră asigurările. Ceea ce nu li se prea întâmpla însă era să li se arunce casele în aer – sau să încerce cineva să-i arunce chiar pe ei în aer. Să-l ia naiba pe Etienne! Își aminti de fața lui Addison când îl împinsese, privirea uluită care înlocuise vagul amuzament din ochii lui. Trebuia să știe că nu încercase să-l omoare. Dimpotrivă. Ea îi salvase viața.

Inima Samanthei bătea cu putere. El era singurul martor al implicării ei, din câte știa. Etienne spusese că avea să aranjeze lucrurile, dar, din experiența ei, se referea numai la lucrurile care îl priveau pe el. Dacă urma tiparul obișnuit, avea să dispară timp de câteva săptămâni și să reapară mai târziu, numărându-și prada. Ceea ce era în regulă, însă de data aceasta o lăsa pe ea cu o grămadă de necazuri pe cap. Așa că avea nevoie de Addison. Avea nevoie să-l convingă că era nevinovată – sau relativ nevinovată. Cineva trebuia să-și asume vina pentru acest fiasco, iar Sam nu intenționa să o facă ea. Se părea că până la urmă trebuia să mai sară un zid.

capitolul 4

Joi, ora 21.08

– E ridicol, spuse Richard punând receptorul în furcă după conversația cu șeful departamentului de poliție din Palm Beach. Au trecut două zile afurisite și tot ce spun în continuare e că au niște piste, dar încă nu-mi pot spune nimic.

– Ceea ce e adevărat.

Donner îl privi pe Richard plimbându-se dintr-o parte în alta a biroului.

– Doar că țin sub supraveghere un anume Walter Stoney Barstone. Richard aruncă o privire spre faxul pe care îl adusese Donner. Și că azi au început să percheziționeze o casă. Aș spune că e ceva semnificativ.

– E ceva. Dar de vreme ce casa e deținută de Juanita Fuentes, care aparent a murit în 1997, aș spune că nu sunt prea siguri de ce se întâmplă.

– Vreau să merg acolo, spuse Richard. La casa aia.

Îndreptându-se cu pași mari spre dulapul cu băuturi, își masă tâmplele. Doctorul Klemm spusese că probabil

avea o comoție ușoară, dar acum își imagina că durerea era mai degrabă din cauza frustrării.

– Nu poți merge. Încă nu știm oficial despre ea. Și nu pot forța mai mult lucrurile, Rick, chiar dacă mă folosesc de numele tău.

– Urăsc faptul că nu știu ce se întâmplă. Și orice ar crede altcineva, nu a acționat...

– Nu a acționat ca o ucigașă? Ai mai spus asta, dar nu e treaba ta să decizi acest lucru. Dregându-și vocea, Donner își întinse picioarele lungi și se ridică. Mă îngrijorează mai mult faptul că poliția vrea să rămâi în Florida. Rânji când văzu încruntătura lui Richard. Adică îmi place să te am aici, chiar și în afara sezonului, dar nu mă simt deloc confortabil să te țin într-un loc unde lucrurile tind să explodeze.

– Nici eu.

– Ha! Ție îți place să fii în mijlocul haosului.

Richard se uită la el.

– Adevărat sau nu, îmi plac răspunsurile. Du-te și fă ceva constructiv, bine?

Tom făcu o reverență cu adevărat groaznică.

„Americanii..."

– Da, Majestatea Ta. Voi trece pe la birou, să-i dau încă un telefon senatoarei Branston. Poate că reușesc să aflu ceva de la ea.

– Află tot ce poți de la Barbara, altfel voi încerca eu.

– Nu vei încerca nimic, pentru că vei sta la locul tău și vei coopera cu autoritățile în această chestiune. Eu sunt avocatul. Se presupune că eu sunt cel nepoliticos.

Donner plecă, închizând ușa în urma lui. Richard continuă să se plimbe. Ura să fie manevrat, chiar și de un prieten ca Tom. Slugărnicia absurdă a departamentului de poliție era pur și simplu insultătoare. Iar relația lui cu FBI-ul nu era una prea prietenoasă.

Se gândi că, printr-un efort de imaginație, putea fi considerat suspect, dar cel mai probabil doreau ca el să rămână în Florida deoarece prezența lui avea să mențină

interesul presei, convingând departamentul să continue să plătească orele suplimentare ale investigatorilor. Atât timp cât asta ajuta în vreun fel la depistarea domnișoarei Smith, era dispus să rămână în atenția publicului - deocamdată.

Își apropie din nou paharul de coniac de buze, dar se opri când luminatorul din tavanul biroului zdrăngăni, apoi se deschise. Cu o săritură grațioasă, care părea mult mai ușoară decât trebuia să fie, o femeie ateriză în biroul lui. Femeia, observă el, făcu în mod reflex un pas în spate.

- Mulțumesc că ai scăpat de companie, spuse ea încet. Deja aveam crampe acolo sus.

- Domnișoară Smith.

Ea încuviință din cap, cu ochii verzi ațintiți asupra lui în timp ce se îndreptă spre ușa biroului, încuind-o.

- Ești sigur că ești Richard Addison? Aveam impresia că Addison doarme în costum, dar azi-noapte nu aveai decât pantalonii de trening pe tine, iar acum - îl măsură încet cu privirea de sus până jos - porți blugi, un tricou și nu ai nimic în picioare.

Mușchii abdomenului i se strânseră, dar, observă el cu un ușor interes, nu din cauza fricii.

- Costumul e la curățătorie.

Mâinile ei cu mănuși erau goale, așa cum fuseseră cu o noapte în urmă, și de data asta nu avea nici măcar pistolul cu vopsea sau un rucsac. Era îmbrăcată iarăși în negru - pantofi negri, pantaloni strâmți negri și un tricou negru, care-i sublinia formele subțiri.

Ea își strânse buzele.

- Satisfăcut că nu ascund vreo armă?

- Nu știu unde ai putea ține una, răspunse el, măsurând-o din nou cu privirea.

- Mulțumesc că ai observat.

- De fapt, continuă el, pari puțin cam dezbrăcată în comparație cu noaptea trecută. Îmi place totuși șapca de baseball. Foarte la modă.

Ea îi zâmbi amuzată.

– Îmi ține părul blond și lung departe de față.

– Am notat asta pentru raportul dat la poliție, spuse el, încă gândindu-se fascinat unde ar fi putut ascunde ea o armă. Asta dacă nu ești aici ca să mă ucizi, caz în care presupun că nu mai contează ce culoare are părul tău.

– Dacă eram aici ca să te ucid, replică ea cu o voce calmă și blândă, uitându-se peste umărul lui la birou, ai fi deja mort.

– Atâta încredere ai în tine?

Nu era înarmată. Richard s-ar fi putut arunca spre ea, apucând-o și reținând-o până la venirea poliției. În schimb, luă o gură de coniac.

– Îhî, răspunse ea. Pe cine ai trimis să afle informații de la senatoarea Branston? De fapt, de la Barbara?

El se surprinse privindu-i gura, curba blândă a buzelor pline. „Concentrează-te, la naiba!" Inspirând, Richard se uită din nou spre luminator. Sticla era groasă, dar nu suficient pentru a face față unui dispozitiv de ascultare – sau unui glonț. Așadar, ea avusese ocazia de a-l ucide, dar nu o făcuse. Interesant!

– Era avocatul meu. Tom Donner.

– Avocații. Persoanele mele preferate. Acum ce-ar fi să te muți puțin spre dulap? sugeră ea, apropiindu-se.

Părea tensionată, gata să se miște în orice direcție, gata să reacționeze la orice ar fi făcut el. Richard găsea asta ciudat de... ispititor. Cei mai mulți oameni adoptau o poziție mult mai defensivă în prezența lui. Domnișoara Smith, se părea, se considera egala lui.

– Acesta este biroul meu, domnișoară Smith. De ce nu mă rogi frumos? Luând în considerare că nu ești înarmată.

Zâmbetul blând îi apăru din nou pe buze, sugerând că nu avea nici o îndoială că îi putea rezista, dar și că se distra de minune în timpul acestei confruntări.

– Te rog, mută-te, domnule Addison, repetă ea.

Pentru că voia să vadă ce avea să facă în continuare, el se mută acolo unde-i indicase ea. Făcând un pas în față, ea răsfoi cu un deget înmănușat dosarele și hârtiile de pe biroul lui.

– Nici eu nu am vreo armă ascunsă, spuse el după un moment, acoperindu-și o scânteie de iritare când ea invadă sertarul de sus al biroului.

– Sigur că ai, spuse ea. Vreau doar să mă asigur că nu-i undeva foarte la îndemână.

Privirea ei se opri asupra blugilor lui decoloraţi.

După un moment, se dădu înapoi, indicându-i cu un gest că totul era în regulă. El se întoarse la birou, așezându-se pe marginea acestuia. Dacă ea ar fi verificat și dulapul din spatele lui, ar fi găsit un pistol de calibrul .44, dar probabil se gândea că putea ieși de acolo înainte ca el să ajungă la armă.

– În regulă, să spunem că accept faptul că nu ești aici pentru a mă ucide, spuse el. Atunci *de ce* ești aici, domnișoară Smith?

Ea ezită pentru prima dată, o încruntătură apărându-i între sprâncenele perfect arcuite.

– Să-ți cer ajutorul.

Iar el crezuse că nimic nu-l mai putea surprinde în această seară.

– Poftim?

– Cred că știi că n-am încercat eu să te ucid seara trecută. Am încercat să-ți iau tăbliţa troiană de piatră, și pentru asta nu-ți voi cere scuze. Dar furtul are o perioadă de prescriere. Crima, nu. Nu aș ucide pe nimeni.

– Atunci predă-te și spune asta poliției.

Ea pufni, sarcastică.

– Nici vorbă! Poate că am ratat tăbliţa, dar celelalte furturi nu au ajuns la prescriere.

Richard își încrucișă brațele la piept. Nu luase ea tăbliţa. Era din ce în ce mai curios, dar nu-i convenea ca ea să știe că altcineva o furase.

– Așadar, ai furat și alte lucruri. Presupun că de la alte persoane, nu?

În timp ce se uită spre luminator, expresia ei impasibilă se schimbă puțin. Era o mască, își dădu el seama. Oricât de neînfricată ar fi părut, probabil fusese disperată dacă venise în casa lui în această seară. Dacă el nu ar fi fost atât de obișnuit să citească oamenii, căutându-le slăbiciunile, nu ar fi văzut-o nici pe a ei. Era în mod evident bună în ceea ce făcea, dar acel moment de vulnerabilitate îi atrăsese atenția – și interesul.

– Ți-am salvat viața, spuse ea în cele din urmă, cu masca impasibilă revenită la locul său, așa că îmi datorezi o favoare. Spune-le tuturor – poliției, federalilor, celor de la știri – că nu l-am omorât eu pe agentul de securitate și nici nu am încercat să te omor pe tine. Cu restul mă descurc singură.

– Înțeleg. Richard nu-și dădea seama dacă era mai fascinat de ea sau mai enervat de faptul că ea se aștepta ca el să o ajute să-și îndrepte greșeala. Vrei ca eu să repar lucrurile, astfel încât tu să scapi din asta cu fața curată, fără urmări, datorită faptului că, deși altundeva ai reușit, aici ai dat greș.

– Eu reușesc peste tot, ripostă ea cu un zâmbet vag, care îl făcu să se întrebe până unde ar fi mers din dorința de a scăpa de o acuzație neadevărată. Acuză-mă de tentativă de jaf. Dar scutește-mă de acuzația de crimă!

– Nu.

Richard voia răspunsuri, dar în felul său. Și nu printr-un compromis, oricât de interesant le-ar fi făcut ea să sune.

Ea îi întâlni pentru o clipă privirea, apoi încuviință din cap.

– A trebuit să încerc. Însă ar trebui să iei în considerare faptul că, dacă nu am pus bomba aceea eu, altcineva a făcut-o. Cineva care se pricepe mai bine decât mine să intre în astfel de locuri. Iar eu sunt bună. Foarte bună.

– Pun pariu că ești. El o mai privi o clipă, întrebându-se cum ar fi fost dacă ea și-ar fi eliberat toată acea energie ținută sub control. Ea știa cum să-l atâțe, dar și el voia să o stârnească. Recunosc că ai ceva de care aș fi interesat, spuse el rar, dar nu e vorba despre teoriile tale sau despre cererea ta de ajutor.

Întorcându-se în poziția ei inițială, de sub luminator, își smuci brațul. Capătul unei frânghii se prăbuși pe podea.

– Oh, domnule Addison, spuse ea. Niciodată nu dau ceva gratis.

El descoperi că încă nu era pregătit ca ea să plece.

– Am putea negocia.

Ea dădu drumul frânghiei, apropiindu-se de el cu mersul sexy al unei Catwoman.

– Deja am sugerat asta și m-ai refuzat. Dar ai grijă! Cineva te vrea mort. Și habar n-ai cât de aproape poate ajunge cineva ca mine fără ca măcar să-ți dai seama, murmură ea, ridicându-și fața spre el.

„Dumnezeule!"

Femeia aproape că scotea scântei. El își putea simți părul de pe brațe ridicându-se.

– Mi-aș da seama, ripostă el pe același ton jos, făcând un pas mai aproape și provocând-o să facă următoarea mișcare.

Dacă o făcea, avea de gând să o atingă. Voia foarte tare să o atingă. Căldura emanată de corpul ei era aproape palpabilă.

Ea rămase pe loc, cu buzele la distanță de o respirație de a lui, apoi, cu alt zâmbet scurt, se strecură pe lângă el și prinse din nou frânghia.

– Așadar, n-ai fost deloc surprins în seara asta, nu? Coordonându-și perfect brațele și picioarele, urcă spre luminator. Păzește-ți spatele, Addison! Dacă nu mă ajuți, nici eu nu te ajut pe tine.

– Să mă ajuți?

Ea dispăru, apoi își bagă din nou capul în cameră.

– Știu chestii pe care polițiștii n-ar ști unde să le caute. Noapte bună, Addison. Domnișoara Smith îi trimise un sărut. Somn ușor!

Richard păși în față și se uită în sus, dar ea deja dispăruse.

– Am fost surprins, recunoscu el, luând altă înghițitură de coniac. Iar acum am nevoie de un duș rece.

Samantha îi dădu credit lui Addison pentru un lucru. Nu pornise alarma după ce ea se strecurase din casa lui foarte frumoasă, peste zid, și se îndepărtase de impunătoarea lui proprietate.

Fusese o idee prostească. Se ascunsese numai două zile și deja făcea mișcări riscante. Desigur, el nu avea nici un motiv să o creadă, cu atât mai puțin să o ajute – chiar dacă ea știa suficient de bine cine pusese, de fapt, bomba. Nu că ar fi avut de gând să-l toarne pe Etienne cuiva, dar, la naiba, putea să abată atenția îndreptată asupra ei. Acum însă îi permisese să o vadă mai bine, îi informase pe el și, prin urmare, pe cei de la poliție că încă era în zonă și dovedise că putea trece peste sistemele lor de securitate cu suficientă ușurință pentru a fi putut căra cu ea o bombă oricând.

Și cu ce se alesese în urma acestei mici întâlniri? Sam își strânse buzele. Știuse deja că era arătos, dar, după schimbul lor de replici, observă că avea un temperament fierbinte, chiar foarte sexy. Era bine că flirtul făcuse parte din planul ei pentru această seară, pentru că nu știa dacă s-ar fi putut opri să nu-l folosească. Poate că fuseseră feromonii sau așa ceva, dar, privind retrospectiv, un parteneriat cu un bărbat pe care îl găsea atât de atrăgător n-ar fi fost cea mai strălucită idee.

Parcurse în grabă ultimul kilometru jumate până la locul unde-și lăsase mașina și își aruncă echipamentul în portbagaj. Se urcă la volan, dar se opri din nou.

„Nu a dat alarma." Deci o crezuse – sau cel puțin o parte din poveste. Era ceva, presupuse ea, dar nu era chiar cooperarea pe care o dorea.

Expiră zgomotos, încercând să scape de adrenalina indusă de excitația pe care i-o provocase el, și porni Honda. Era timpul pentru alt plan. Într-o zi sau două, avea să fure altă mașină – și ura să facă asta. Tatăl ei o acuzase că era pretențioasă, dar ar fi avut dreptate să o numească snoabă. Oricine ar fi putut fura o mașină. Ei îi plăcea senzația de a merge unde nu avea ce căuta și de a atinge... timpul.

Texte antice, picturi ale vechilor maeștri, vaze din dinastia Ming, monede romane, tăblițe troiene din piatră – toate o fascinau, dar fusese criticată pentru asta, pentru că învățase tot ce se putea despre un obiect înainte de a-l șterpeli. Tatăl ei le văzuse numai ca bani, iar pe el însuși drept bancher, transferând fondurile dintr-un cont în altul și oprindu-și un comision pentru osteneală.

La naiba! De vreme ce Etienne nu fusese tocmai sincer, avusese intenția să-l întrebe pe Addison dacă tăblița dispăruse sau fusese distrusă, chiar dacă el nu i-ar fi spus adevărul. Era o diferență: într-un caz, bomba ar fi fost un mecanism de distragere a atenției, iar în celălalt, arma crimei. Una menită să-l ucidă. Pe apetisantul și mult doritul Richard Addison. Singurul miliardar pe care îl cunoștea ea, care mergea desculț, purta blugi strâmți și avea un fund drăguț.

Sam se scuturã.

– Oprește-te, mormăi, pornind aparatul de radio.

Dacă nu de altceva, nivelul de distragere a atenției după o singură întâlnire îi spunea că făcuse lucrul corect plecând de acolo. Și ce dacă dădea poliției descrierea ei? Nu aveau să o găsească niciodată. Acum trebuia doar să aștepte câteva zile până când oboseau căutând-o, iar în plasa întinsă pentru ea aveau să apară

inevitabilele vulnerabilități. Iar ea avea nevoie doar de una.

Era îngrijorată în privința lui Stoney, dar acesta supraviețuise lucrând cu tatăl ei, care fusese mai puțin precaut, și putea să aibă grijă de el. Cât despre ea, era sigură că Milano era minunat în această perioadă a anului, prea plin de turiști ca s-o observe cineva. Însă deocamdată nu știa ce avea să facă atunci când ar fi dorit să se întoarcă în Statele Unite și nu ar fi putut, fiind căutată pentru omor și tentativă de omor.

Hotărând că nu-l blestemase suficient pe Etienne, o mai făcu de câteva ori. Sigur, pe el nu-l preocupase decât propria persoană; și ea era la fel. Dar fusese neglijent, iar acum ea era cea care trebuia să curețe mizeria pe care o lăsase în urma lui.

Pe seară, se îndreptă din nou spre Clewiston, unde tatăl ei avusese o casă sigură, care acum îi aparținea. Era o locuință mizeră, dar categoric nu ieșea în evidență. Nimeni nu și-ar fi închipuit că un hoț care se respecta s-ar fi apropiat la mai puțin de un kilometru de ea.

Rănile de la umăr și picior o înțepară. Trebuia să le curețe din nou cu spirt și să împrospăteze lipiciul, deoarece una din tăieturi începuse să se desfacă. Avea să se îngrijoreze mâine pentru ce urma. În seara aceasta, avea să se întrebe de ce continua să o deranjeze faptul că o anumită persoană îl voia mort pe Richard Addison, singurul martor al implicării ei în toate acestea.

capitolul 5

Vineri, ora 8.27

– Ai primit raportul lui Danté? întrebă Richard, lăsându-se pe pernele moi de piele ale limuzinei sale.

Donner urcă în urma lui.

– Da, pentru obiectele pentru care a primit confirmarea. Încă se luptă cu cei de la asigurări în privința valorii obiectelor mai grav afectate. Evaluatorul a trebuit să se retragă o dată și să vomeze.

Mașina înaintă pe aleea lungă și șerpuită, ieșind printre porțile deschise, încă manevrate de polițiști în uniformă.

– Asta-i deja a treia zi. Cât timp mai au de gând să se învârtă pe-aici?

– Până ce îl prind pe cel care a pus bomba, aș presupune. Mi-e cam greu să mă plâng poliției că te protejează prea bine. Ceea ce-mi aduce aminte că azi-dimineață Castillo a sunat ca să protesteze împotriva ieșirii tale, care, citez, „te face vulnerabil în fața unui nou atac al asasinului". Am încheiat citatul.

– Sunt avertizat. Nu-l da în judecată dacă mor. Richard își roti umerii. Oricum, mă duc doar la biroul tău ca să lucrez câteva ore. Se uită la Donner. Apropo, va trebui să plătesc și pentru că ai venit după mine acasă și mă vei conduce înapoi? Ți-am spus că aș prefera să vin singur.

Tom rânji.

– Lucrez pentru comision, așa că te taxez pentru orice.

– În cazul ăsta, am omis să-ți spun ceva despre seara trecută.

Donner doar se uită la el, așa că Richard inspiră adânc. Putea ține totul pentru el; de fapt, ar fi preferat să o facă. Pe de altă parte, dacă i se întâmpla ceva, dorea ca poliția să afle adevărul despre uciderea lui.

– Am avut o vizitatoare. A trecut pe la mine după ce ai plecat tu.

– Cine? Trebuie să-mi dai niște detalii ca să pot ghici, cel mai dorit burlac al Marii Britanii!

– Ți-am spus să nu-mi mai pomenești de asta.

Avocatul pufni.

– Scuze! Cine a trecut pe la tine?

– Domnişoara Smith.

Tom deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet.

– Tu... Ea... De ce naiba n-ai spus nimic, Richard? Rahat! Îşi scoase telefonul mobil prins la curea. Ăsta – spuse el, arătând cu degetul în direcţia lui Richard, în timp ce forma numărul cu cealaltă –, ăsta e motivul pentru care ai nevoie de pază privată.

– Închide!

– Nu. Tu şi afurisita ta superioritate britanică. A fost la tine în casă? Unde? Te-a ameninţat...

– Nu sunt stoic. Şi nu sunt mulţumit. Richard smulse telefonul din mâna avocatului şi îl închise. Am plătit pentru telefonul ăsta, pentru casa ta şi pentru ca Chris să ajungă la Yale, mormăi el. Nu mă face să regret.

Faţa lui Donner se înroşi.

– Tu...

– Acordă-mi puţin credit afurisit, Tom. Nu ea e cea care a încercat să mă omoare. Iar să-i spui lui Castillo de vizita ei nu poate duce la nimic bun.

– Nu duce la nimic bun pentru *ea*, ceea ce oriunde altundeva decât aici ar fi o idee excelentă. Tom se întinse după sticla de apă pe care o pusese alături de el pe banchetă. La naiba! Lăsând toate supoziţiile la o parte, de unde ştii că nu a făcut-o ea?

– Mi-a spus ea.

I se părea corect să-şi certe avocatul, văzând cât era de iritat. Asta era problema lui, iar el era cel care hotăra cum avea să fie gestionată.

– Rahat. Dă-mi telefonul, Addison! Concediază-mă dacă vrei, dar nu vei fi ucis cât timp pot preveni asta!

– Foarte dramatic, dar nu trebuie să previi nimic. E treaba mea. Mereu a fost treaba mea. Acum calmează-te şi ascultă, altfel nu mă mai obosesc să-ţi povestesc nimic!

După ce mai blestemă de câteva ori, Tom se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele, încă roşu la faţă şi furios.

– Ascult!

– Am fost inconștient cel puțin cinci minute după ce a explodat bomba. În loc să mă lase acolo sau să mă omoare, m-a tras în jos pe scări, riscând să fie descoperită, înainte de a pleca. Aseară, când a intrat prin luminator, mi-a amintit acest lucru, apoi mi-a reprodus sfârșitul conversației noastre, pentru a dovedi că m-ar fi putut ucide atunci. A mărturisit că a venit după tăbliță – fără succes, apropo – și, de fapt, mi-a solicitat ajutorul pentru ca poliția să afle că nu a avut nimic de-a face cu instalarea explozibilului.

– Și tu ce ai spus?

– Am refuzat. Și își dăduse seama, în mijlocul dușului rece, că asta-l deranjase. Nu din cauză că vederea ei îi provocase o erecție, ci pentru că dorise să gestioneze singur situația, iar ea îi oferise o oportunitate de a face acest lucru. Dar nu fusese în termenii lui, așa că o refuzase. După aceea m-a avertizat să am grijă și mi-a urat noroc, de vreme ce persoana care a plantat bomba era cel puțin la fel de bine pregătită ca ea pentru a intra într-o locuință fără a fi văzută, iar ea tocmai reușise să o facă din nou.

– Și asta-i tot.

– Să zicem că mi-a promis că o să mă ajute să aflu cine a pus bomba dacă eu o ajut să scape de acuzația de crimă. Spusese și alte lucruri, desigur, dar pe acelea intenționa să le țină pentru el. Se aplecă să ridice sticla de apă, care se rostogolise, și i-o dădu lui Donner. Privind retrospectiv, mă întreb dacă nu ar fi trebuit să-i accept oferta.

Tom continuă să se uite la el, dar Richard cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult regreta că o lăsase să dispară în noapte.

Dincolo de masca ei nepăsătoare, fusese îngrijorată și, dintr-un motiv necunoscut, el simțea că empatiza cu ea. Se îndoia că domnișoara Smith i-ar fi oferit ajutorul

dacă nu putea să o facă. Nu părea să fie genul acela de persoană.

Într-un anumit fel, lumea ei părea foarte asemănătoare cu a lui, deși partenerii lui purtau costume și, în cea mai mare parte a timpului, își desfășurau afacerile la lumina zilei. Dacă circumstanțele lor ar fi fost inversate, el ar fi făcut exact același lucru pe care îl făcuse ea – ar fi mers la persoana cu cea mai multă putere pentru a vedea dacă putea influența cursul evenimentelor. Dacă Julia Poole sau oricare alta dintre actrițele ori modelele cu care se întâlnise s-ar fi găsit într-o asemenea încurcătură, ar fi fluturat din gene și s-ar fi lăsat la mila lui, așteptându-se ca el să rezolve situația. Nu și domnișoara Smith. Ea îi propusese un târg. După cum părea, ura la fel de mult ca el să renunțe la control.

– Chiar te gândești la asta, nu-i așa?

– Sunt om de afaceri, Tom. Am încredere în judecata mea când vine vorba de evaluarea oamenilor și a situațiilor, pentru că am făcut-o de atâtea ori. Da, chiar mă gândesc la asta.

– Și dacă, ipotetic vorbind, te hotărăști să faci echipă cu domnișoara Smith, cum ai contacta-o, ipotetic vorbind?

– Ca să-i poți spune lui Castillo? Nu cred, dragă prietene.

– Nu mai fi atât de britanic!

Richard ridică dintr-o sprânceană.

– Așa cum mi-ai tot amintit de-a lungul ultimelor zile, *sunt* britanic.

– Ești prietenul meu. Dacă sari din avion, sunt chiar în spatele tău, dar iau cu mine parașuta de rezervă. Dacă mă ții informat, totul va rămâne între noi. Dacă nu-ți pui viața în pericol.

– Viața *este* un pericol. Bătând cu degetele pe brațul banchetei, Richard privi pe geam câteva momente. Palmierii și plaja treceau în viteză prin fața lui, făcând

loc clădirilor și semafoarelor. Cum dăm de o persoană pe care poliția nu o poate găsi?

– Nu știu de ce naiba simți nevoia să-ți riști atât de mult pielea aia valoroasă.

Clătinând din cap, Donner deschise sticla de apă, luă o înghițitură și se strâmbă, ca și cum și-ar fi dorit de fapt să fie coniac în ea.

De pe locul șoferului, Ben sună la interfon.

– Domnule Addison, în față sunt iarăși reporteri. Să intru în parcare?

În fața lor se înălța, sclipind în soare, zgârie-norul care găzduia firma de avocatură a lui Donner, Rhodes și Critchenson la primele trei etaje. Aranjați în fața ușilor rotative de la intrare, o duzină de reporteri și cameramani ieșeau în evidență ca o turmă de lei vânând o gazelă. Gândind repede, Richard îi înapoie telefonul mobil lui Donner.

– Nu, oprește lângă bordură.

Șoferul și avocatul îi aruncară aceeași privire.

– Da, sunt sigur, spuse Richard, aranjându-și cravata. Tom, prefă-te că vorbești la telefon, apoi dă-mi-l mie de îndată ce termin de vorbit cu vulturii. Mai întâi asigură-te că au microfoanele îndreptate în direcția mea.

– În regulă. Tu ești șeful.

Richard îi rânji.

– Da, eu sunt.

Ben opri și sări de pe locul său, grăbindu-se să deschidă portiera din spate. Tom coborî primul, mai mult pentru că Richard îl împinsese. Dumnezeule, ura presa! În afară de prezența lor constantă, iritantă și agresivă, cu doi ani în urmă umpluseră de sânge un proces de divorț suficient de dureros și trimiseseră apoi hienele după rămășițe. Ei bine, astăzi puteau lucra pentru el.

– Domnule Addison – Rick –, ne puteți oferi informații cu privire la starea dumneavoastră de sănătate?

– A fost un jaf sau o tentativă de omor?

– Ce v-a dispărut din casă?

– Fosta dumneavoastră soție este considerată suspectă?

Richard luă telefonul pe care Tom aproape că i-l băgase sub nas, în timp ce se strecurau prin amalgamul de sunete.

– Doar un moment, spuse el, și duse telefonul la ureche. Domnișoară... Jones? începu el. Da, ora 16.00 e perfectă. Tom va pregăti documentele. Mulțumesc pentru ajutor, îmi este de folos. Ne vedem atunci. Închise telefonul și i-l dădu înapoi lui Tom, în timp ce volumul vocilor din jurul lui crescu. Nu am libertatea de a spune ce anume a dispărut din casă, continuă el mai tare, deși câteva piese antice din porțelan de Meissen au fost distruse în explozie. Erau preferatele mele și regret pierderea lor.

Nu putea spune mai multe pentru a nu-i alerta pe Castillo și pe cei de la FBI, dar domnișoara Smith părea excepțional de inteligentă, iar el ar fi putut pune pariu că ea știa cu exactitate ce piese deținea el și unde. Acum trebuia doar să aștepte și să vadă dacă avusese dreptate.

– Dar puteți confirma sau nega că Patricia Addison-Wallis este...

– Scuzați-mă, am o întâlnire, îi întrerupse el, străduindu-se să nu-și încleștеze dinții. Să audă numele Addison și Wallis împreună îl făcea și acum să simtă nevoia să pocnească pe cineva. Unul dintre puținele lucruri pe care tribunalul i le lăsase Patriciei era folosirea numelui de care profitase timp de trei ani.

Tăcerea holului se deschise în jurul lui, apucându-l cu degetele răcoroase ale aerului condiționat, o adevărată binecuvântare după umiditatea încă prezentă în aer de la răsărit și după stridența vocilor de afară. Nu se putu abține să nu-și scuture mânecile și să nu-și verifice gulerul, căutând microfoane ascunse cât timp îl aștepta pe Donner să i se alăture.

– Dumnezeule! spuse Tom, trecând de agenți și de ușa rotativă. Cred că mi-am lăsat un braț afară.

– Ce ai înțeles din bolboroseala mea? întrebă Richard, cu un ușor ecou în voce în timp ce se îndreptau spre ușile placate cu alamă ale liftului din capătul îndepărtat al holului.

– Am înțeles partea cu Jones-Smith, care a fost destul de evidentă, și întâlnirea de la ora 16.00. Însă m-ai pierdut la menționarea despre porțelanurile lipsă.

– Nu „lipsă", ci Meissen[1]. Porțelanurile de Meissen sunt foarte căutate de anumiți colecționari. Iar magazinul care are cele mai multe astfel de obiecte este chiar aici, pe Worth Avenue.

– Aha. Atunci sper că domnișoara ta Smith e mai deșteaptă decât mine.

Richard ridică din umeri.

– Dacă nu, azi la ora 16.00 voi cumpăra un Meissen fără nici un motiv.

– Rămâne piesa aceasta, domnule Addison? întrebă amabilă vânzătoarea, reușind să se rotească, să arate spre obiect și să-și arate decolteul, toate în același timp. Din descrierea dumneavoastră, acesta s-ar potrivi cel mai bine.

Richard se uită spre ușă, așa cum o făcuse în fiecare minut din ultimele douăsprezece. Auzise la știri micul lui indiciu de cel puțin o duzină de ori de dimineață până atunci; dacă domnișoara Smith fusese în apropierea unui televizor, văzuse intervenția lui. Dacă o văzuse, înțelesese mesajul lui. Și ar fi apărut, așa cum îi ceruse el. Inspiră adânc și își întoarse atenția spre perechea viu colorată și decorată de aplice de perete, de pe la 1870.

– Nu vreau ceva de pus pe perete. Caut ceva ce se poate expune pe o masă.

---

[1] *Missing* (lipsă) are pronunție asemănătoare cu Meissen în limba engleză.

- Desigur, domnule. Atunci să ne uităm aici. Tocmai am cumpărat câteva piese adorabile din secolul al XVIII-lea de la cineva din Strasbourg.

Cu o altă ocheadă aruncată în direcția ușii, Richard o urmă. Domnișoara Smith întârzia. Nu era obișnuit să-și frângă degetele așteptând și nu-i plăcea asta. Când stabilea o întâlnire cu cineva, îi plăcea ca persoana respectivă să ajungă la timp sau, chiar mai bine, puțin mai devreme. Timpul său era prețios.

Vânzătoarea înțelegea acest lucru. Anunțul „Numai cu programare" de pe ușa magazinului nu-i oprise pe nici unul din ei să-și vadă de afaceri. Nu o oprise nici să-și noteze numărul personal de telefon pe spatele cărții de vizită și nu avea să o oprească din a-i strecura cartea de vizită în pungă dacă, în cele din urmă, avea să cumpere ceva.

Tom rămase cu câțiva pași în urmă, ignorând porțelanurile delicate și concentrându-și în schimb atenția asupra vânzătoarei și a celorlalți clienți. Părea ciudat ca un avocat de talia și cu prestigiul lui Donner să acționeze ca o gardă de corp, dar Richard învățase valoarea și raritatea adevăratei prietenii. Dacă Tom avea sentimentul că deținea oarecum controlul stându-i pe urme întreaga după-amiază, Richard nu avea o problemă cu asta cât timp avocatul nu se amesteca.

- Cât costă chestiile astea? întrebă Donner, relaxându-se suficient pentru a aprecia o mică vază.

- Undeva în jur de o jumătate de milion, cred.

- Crezi? Tu știi prețurile tuturor lucrurilor, Rick.

- Ți-am spus că nu le colecționez.

- Dar...

- De asta am ales Meissen, pentru că domnișoara Smith ar ști că nu am nici o astfel de piesă în galerie.

- Ai o mulțime de obiecte de colecție, Rick. De unde să știe că pe astea nu le colecționezi?

Deoarece vânzătoarea se uita la el plină de speranță, Richard se prefăcu interesat de o figurină pastorală, care înfățișa o fetiță cu o capră.

– Nu-i vorba despre asta și nu sunt singurele obiecte pe care nu le colecționez. Unii oameni, de exemplu, cred că sunt foarte interesați de figurinele cu soldați G.I. Joe. Nu le colecționez nici pe acelea.

– Oricum, cele mai vechi, de pe vremea când aveau păr adevărat, erau mai bune.

Rick îngheță, străbătut de un fior electric din cap până-n picioare. Își întoarse capul, uitându-se la tânăra femeie care admira o tavă roz de prăjituri, decorată cu o lebădă. Nu era de mirare că nu o recunoscuse. În această după-amiază se potrivea perfect cu Worth Avenue, îmbrăcată într-o rochie scurtă din bumbac, în nuanțe de albastru și galben, care-i descoperea picioarele lungi și bronzate, sandale galbene cu toc înalt, iar în mână avea o poșetă albă care nu avea nevoie de G-ul mare de la cataramă pentru a-și proclama proveniența.

Vânzătoarea atentă din spatele ei nu făcea decât să sporească aura de locuitoare bogată din Palm Beach. Timp de o secundă, el se întrebă dacă nu cumva *făcea* parte cu adevărat dintre bogătași și fura doar pentru adrenalină, dar renunță rapid la idee. Expresia ei era prea plină de viață, ochii prea cercetători pentru a permite cuiva să o vâre în turma bogătașilor izolați.

– Cum faci asta? întrebă el la fel de încet.

– Ce, figurinele cu soldați? Oh, le poți găsi tot timpul în magazinele mai puțin răsărite de antichități, dar asta nu înseamnă că eu aș merge acolo la cumpărături.

Continuând să nu se uite la el, se mută la următoarea piesă.

Richard ținu pasul cu ea, de cealaltă parte a mesei pe care erau expuse obiectele. Păr drept castaniu, nu un singur ton de roșu sau cafeniu clasic, ci un fel de bronz întunecat sub lumina becurilor din magazin, lăsat

pe spate, dincolo de umeri. Iar Richard simți din nou atracția electrică dintre ei. Se întrebă dacă și ea o simțea.

– Mă refeream la abilitatea ta de a-ți face apariția pur și simplu.

Buzele ei se curbară în sus.

– Știu la ce te referi. M-ai chemat. Despre ce e vorba? Privirea ei se ridică, trecând peste umărul lui. Și ține-l departe de mine!

– Tom, du-te și uită-te la ceva, îl instrui el, simțindu-l pe Donner aproape în spatele său.

– Dar mă uit la ceva. Domnișoara Smith, presupun.

– Tom Donner, avocat. Nu-mi plac avocații.

– Nici mie nu-mi plac hoții sau criminalii.

– Tom, las-o baltă, spuse Richard, uitându-se la porțelanurile scumpe și delicate din jurul lor. Eu i-am cerut să ne întâlnim aici.

– Da, și...

– Da, ai făcut-o, îi întrerupse ea, luându-și privirea la el, ca și cum l-ar fi evaluat pe Tom și alese să-l ignore. Încă o dată, de ce ai făcut-o?

– M-am răzgândit, spuse el, deplasându-se pe lângă masă și apropiindu-se de ea.

Pentru prima oară, ea păru surprinsă.

– De ce?

– Trebuie să-ți explic motivele?

– Da, cred că trebuie.

Vânzătoarea care îl servea pe el, simțindu-i probabil distragerea atenției, se apropie din nou, iar domnișoara Smith se îndepărtă spre următoarea vitrină, însoțită de asistenta sa. Înjurând printre dinți și dorindu-și ca ea să fie la fel de ușor de obținut ca un porțelan de Meissen, Richard arătă spre cel mai apropiat obiect, un bol pentru smântână, pus pe un piedestal.

– L-aș dori pe acesta, dacă vreți să-l pregătiți.

„Dorință, achiziție, posesiune." Așa făcea el afacerile.

– Desigur, domnule Addison.

– Mi se pare că păstorița și caprele ți s-ar potrivi mai bine.

Richard ignoră comentariul șoptit al domnișoarei Smith.

– Tom, ocupă-te te rog de asta!

– Pe nai...

– Nu plec nicăieri. Și-ți spun tot ce discutăm, minți el. Dă-mi cinci minute afurisite ca să vorbesc cu ea, bine?

– După ce m-am uitat la ea, murmură Donner, văd de ce ești interesat, dar asigură-te că gândești cu partea potrivită a corpului.

– Nu ești paznicul meu.

Richard se apropie mai mult de domnișoara Smith, care trasa cu degetul conturul unei piese mai recente.

– Ai avut dreptate aseară, spuse el încet, întrebându-se dacă reușise cumva să-și îndese în poșeta Gucci vreuna dintre piesele mai mici. „Dorință, achiziție, posesiune." Nu erau chiar atât de diferiți, iar ideea aceasta îl excită. Îi mângâie brațul cu dosul mâinii. În legătură cu faptul că nu ai fost tu cea care a vrut să mă arunce în aer deunăzi, continuă el șoptit, și cu faptul că perspectiva ta ar putea fi mai de folos decât a detectivilor.

Ea păru să se gândească un moment la cele auzite.

– Așadar, te vei asigura că nu sunt acuzată de crimă?

– Voi face tot posibilul.

– Vei da telefoanele necesare și vei face tot ce mai e nevoie ca să mă scoți din încurcătura asta?

– Tot ce mai e nevoie, fu el de acord.

– Și nu mă predai poliției pentru furt.

– De fapt, n-ai furat nimic de la mine. Îi studie fața, văzând că buzele ei tresăriră. Ai furat?

– Nu, dacă nu ai observat.

Din nou apăru umorul ei mai degrabă macabru, deși el nu se simțea deosebit de amuzat. Cereau multe unul de la celălalt, iar de vreme ce ea venise la întâlnirea

stabilită de el, Richard presupuse că el trebuia să facă pasul următor.

– Trebuie să ai încredere în mine, spuse el, iar eu trebuie să am încredere în tine. Când totul se va termina, nimic altceva nu va mai dispărea din casa mea. Ne-am înțeles, domnișoară Smith?

Pentru prima oară în acea după-masă, ea îl privi direct, ochii ei verzi spunându-i cât de mult o costase deja această vizită.

– Samantha, spuse ea într-o șoaptă. Sam. Numele de familie ți-l spun după ce hotărăsc că pot avea încredere în tine.

Richard îi întinse mâna.

– Mă bucur să te cunosc, Samantha.

Inspirând adânc, ea îi strânse mâna. Richard fu străbătut de un val de căldură la atingerea mâinii ei. Parteneriatul acesta nu avea să fie deloc simplu.

capitolul 6

Vineri, ora 16.33

– Nu urc cu tine în mașina aia.

Stând în fața magazinului de porțelanuri Meissen, Samantha își dădu seama că se înșelase crezând că Addison ar fi fost mai puțin atrăgător în plină zi, cu martori alături.

– Este o limuzină, o corectă Addison, și nu încerc să te răpesc.

– Prefer să ne întâlnim în casa ta după căderea întunericului. Era mai sigur, din punctul ei de vedere. Așa, avea asigurat drumul de intrare și de ieșire și un oarecare control asupra gradului de implicare în toată această afacere. Știu cum să intru.

– Nu mai pătrunzi din nou prin efracție în casa mea. Și nu te prea văd trecând pe lângă polițiștii postați la poarta din față.

– Mi-ar plăcea să văd asta, comentă Donner.

Ea îi rânji sarcastic, nefiind nevoie să mimeze iritarea în timp ce continuau să se certe pe Worth Avenue. Oricât de puternic era instinctul de a se ascunde, nu avea de gând să-și compromită standardele. Luând în considerare că valul de masculinitate emanată de Addison îi uscase gura, categoric avea nevoie de puțină distanță și de perspectivă asupra lucrurilor. Evident, nu mai era singurul vânător din acest nou parteneriat.

– Toate posesiunile mele pământești sunt într-o clădire aflată la două blocuri distanță. Nu vreau să las nimic în urmă.

Addison începu să spună ceva, apoi închise din nou gura.

– Toate lucrurile tale? repetă el după un moment, iar ea simți că era surprins.

Probabil era uluit de ideea că cineva putea ști exact ce deținea, cu atât mai mult cu cât toate aceste posesiuni puteau fi mutate într-o secundă.

– Mă tem că da.

Nu era chiar adevărat, de vreme ce avea un spațiu de depozitare închiriat în afara orașului Miami, o casă sigură pe ici, pe colo și un cont mărișor într-o bancă din Elveția, dar asta nu era treaba lui. Toate lucrurile de care avea nevoie pentru existența de la o zi la alta se aflau în portbagajul Hondei.

– Trecem pe acolo și le luăm.

Sam începea să se simtă mai degrabă ca o pradă decât ca un vânător și nu-i plăcea această senzație. Acest parteneriat fusese ideea ei, nu a lui.

– Pe naiba trecem! izbucni ea. Vin singură la proprietatea ta sau o lăsăm baltă. Nu trebuie să-mi faci comisioanele.

– Dar *vreau* să le fac, insistă Addison doar cu o ușoară urmă de iritare în vocea caldă.

– Oamenii nu te contrazic prea des, nu-i așa? întrebă ea.

– Nu prea.

– Obișnuiește-te! ripostă ea, fără nici cea mai mică intenție de a da înapoi.

Probabil și-ar fi putut recâștiga poziția mai târziu, dar cu Addison voia ca regulile să fie clare de la bun început.

– De ce nu cooperezi, recunoscătoare că nu chemăm poliția, domnișoară Smith? mormăi avocatul cu brațele încrucișate la piept.

Sprijinit de partea laterală a limuzinei, arăta ca un mafiot bronzat cu cizme de cowboy.

– Nu ai de urmărit niște ambulanțe? ripostă ea, bucuroasă că nu trebuia să fie drăguță cu avocatul. Sau trebuie să fii mereu disponibil să-i ștergi fundul lui Addison?

– Îmi șterg singur fundul, mulțumesc foarte mult, interveni Addison. Urcă în mașină!

– Dar...

– Nu mai vreau să ne târguim. Deocamdată ești liberă pentru că nu am sunat autoritățile. Luăm lucrurile tale, apoi mergem acasă la mine și ne apucăm de treabă. Asta-i tot compromisul pe care îl fac, scumpo!

Timp de o secundă, ea se gândi să întrebe la ce fel de treabă se referea, dar în aceste circumstanțe nu părea o idee prea bună. Avea dreptate în privința faptului că aici deținea avantajul. Chiar dacă nu chema poliția, cu cât stăteau mai mult pe Worth Avenue, în spațiu deschis, cu atât era mai probabil ca ea să sfârșească în cătușe.

– Bine.

– Să pornim atunci, spuse avocatul, în timp ce expresia i se întunecă, privind dincolo de ei. Asta dacă nu vrei să te folosești de știrile de la ora 18.00 pentru a-l chema la cină pe Dracula sau pe Hannibal Lecter.

Sam aruncă o ocheadă peste umăr, îngustându-și privirea din cauza strălucirii soarelui de după-amiază. Vederea echipelor de știri care veneau în direcția lor o făcu să tresară. Nemaiașteptând să-i deschidă cineva portiera, o deschise ea însăși și intră repede. „Fără poze. Niciodată poze." O fotografie însemna că puteai fi ținut minte, iar fotografia putea fi folosită oricând ar fi fost nevoie.

– Haideți! ordonă ea, strecurându-se pe locul din mijloc, departe de geamuri.

– Și credeam că *eu* urăsc presa, comentă Addison, așezându-se lângă ea.

Donner se așeză în fața lor, iar limuzina intră repede în traficul ușor. Sam își ținu respirația până când trecură de ultimele dube ale redacțiilor de știri.

– Vor veni după noi?

– Bineînțeles. Presupun că deasupra zboară cel puțin un elicopter de la o televiziune.

Ea se încruntă.

– Atunci nu mai mergem la mașina mea. Vin eu mai târziu.

– Voi trimite pe cineva după ea. E mai bine așa?

– E mai bine dacă sunt singura care știe unde este.

– Ești cam arțăgoasă, nu? spuse avocatul, scoțând o sticlă de apă din minifrigiderul de sub banchetă, dar ei nu-i oferi una.

– Pe tine te urmărește poliția? ripostă ea.

– Nu.

– Atunci taci!

Addison ignoră acest schimb de replici, apăsând în schimb un buton de pe consola din ușă.

– Ben, du-ne acasă, te rog!

– Da, domnule.

Cu fălcile încleștate și o combinație de iritare, adrenalină și greață, Sam se uită la Donner cum ia o înghițitură

mare de apă, în timp ce condensarea făcea ca picăturile de pe sticlă să-i alunece peste degete și să cadă pe cravată.

– Sunt pentru toată lumea sau el e special?

Cu ceea ce părea un chicotit stăpânit, Addison se aplecă și luă o sticlă rece ca gheața, oferindu-i-o.

– *Este* special, dar uite una.

– Mă bucur că te amuzi, Rick, mormăi Donner. Nu mi-am imaginat asta când ai spus că vrei ajutorul ei. Mă gândeam mai degrabă la unul, două apeluri telefonice, nu că vei chema vulpea în coteţul găinilor.

– Toate găinile lui Addison sunt în siguranţă, ripostă Sam. Chiar trebuie să fie și el aici? se întoarse ea spre Richard, care o privea cu expresia lui amuzantă și sexy.

– Deocamdată, da.

– Minunat.

Intenţionase să pară mult mai iritată, dar nici un bărbat nu avea dreptul să arate atât de bine la trei zile după ce aproape că sărise în aer. Nesiguranţa legată de toată această afacere crescu, așa că încercă să-și potolească fluturii din stomac cu o înghiţitură de apă.

„Nesiguranţă sau dorinţă, Sam?" Cu schimburile de energie dintre ei, avea o idee destul de clară despre ce era vorba de fapt.

– Ce te-a făcut să te răzgândești în privinţa mea? continuă ea.

– Curiozitatea.

Richard se lăsă pe spate, la fel de relaxat și în largul lui în costumul scump, cum fusese și în seara de dinainte, în blugi și cu picioarele goale.

– Așadar, Samantha, ai vreo idee cine ar fi putut să ia tăbliţa de piatră și să monteze explozibilul?

Samantha îngheţă, cu sticla la jumătatea drumului înspre gură.

– Tăbliţa a dispărut?

El încuviinţă din cap.

– Dezamăgită?

Merita asta, se gândi ea, așa că ignoră comentariul.

– Asta face ca lucrurile să fie diferite. Încruntându-se la vederea expresiei cinice a avocatului, mai bău apă și îl blestemă în gând pe Etienne de câteva ori. Și pe cine-l angajase. *Asta* trebuia să afle. Diferite din punctul de vedere al intenției. Nu diferite pentru mine. Apropo de asta, Addison, ai idee cum mă poți ajuta?

– Am o idee sau două. Dar aștept ajutorul tău în schimb. Nu dau nimic gratis. Eu nu procedez așa.

– Nici eu.

De fapt, să primească un lucru gratis era tocmai felul în care prefera ea să-și conducă afacerile. Dar de asta lucrurile nu stăteau ca de obicei. Tot ce învățase de-a lungul vieții o avertiza că nu putea avea încredere în el, că nu putea avea încredere în nimeni. Libertatea și propria viață erau responsabilitățile ei. Da, avea o idee a naibii de bună în legătură cu cine luase tăblița și, mai mult decât probabil, pusese bomba. Etienne nu avea de gând să mărturisească, iar ea nu avea să-l dea pe mâna poliției. Sacrificarea șefului lui Etienne îi convenea mai bine, dar avea nevoie de timp ca să afle cine era ticălosul, înainte ca poliția să o găsească. De aceea răspunsese invitației televizate a lui Addison, iar acum era în limuzina lui.

Addison dădu aprobator din cap, aruncându-i avocatului o privire de avertizare.

– Vom face toți eforturi pentru a coopera.

– Voi face ce trebuie, dar îmi rezerv dreptul să-ți zic mai târziu „ți-am spus eu", rosti Donner, ducând din nou sticla la gură.

– Ești de nădejde, răspunse Sam.

– N-ar fi trebuit să spun asta dacă n-ai fi pătruns prin efracție, domnișoară Bune-Maniere.

– Dar tot ați fi avut pe cap un furt și o explozie, Harvard. Și pe nimeni alături care să vă ajute să descâlciți totul.

– Yale. Și tu...

- Destul, copii! interveni Addison. Nu mă faceți să opresc mașina.

Rânjindu-i avocatului, Sam se lăsă pe spate. Probabil tatăl ei se răsucea în mormânt acum. Fiica lui se afla într-o limuzină, cu un avocat și cu unul dintre cei mai bogați oameni din lume. Știa exact ce ar fi făcut Martin Jellicoe cu această oportunitate – l-ar fi curățat pe Richard Addison de tot ce avea. Stilul acesta de gândire era însă motivul pentru care tatăl ei își petrecuse ultimii cinci ani de viață în închisoare. Ea învățase lecțiile despre abținere și răbdare, chiar dacă el nu o făcuse. Uitându-se din nou la Addison, se gândi că lecțiile despre abținere aveau să fie deosebit de folositoare în viitorul apropiat.

Privi pe geamul mașinii, dincolo de avocat, văzând palmierii și linia coastei trecând în goană pe lângă ei, și se întrebă în ce se băgase. Fiecare kilometru o îndepărta tot mai mult de mașina și de echipamentul ei, de plasa de siguranță pe care o reprezentau orașul și mulțimile lui. Pentru Dumnezeu, nu avea nici măcar un schimb de haine la ea! Dar putea face jocul acesta; *urma* să-l joace pentru că nu avea de ales.

Se apropiară de porțile principale, în fața cărora stăteau doi polițiști în uniformă. Sam se lăsă involuntar cât mai jos pe bancheta mașinii. Nu, nu i-ar fi plăcut să facă asta singură, dar, pe de altă parte, nici nu ar fi venit pe ușa principală. Șoferul limuzinei coborî geamul, avu un schimb scurt de cuvinte cu unul dintre polițiști, iar porțile se deschiseră.

- Vezi, ești înăuntru în siguranță, după cum ți-am promis. Nu trebuie să sari peste gard, să sapi tuneluri sau mai știu eu ce.

Samantha se întoarse, privind porțile care se închideau din nou.

- Securitatea lasă mult de dorit.

- Avem doi polițiști la poartă, spuse Donner.

Întorcându-se din nou în față, Sam se strâmbă la avocat.

– Și n-au verificat portbagajul limuzinei. Dacă ideea este să-l țină pe Addison în siguranță, le-ai putea sugera să noteze identitatea tuturor celor care intră și să verifice dacă nu cumva cineva ține ostatic pe altcineva înainte de a deschide porțile. Știu că le-ați dat descrierea mea, pentru că am auzit la știri. Cu toate acestea, iată-mă aici!

Richard rămase cu privirea afară, pe geam. Samantha avea dreptate. Deferența cu care era tratat de către departamentul de poliție din Palm Beach era de așteptat, dat fiind statutul său în cadrul comunității, dar ar fi fost nechibzuit să se bazeze pe polițiști pentru mai mult decât a-i ține pe reporteri la distanță. Cu siguranță nu reușiseră să împiedice intrarea vizitatoarei sale cu o seară în urmă – sau acum.

– Ești îngrijorată pentru mine? întrebă el.

– Ești biletul meu de ieșire din toată treaba asta, răspunse ea cu o notă de tachinare în voce.

– Atunci încearcă să fii sinceră cu mine.

– Voi face tot posibilul.

– Mulțumesc.

Tom nu părea convins, dar Richard credea că spunea adevărul. Chiar și așa, intenționa să-și păstreze perspectiva asupra lucrurilor. Poate că Samantha emana mai multă căldură decât soarele Floridei, dar făcea un joc, exact ca el. Singura diferență era că ea dorea să fie liberă, iar el o dorea... pe ea.

– Ocazional, mă ocup de afaceri de aici, de acasă, spuse el. Mai primesc și musafiri. Nu e ceva ieșit din comun. Și, trebuie să recunoști, acum nu ești îmbrăcată tocmai ca o hoață.

Se folosi de acest prilej pentru a-și plimba privirea de-a lungul picioarelor ei goale.

Dacă Sam observase cercetarea lui meticuloasă, nu spuse nimic.

– Aș fi putut fi goală sau drapată în banduliere de muniție, Addison, dar ei nici n-ar fi clipit.

– Ai dreptate. Și de vreme ce eu nu-ți știu decât prenumele, spune-mi Rick.

– Voi decide singură ce fac, replică ea, deși tonul i se mai înmuiase. Dar mulțumesc pentru ofertă, Addison.

Așadar *avea* să pună niște bariere. Asta era interesant – și mai fascinant.

Ben conduse pe aleea lungă și opri, coborând să le deschidă portierele. Samantha coborî prima, în mod evident ușurată să scape intactă din limuzină. Richard o privi făcând o întoarcere completă pe scările din față. Probabil nu mai văzuse proprietatea la lumina zilei.

– Facem un tur mai târziu, dacă vrei.

– Nu ești gazda ei afurisită, Rick, șopti Tom, urmând-o spre ușă. Ești o țintă. Și poate crezi că e drăguță, dar eu nu am încredere în ea. Deja a fost aici de două ori. Neinvitată.

– Iar acum e invitată. Las-o baltă, Tom! Ne vedem în biroul meu în câteva minute. Sună-l pe William Benton pentru mine!

– Benton? Tu...

– Tom!

– Da, stăpâne.

Donner traversă holul cu pași mari și urcă scările, aruncându-i o ultimă privire urâtă Samanthei. Ea nu păru să observe, pentru că era ocupată să mângâie vaza de pe masa din hol.

– De ce ai ține o vază veche de 1500 de ani atât de aproape de ușa de la intrare? Nu aveți uragane pe-aici sau nici ele nu pot trece de porțile din față?

– E...

Încruntându-se, ea se aplecă să studieze mai bine modelul, ciocănind buza vazei cu o unghie.

– Oh! Deții și falsuri?

– Mi s-a părut drăguță, spuse el, zâmbind impresionat. Lui Danté îi luase aproape o oră să-și dea seama. Și este o replică, folosită la o strângere de fonduri. Cât de multe știi despre artă?

– Pot recita lista celor mai bine vândute obiecte, dar prefer antichitățile. Ce fel de personal ai aici?

– Hoții nu știu deja lucrurile astea înainte de a sparge o casă?

– Se presupunea că *tu* nu erai acasă. Când nu ești în Florida, ai șase angajați ziua și doi noaptea, plus cei de la firma de securitate, și o cameră în care stă uneori managerul tău de achiziții, când trebuie să lucreze până târziu. Nu știu cum se schimbă lucrurile când ești aici.

– Cam o duzină de oameni, spuse el, deși încă nu i-am chemat pe toți înapoi. Poliția a considerat că ar trebui să am numărul minim de personal, iar eu nu vreau să pun pe nimeni în pericol.

– Sună logic. Ai un majordom?

– Da.

– Îl cheamă Jeeves?

Rick îi zâmbi apreciativ. Descoperea tot mai rapid că farmecul pe care îl văzuse în ea era parte a caracterului ei. Era evident că descoperise cum să-l folosească în avantajul ei, dar lui tot îi plăcea. În același timp, nu trebuia să uite cât de bună era la asta.

– Sykes. Dar este britanic, dacă asta te face să te simți mai bine.

– Ei călătoresc cu tine peste tot prin lume, mutându-se din casă în casă?

În timp ce vorbea, ieși din hol și intră în livingul de la parter. Câteva mobile antice erau folosite pentru a expune diferite figurine și obiecte din porțelan. Richard o urmă, sprijinindu-se de tocul ușii. Sam părea mai în largul ei în absența lui Tom; dată fiind ocupația ei, își dădea seama de ce nu-i plăceau avocații. Ea își plimbă din nou degetele peste lemnul bine șlefuit al biroului

din secolul al XVII-lea, ca și cum ar fi trebuit să-l atingă pentru a-i stabili valoarea. Senzualitatea mâinii ei îi distrăgea atenția. Dar asta nu era o întâlnire blestemată, era investigația unei crime. Inspiră lent, uitându-se la grația fluidă cu care se mișca ea. La naiba, aproape că îl hipnotiza!

– Așa fac?

Richard clipi.

– Poftim?

– Servitorii, Addison. Te urmează peste tot?

El își drese vocea.

– Unii dintre ei, da. Pe cei mai mulți, cum e Sykes, îi plătesc să stea tot anul într-o anumită locuință. El stă la moșia mea din Devon. Sunt multe de întreținut acolo, fie că eu sunt sau nu, iar unii dintre ei au familii și nu-și doresc să se mute. De ce?

– Să spunem că sunt suspicioasă.

– Când vine vorba de personalul *meu*?

– Nu-mi spune că poliția nu ți-a pus aceste întrebări, rosti ea, aruncându-i o privire peste umăr înainte de a se muta la dulapul cu porțelanuri.

– Ba da. Însă nimeni din personalul meu nu s-a potrivit cu descrierea ta, așa că s-au concentrat să te găsească.

Ea oftă.

– Îmi imaginez. Pentru lămurirea mea atunci, câți dintre angajații tăi știau că te întorci mai repede în Florida?

– Doar echipajul avionului, șoferul meu, Ben, și cel care se ocupă de casă, Reinaldo. Am stat la un hotel în Stuttgart, așa că acolo nu a trebuit să informez pe nimeni unde plec. Dar nu știa nimeni din personalul meu.

– Dar membrii familiilor lor?

– Nu.

– Ei bine, n-am fost eu. Dar prietenii tăi... personali din Germania?

– Vrei să știi dacă am o domnișoară prietenă în Stuttgart?

I se păru că Sam roșește ușor, dar poziția în care stătea ea nu-i permitea să fie sigur. Se simți surprins. Părea atât de sigură și de capabilă, dar, cu toate acestea, putea roși.

– Sigur. Ai?

– Nu în călătoria asta. Am mers acolo pentru afaceri.

– Hm...

– Hm ce?

– Mă gândesc. Lasă-mă un moment!

Sam trecu pe lângă el și ieși în hol, îndreptându-se spre ușa de la intrare.

– La ce te gândești?

Ea îl privi din nou, cu o jumătate de zâmbet pe buze.

– La ce te gândești *tu*, Addison? Nu m-ai fi chemat niciodată aici dacă ai fi crezut cu adevărat că eu am pus explozibilul, deci cine este pe lista ta de suspecți? Care sunt motivele lor? Alte semne de intrare prin efracție? Știu că am spus că te ajut, dar trebuie să faci și tu o parte din muncă.

Pendula antică din holul principal bătu de șase ori.

– Nu țin liste cu dușmanii mei.

Zâmbi ușor, observând că ea încă refuza să-i folosească numele mic. Se întrebă câte ziduri avea să mai încerce să ridice și cât de multe putea afla despre ea. Îi știa numele, ceea ce era mai mult decât știuse cu o noapte în urmă, dar, dată fiind reținerea cu care îi dezvăluise chiar și atât, știa că nu avea să-i fie ușor. Din fericire, îi plăceau provocările.

– Și nu, poliția nu a găsit alte uși sau geamuri sparte, continuă el. Am presupus că tu ai folosit oglinzile la poarta din față și ai tăiat sticla ferestrei de pe terasă. Ai dori să luăm cina?

Expresia ei se înăspri.

– Nu rămân.

– Ești mai în siguranță aici decât oriunde altundeva, mai ales până ce găsim o modalitate de a-l convinge pe detectivul Castillo de nevinovăția ta.

– Sunt în siguranță aici doar dacă nu mai încearcă nimeni să te arunce în aer, vrei să spui. Ești fermecător, dar aș prefera să respir în continuare.

Făcând un ultim pas în față, prinse mânerul ușii și o deschise.

– Voi da alarma dacă încerci să pleci, spuse el încet.

Nu avea să plece nicăieri. Nu încă.

Cu mâna încă pe mâner, ea se opri.

– Credeam că avem o înțelegere.

– Avem, scumpo. Tu mă ajuți pe mine, iar eu te ajut pe tine. Mă gândeam să facem un grătar, dacă tot e și Tom aici.

– Și Harvard doarme la căpătâiul patului tău?

– E prietenul meu și crede că sunt necugetat. Deci mă aștept să fie destul de iritant. Nu te îngrijora, va pleca repede.

Cu umerii ridicându-i-se din cauza profunzimii inspirației, Samantha se întoarse cu fața la el.

– Grătarul sună delicios. Dar mă tem că apoi va trebui să plec la castelul meu.

– Castelul tău din Pompano Beach? În locul tău, aș evita să merg acolo.

– Pompano Beach. Asta-i în apropiere, nu-i așa? întrebă ea, fără să clipească. Acolo crezi tu că locuiesc?

– Cineva așa crede. Acum haide, te conduc într-o cameră. Trebuie să discut câteva minute cu Tom, apoi începem să pregătim cina.

– Nu mă poți ține prizonieră aici, spuse ea trecând pe lângă el și pornind spre interiorul casei.

– Vreau doar să mă asigur că suntem amândoi în poziția de a ne respecta înțelegerea. Se apropie de ea. Ai mărturisit că ești o hoață, Samantha. Nu te aștepta să uit asta.

– Nu mă aștept. Dar nici eu nu am de gând să uit nimic. Unde mi-e celula?

Nu merita să se certe din pricina felului în care alegea ea să-și numească dormitorul. Dar se putea răzgândi cu privire la camera pe care să i-o ofere. Richard urcă scările până la primul etaj.

– Găsești câteva haine în dulap și cosmetice în baie.

– Ale fostei tale soții?

Richard își încleștă maxilarul și buzele înainte de a riposta.

– Am adesea vizitatori care vin fără să anunțe cu prea mult timp înainte, spuse el în schimb. Mi s-a părut înțelept să am la îndemână câteva obiecte care să le asigure confortul pe timpul șederii aici.

– Nu ești deloc defensiv în legătură cu mariajul tău eșuat, nu?

Richard avea impresia că ei nu-i scăpa nimic. Dar și el era un bun observator. Sam îl urmă în josul holului spre apartamentul de la capătul îndepărtat. Incapabil să-și stăpânească un mic rânjet, spuse:

– Ei bine, am ajuns.

Când Sam trecu pe lângă el, se aplecă și îi mirosi părul arămiu. Zmeură. Foarte drăguț. Și surprinzător de excitant.

Samantha se opri în mijlocul încăperii, iar el o privi uitându-se de jur împrejur. În dreapta ei, sclipirea plăcilor de faianță și a oglinzilor dezvăluia o baie uriașă, în timp ce ușile duble din stânga duceau spre un pat imens, drapat în verde și gri. Un mic balcon se deschidea în fața ușilor din lemn și sticlă din față, cu câteva trepte din piatră roșie ducând spre piscina din grotă. În camera centrală, mobilierul englezesc în stil georgian, cu tapițerie verde, o invita să se așeze în fața șemineului sau a televizorului montat pe perete deasupra acestuia.

– Asta ar fi camera verde? întrebă ea după o lungă tăcere.

Richard rânji.

– Da, asta ar fi. Îți place?

Ea încuviință din cap, cu un zâmbet pe buze.

– E drăguță.

– De ce nu-ți găsești ceva de îmbrăcat, potrivit pentru un grătar, iar eu mă întorc în câteva minute? spuse el, încântat că îi plăcuse camera.

– Vei încuia camera?

– Asta te-ar opri?

Buzele ei tresăriră.

– Nu.

– Atunci nu mă voi deranja.

– Atunci mă schimb dacă dai asta jos. Îi îndreptă cravata. Mă intimidează.

– Mă îndoiesc că te intimidează ceva, răspunse el, mișcarea degetelor pe pieptul lui producându-i valuri mai jos. Trebuia să o citească odată. Cât de repede! Să nu pleci nicăieri!

– Și să nu iau nimic. Știu deja.

El aruncă apoi cheia camerei pe măsuța de cafea, gândindu-se că ea avea să se simtă mai în siguranță dacă o avea asupra ei. Cheia de rezervă rămase în buzunarul lui. Cu un zâmbet vag, se îndreptă spre celălalt capăt al holului, spre biroul său. Asta cu siguranță era mai interesant decât cumpărarea unei companii falimentare de televiziune prin cablu, așa cum își planificase pentru acea săptămână. La naiba! Trebuia să amâne niște întâlniri – dacă el fusese ținta atacului, nu voia să pună pe altcineva în pericol. În plus, voia să se concentreze asupra lui Sam – și a pactului dintre ei.

capitolul 7

Vineri, ora 18.18

Samantha întâlnise suficient de mulți afaceriști puternici, conduși de ego, pentru a ști că totul era un fel de joc pentru Richard Addison – mai ales în ceea

e o privea pe ea. Putea juca și ea acest joc dacă era ne-
oie. Dar deocamdată nu o interesa cu adevărat decât să
:ape de urmărirea poliției atât ea, cât și Stoney, pentru
putea pleca pentru un timp din Florida, evitând să fie
înați pentru acuzația de crimă.

Stoney. Își dorea cu disperare să-l sune, să afle dacă
oliția făcea mai mult decât să-i asculte telefonul. Fie că
vuseseră ajutor, fie că nu, dăduseră de urma lui în două
le. Dar Walter Barstone lucrase în partea întunecată
legii, așa cum spunea el, timp de treizeci de ani. Dar
u făcuse asta – lucrul din care își câștiga traiul – fiind
eglijent. Ceea ce însemna că vorbise cineva.

Cu buzele strânse, se uită la telefonul de pe noptiera
e lângă pat. Polițiștii ar fi fost confuzi dacă apelul că-
'e Stoney ar fi fost dat de pe proprietatea lui Addison.
așa cum spusese ilustra ei gazdă, deocamdată era în
guranță. Nu avea de gând să riște asta. Nu încă.

Găsi dressingul din dormitorul uriaș și intră în el.
urta rochii și pantofi cu toc în mod regulat, de obicei
ând trebuia să meargă într-o operațiune de recunoaștere
unei case sau a vreunei instituții. Lucrurile frumoase
rau ținute de obicei în case frumoase, iar ea trebuia să
: potrivească în acel loc. Însă fustele și tocurile îi îngre-
nau mișcările când avea de lucru. Și, deși în seara asta
u urma să fure nimic concret, avea de lucru.

Se părea că majoritatea oaspeților care locuiseră în
ormitorul verde veniseră fără costum de baie, dar
ıspre capătul dulapului găsi niște bluze, tricouri și chiar
câteva rochii de seară și un frac. Richard se aștepta ca ea
i se relaxeze, așa că avea să arate relaxată. Închizând pe
ımătate ușa dulapului, își scoase rochia. Împăturind-o
u grijă, și-o băgă în geantă, apoi îmbrăcă un tricou
lbastru simplu și o pereche de pantaloni scurți galbeni,
ıficient de lungi pentru a-i acoperi bandajul din spa-

Pe podea erau aliniate câteva cutii cu pantofi sport de diferite mărimi, dar ea optă pentru o pereche de șlapi. Se potriveau cu aerul de relaxare pe care îl alesese drept temă a serii și, văzând cum îi admira Addison picioarele, cu cât erau mai goale, cu atât era mai bine. În seara aceea, numele jocului era distracție. În plus, faptul că era admirată de un tip atât de arătos făcea minuni pentru egoul ei – și pentru alte părți ale corpului.

Luându-și un moment pentru a admira mobilierul și lucrările de artă expuse în apartament, se îndreptă spre ușile de sticlă ale balconului. Piscina din grota de dedesubt sclipea în lumina apusului, cu partea apropiată umbrită de palmieri și păsările-paradisului. În stânga, cel mai aproape de aripa vestică a casei, se afla un grătar mare din cărămidă, înconjurat de un grup de mese și scaune din fier forjat, artistic dispuse în jurul lui.

Avea să mănânce carne prăjită de un miliardar. Ciudat – și deloc apropiat de ceea ce s-ar fi așteptat ea. Sam reușise să rămână în afara închisorii citind bine oamenii, dar Addison o frustra. Oamenii bogați nu făceau nimic cu mâna lor. Se întrebă dacă personalul lui știa că îi plăcea să facă grătar. Probabil da. Și probabil polițiștii nu știau – cine ar fi suspectat că un bărbat care își putea permite să cumpere o țară ar fi stat afară, întorcându-și singur fripturile? Ea cu siguranță nu, cel puțin până în acea seară.

Încruntându-se, Sam deschise ușile duble și ieși în balcon. Briza serii, care bătea dinspre ocean, se izbea răcoros și plăcut de picioarele ei goale. Inspiră adânc. Tensiunea adunată în umerii ei nu cedă, dar începuse să se obișnuiască cu senzația.

Cu șlapii lovindu-se de călcâie, coborî treptele roșii de piatră până la pontonul piscinei. Era o idioată, asumându-și riscuri inutile. Dar prin această alianță Addison devenise din unicul martor împotriva ei unicul bărbat care o putea ajuta să-și reabiliteze numele,

iar până când se întâmpla asta, nu putea risca să-l vadă mort. Etienne aproape că îl ucisese o dată, iar Sam nu-și putea permite să presupună că altcineva nu avea să mai încerce să o facă.

Grătarul era construit din cărămizi în stil spaniol și piatră, cu un grătar din oțel inoxidabil în partea de sus și o hotă pentru aburi în lateralul corpului principal. Gazul era oprit, așa cum trebuia. Sam îngenunche, pipăind țeava de dedesubt. Nu era prea sigură la ce să se aștepte; bomba din galerie fusese ingenioasă, dar montată la repezeală și ușor de descoperit dacă știai unde să te uiți. Nu știa mare lucru despre explozivi, doar despre cei folosiți pentru a deschide un seif sau pentru a forța încuietori îndărătnice, dar nu știa prea multe despre subterfugii și trimiterea într-o direcție falsă.

Țeava părea neatinsă, montată corect lângă cutia cu cărbuni. Sam se ridică. Cu un icnet provocat de efort, ridică grătarul de inox și își afundă mâinile în praful de cărbune, dând bucățile la o parte și pipăind arzătorul.

– Pune mâinile undeva la vedere și fă-o încet!

„La naiba!" Sam închise ochii pentru un moment, apoi își retrase încet mâinile de pe grătar. Ar fi trebuit să știe că nu trebuia să aibă încredere în nimeni. La mai mult de cincisprezece kilometri de mașina și echipamentul ei, nu putea face prea multe în afară de a-și arunca șlapii și a fugi – sperând că persoana din spatele ei avea o țintă proastă.

– Întoarce-te!

Cu brațele încă depărtate de corp, Sam se întoarse. Polițist, se gândi ea instantaneu. Haine obișnuite, detectiv, probabil de la omucideri. Fără îndoială, avea descrierea ei notată în micul carnețel din buzunarul jachetei.

– Ai vreo armă?

Ea scutură din cap, forțându-și creierul să preia controlul.

– Lucrez aici, spuse ea cu o voce calmă și joasă. Nimeni nu a verificat grătarul, iar domnul Addison vrea să prăjească ceva în seara asta.

– Nu ai folosit aceeași poveste seara trecută?

Sam se încruntă, cu inima bătându-i puternic.

– Despre ce vorbești? Ne-am întâlnit?

– Îndepărtează-te, întinde-te cu fața în jos și pune-ți mâinile la ceafă cu degetele împletite.

Oftând, ea afișă o expresie ușor iritată.

– O să-mi ajungă cenușa în păr.

– Nu-ți mai spun o dată!

Îngenunchind pe pardoseala din piatră, îl văzu pe Addison coborând scările de la balcon. Pentru binele lui, era perfect că polițistul avea pistol. Nimeni nu se juca așa cu ea. Nu-i venea să creadă că el o făcuse atât de ușor, că o păcălise cu atâta ușurință. Era evident că ea nu gândise cu capul. Cătușele pe care le scoase polițistul cu o mână de la centură îi trimiseră un fior de-a lungul trupului. Nu mai fusese prinsă până acum.

– Detectiv Castillo, spuse Addison, oprindu-se în capătul scărilor, totul e în regulă.

– Acum e în regulă, mormăi Castillo. Stai departe, domnule Addison! Imediat voi trimite geniștii să verifice grătarul.

Deci nu fusese Addison cel care o turnase.

– Asta făceam *eu*, idiotule! izbucni Sam, revenind de îndată la rolul său. Îi spuneți vă rog, domnule Addison?

– Lucrează pentru mine. Mi-ai sugerat să-mi angajez agenți de pază privați. Cum nu prea mai am încredere în Myerson-Schmidt, Donner a găsit pe cineva.

– Când?

– Azi după-masă.

Detectivul își mută privirea, uitându-se la Addison.

– *Ea* este din echipa dumitale de securitate. Îmbrăcată așa.

– Păi, da.

– Nu te superi dacă o verific puțin, nu?

– I-am dat toate referințele mele domnului Addison, spuse ea, hotărându-se să joace în continuare. Ai dreptul să fii aici, domnule detectiv?

– Asta e investigația mea. Și aș dori să văd și eu referințele despre care ai pomenit.

– Desigur, detectiv Castillo, interveni Addison. De fapt, chiar insist, deși sunt complet satisfăcut de recomandările ei. Îl poți suna pe William Benton, la...

– Bill Benton agentul secret?

– Ex-CIA. Jucăm golf împreună. El mi-a recomandat-o.

Pentru prima oară, Castillo păru nesigur. Uitându-se din nou neîncrezător la ea, își puse pistolul înapoi în toc.

– În regulă. Îmi trebuie numele ei.

„La naiba! Mai bine diavolul pe care îl cunoști decât cineva complet necunoscut", decise ea, aruncându-i altă privire lui Addison. O ajutase – de data aceasta.

– Samantha, răspunse ea, cu mintea lucrându-i cu viteză. Legătura cu Martin Jellicoe îi putea dăuna sau o putea ajuta, de vreme ce își petrecea timpul în jurul foștilor ofițeri CIA. Sam Jellicoe. Sunt specializată în păzirea obiectelor valoroase, dar îmi extind portofoliul.

Detectivul o privi cu atenție, îndreptându-și din nou mâna spre pistol.

– Jellicoe?

Ea inspiră adânc. Dumnezeule, cât ura armele!

– Sunt fiica lui. S-ar putea spune că mă revanșez pentru alegerile greșite făcute de tata.

– Nu știam că are copii.

– Sunt oaia albă a familiei. Nimeni nu vorbește despre mine.

Cei doi se priviră un moment lung, fiecare evaluându-l pe celălalt cu neîncredere, până când Addison păși între ei.

– Altceva, domnule detectiv?

Frecându-și mustața cu un deget, Castillo clătină din cap.

– Nu. Dar, dacă ai cazier, domnișoară Jellicoe, mă voi întoarce. Și oricum voi fi cu ochii pe dumneata.

– Bine. Oricum încerc să-mi măresc cercul de admiratori, ripostă ea, uitându-se la detectivul care mai petrecu câteva minute discutând pe un ton scăzut cu Addison și apoi plecă, îndreptându-se spre aleea din față.

Nu reveni cu privirea la Addison decât când îl pierdu cu totul din vedere pe detectiv.

– Se presupune că trebuie să mă ajuți să-mi reabilitez numele, nu să mă transformi în două persoane.

El ridică din umeri.

– Asta ne oferă puțin timp. Cine e tatăl tău, Samantha Jellicoe?

– Nu e treaba ta, Rick Addison, ripostă ea, fâstâcindu-se.

Dumnezeule! În cinci minute, întregul departament de poliție din Palm Beach avea să știe cine era și unde se afla. Iar în zece minute după aceea, Interpolul avea să-i știe numele și locația.

– Ei, cum rămâne cu încrederea?

– Îți spun despre el când îmi spui și tu despre fosta ta soție, bine?

Privirea lui Addison se înăspri.

– Asta nu-i...

– Nu contează, se auzi altă voce din spatele ei. Când ea se întoarse speriată, Donner o prinse de cot. Ce naiba făceai aici jos?

– Dă-mi drumul! se răsti ea.

– Tom...

– Dacă vrei să minți poliția e una, Rick. Dar ea era aici singură, cu coatele vârâte în grătar. Am văzut-o. Amândoi am văzut-o. Și vreau să știu ce naiba pune la cale.

Sam inspiră pentru a se calma. Erau întrebări bune, dar nu avea dispoziția necesară pentru ele. Nu cu avocatul.

– Îți mai spun o dată să-mi dai drumul, șopti ea, întărindu-se sub strânsoarea lui puternică.

– Și eu te mai întreb o dată ce naiba...

Împingându-se spre el, Sam se lăsă în jos și îl lovi cu piciorul în spatele genunchilor. De îndată ce avocatul își pierdu echilibrul, ea se smuci în față și îl ridică. Avocatul căzu peste umărul ei în piscină, cu capul înainte.

– Karate? întrebă Addison calm, încrucișându-și brațele la piept și ignorând zgomotul produs de aterizarea în apă și înjurăturile care urmară.

Ochii lui gri erau plini de amuzament. Ea observase acest lucru și înainte, dar britanicul era un bărbat al naibii de arătos.

– Sunt doar răutăcioasă, replică ea și se îndreptă spre scări. Mă duc să mă spăl pe mâini. Grătarul tău e în regulă, din câte îmi pot da seama. Nu cred că l-a verificat cineva.

Richard câștigase puțin timp pentru ea prin povestea stupidă cu firma privată de pază, dar nu-i reabilitase numele. Pe de altă parte, dacă nu-și dorea să arate ca un idiot și eventual să fie acuzat de obstrucționarea activității poliției, Addison se legase singur la mâini.

Sam deschise ușa băii cu cotul și își băgă mâinile murdare în chiuveta verde de marmură. Acum erau amândoi în rahat până-n gât, iar ea rămânea să mănânce friptură la grătar. La urma urmei, înțelegerea era înțelegere.

Când coborî din nou la piscină, nu era nimeni acolo. O dâră de apă ducea de la capătul cel mai puțin adânc până la celălalt șir de trepte, care duceau, din câte își amintea ea din planuri, la un hol mic din care se deschideau alte dormitoare și apartamente, mai mici și mai puțin elegante decât al ei. Da, Addison o plăcea.

Cu un zâmbet mic pe buze, trase un scaun de fier forjat, aranjându-l astfel încât să nu fie cu spatele la refugiul lui Donner, și se așeză.

Umiditatea scădea întotdeauna seara, când se intensifica briza, așa că Sam inspiră adânc aerul încărcat de parfumul iasomiei și al mării. Dincolo de umărul ei, între begonii și păsările-paradisului, o broască începu să orăcăie. Drăguț.

Un bărbat tânăr, cu aer de cubanez, se îndreptă spre ea din lateralul casei.

– Ați dori ceva de băut? întrebă el cu un ușor accent.

– Ceai cu gheață.

– Simplu sau cu fructe?

– Cu zmeură, Reinaldo, se auzi vocea lui Addison, care ieși pe una din ușile de la parter ce se deschideau înspre piscină. Pentru amândoi. Iar pentru Tom, o bere Coors.

Tensiunea dispăruse de pe fața ei, dar lui nu i se părea întru totul relaxată. Pentru un observator oarecare, probabil părea cu totul în largul ei, dar el, fiind un jucător, ca și ea, putea vedea că nu era chiar așa. Se întrebă dacă se relaxa vreodată cu adevărat.

– Harvard încă e aici?

– Tom nu se descurajează chiar așa de ușor. Se schimbă acum.

Și îi dădea un telefon lui Bill Benton, completând detaliile poveștii lui Sam, fiindcă acum avea și un nume de familie. Toate astea îl costau un abonament la meciurile echipei Dolphin și o lojă bună la stadion, dar el oricum nu avea prea mult timp – sau chef – să meargă la meciuri. Cu fotbalul englezesc era altă poveste – acela era sport cu adevărat.

– Nu-i cer scuze.

El puse tava pe care o cără pe grătar.

– Nu ar fi trebuit să te prindă de cot. Cum îți place friptura?

– Medie.

În timp ce el porni focul, Reinaldo reveni cu băuturile. Richard nu-și putu ascunde un zâmbet când Sam luă sticla de Coors și o puse pe masa cea mai îndepărtată de locul ei. Observă, de asemenea, că ceaiul lui cu gheață rămase unde era, lângă al ei. Profitând de acest lucru, se asigură că focul era aprins și se așeză pe scaunul de lângă ea.

– Va descoperi Castillo că ai cazier? întrebă el, sorbind băutura rece din pahar.

Ea îl măsură cu privirea, cântărind în mod evident dacă să-i răspundă sau nu că nu era treaba lui.

– Nu. Nimic clar, oricum. Lucrez cu adevărat pentru muzee și galerii.

– Bine. Asta va ușura puțin lucrurile.

– Ce lucruri?

– Reabilitarea numelui tău și aflarea adevărului în legătură cu cele întâmplate aici. La ce credeai că mă refer?

Ea lovi piciorul mesei cu degetele goale de la picioare.

– Aș vrea să văd camera de monitorizare a securității.

Studiind-o peste marginea paharului, Richard se întrebă dacă Donner avea dreptate, iar el gândea cu partea greșită a corpului. Era o nebunie să-i arate unei hoațe sistemul său de securitate, dându-i acces la camerele video și la senzori. Dar trebuia să o țină acolo dacă nu voia să dea înapoi și să-l lase pe Castillo să facă toată treaba.

– Bine. Dacă-mi arăți exact cum ai intrat aici prima dată – și a doua.

– Nu țin cursuri de intrare prin efracție, Addison.

– Dar a doua oară n-ai lăsat nici un semn. Cel care a pus bomba ar fi putut intra în același fel. Richard se încruntă. De ce nu ai intrat la fel prima oară?

Ea ridică din umeri, ca și cum răspunsul ar fi fost atât de evident încât nu-i venea să creadă că o întrebase așa ceva.

– Locația țintei. În seara aceea a fost mai rapid să tai sticla de la fereastra terasei. Și trebuia să mă feresc de paznici.

– De ce ai ales noaptea de marți?

Privirea ei amuzată se intersectă cu a lui.

– Nu erai aici și anunțaseși că trimiți tăbliță la British Museum.

– De unde ai știut că nu sunt aici?

Acum zâmbetul din privire îi ajunse la buze.

– Le-ai spus celor de la *Wall Street Journal* că ești în Stuttgart până joi.

– Ce-i așa de amuzant? rosti el, întrebându-se ce ar fi spus dacă ar fi știut că anulase cina cu o senatoare și soțul acesteia pentru o friptură la grătar lângă piscină, alături de ea.

– Tipul meu a spus că nu poți avea încredere în cineva care-i minte pe cei de la *Journal*.

– Tipul tău? repetă el încet pe un ton ușor întrebător.

– Brokerul meu. Persoana care vinde lucrurile pe care le fur.

– Oh! M-am gândit că ai putea avea un partener, zise el.

– Nu, zilele acestea lucrez singură.

Richard se simți mai ușurat decât ar fi fost cazul de confirmarea faptului că lucra singură.

– Bănuiesc că nu-l suspectezi pe *tipul tău* în cazul acesta, nu?

– Mai degrabă l-aș suspecta pe Tom Donner.

El clătină din cap.

– Tom nu e hoț.

– Nu, e avocat. Asta-i mai rău. Iar tu ai încredere în el, ceea ce-i stupid.

Richard își îngustă privirea.

– Vorbim despre prietenul *tău*, nu de al meu. Tipul ăsta are un nume?

– Îmi imaginez că da, spuse ea nonșalant, luând încă o înghițitură din paharul cu ceai, dar ți-am încredințat libertatea *mea*, nu pe a lui.

El nu putea scăpa de sentimentul că ea știa ceva despre toate acestea – și nu era vorba despre prostiile legate de intuiția hoților.

– Dacă are legătură cu investigația asta...

– Dacă are, Sherlock, mă voi gândi la asta. Dar nu are, eu... Minunat!

Richard nu avu nevoie să se întoarcă pentru a ști că Donner revenise la piscină.

– Tom, cum...

– Eu stau aici, îl întrerupse avocatul, luându-și berea și așezându-se la masa cea mai îndepărtată.

Nu o privea foarte prietenos pe Samantha, dar Richard nu era prea îngrijorat. Donner știa că mersese prea departe și, deși aruncarea lui în piscină fusese o mișcare extremă, la fel erau circumstanțele.

– Voiam să te întreb cum preferi friptura.

– Faci chestia aia cu ciuperci și ceapă?

– Hans le sotează acum în bucătărie.

– Atunci medie spre bine făcută, mulțumesc.

– Faci des grătar? întrebă Samantha, păstrând o parte a atenției îndreptată spre Donner.

Nu glumise – lui Sam Jellicoe nu-i plăceau avocații. Însă părea să-l placă pe el, iar asta îl încânta într-un mod pervers de plăcut.

– Când sunt aici, răspunse el, Tom și familia lui sunt victimele mele culinare.

– Mă îndoiesc că se supără.

Ajuns la jumătatea drumului spre grătar, unde voia să verifice starea cărbunilor, Richard se întoarse spre ea.

– Ce vrei să spui?

– Haide! Și așa e aproape atașat de fundul tău. Crezi că l-ar deranja să fie chemat la cină la versiunea din Florida a Palatului Buckingham?

– Ăsta era un compliment?

– Nu din locul în care stau eu, ataşat de fundul tău, mormăi Donner.

– Solano Dorado e foarte frumoasă, spuse ea.

– Mulţumesc.

Ochii verzi îi întâlniră pe ai lui, apoi ea îşi feri din nou privirea.

– Cu plăcere. Dar deja ştii că eu mint tot timpul.

Donner luă încă o înghiţitură de bere.

– E foarte drăguţ, dar tot aş vrea să ştiu cine a încercat să-l arunce în aer pe Rick, dacă nu vă deranjează. De vreme ce n-ai fost tu, Jellicoe.

Richard începea a-şi dori ca Tom să nu fi rămas la cină. Pe lângă faptul că ar fi preferat să fie singur cu Samantha, voia ca ea să se relaxeze puţin, altfel n-ar fi obţinut alte informaţii de la ea.

– După ce mâncăm, Tom. Deocamdată, întreab-o pe domnişoara Jellicoe ce crede despre porţelanurile de Meissen.

– Aş prefera să o întreb ce părere are despre tăbliţele troiene de piatră. Donner îşi puse sticla pe masă cu zgomot. Dar nu ai încercat să o furi pentru tine, nu? Cui aveai de gând să i-o vinzi – sau mai întâi furi lucruri şi abia după aceea le cauţi cumpărători?

– Lucrez pe bază de contract, răspunse ea, surprinzându-i pe ambii bărbaţi. Tipul meu primeşte o cerere pentru un anumit obiect, uneori o locaţie, cădem de acord asupra preţului şi a sincronizării, dacă este necesar, eu fac nişte cercetări, apoi intru şi iau obiectul.

Aşezând fripturile pe grătar şi acoperindu-le cu sos, Richard se gândi la ceea ce tocmai îi spusese ea.

– Tăbliţa a fost aici doar două săptămâni, dar n-a fost un secret. Îşi strânse buzele, întrebându-se cât de personale puteau fi următoarele întrebări, înainte ca ea să găsească din nou o modalitate de a schimba subiectul.

Fără a trăda încrederea nimănui, ți-a spus tipul tău că acel client a cerut în mod special tăblița mea?

– Tăbliţele troiene nu se găsesc chiar pe toate drumurile, răspunse ea, privindu-l uşor superior, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să ştie asta – de fapt, ştia dar acum era rândul ei să-şi arate cunoştinţele. Există numai trei, dacă ţin bine minte, continuă ea, jucându-se cu paharul. Dar da, a ta a fost cerută în mod special.

– De ce?

Ea rămase tăcută o clipă.

– Nu ştiu. Aşa a fost convenabil, presupun. Celelalte două se află în cadrul unor colecţii private în Hamburg şi undeva în Istanbul. Probabil a contat şi preţul.

Tom pufni.

– Vrei să spui că tăbliţa lui era mai ieftină decât celelalte?

Buzele ei moi tresăriră. Cel puţin aşa îşi imagina Richard, că erau moi.

– Poate, răspunse ea. Sau poate cumpărătorul este din Statele Unite. Trecerea frontierei cu obiecte de contrabandă poate fi scumpă – şi provocatoare. Mai ales acum.

– Hm, mormăi Richard întorcând fripturile, urma să plece la Londra în câteva zile. S-ar putea să ai dreptate.

– Dar nu pe cumpărătorul meu trebuie să-l căutăm, arătă Samantha. Căutăm pe cineva care foloseşte explozivi în spaţii închise şi pe cel care l-a angajat. Ridicându-se de la masă, se duse lângă grătar, uitându-se la Richard care manevra bucăţile de carne. Miroase bine.

„La fel şi ea."

– E cea mai bună reţetă a mea.

– Aş vrea să văd din nou galeria. Mi-ar putea veni nişte idei.

– Despre alte obiecte pe care le-ai putea şterpeli? sugeră Donner fără entuziasm.

Samantha se sprijini de grătar şi zâmbi dulce.

– Cum ţi-ar plăcea să vizitezi iarăşi fundul piscinei?

– Copii, îi atenționă Richard, luând de la Reinaldo, care ieșise din bucătărie, farfuria cu ciupercile și ceapa sotate. Purtați-vă frumos!

– Mi-am dat cuvântul că nu va dispărea nimic de aici, Donner. Eu îmi țin promisiunile.

– Credeam că minți tot timpul.

Privirea ei se răci, dar zâmbetul îi deveni și mai jucăuș.

– Numai în legătură cu anumite lucruri. Știi, Addison, ți-aș putea găsi un papagal care să facă același lucru ca Donner și te-ar costa numai o cușcă și niște semințe.

– Da, ripostă Donner, dar papagalul ar umple de rahat toate documentele.

Richard întoarse una din fripturi.

– Declar armistițiu, spuse el, simțind că Donner avea o șansă bună să ajungă din nou în piscină, chiar dacă avocatul părea să nu-și dea seama de asta. Cine nu-l respectă poate pleca de pe proprietatea mea. Susținu privirea lui Sam, apoi îi spuse: Mergem să vedem galeria după ce pleacă Tom.

– Minunat. A de gând să-i dai și o cheie?

Richard ignoră mormăiturile prietenului său. În plus, acest oaspete nu avea nevoie de chei.

– Ia loc, Samantha, spuse el încet, zâmbind. Fac o friptură excelentă.

capitolul 8

Vineri, ora 20.03

Addison avea dreptate în legătură cu un lucru. Făcea o friptură excelentă.

Odată cu apusul soarelui, luminile de lângă piscină se aprinseră, urmate de cele care mărgineau straturile cu flori și becurile din palmierii din jur. Reinaldo ieși din casă cu o tavă cu lumânări, pe care le așeză pe mese cu o precizie exersată.

– Începe să semene cu o întâlnire, murmură Samantha, uitându-se la Addison. Dacă nu cumva sunt pentru Harvard.

– Nu sunt pentru mine, spuse Donner de la masa lui îndepărtată. Întinzându-și mușchii, se ridică de la masă. Că tot a venit vorba, eu am plecat.

– Pa-pa!

El îi aruncă o privire întunecată, apoi își puse brațul peste umerii lui Addison și se îndreptară împreună spre casă.

– Voi termina până mâine documentele pentru asigurări. Presupun că vrei să le aduc aici, nu?

– Da.

Când bărbații dispărură după colțul casei, Samantha se lăsă pe spătarul scaunului și inspiră aerul parfumat al serii. În acel moment trebuia să creadă că făcuse lucrul corect venind să-l vadă pe miliardar. Altfel, ar fi stat ascunsă în casa aceea dubioasă din Clewinston, uitându-se la televizor la știri și sperând că nu trebuia să fugă până când polițiștii oboseau urmărind-o.

– Ești gata să mergem să vedem galeria? întrebă Addison, reapărând.

Pentru a găti, se îmbrăcase cu o pereche de blugi, un tricou verde care-i atârna lejer peste șolduri și o cămașă gri descheiată pe deasupra. În picioare își luase șlapi, iar briza ușoară îi zburlise părul. Nici pe ea nu ar fi deranjat-o să-și treacă degetele prin părul lui.

Sam înghiți în sec.

– Mai întâi camera de securitate.

El încă nu era hotărât să accepte. Sam putea vedea asta pe fața lui, iar acesta era motivul pentru care insista. Își testau încrederea, iar ea îl putea face să transpire puțin.

Addison îi făcu un semn cu mâna spre aleea principală.

– Pe aici, atunci.

Intrară înapoi în casă prin ușa reparată a terasei.

– Impresionant, spuse Sam, uitându-se la ea. Ai ferestre de rezervă pe aici sau deții compania care face reparațiile?

– Nici una, nici alta. Sunt doar fermecător.

Așa era.

– Ce s-a întâmplat cu celălalt geam? întrebă ea.

– L-au luat cei de la poliție, spuse el. Presupun că încearcă să ia amprentele de pe el.

– Nu vor găsi nici una de-a mea.

– Sper că nu. Dacă mai este ceva ce ar putea lega prezența ta de noaptea aceea, spune-mi acum!

– Nu-mi vine nimic în minte, răspunse Sam. Ți-am spus că sunt bună la ce fac.

– Nu mă îndoiesc. Încerc doar să previn problemele.

Addison intră în casă, dincolo de bucătărie. Un șir de trepte ducea către subsol, unde se aflau camera tehnică, pompa piscinei și camera cu boilere, apoi camera de securitate.

– Domnule Addison.

Un bărbat purtând uniforma închisă la culoare a celor de la Myerson-Schmidt se ridică atât de repede, încât scaunul lui aproape că se rostogoli. Sam îl opri cu talpa șlapului și îl reașeză în poziția inițială.

– Louie. Ne uităm doar.

Addison îi arătă camera cu un semn din mână.

În încăpere erau douăzeci de monitoare, aranjate în grupuri de câte patru, cu un server în mijloc și alte două unități într-o parte, care puteau fi folosite pentru vizionarea înregistrărilor.

– De obicei e un singur om aici? întrebă ea.

– Da, dacă nu e vreo petrecere mare, spuse Louie, așezându-se la loc, o persoană e de-ajuns.

– Cum se face că te-am luat prin surprindere când am venit? continuă ea șirul întrebărilor. Nu ne-ai văzut venind?

Agentul își drese vocea.

– Monitorizam camerele din perimetrul exterior, răspunse el cu o expresie defensivă. Cu tot respectul, doamnă, nu ați fi reușit să intrați în casă dacă nu ați fi fost cu domnul Addison.

Ea avea câteva răspunsuri în minte, nici unul pe placul lui, dar se mulțumi să încuviințeze din cap.

– În regulă. Presupun că înregistrările din noaptea trecută sunt la polițiști, nu?

– Da, răspunse Addison. Altceva?

– Galeria.

Traversară din nou spre partea din față a casei și urcară pe scările principale. Tabloul de Picasso încă atârna pe palier, neatins de incendiu, fum și apă. Addison avusese un noroc de câteva milioane de dolari.

– Ți se întâmplă des astfel de lucruri? întrebă ea.

El încetini.

– Am mai primit amenințări cu moartea, dar e prima dată când cineva a fost atât de aproape să mă ucidă cu adevărat.

– Lucrezi într-un domeniu atrăgător.

– Uite cine vorbește, ridică Addison din umeri. Faptul că mi-a invadat cineva casa pentru a face asta mă înfurie *foarte* tare.

– Dar dacă bomba nu a fost pusă pentru a te ucide pe tine?

– Atunci a fost pusă pentru a ucide pe cineva aflat sub acoperișul meu, adică sub protecția mea.

– Protecția ta? repetă ea cu un zâmbet ușor. Sună ca și cum ai fi un lord feudal.

Addison încuviință din cap.

– Ceva de genul ăsta. Ai grijă aici sus! Încă sunt resturi peste tot, și podeaua are câteva puncte slabe.

Banda galbenă pusă de polițiști se întindea de-a latul holului, chiar în capătul scărilor, dar el o trase ca și cum nu ar fi fost mai importantă decât o pânză de păianjen.

Felul în care Addison stătea acolo, felul în care se uita la galeria distrusă, cu o furie rece și adâncă, o făcură să înțeleagă cât de personal lua tot ce se întâmplase.

– Nu erau mai multe armuri aici? întrebă ea, trecând pe lângă Richard.

– Managerul meu a trimis piesele care pot fi recuperate la un armurier, să vadă ce poate face cu ele.

– Erau frumoase.

Samantha ajunse pentru prima dată la ușa în spatele căreia se aflase tăbliță de piatră și o găsi atârnând în balamale și acoperită de funingine.

Richard rămase în spate și o privi. El fusese deja acolo, dar îl fascina felul diferit în care privea ea galeria, lucrurile pe care le vedea și la care el nu s-ar fi gândit. *Ea* îl fascina.

– Asta-i camera ta sigură, nu? Cu două încuietori și cu raze infraroșii deasupra podelei?

Spunându-și că trebuia să o întrebe mai târziu de unde știa toate acestea, el dădu aprobator din cap.

– Da. Cu o cameră video pe peretele îndepărtat, cu fața spre ușă.

– Și presupun că pe înregistrare nu apare nimic.

– Deocamdată nimic, după spusele detectivului Castillo.

– Dacă ești atât de preocupat de invadarea casei de către străini, poate că ar trebui să montezi mai multe camere video în interior, sugeră ea.

– Asta mi-ar proteja lucrurile, nu intimitatea. Apropiindu-se de ea pentru a o putea avea în raza privirii, o văzu lăsându-se pe vine în fața ușii distruse, pipăind cu degetele cea de-a doua încuietoare. Ce vezi?

Ea se ridică, scuturându-și mâinile de pantalonii scurți de împrumut, lăsând pete negre pe materialul galben.

– Voiam să deschid a doua încuietoare și s-o tai pe cea principală, spuse ea după un moment. Cine a făcut asta

a procedat la fel. Se pot vedea urmele lăsate de unelte pe metal.

– Un profesionist.

– Da. Sam ridică din umeri, intrând în cameră. Uneori hoții au cu ei arme, chiar grenade, în caz că sunt încercuiți sau prinși.

– Dar tu nu.

Samantha zâmbi.

– Eu nu mă las prinsă. Încerc doar să-mi dau seama despre ce-i vorba aici – un jaf sau o tentativă de asasinat.

– Și poți determina asta uitându-te la zgârieturile de pe metal?

Ea încuviință încet din cap.

– Ai spus că nu au existat semne de intrare prin efracție în afară de cele lăsate de mine, dar ăsta-i un semn destul de evident.

– Și?

– Aici nu a trebuit să fie foarte atent pentru că știa că urmează să arunce totul în aer.

Se duse pe lângă pereți până la camera video, dar Richard rămase unde era. Nu se vedeau semne de intrare forțată, ci doar o încuietoare în mod evident tăiată, în mijlocul casei. Pe înregistrările video nu se vedea nimic, după spusele poliției, deși el făcuse copii și avea de gând să verifice singur.

Numărul de persoane care aveau acces la proprietate în lipsa lui era aproape infinit: grădinari, paznici, serviciul de curățenie, persoanele care întrețineau piscina, managementul proprietății, plus un număr de prieteni care puteau folosi casa oricând ar fi dorit. Deși cheile zonelor securizate erau mai greu de obținut, dar nu și pentru un hoț.

În cele din urmă, Sam se opri la piedestalul căzut pe care fusese așezată tăbliță.

– A căzut cu destulă forță. Tăbliță ar fi fost distrusă.

– Înclini spre teoria că bomba a fost pusă pentru a acoperi furtul?

Samantha se uită la el.

– Poate. Pot spune că tipul cunoștea valoarea obiectului din cameră și nu a vrut să fie distrus în timp ce făcea naiba știe ce.

Era a treia oară când se referea la hoț ca la o persoană de sex masculin. În mod normal, nu i s-ar fi părut ciudată această masculinizare, dar și ea era o hoață și era în mod categoric femeie.

– Un asasin ar face eforturi pentru a proteja antichitățile? întrebă el.

– Nu știu, nu sunt un asasin. Zâmbi scurt, apoi reveni în galerie. Pe de altă parte, nu i-a păsat de nimic din ce se afla aici sau de restul lucrurilor din casă în cazul în care sistemul tău antiincendiu nu ar fi funcționat. Samantha se încruntă, apoi își schimbă expresia, uitându-se din nou la el. Cât valorează o armură din secolul al XVI-lea în stare bună?

– Aproximativ o jumătate de milion.

– Uau!

– Cum ai știut? Despre bombă vreau să zic.

Ea se duse lângă gaura uriașă din peretele galeriei și se lăsă pe vine ca să o poată vedea mai bine.

– Nu am știut. Adică aproape că am lovit firul, dar l-am văzut în ultima secundă. De fapt, m-a cam enervat.

– De ce?

Richard îi studie expresia, încercând să ignore ghearа din piept, apărută la gândul că ea aproape că fusese spulberată de bombă. Intrase în casa lui prin efracție, îi violase sanctuarul. Dar se părea că acum era îngrijorat pentru ea.

– Ai peste tot sisteme de securitate de top, deși nu grozav de eficiente, și aici am găsit un fir de sârmă amărât întins de-a latul holului. Mi s-a părut stupid. Agenții de securitate și musafirii ar fi călcat pe el, declanșând

alarma sau rănindu-se. Apoi am observat că nu era chiar paralel cu podeaua, iar asta... m-a deranjat.

El se lăsă pe vine lângă ea.

– Te-a deranjat asimetria. În mijlocul unui jaf.

– M-a deranjat că totul în casa asta este plin de gust, meticulos și bine gândit. Firul ăsta nu se potrivea și era evident că nu fusese aprobat de tine. În primul rând, nu avea ce să caute acolo, iar în al doilea rând, nu ar fi trebuit să fie strâmb. Dar nu am fost absolut sigură decât când l-am văzut pe Prentiss venind spre mine fără să arunce nici o privire spre podea.

Iar Richard crezuse că el era un bun observator.

– Aș fi călcat chiar în el, murmură Richard. În întuneric, cu atenția distrasă și iritat de apelurile faxului, gândindu-se la două întâlniri, un contract și călătoria programată la Beijing, nu ar fi văzut firul decât când s-ar fi împiedicat de el. Și acum ar fi fost mort. Mulțumesc, spuse el încet.

Un zâmbet îi aduse lui Sam o gropiță în obraz.

– Mda, uite ce mi-a adus mie asta.

Richard începuse să creadă că el avea să câștige cel mai mult în urma acestui parteneriat. Se ridică în picioare și, pentru că voia să o atingă, îi întinse mâna. Ea îi prinse degetele și se ridică, privindu-l pe sub genele lungi.

Dumnezeule! Richard știa că ea se juca și probabil se uitase la alți bărbați în același fel, știind că aveau să-i dea tot ce și-ar fi dorit. Însă tot nu se putea abține să nu reacționeze. Îi zâmbi și el. Cât timp știa ce se petrecea, putea să se bucure.

– Ai și alte teorii? întrebă el, dându-i drumul la mână după un moment și făcând doi pași în spate pentru a-i permite să meargă spre capătul galeriei.

– Doar partea asta a fost armată, observă ea, ceea ce-mi spune că persoana care a făcut-o a plecat în direcția asta. Probabil.

– Asta nu-i de prea mare ajutor.

– Știu. Doar că...

– Doar că...? o încurajă el să continue.

– Nu sunt obișnuită să analizez un furt din acest unghi. Vreau să spun că știu ce aș face *eu* în orice împrejurare, dar aici clar nu e vorba de mine.

– Lăsând la o parte bomba, ce mai e diferit de felul în care ai fi făcut tu lucrurile? Nu caut necazuri, Samantha. Încerc doar să descâlcesc afacerea asta.

Ea expiră zgomotos.

– Încerc să intru și să plec repede. Studiez planurile, fotografiile, găsesc cel mai rapid mod de a ajunge unde vreau și iau obiectul după care am venit. Nu mă preocupă foarte tare dacă las urme ale intrării prin efracție câtă vreme nici una nu arată direct spre mine.

– Odată ce un obiect dispare, este evident că a fost furat, comentă el și o văzu încuviințând din cap.

– Dar tipul ăsta a vrut ca nimeni să nu știe că a fost aici. Așa că, din ce văd eu, există o singură concluzie. Ea se apropie încet de Richard, călcând peste un cavaler prăbușit și decapitat în drumul spre el. Știa foarte bine geografia locului și a venit atât pentru a fura tăblița, cât și pentru a arunca galeria în aer.

– Nu l-ar fi deranjat să omoare.

– Poate că a intenționat să omoare. Dar nu pe tine. Tu nu trebuia să fii aici.

– Nici tu.

– În regulă, să pornim de aici, răspunse ea încruntată din cauza concentrării. Cine era aici...

– Să pornim de aici, dar de jos, o întrerupse el. Îți place șerbetul de zmeură?

– Dar știu că ești galant, spuse ea, privindu-l cu apreciere. Sper că îți amintești că am încercat să fur de la tine.

– Da, dar îți place șerbetul de zmeură? repetă el, zâmbind la vederea expresiei ei.

Samantha era mult prea sexy pentru liniștea lui sufletească, dar cel puțin părea că începea să-i intre pe sub piele. El voia, de fapt, să-i intre pe sub haine.

– Sigur.

În drumul spre living, Richard o lăsă să meargă în fața lui. Coborându-și privirea pentru a-i admira fundul, observă dintr-odată o dâră de sânge pe coapsa ei stângă.

– Samantha, ești rănită! exclamă el, luând-o de umăr și oprind-o.

– Nu, nu sunt.

– Îți sângerează piciorul.

Ea se eliberă din strânsoarea lui.

– Te uiți la picioarele mele? întrebă ea cu răceală, aruncându-le o privire lui Reinaldo și lui Joseph, celălalt angajat prezent în living. Nu te îngrijora! E doar o tăietură. Ai niște lipici?

– Ce să am?

– Nu contează. Am eu sus, în geantă.

Se întoarse spre ieșire. Richard îi blocă drumul.

– Îl trimit pe Joseph să ți-o aducă.

Înainte ca ea să poată protesta, îi făcu tânărului sud-american un gest cu mâna. Acesta dădu din cap aprobator și ieși pe ușă.

– Așază-te... Nu, apleacă-te ca să mă uit!

– Nu prea cred, Excelența Ta. Nu înainte de desert. Și nu face atâta caz. Sunt bine. Tipul meu m-a peticit. Probabil s-a deschis când m-am lăsat pe vine.

– Dă-mi un prosop curat, strigă Richard, iar Reinaldo apăru o secundă mai târziu cu un prosop de mâini.

După ce văzu expresia de refuz din ochii ei, îi indică lui Reinaldo să iasă. Cu o jumătate de rânjet, tânărul ieși din living, închizând ușa în urma lui.

– Ce crezi că...

– Dă-ți pantalonii jos!

Ea încercă să se întoarcă la el, dar Richard o împinse peste masă.

– Nu-i deloc romantic. N-ai de gând să-mi oferi măcar un pahar de vin mai întâi? spuse ea peste umăr.

– Te-ai rănit salvându-mi viața, mormăi el, ținând-o lipită de masă cu o mână pusă pe spatele ei. De ce ai spus că nu ai fost rănită?

– Nu e mare lucru.

– Ba da, este. Acum nu te mai prosti și scoate-ți pantalonii ăia afurisiții. Nu încerc să te seduc. Vreau să mă asigur că ești bine.

Tocmai atunci apăru Joseph, cu geanta ei în mână.

– Las-o acolo și ieși, îi ordonă Richard.

Samantha rămase nemișcată o secundă, până când se închise ușa, apoi, cu un oftat teatral, își descheie pantalonii scurți galbeni și îi dădu jos.

Observând atât lenjeria ei roz, cât și pielea caldă și fină, Richard îngenunche în spatele ei. Încercând să-și țină în frâu impulsul inutil și nedemn de un domn de a-și strecura mâinile în interiorul coapselor ei, luă geanta și i-o deschise. Și-o imaginase pe Samantha aplecată deasupra unei mese, ca acum, chiar de când coborâse în biroul lui prin luminator, dar nu în asemenea circumstanțe.

– Lipici? întrebă el, ridicând un tub în fața ochilor ei.

Dând scurt din cap, ea își smulse geanta din mâinile lui.

– Asta-i proprietate privată.

– Da, dar a cui?

Ea pufni.

– Să ți-o trag!

– Presupun că merit asta, ripostă el. Chiar vrei să fac eu asta? Pot suna un doctor. Va fi foarte discret, promit!

– Nu, doar strânge marginile, pune lipici peste ele și ține așa un minut. Încearcă să nu-ți lipești vreun deget, altfel rămânem legați.

– Mda. Și nu am vrea așa ceva.

I se păru că o aude înăbușindu-și un chicotit și luă ăsta drept un semn bun.

– Nu, chiar nu vreau să-ți lipești mâna de fundul meu. Mai ales cu Donner deja lipit de al tău.

Era un fund foarte drăguț, dacă tot venise vorba, rotund, musculos și foarte bine potrivit cu picioarele ei lungi. Îndepărtă cu grijă bandajul din spatele coapsei ei, inspirând adânc la vederea rănii.

– Nu e doar o tăietură, murmură el, curățând cu grijă sângele de pe picior. Trebuie să mergi la spital.

Ea tăcu, iar după un moment Richard observă cât de tare îi erau încleștați pumnii. Dumnezeule, probabil o durea îngrozitor! Ștergând din nou rana, strânse cu delicatețe marginile și turnă lipici deasupra.

Curajoasă, Samantha nu făcu decât să icnească, dar probabil o durea rău.

– E aproape gata, murmură Richard. Apoi bem vin și mâncăm șerbet.

– Addison?

– Gata, am terminat, spuse el, suflând încet pentru a vedea dacă se uscase lipiciul și mișcându-și cu grijă degetele, mângâindu-i ușor piciorul. Nimeni nu avea atât de mult autocontrol. Lipiciul ținu. Cum e...

Nu-și termină întrebarea, pentru că Sam leșină, prăbușindu-se fără cunoștință în brațele lui.

capitolul 9

Sâmbătă, ora 6.54

Pe Samantha o trezi mormăitul bărbaților. Deschizând un ochi, văzu draperiile întunecate la câțiva centimetri de fața ei.

– Verde, mormăi ea într-o pernă pufoasă, încercând să-și amintească unde naiba era.

De undeva de lângă draperii, se auzi sunetul unor pași apropiindu-se.

– Bună dimineața, spuse o voce profundă cu accent britanic, iar Sam își aminti.

– Oh, la naiba, mormăi ea, încercând să se ridice în genunchi și în mâini.

– Samantha, e în regulă. Ai leșinat.

Ea își schimbă poziția și văzu întreaga cameră, dincolo de draperiile patului. Addison singur ar fi fost suficient de rău, dar mai era cineva acolo: un bărbat slab, chel, cu ochelari cu rame Drew Carrey și cu barbișon.

– Cine naiba ești?

– Este medicul meu, spuse Addison. Doctorul Klemm.

Sam se ridică în genunchi, cu așternuturile din mătase alunecându-i de pe umeri până pe pulpe. O îmbrăcase într-o afurisită de pijama de mătase. Una roz. Nu ar fi fost cazul să facă așa ceva. Era un gentleman englez căruia se părea că îi plăceau femeile îmbrăcate în roz. Înăbușindu-și un geamăt pe jumătate amuzat, se așeză pe marginea patului.

– Ți-am spus, fără doctori.

– Iar eu ți-am spus că e discret. Nu ai de ce să te îngrijorezi, scumpo.

Sam avea câteva motive foarte bune pentru a-i contrazice afirmația, dar, deschizând gura pentru a o face, își dădu seama că nu o mai durea atât de tare coapsa. Umărul se simțea și el mai bine – și îl roti de câteva ori, verificând. Când crezu că se simțea suficient de recunoscătoare, se uită la gazda ei. El era din nou îmbrăcat comod, cu blugi, un tricou negru și o cămașă albă descheiată deasupra. În picioare avea pantofi sport de firmă.

– Nu arăți ca un miliardar, comentă ea, prefăcându-se că nu o deranja faptul că fusese vulnerabilă opt ore.

La naiba! Leșinul nu făcuse parte din plan, trebuia să se adune.

– Nu? Dar atunci a ce arăt?

– Arăți ca un jucător de fotbal, un schior profesionist sau așa ceva, ripostă ea cu ciudă, recunoscând în sinea ei că era adevărat. Unul dintre tipii ăia care pozează pentru calendare.

Addison rânji, iar lumina îi ajunse în ochii gri.

– Sunt de neoprit pe schiuri.

Doctorul își drese vocea.

– Hm... Dacă-i pasă cuiva, piciorul dumitale a avut nevoie de cincisprezece fire, domnișoară, iar umărul, de șapte. Lipiciul e foarte bun, dar nu l-aș recomanda ca tratament regulat. Rick a spus că probabil nu te mai pot vedea decât dacă ești inconștientă, așa că am folosit un fir care se resoarbe. Nu trage de el!

Hm, discret și competent. Nu strica să cunoască un astfel de doctor – unul care făcea vizite la domiciliu. Sam îi zâmbi.

– Nu știu de ce crede domnul Addison că sunt atât de ostilă, spuse ea, ignorând sunetul scos de Addison. După cum mă simt, cred că îți sunt datoare cu un prânz, doctore Klemm. Cu desert cu tot.

– Clătite cu mere?

Zâmbetul ei se lărgi.

– Preferatele mele. Știu un loc unde găsim cele mai bune clătite cu mere din țară.

– Atunci așa rămâne, domnișoară Jellicoe.

Addison păși între ei.

– Alte instrucțiuni de natură medicală, George?

– Nu. Aș evita piscina și băile timp de 7–10 zile, dar dușurile rapide sunt în regulă. Doctorul o privi un moment, cu o expresie ușor amuzată. Mi-am luat libertatea de a schimba plasturii de pe spatele dumitale și am pus niște antiseptic. Am lăsat restul unguentului pe masă. Arătă spre un tub alb, aflat pe noptieră.

– Mulțumesc. Te voi suna în legătură cu prânzul.

– Abia aștept.

Addison făcu un gest cu mâna în direcția camerei principale a apartamentului.

– Te conduc, George.

În timp ce se îndreptau spre ieșire, aruncă o privire peste umăr la Sam.

– Stai aici! Revin în câteva minute.

Ea așteptă pe marginea patului până când auzi ușa închizându-se. Tricoul și pantalonii scurți împrumutați nu se vedeau nicăieri, dar sutienul roz atârna pe spătarul unui scaun, lângă pat. „Minunat." Așadar, o văzuse goală. Se întrebă dacă apreciase mărimea sânilor ei. Majoritatea femeilor cu care se întâlnea el erau considerabil mai dotate în partea superioară. Cel puțin nu-i dăduse jos și chiloții.

Încercarea de a se convinge că nu-i păsa de părerea lui nu era mai reușită decât cea de a se preface că nu-i plăcea atenția pe care i-o acorda el. Sam se duse la dulapul uriaș, care părea să se fi umplut cu și mai multe haine peste noapte. Mai mulți blugi, mai multe tricouri, bluze și pantaloni scurți, cele mai multe părând, în mod misterios, a avea mărimea potrivită ei. Cineva avea un cumpărător personal. Alese o bluză albastră cu alb, cu mâneci scurte, și o pereche de blugi. Își recuperă sutienul și se duse în livingul apartamentului.

Poate că îi văzuse sânii când fusese leșinată, dar în dimineața asta nu avea să-i mai vadă. Flirtul era altceva. Dar, dacă i-ar fi oferit premiul cel mare, ar fi pierdut avantajul asupra lui – și luând în considerare felul în care-i făcea pielea să i se furnice, și-ar fi pierdut și perspectiva. Încuie ușa principală și se duse în baia uriașă, încuind și ușa acesteia pentru a fi sigură.

Dușul se simți dumnezeiesc, iar cusăturile o deranjară numai puțin. Găsi un deodorant, o periuță și pastă de dinți așteptând-o în dulăpiorul de medicamente, iar până când își uscă și își pieptănă părul, aproape că se simțea ca ea însăși din nou. Dacă nu ar fi fost mica

problemă a mandatului de arestare care atârna deasupra capului ei și britanicul frumos care se juca încontinuu cu libidoul ei, dimineața aceea ar fi fost una grozavă.

Se gândea că avea să-l găsească pe Addison așteptând-o în apartament, cu sau fără ușa încuiată, dar nu-l văzu nicăieri. Însă apoi cineva ciocăni la ușa balconului, iar ea tresări atât de tare, încât aproape că își desprinse cusăturile.

– Dumnezeule! murmură Sam, ducându-se la ușă și dând draperiile deoparte.

– Ți-e foame? întrebă Addison de dincolo de ușa de sticlă, rânjind la vederea expresiei ei nemulțumite.

Ea descuie și deschise ușa.

– Tu nu muncești niciodată? întrebă, observând masa așezată pentru două persoane, cu două teancuri de clătite, pahare cu suc de portocale și ceea ce părea un bol plin cu căpșune proaspete în mijloc.

Reinaldo stătea lângă piscină, așteptând instrucțiuni.

– Presupun că vrei și cafea.

– Cola dietetică, dacă ai.

El ridică dintr-o sprânceană, dar nu spuse nimic. În schimb, îi făcu semn lui Reinaldo.

– O cola dietetică și un ceai pentru mine. Trase un scaun pentru ea. Ia loc!

– Vreo veste de la Harvard sau de la Castillo în dimineața asta? întrebă ea, luând o căpșună și mușcând jumătate din ea.

– E abia 7.30, răspunse el. Dă-le puțin timp! Te simți mai bine?

– Da. Sam făcu o grimasă. De obicei, nu sunt așa. Am spus că te ajut să descâlcești asta și o s-o fac. Cred că eram mai obosită decât...

– Samantha, o întrerupse el cu o expresie serioasă, luând în considerare circumstanțele în care ai fost rănită, nu trebuie să te scuzi pentru nimic.

Sub privirea lui, Sam simți gâdilituri în spatele coapselor. Căldură. Fusese cu bărbați înainte, dar nu-și amintea de vreunul care să emane atât de multă masculinitate și electricitate ca Rick Addison. Poate că și lui i se părea că o cupă B ar reprezenta o schimbare plăcută.

– Bine.

– Mănâncă-ți clătitele!

Reinaldo aduse ceaiul și cola, iar Sam desfăcu doza și turnă lichidul în paharul foarte frumos pe care tânărul îl adusese împreună cu niște cuburi de gheață în formă de palmieri. Sam își dăduse seama în ziua anterioară că își dorea să aibă încredere în Addison, după ce învățase cu mult timp în urmă că nu putea avea încredere decât în ea însăși.

– Nu trebuie să pari atât de mărinimos, comentă ea cu gura plină de clătite cu sirop. M-ai dezbrăcat.

– Da, dar nu m-am uitat.

– Mincinosule!

Addison izbucni în râs. Sunetul era jos și sincer și o făcu și pe ea să chicotească. Privirile li se întâlniră, iar râsul ei păli puțin. Cine s-ar fi gândit că Samantha Jellicoe s-ar fi bucurat de compania cuiva ca Richard Addison? Nu, nu cineva *ca* el. Cu el. Dincolo de rolul jucat și de dorința neașteptată, Sam începea să se bucure de compania *lui*, iar asta putea aduce necazuri.

– Bine, m-am uitat puțin. Dar a fost necesar. Richard luă o gură din paharul de suc. Nu-mi vine să cred că ai făcut acrobații în biroul meu și l-ai trântit pe Tom în piscină cu asemenea răni.

Ușurată de schimbarea subiectului, Sam ridică din umeri.

– Aș fi pariat că și tu ai fi jucat în continuare rănit fiind.

– Da, dar eu m-am dus la spital.

– Am văzut la știri. Se întinse și îi dădu la o parte părul de pe frunte, descoperind un mic bandaj în formă de fluture pe tâmpla lui stângă.

Addison îi prinse încheietura.

– Te-ai uitat la mine la știri? întrebă el, zâmbetul lui încălzind-o pe dinăuntru.

„Păstrează distanța, Sam!"

– Am... am vrut să știu în ce necazuri am intrat.

– Ai mai fost într-o situație atât de dificilă?

Încă o ținea de braț, degetele lui blânde simțindu-i pulsul. O briză ușoară se strecură printre palmieri, mângâindu-i pielea și acoperindu-i ochiul stâng cu o șuviță de păr.

– Nu. Nu țin minte să fi fost.

Richard voia să o sărute. Voia să se aplece peste masă și să-i atingă gura cu a lui, să guste siropul și căpșunele de pe buzele ei. Dacă ar fi fost oricare altă femeie din lume, ar fi făcut-o. Aceasta însă cerea atenție și prudență, așa că îi dădu drumul cu o ezitare surprinzătoare, aplecându-se numai pentru a-i îndepărta părul de pe față.

– Ieșim noi din asta.

Telefonul mobil de la cureaua lui sună. Când răspunse, Tom Donner începu să latre înainte ca el să-și fi încheiat salutul.

– Doamne, mormăi el, strâmbându-se la Samantha, te oprești odată din țipat?

Tom își coborî vocea, dar asta nu făcu veștile mai plăcute. La auzul discursului răstit, Richard îi tăie vorba.

– Hai aici cu documentele de la compania de asigurări! ordonă el și închise telefonul.

– Vești proaste? întrebă Samantha.

Îl privise pe parcursul convorbirii telefonice, cu paharul de cola dietetică în mână. Cu un oftat adânc, Richard se ridică de la masă.

– Îl cunoști pe Etienne DeVore?

Samantha se încruntă, degetele strângându-i-se pe pahar.

– De ce?

– Îl cunoști.

Înconjurând masa, o prinse din nou de mână și o ridică în picioare. În ochii ei se aprinse o luminiță de avertizare, dar el o ignoră, trăgând-o după el în apartament. Dintr-odată, nu se mai gândea atât de mult să o sărute, ci mai degrabă cum să o țină în viață pe femeia asta care îl înnebunea.

– Cât de bine îl cunoști? întrebă el.

– Nu prea bine, ripostă ea, eliberându-se din mâinile lui. De ce?

– E... Richard începu să se plimbe până la ușă și înapoi. Poliția l-a găsit în dimineața asta.

Sam își încruntă sprâncenele fine.

– Pe Etienne? Cred că glumești. Nici Spiderman nu l-ar putea prinde pe DeVore! Cât despre poliția din Palm Beach...

– E mort, Samantha.

Fața ei se întunecă. Richard se grăbi să o prindă, dar ea îl îndepărtă cu un gest al mâinii, așezându-se în schimb pe unul dintre scaunele georgiene tapițate.

– Oh! Oh...

El se așeză lângă ea.

– *Erați* apropiați. Îmi pare rău.

Oricât de dură părea să fie, el n-ar fi trebuit să-i dea veștile cu finețea unui ciocan pneumatic. În același timp, dorea să știe cât de bine se cunoscuse ea cu cel căruia polițiștii din Paris îi spuneau *Le Chat Nuit*[1]. Sigur, și ea era o creatură a nopții și de aceea trupul ei ar fi putut la fel de bine să fie scos din Atlantic și identificat de agenții Interpol.

– Cum... Sam se opri. Unde?

[1] În traducere din franceză, înseamnă *pisica de noapte*. (n.red.)

– La nord de Boca Raton. L-au găsit pe malul oceanului. Inspiră, dorindu-și să nu fi fost el cel care-i dădea veștile. Donner spune că încă nu au raportul autopsiei, dar a fost împușcat.

Samantha își strânse pumnii și apoi îi duse la ochi.

– Împușcat, repetă ea sec. Etienne spunea mereu că o să moară bătrân și bogat, înconjurat de femei pe jumătate goale, pe o insulă cumpărată de el. Se ridică dintr-odată, plimbându-se până la ușa terasei și înapoi. Știi, niciodată nu ne așteptăm să fim împușcați, sau aruncați în aer, sau chiar prinși. Dacă tu crezi că vei eșua, nu o vei face. Dumnezeule! Mi-a plăcut Etienne. Era ca un ghimpe în coaste, dar era atât de... plin de viață.

– Îmi pare rău, repetă el, simțind, ca de puține alte ori, că aceasta era adevărata Samantha și că, dincolo de dorința pe care o simțea pentru ea, o plăcea cu adevărat.

– Nu e vina ta. Etienne și-a ales stilul de viață – la fel ca mine. El... Ea se albi din nou. Trebuie să dau un telefon. Rahat! Ducându-se spre ușa dinspre hol, apoi revenind în cameră, îngenunche la picioarele lui. Am nevoie de un telefon pe care nu-l pot urmări, spuse ea, palidă și cu o expresie foarte îngrijorată pe față. Nu pot...

Richard o prinse de mână, dorind să o atingă, chiar dacă ea nu voia să fie consolată de el. Chiar dacă nu știa cum să o consoleze.

– Urmează-mă!

Mâna ei o prinse pe a lui cu o putere surprinzătoare, dar el se prefăcu a nu observa în timp ce mergeau pe hol spre biroul lui. Încuie ușa în urma lor și îi făcu semn spre masă.

– Ai putea avea necazuri din cauza asta, spuse ea, așezându-se în spatele biroului de crom și oțel, așa cum îi indicase el.

– Mă descurc eu. Linia trei. E una directă.

Ea ridică receptorul, apoi se opri, uitându-se la el. Richard aşteptă ca ea să-i ceară să plece; nu avea de gând să se ofere să o facă. Însă orice ar fi gândit, ea nu spuse nimic. În schimb, tastă rapid şapte cifre. Un apel local, se gândi el, deşi nu putuse vedea mai mult de două sau trei cifre.

– Stoney? întrebă ea, iar umerii i se relaxară vizibil. Nu, e în regulă. Taci! Ce sunt biscuiţii fără miere când joci golf? În timp ce Richard se încrunta, ea zâmbi uşor în receptor. Cum e perna ta? Bine. Bine. Pa.

– Ce naiba a fost asta?

Ea termină apelul, închizând ochii.

– E bine. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar, după ce s-a întâmplat cu Etienne, am vrut să mă asigur că e bine.

– Samantha, fără secrete!

Ochii verzi se deschiseră din nou, studiindu-i expresia.

– Nu ştiu ce să spun despre asta, murmură ea. Inspirând adânc, se ridică. Dar am nevoie din nou de ajutorul tău.

– În regulă, dar numai dacă îmi explici ce-i cu biscuiţii şi pernele. Altfel, las-o baltă!

Mai auzise numele lui Stoney din faxul lui Donner. Walter Barstone, bărbatul pe care poliţia îl ţinea sub supraveghere. *Tipul* ei, fără îndoială.

– E un cod. Odată ce ne-am stabilit aici, am inventat un cod specific zonei. Facem asta pentru oricare alt loc în care mergem.

– Şi? o îndemnă el să continue.

Pentru prima oară de când sunase telefonul lui în timp ce luau micul dejun, o urmă de umor apăru în expresia ei.

– Nu-ţi place să nu ştii anumite lucruri, nu-i aşa?

Nu era singurul, dar acum nu era momentul să se lase distras.

– Explică-mi, te rog!

– Biscuiții fără miere sunt unși cu unt. Asta înseamnă Butterfly World[1].

– Voliera de pe Autostrada 95.

– Cunoști atracțiile turistice locale, îl complimentă ea. Când joci golf, spui...

– *Fore*[2], o întrerupse el, începând să înțeleagă. Ora 16.00. Presupun că ne întâlnim azi cu el?

Ea clătină din cap.

– Nu noi, englezule! Las-o baltă! Du-mă în oraș și mă descurc eu de-acolo!

– Nu. Nu am de gând să te scap din ochi.

– Ieși prea mult în evidență, se plânse ea. Toată lumea te observă, așa că mă vor observa și pe mine, apoi îmi vor observa tipul.

– Stoney, o corectă el, ridicând o sprânceană când ea îi aruncă o privire urâtă. Tu i-ai spus numele. În plus, se întâmplă să știu deja că poliția îl supraveghează pe Walter Barstone. Sunt foarte isteț.

– Ești prea evident.

Ideea de a merge cu ea, mai ales acum, când ea protesta, îi plăcea tot mai mult. Sam se ducea să adune informații, iar el avea de gând să fie lângă ea. Altfel, nu avea cum să rămână pe picior de egalitate cu ea, cu atât mai puțin să dețină vreun avantaj. Dacă nu se înșela, numele lui DeVore nu o surprinsese.

– Mă pot amesteca în mulțime.

– Mda. La Butterfly World.

– Da. Și dacă vrei să pleci de aici, trebuie să-mi dai cuvântul tău că mergem împreună.

Samantha își trecu mâna peste față.

– Addison, înțeleg că asta-i ceva... diferit și interesant pentru tine. Hoți, coduri secrete, investigații ale poliției.

---

[1] Joc de cuvinte ce pornește de la cuvântul *butter*, care înseamnă unt. (n.tr.)

[2] Joc de cuvinte cu referire la cuvântul *four*, care înseamnă patru. (n.red.)

Dar doi oameni sunt morți. Ești un bun prea valoros ca să riști pentru ceva atât de stupid.

Evident, nu știa prea multe despre viața lui.

– Mă privește și pe mine, spuse el pe un ton jos, la fel de mult ca pe tine. Dar lăsând asta la o parte, dacă îl urmărește cineva pe Stoney și te vede, veți fi amândoi arestați. Îți place sau nu, eu sunt pașaportul tău, draga mea.

– Mereu ies lucrurile cum vrei?

Sam se îndreptă spre ușa biroului.

– Da.

Deschizând ușa, îi aruncă o privire peste umăr.

– Bine. Probabil Stoney va face pe el la vederea ta, dar fie.

– Oh, ce drăguț, ripostă Richard. Cel puțin Sam își recăpătase simțul umorului. Hai să luăm ceaiul meu și sucul tău și să ne plimbăm!

– Să ne plimbăm.

– Pe proprietate. Poliția nu a găsit alte semne de intrare prin efracție în afara celor lăsate de tine, dar oricum aș vrea să arunci o privire.

– În regulă.

– În plus, ți-am promis un tur.

Richard voia ca ea să înțeleagă că nu avea de gând să-și încalce cuvântul. Nu dacă ea nu schimba regulile.

– Credeam că Harvard e pe drum încoace.

La naiba! El uitase de asta.

– Sunt sigur că ne va găsi.

Ea oftă, iar în obraji îi reveni puțină culoare.

– Sunt sigură că ai dreptate.

Richard îi spuse lui Reinaldo să-i aducă lui Sam o doză proaspătă și rece de cola dietetică. Era un lux găsit doar acasă sau în magazinele mai bune. Sam îi spuse asta, dar el se mulțumi să-i rânjească. Pentru un bogătaș, avea simțul umorului. Acum acest lucru era de ajutor,

amintindu-i că viața nu însemna doar excursii tensionate la miezul nopții și prieteni care sfârșeau morți când te așteptai mai puțin.

Se gândi cum, cu o zi în urmă, avusese intenția de a pretinde că era o femeie ușoară și toantă, încercând să-l convingă că reușise să intre în casa lui printr-un noroc chior. Astăzi se simțea ușurată că nu trebuia să joace acest joc cu el. Problema era că el părea să aprecieze și să-i placă această versiune a ei și ceea ce etala ea. Nu era obișnuită să... fie ea însăși. Și nu-i plăcea felul în care se bucura de conversațiile lor, uitând că era acolo pentru a se ajuta pe sine, nu pe el. Sentimentul acesta o făcea să se simtă lipsită de control. Iar în domeniul ei de activitate, asta putea duce la arestare – sau moarte.

– Ce zici de locul ăsta? gesticulă el înspre o secțiune curbată a zidului înalt de piatră, în partea de nord a proprietății.

– E posibil, răspunse ea, părăsind aleea pietruită și apropiindu-se de zid. Ai un ochi bun pentru furișare.

– Iau asta ca pe un compliment.

Addison o urmă între tufișuri; o făcuse de fiecare dată când ea părăsise aleea. Sam nu era sigură dacă făcea asta pentru că-i plăcea să se înghesuie printre tufe sau pentru că nu voia să o scape din ochi ca să nu dispară. Din ceea ce afla despre Richard Addison, probabil era vorba de o combinație între cele două.

– Stop! ordonă ea, când camera de supraveghere se roti în direcția lor.

El trecu pe lângă ea.

– Avem voie să fim văzuți, spuse el pe un ton amuzat. Sunt proprietarul, îți amintești?

„La naiba!"

– Mda. Vechile obiceiuri. Sam privi camera făcându-și rotația lentă, în semicerc. Plasate la fiecare aproximativ patruzeci de metri de-a lungul zidului, aveau un tipar sincronizat, ceea ce era logic. La jumătatea drumului

dintre zid și casă, se afla un șir de stâlpi de iluminat, fiecare dispunând de un detector de mișcare. Te-ai consultat cu Myerson-Schmidt, întrebă ea, sau au fost toate montate când ai cumpărat casa?

– Ambele. Camerele erau aici, dar oamenii mei au instalat senzorii de mișcare. De ce?

– Ai puncte moarte. Securitatea chiar lasă de dorit, Addison. Mai ales că înăuntru nu ai camere. Chiar dacă agenții patrulează noaptea.

– Dacă lasă atât de mult de dorit, de ce te-ai mai deranjat să blochezi senzorii de la poartă și să tai sticla?

Ea îi zâmbi, strecurându-se între zid și o ferigă imensă.

– Nu-i distractiv să intri dacă nu o faci prin efracție.

Sam se uită în jos și se opri.

– Vrei să spui că ai făcut mizerie fiindcă ai putut.

– Ceva de genul ăsta, rosti ea absentă, lăsându-se pe vine pentru a studia o frunză zdrobită de begonie.

– Ai găsit ceva?

Tonul lui deveni mai tăios, iar într-o secundă îngenunche lângă ea.

– Nu sunt sigură. Cineva a zdrobit asta, dar se poate să fi fost polițiștii în cursul cercetărilor. Pe-aici e plin de urme de pantofi.

Se ridică, îndepărtându-se puțin de zid și uitându-se în sus.

– Un punct mort, zise el.

– Da, și un drum destul de drept de-aici, de-a lungul pârâului, până la casă. Doar unul sau doi senzori de evitat. Hm...

– Ce?

Ceva îi atrase privirea cam pe la jumătatea zidului, și Sam nu-și putu ascunde zâmbetul.

„Te-am prins!"

– Ridică-mă!

El își făcu mâinile căuș la baza zidului. Sam urcă pe scara improvizată, iar Richard o ridică. La nivelul ochilor, amprenta era ușor de văzut.

– Știai deja că DeVore a fost cel care a venit cu explozivul, nu-i așa? o întrebă el de jos.

„La naiba!"

Fie ea își pierdea îndemânarea, fie Richard putea citi gândurile.

– Odată ce ajungi la un anumit nivel de experiență, știi care sunt cei câțiva oameni care ar putea face așa ceva, răspunse ea evaziv.

– Iar DeVore e unul dintre acei oameni.

– Da.

– Ești și tu?

Ea îl ignoră, pipăind urma ușoară a pantofului lăsată pe zid. Etienne fusese grijuliu, dar în miez de noapte nu era ușor să ștergi tot noroiul de pe pantofi înainte de a escalada un zid. Dar faptul că fusese atât de atent pe drumul de ieșire însemna ceva. Nimeni nu trebuia să știe că fusese acolo. De ce? Stilul lui de lucru fusese similar cu al ei, de ce fusese mai grijuliu de această dată?

– Ce ai descoperit? întrebă Richard.

Samantha se scuturâ.

„Concentrează-te, idioato! Încă poți fi învinuită pentru toate astea."

– Urma părții din față a unui pantof, spuse ea, arătându-i. A urcat zidul, sprijinindu-se cu vârful pantofilor de el. Pe unul avea noroi. Cea mai mare parte a căzut de pe zid, dar încă se vede pata. Pe drumul de ieșire, adrenalina e la cote maxime și e dificil să fii foarte atent.

– Bine de știut.

– În regulă. Coboară-mă, te rog!

Ea se prinse de umerii lui când el o coborî, și când Richard se îndreptă, fața ei ajunse la distanță de o respirație de a lui. El avea probabil câțiva centimetri

peste 1,80, pentru că ochii ei îi ajungeau la nivelul claviculei.

– Știai cine a făcut asta, repetă el. De ce nu ai spus nimic?

Sam ridică din umeri.

– Onoarea hoților, dacă vrei. Și mă interesează mai degrabă cine l-a angajat pe Etienne și dacă a fost pentru a fura tăblița sau pentru a te ucide pe tine. Etienne... m-a sunat și mi-a spus să stau deoparte.

– Dar ești aici.

– Sunt încăpățânată. În plus, avertismentul lui a venit cam târziu. Iar eu vreau să descâlcesc afacerea asta.

– La fel și eu.

El dădu aprobator din cap, dar nu se uita la zid. Se uita la ea. Înaintând lent, ca și cum s-ar fi temut că Sam avea să fugă, Addison îi ridică bărbia cu degetele lui lungi și elegante și se aplecă, atingându-i buzele cu ale lui.

Înainte ca Sam să se hotărască dacă să-l împingă sau să-și petreacă brațele pe după gâtul lui și să se rostogolească goală cu el printre begonii, buzele lui moi se desprinseră de ale ei. Richard se îndreptă, uitându-se la ea cu o urmă de zâmbet pe buzele lui foarte pricepute.

„Păstrează-ți calmul, Sam!"

Ea avea nevoie de el mai mult decât avea el nevoie de ea. Era însă neclar cine îl *dorea* mai mult pe celălalt.

– Cam îndrăzneț, Addison. Pentru ce a fost asta?

– A fost admirație, Samantha, murmură el, mângâindu-i cu degetul mare buza inferioară.

– Aha.

Pentru că îi plăcuse și pentru că arăta atât de îngâmfat și părea să dețină tot controlul, se întinse și îl sărută înapoi. Îi simți surprinderea, apoi căldura când gura lui se mulă peste a ei. Apoi *ea* se retrase.

– Și eu te admir, Addison, spuse ea, apoi se îndepărtă de el, nu la fel de grațioasă și stăpână pe sine ca de obicei.

capitolul 10

Sâmbătă, ora 10.39

Când Richard reveni în birou, îl așteptau patru mesaje și Tom Donner. O adusese pe Samantha cu el, în principal deoarece nu voia ca ea să meargă la Butterfly World fără el. Fusese un prost gândindu-se, fie și o secundă, că ea nu ar fi putut fugi de pe proprietatea lui oricând ar fi vrut.

– Reinaldo a spus că ai plecat la plimbare, comentă Donner, cu picioarele lungi întinse în fața lui, pe unul dintre scaunele de conferință din birou.

– Am vrut să arunc o privire sistemelor de securitate, care se pare că lasă de dorit.

Richard se uită la Samantha, care se dusese la fereastră și se uita la iazul de afară. Abia spusese un cuvânt de când se sărutaseră, așa că se părea că nici unul din ei nu intenționa să-și ceară scuze. Dacă mai petreceau însă câteva momente într-o admirație reciprocă, el avea să fie nevoit să facă din nou un duș rece.

– Lasă de dorit e puțin spus, zise Tom, cu privirea la musafira lui Richard. Castillo vrea să vină și să-ți arate niște fotografii cu Etienne DeVore, să vezi dacă-l recunoașteți tu sau cineva dintre angajați. Se pare că individul avea emise mandate de arestare pentru jafuri și intrări prin efracție în opt țări.

– Au spus când s-a întâmplat? întrebă Samantha încet, fără să se miște.

Picioarele lui Donner loviră podeaua.

– L-ai cunoscut deci. Minunat. Este o adevărată convenție a hoților aici. Să scoatem niște băuturi și aperitive sau preferați să intrați prin efracție și să vi le luați singuri?

– Termină, Tom! spuse Richard, cu atenția asupra Samanthei, întrebându-se în câte țări existau mandate

de arestare în legătură cu activitățile ei nocturne. Au fost prieteni.

– Minunat, repetă avocatul. Nu știu când s-a întâmplat. Probabil Castillo va ști mai multe după autopsie.

– Etienne m-a sunat joi, după spargere. M-a avertizat să stau departe și a părut cam iritat că am apărut acolo. Dacă persoana pentru care lucra l-a auzit, atunci... Inspiră profund, îndreptându-și umerii și întorcându-se cu fața la ei. Poate că a fost ucis pentru că a vorbit. Dacă nu, nu știu. Se poate să fi fost ceva întâmplător.

– Dar nu crezi asta.

Richard îi oferi altă doză de suc din frigider, dar ea clătină din cap.

– Nu ar fi fost o țintă ușoară pentru un străin.

– Avea și el un tip?

Ea îi zâmbi scurt.

– Nu în mod special. Îi plăcea să lucreze direct cu clientul.

– Ești absolut sigură că el a luat tăblița și a pus explozibilul? întrebă Tom.

Ochii ei își pierdură focusul, ca și cum s-ar fi gândit la ceva îndepărtat. Apoi Samantha zâmbi din nou vag. Era un zâmbet trist și singuratic, iar Richard trebui să strângă mânerul unui scaun pentru a-și stăpâni impulsul de a se apropia de ea.

– Chiar dacă nu m-ar fi sunat, practic recunoscând că el a fost, i-am spus deja lui Addison că se pot număra pe degete hoții de talia lui Etienne, rosti ea. Însă mi-ar plăcea să văd înregistrările din partea de nord a proprietății.

– Vom face asta înainte să plecăm, spuse Richard.

– Și unde plecăm, mă rog? întrebă Donner.

Samantha pufni.

– Ca și cum ți-am spune!

– Mergem să vizităm ceva, îi întrerupse Richard, lăsându-se pe un scaun. Ce altceva mi-ai adus?

– Estimările inițiale ale companiei de asigurări pentru obiectele distruse. Danté aduce imediat lista oficială de prețuri, să compar cu ceea ce vor să ofere cei de la asigurări. Am primit și niște statistici noi despre cumpărarea WNBT. Connor le-a trimis aici după ce ai anulat întâlnirea cu el. Cred că se teme că vrei să dai înapoi.

– Nu i-a trecut prin cap că aș putea avea câteva probleme personale de care să mă ocup, cu explozia și toate celelalte?

Donner rânji.

– Se pare că nu.

– Atunci e pierderea lui dacă întârzierea îl face să mai lase din preț.

Samantha oftă, retrăgându-se de la fereastră.

– Toate astea sunt fascinante, dar nu cred că ai nevoie de mine aici.

– Unde pleci? întrebă Richard, pregătit să o lege de un scaun în absența unui răspuns.

Ea ridică din umeri.

– Am promis să nu iau nimic de aici, spuse ea, deschizând ușa, dar ai vecini, nu-i așa?

Richard sări în picioare.

– Samantha! Casa mea nu va deveni noua ta bază de operațiuni. Nu vei fura nimic de la vecinii mei!

Privirea pe care i-o aruncă ea era pe cât de amuzată, pe atât de iritată.

– Am glumit. Am un oarecare autocontrol. Ies lângă iaz sau pe-acolo. La jumătatea drumului spre ușă, se opri. Dar ai grijă cui îi dai ordine, Addison! Înțelegerea noastră privește proprietatea ta. Cât despre restul lumii, voi face cum am chef. O friptură și câteva doze de cola dietetică nu înseamnă că îți aparțin.

Când ieși, ușa se închise în urma ei, iar Richard se așeză din nou.

– La naiba!

– E o hoață, Rick. Deocamdată ți-e de folos, ceea ce e în regulă, presupun, dar...

– Dar ce, Tom? ripostă Richard, pierzându-și calmul pentru un moment. Nu o pot *salva?* Crezi că e un proiect caritabil sau ceva de genul ăsta?

– Ești un filantrop. Probabil nu te poți abține.

Cu un zâmbet forțat, Richard trase înspre el teancul de documente adus de Donner.

– Samantha nu e singura cu autocontrol. Și eu voi face ce vreau.

– Uhu! Nu-ți scoate sabia la mine, eu doar lucrez pentru tine.

– Știu, știu. La telefon ai spus că ai descoperit ceva despre tatăl ei.

Problema nu era nici Donner, nici Samantha Jellicoe. Pe măsură ce se cunoșteau mai bine, Richard găsea scuze pentru ceea ce făcea ea: avusese o copilărie tristă; le dădea profiturile celor săraci; cineva o șantajase, făcând-o să aleagă ocupația de infractoare. În același timp, simțea că nici unul din aceste motive nu era adevărat. Era hoață pentru că-i plăcea să fie hoață. Și era a naibii de bună la asta.

Orice ar fi făcut tatăl ei – și după reacția lui Castillo la auzul numelui lui, presupunea că Jellicoe senior fusese un hoț cu o oarecare notorietate –, ea era o tânără deosebit de inteligentă. Dacă ar fi vrut altă carieră, ar fi putut-o avea.

– În regulă. Am apelat la niște favoruri la biroul procurorului și am găsit un Martin Jellicoe, care a executat cinci ani dintr-o condamnare de treizeci de ani, într-o închisoare de maximă siguranță. Tom mai scoase niște documente și le frunzări. Presupun că era o închisoare de maximă siguranță, pentru că din restul a evadat. De trei ori.

– Ce a făcut?

– A furat lucruri. O grămadă. Cam de peste tot, se pare. Și există o aprobare unanimă că a scăpat de mult mai multe acuzații decât cele pentru care a fost condamnat. Florența și Roma au lucrat împreună la o cerere de extrădare în 2002, la care au renunțat între timp.

– De ce?

– Pentru că a murit în închisoare în anul acela. Atac de cord, după raportul autopsiei. Donner se uită la el. Ții minte fiascoul acela cu furtul Mona Lisei de acum câțiva ani?

– El a fost? Dumnezeule! Un gând înspăimântător îl făcu să se înfioare. *El* a fost, nu? Nu ea?

– A fost una dintre spargerile pentru care l-au condamnat. În plus, câți ani poate avea domnișoara Jellicoe? 24, 25? Mă îndoiesc că ar fi putut face așa ceva la 16 ani, Rick. Au suspectat existența unui partener în cazul anumitor spargeri, dar nu au reușit să identifice pe nimeni. Dacă totuși a fost ea, e mult mai pricepută decât un simplu hoț de buzunare.

– Mi-am dat seama de asta.

– Rick, vorbesc serios. Au furat lucruri de la oameni foarte bogați și foarte puternici. Cele mai multe n-au mai fost găsite niciodată. Bijuterii ale Coroanei, Monet-uri originale, jurnalul căpitanului de pe *Mayflower*.

Richard se lăsă pe spate, întorcându-și privirea spre fereastră. Sam era pe o bancă, cu fața spre iaz, aruncând ceea ce păreau a fi firimituri de pâine peștilor și rațelor care veneau la mal. Îi spusese că o admira și era adevărat; nu pentru ocupația ei, ci pentru spiritul și abilitățile pe care le poseda.

– Vreau să spun că, după ce se termină totul și scapă de acuzațiile pentru intrarea aici, nu va deveni învățătoare.

– Las-o baltă, Tom!

– Data viitoare când va mai fura ceva, va fi din cauză că ai mințit poliția și ai lăsat-o...

– *Las-o baltă!* Acum! Inspiră adânc și lent. Câte un singur lucru o dată.

– Bine, atunci încă ceva. Donner îi vârî în față secțiunea de stil și evenimente a ziarului *Palm Beach Post*. Pagina 3.

El știa deja ce însemna pagina 3. Era pagina înaltei societăți, unde apăreau fotografii ale celor bogați și faimoși care se întâmplau să fie în Palm Beach. Imediat după divorțul lui, toate ziarele de scandal din lume păruseră să-i publice fotografiile în fiecare zi, cu câte o femeie diferită, fie că o cunoștea, fie că doar se întâmplase să fie în același loc, în același timp. Odată ce Donner deschisese o duzină de procese, ziarele deveniseră mai precaute, dar în următorul an și jumătate el nu mai fusese la fel de precaut. Divorțul nu-l transformase într-un călugăr.

Fotografia era chiar reușită, luând în considerare distanța de la care fusese făcută. Donner era sprijinit de limuzină, în timp ce stătea de vorbă cu femeia misterioasă, cu un ușor zâmbet în colțul gurii. Din fericire, ea era cu spatele la aparatul foto.

– Nu-i spune despre asta.

– Nu-i spun nimic. Ăsta-i departamentul tău.

Cu o ultimă privire, Richard puse deoparte documentele și împinse teancul în direcția lui Tom.

– În regulă. Arată-mi raportul companiei de asigurări.

Trecuseră peste cifrele avansate pentru compensarea pierderilor și peste cheltuielile necesare reparării pereților și podelei galeriei, când Danté bătu la ușă.

– Rick, Tom, zise el, înclinând scurt din cap înainte de a se așeza la masă. Am făcut un nou invent...

– Mai lipsește ceva în afară de tăbliță de piatră? îl întrerupse Richard. Dacă lipseau și alte obiecte, parteneriatul lui cu Samantha trebuia să se modifice. Începuse să aibă încredere în ea – sau cel puțin în opinia ei în privința furtului. Dacă mințise...

– Doar tăbliţa a fost luată. Însă distrugerile provocate altor piese sunt groaznice. Eu...

– Aşteaptă puţin!

Ridicându-se, Richard se duse la fereastră. Nu mai lipsea altceva. Slavă Cerului! Uşurarea lui nu avea nici un sens; după cum spusese Tom, ea furase din alte locuri. Dar se simţea cu adevărat uşurat.

Sam nu fusese niciodată arestată – ştia asta. În acelaşi timp, era perfect conştient de faptul că făcuse măcar o parte din lucrurile de care o acuzase Tom. Era prea bună, prea experimentată pentru ca el să se păcălească singur, crezând că asta fusese prima ei tentativă de a jefui pe cineva. Iar Richard nu avusese un succes atât de mare ignorând realitatea.

Descuie una dintre ferestre şi o deschise.

– Samantha!

Ea tresări, uitându-se la el peste umăr.

– Vii, te rog, puţin?

Încuviinţând scurt din cap, ea se ridică şi dispăru pe cărarea înspre casă. Orice ştiau sau credeau că ştiau despre ea putea aştepta. Richard făcuse o înţelegere şi avea să o onoreze. După cum îi spusese lui Donner, avea de gând să ia lucrurile pe rând. El avea să-şi facă griji mai târziu cu privire la ce trebuia să facă cu ea după ce se termina totul.

Oamenii aveau tot dreptul de a-şi proteja proprietatea, încercând să oprească pe oricine ar fi vrut să le invadeze teritoriul. Etienne fusese îndrăzneţ şi mai mult decât lacom, dar înţelesese regulile şi pericolul la fel de bine ca ea. Dar să audă că fusese găsit plutind în ocean, plin de răni de gloanţe nu se potrivea cu moartea la datorie a unui hoţ. Era, pur şi simplu, vorba de crimă. Iar asta nu făcea parte din jocul nimănui. *Joc.* Cel de faţă încetase să mai fie amuzant în momentul exploziei.

– Ai mai aflat ceva despre Etie... începu ea, deschizând ușa biroului. Al treilea bărbat li se alăturase celor doi, iar ea se opri brusc. Trebuie să fii Danté.

Richard se ridicase la intrarea ei, cu politețea specifică britanicilor.

– Samantha, ți-l prezint pe managerul meu de achiziții de artă, Danté Partino. Danté, noua mea consultantă în probleme de securitate, Samantha Jellicoe.

Dumnezeule, își dorea să nu mai spună tuturor numele ei în gura mare! O făcea să tresară de fiecare dată când îl auzea pronunțându-l.

– Salut, spuse ea, așezându-se lângă Addison, la gestul lui. Ce se întâmplă?

– Danté a făcut o listă cu obiectele distruse și deteriorate. Vreau să auzi și tu.

– Încerci să mă faci să mă simt vinovată? murmură ea.

– Nu. Nu ai aruncat nimic în aer. Vreau părerea ta.

Ea nu vedea exact motivul, de vreme ce preocuparea ei erau o bombă și cine dorise tăblița – iar acum, cine-l ucisese pe bărbatul care luase tăblița. Chiar și așa, încuviință din cap.

– Consultantă în probleme de securitate? repetă Partino, măsurând-o din priviri la fel cum făcuse Donner când o întâlnise prima dată. De la Myerson-Schmidt?

– Nu, lucrează independent, replică Addison, uitându-se la ea cu o urmă de amuzament. Domnișoara Jellicoe e specializată în securitatea obiectelor valoroase. Dă-i drumul!

Partino citi lista, obiect după obiect, fiecare cu valoarea originală și apoi valoarea preței estimată în acel moment, nivelul distrugerilor, posibilitatea restaurării și costurile acesteia. Era priceput. Sam nu se putu abține să nu-și amintească faptul că gazda ei avea cel puțin alte trei case, fiecare plină ochi de obiecte de artă și antichități. Pentru ea, ar fi fost Crăciunul, Ziua Recunoștinței și Ziua Independenței, toate deodată. Îi venea greu

ă se concentreze asupra acelui monolog lung, cu Addi-on atât de aproape de ea încât îi putea simți căldura orpului aproape lipit de al ei. Se întrebă ce ar fi făcut l dacă l-ar fi sărutat din nou, pe neașteptate.

„Mda, bine." Acesta era jocul lui, dar miza era mult nai mare pentru ea decât pentru el. „Ignoră atracția", și ordonă ea. Avea necazuri prea mari pentru a-și pierde oncentrarea. Dacă Etienne putuse fi împușcat și ucis, i i se putea întâmpla același lucru. Își schimbă poziția, plecându-se să vadă mai bine hârtia pe care o ținea el. se putea întâmpla și lui.

– Ți-a atras ceva atenția? întrebă el șoptit, uitându-se ntr-o parte la ea.

Sam clipi.

– Nu. Totul e vandabil – dar nici un obiect mai mult a altul –, cu excepția tăbliței de piatră, pe care cineva i-a dorit-o cu adevărat, se pare.

– Domnișoară Jellicoe, spuse Partino, nu mă îndoiesc le expertiza dumitale, dar te asigur că un colecționar ar ecunoaște valoarea fiecărui obiect din lista de aici.

– Spune-i asta individului care a furat un singur lucru i căruia nu i-a păsat de faptul că a aruncat restul în aer.

Partino clipi.

– Nu recomand cumpărarea obiectelor de proastă ca-itate. Tot ce se află aici este de cea mai bună calitate.

– Scoți pe toată lumea din sărite, nu-i așa? o întrebă)onner, chicotind ușor.

Era prea mult.

– Ei bine, aici îl avem pe Harvard, care nu ar deose-i un Rembrandt de un Degas, replică ea. Să-l privim u atenție!

Donner își îngustă privirea.

– Orice vrei să spui, nu apreciez...

– Am fost invitată la acest spectacol, izbucni ea, ridi-ându-se. Jucați-vă voi între voi!

Așteptându-se pe jumătate ca Addison să o cheme înapoi, se strecură pe ușă și porni în josul holului, spre apartamentul ei. Cineva, probabil Reinaldo, pusese un bol cu fructe proaspete pe măsuța de cafea. Sam luă un măr, aruncându-l și prinzându-l înapoi, în timp ce căuta telecomanda televizorului imens de pe perete.

După o secundă de căutare, găsi postul WNBT, cel pe care îl voia Addison. Godzilla ataca din nou Tokyo, de data aceasta în compania lui Monster X și Rodan. I se părea normal.

Douăzeci de minute mai târziu, auzi un zgomot la ușă. Deși era sigură cine era, obiceiul și un puternic simț de autoconservare o făcură să se uite peste umăr.

– Când cumperi un post de televiziune, schimbi formatul acestuia?

Addison închise și încuie ușa, apoi se lăsă pe un scaun de lângă ea și puse două cutii de suc pe masă.

– Nu întotdeauna. De ce?

– În primul rând, nu folosești suporturi pentru pahare? întrebă ea, aplecându-se și punând două suporturi victoriene, cu modele florale, sub dozele de suc. Asta-i o masă georgiană, știi? Veche de 250 de ani.

– 231 de ani, o corectă el.

– În al doilea rând, acesta e singurul post din zonă la care rulează filme clasice. Sam arătă cu mâna înspre televizor. Acum e săptămâna Godzilla, de exemplu.

– Înțeleg.

Richard luă o piersică și mușcă din ea. Sucul îi curse pe bărbie și se șterse absent cu degetul mare, lingându-l apoi.

– Godzilla fiind un film clasic, desigur.

„Oh, delicios!"

– Cele mai multe dintre ele, da. Câteva filme de la sfârșitul anilor '70 au transformat Godzilla într-un luptător pentru mediu, ceea ce-i o prostie. La urma urmei, e un produs al testelor nucleare. Trebuie să fie rău.

– De ce furi lucruri? întrebă el brusc, cu privirea încă ațintită asupra monștrilor de pe ecran.

Părea să fie cu adevărat curios, dar cu cât știa mai multe despre ea, cu atât era mai periculos.

– De ce te-ai căsătorit cu fosta ta soție? contracară ea.

Addison se foi pe scaun.

– Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ai suficientă încredere în mine pentru a-mi spune, zise el fără entuziasm.

– Mai devreme sau mai târziu, vei face ce ai promis, iar eu voi pleca de aici, replică ea, aruncând cotorul mărului în coșul de gunoi de lângă ușă. „Două puncte."

– Vrei să pleci?

– Acum?

– Da, chiar acum. Astăzi. Acum. Vrei să pleci?

„Nu."

– Ce vreau să fac, spuse ea încet, venindu-i greu să-i susțină privirea, este să merg la Butterfly World.

Richard se ridică în picioare, o luă de mână și o trase lângă el.

– Bine. Să mergem acum, o să avem puțin timp să vizităm.

– Ești ciudat.

Nu se putu abține să nu zâmbească, atunci când îl auzi chicotind.

– Sunt misterios, o corectă el. Ar trebui să mă apreciezi mai mult.

Dacă l-ar fi apreciat mai mult decât o făcea deja, ar fi fost goi pe patul ei de împrumut chiar atunci, fără nici un gând la posibilele consecințe.

capitolul 11

Sâmbătă, ora 14.18

– Nu mergem cu limuzina.

Samantha își încrucișă brațele la piept.

Încercând să nu zâmbească, Richard se opri pe scări lângă ea și hotărî să nu o întrebe de ce avea asemenea prejudecăți despre limuzina lui.

– Nu am spus că mergem cu limuzina, scumpo.

– I-ai spus lui Ben să aducă mașina.

Un Mercedes-Benz SLK galben apăru de după colțul casei și se opri în fața lor.

– Da, dar nu am spus care mașină.

– James Bond nu conduce un BMW? întrebă ea, îndreptându-se spre portiera pasagerului, în timp ce Ben coborî din mașină. Galben ca o banană. Nu sare deloc în ochi.

– Eu nu sunt James Bond. Taci și urcă!

Ei îi plăcea mașina. Richard putea vedea asta în zâmbetul ei. Samantha își trecu degetele peste bord, alt semn pozitiv. Părea să aibă un stil de învățare tactil. Ar fi fost interesant de văzut dacă își păstra același stil în dormitor. Se foi, simțindu-se dintr-odată inconfortabil.

„Duș rece. Gândește-te la un duș rece!"

În cele din urmă, ea își puse centura și îi zâmbi.

– Putem să coborâm plafonul bananei?

Făcându-i pe plac, el apăsă un buton din bord. Capota se deschise, iar plafonul se ridică și se plie cu o mișcare fluidă.

– Mai bine?

– Cool, spuse ea, în timp ce rulau pe alee. Polițiștii încă se afla lângă poartă, dar păreau mai degrabă plictisiți decât plini de speranță că aveau să prindă atentatorul. Desigur, deja găsiseră intrusul pe plajă, fie că își dăduseră seama, fie nu. Richard se uită la Samantha, care își sprijinea un braț de portieră, cu bărbia odihnindu-i-se pe el.

– Poliția l-a identificat pe DeVore și-l consideră suspect, spuse el, dar de vreme ce eu am descris o femeie, nu au renunțat la căutări.

– Probabil s-au gândit că a avut un partener. Găsirea acestuia nu-i va aduce mai aproape de mine, dar nu am scăpat. Îi aruncă o privire. Încă.

– A mai folosit vreodată explozibil?

– Nu știu toate loviturile pe care le-a dat, dar nu aș fi surprinsă. Nu m-ar fi sunat să mă avertizeze dacă am fi concurat pentru un simplu obiect. Ridică din umeri. A mai dat lovituri, dar a spus mereu că n-a fost cine știe ce provocare. Oamenii se mută și devin vulnerabili. Obiectele stau în același loc și trebuie să mergi tu la ele.

– Tu și DeVore ați fost vreodată... parteneri?

Ea se lăsă pe spate și apăsă butoanele radioului.

– Trebuia să mă aștept, spuse ea, când auzi acordurile unei piese de Mozart. Parteneri. Presupun că te referi la parteneri de lucru și parteneri în pat. Nu am lucrat niciodată împreună.

Strângând volanul, cu stomacul încleștat din cauza geloziei neașteptate și prostești, Richard încuviință din cap.

– Atunci îmi pare încă o dată rău.

– Nu-mi mai cere scuze. Nu a fost vina ta. Oamenii intră și ies din viața mea tot timpul. M-am obișnuit.

– Un pic cinică?

– Încerc să mă rezum la ce mă pricep. În plus, nu ar trebui să te plângi. Deocamdată faci parte din viața mea.

„Pentru cât timp?", se întrebă el.

– A fost doar un comentariu, nu m-am plâns.

Samantha îi aruncă zâmbetul ei caracteristic.

– Bine. Oricum, sper că Stoney știe cine l-a angajat pe Etienne. Dacă nu, vom fi blocați în același loc ca poliția.

Părul castaniu îi zbură peste față, iar ea scoase un elastic de păr din geanta Gucci, prinzându-și-l într-o coadă nostimă.

– Credeam că trebuie să ne amestecăm în mulțime, comentă el. De ce ai luat geanta asta scumpă?

– Numai pe asta o aveam la mine. În plus, mă va ajuta să arăt ca o turistă. Sper că ți-ai luat o șapcă banală de baseball sau ceva similar.

– Îmi pare rău, n-am reușit să ajung la secțiunea de haine banale din dulap în dimineața asta.

Ea îi studie profilul un moment, în timp ce el se prefăcea a fi atent la traficul de pe autostradă. Din fericire, nu era aglomerat.

– Lasă-ți ochelarii de soare pe ochi! Nu ești îmbrăcat în costum, așa că ar trebui să ajute. Îți cumpărăm o pălărie Gilligan sau ceva de genul ăsta.

– Ba nu cumpărăm nimic.

Samantha rămase tăcută o clipă, deși se uita spre sistemul stereo cu atâta dezamăgire, încât era aproape comică.

– I-ai spus lui Donner, câinele de pază, unde mergem, nu-i așa?

– Am încredere în el, Samantha. Și...

– Eu nu am. Niciodată să nu ai încredere în cineva care știe cât valorezi.

– Toată lumea știe cât valorez.

– Da, dar nu toată lumea are acces la tine la fel ca el. Ea bătu darabana pe rama geamului. Moartea ta i-ar aduce probabil un profit imens.

Richard se încruntă, deja scoțându-și din cap spusele ei. Tom Donner era prietenul lui cel mai apropiat. Ideea era ridicolă. Avea grijă pe cine lăsa să-i intre în viață – cu o excepție notabilă.

– Am încredere în el, repetă Richard. Las-o baltă!

– În regulă. Dacă te face să te simți mai bine, în locul tău nici eu n-aș fi plecat azi cu mine fără să spun cuiva de încredere. Doar că nu l-aș fi ales pe Donner.

Complimentul, chiar așa îndoielnic cum era, îi făcu plăcere.

– Poți schimba muzica dacă vrei, spuse el, dar...

Ea se repezi la radio. Mozart se opri, pentru a fi înlocuit de Beethoven, apoi de Haydn. Lăsându-se din nou pe spate, Sam își încrucișă brațele la piept.

– Nu ai decât oameni morți în colecția de CD-uri?

– Îți plac antichitățile. Am crezut că vei aprecia muzica clasică.

– Îmi plac, dar nu într-o mașină ca a lui James Bond, cu capota ridicată.

– Nu sunt afurisitul James B...

Cu o mișcare rapidă, ea opri CD-ul și porni radioul, căutând printre diferitele posturi până când găsi ceva cu mult bas și chitare electrice. Dădu mai tare și își sprijini capul de tetieră. Richard începu să râdă.

– Ce naiba-i asta?

– Cui îi pasă? Are ritm.

Sprijinindu-și din nou bărbia pe braț, Sam închise ochii pe jumătate, protejându-se de briza caldă din mașină. Îi plăcea Florida. Europa deținea premiul pentru cele mai frumoase sate din mijlocul pădurilor de pini și de stejari, dar dualitatea de aici o fascina. Trecură pe lângă întinderi mari acoperite cu iarbă mătăsoasă, întrerupte de căsuțe așezate la distanță de autostradă, pe drumuri de pământ, cu mașini ruginite pe peluzele din față. Pe malurile râului se vedeau din loc în loc pâlcuri de ulmi bătrâni și sălcii pletoase, formele lor chinuite de uragane fiind dominate de turnurile de sticlă și oțel care se vedeau din zonele comerciale.

Iar Palm Beach, chiar și fără atracția reprezentată de cei mai bogați rezidenți din țară, îngrămădiți pe o rază de câțiva kilometri, o fascina și mai mult. Antichități și frumusețe izolată, într-o mare de corupție modernă – locul perfect pentru un hoț de mare clasă. Se uită din nou la Addison. În domeniul ei de activitate, nu trebuia să-i placă surprizele. Încă o surpriză.

Pe de altă parte, surprizele aveau neajunsurile lor. Sam își înclină puțin capul pentru a se uita în oglinda retrovizoare.

– Schimbă banda, spuse ea.

– De ce?

Amintindu-și că Addison era om de afaceri, nu un hoț, își păstră postura relaxată.

– Pentru că vreau să văd dacă și mașina din spatele nostru schimbă banda.

El își menținu privirea ațintită asupra drumului.

– Sedanul acela bej?

– L-ai observat? întrebă ea, suficient de surprinsă pentru a-și îndrepta spatele.

Addison încuviință din cap.

– E în spatele nostru de când am intrat pe autostradă, dar ăsta e un drum circulat, scumpo.

– În regulă, ai simțul observației, dar trebuie să-ți mai exersezi paranoia. Schimbă banda! Îndreaptă-te spre o ieșire!

– Ți se întâmplă des?

Ea îi rânji.

– Numai în ultima săptămână. De obicei, nimeni nu știe cine sunt.

– Prea târziu pentru asta.

El aruncă o privire în oglinda retrovizoare. O jumătate de minut mai târziu, sedanul schimbă banda, urmându-i.

– Tot ar putea fi o coincidență, murmură el, dar era atent la oglindă când se mișcă spre banda de ieșire.

Sedanul îi urmă. Sau nu.

– Vezi, paranoia îți poate salva viața. Calcă accelerația!

– Nu vrei să știi cine e?

– Dumnezeule! Curiozitatea a omorât pisica, Addison, iar eu sunt o pisică.

– Eu sunt un lup, replică el și apăsă piciorul pe frână.

Cu sau fără sistem ABS, cauciucurile Mercedesului scoaseră fum la oprirea bruscă. Traficul era destul de lejer, dar Sam nu se putu abține să nu icnească atunci când un camion uriaș viră pe lângă ei, în timp ce șoferul le arătă degetul mijlociu prin geam și claxonă lung.

– Dumnezeule!

Sedanul nu avea sistem de blocare a frânelor. Cu cauciucurile scârțâind, derapă, evitându-i cu doar câțiva centimetri, și ajunse în noroiul de dincolo de banda îngustă pentru urgențe. Șoferul reuși să-l controleze înainte să se rostogolească în iarba de pe terenul mlăștinos. Tipul știa să conducă, iar asta răspundea deja câtorva întrebări din start. În cele din urmă, mașina opri la câțiva metri de ei, pe marginea drumului.

– *Voilà*, spuse Addison, accelerând din nou și trăgând pe dreapta în fața sedanului.

– Mda, foarte bine, asta dacă nu sunt înarmați.

Addison se mișcă, dându-și jos centura de siguranță și scoțând, cu aceeași mișcare, un Glock .30 din torpedou.

– Îmi place să fiu pregătit.

– Fără arme, spuse ea printre dinți, desfăcându-și propria centură de siguranță și sărind din mașină. Doar ai reușit să fii arestat.

Ușa sedanului se deschise.

– Bună ziua, detective Castillo, spuse ea, apropiindu-se în timp ce el cobora din mașină.

„Fii prietenoasă!", își spuse Sam în gând.

– Ce naiba a fost asta? strigă detectivul.

– A fost vina mea, răspunse Sam, simțindu-l pe Addison apropiindu-se în spatele ei. Am observat că eram urmăriți și i-am sugerat domnului Addison să tragă pe dreapta. Reușit să zâmbească îndurerată. Mă tem că a intrat în panică.

– Pe naiba! interveni Addison. De ce mă urmăreai?

– Nu te urmăresc pe tine, mă urmăresc pe mine, spuse Samantha. Dar ți-am spus, domnule detectiv, sunt

cuminte. Mă tem însă că ai avertizat pe altcineva care l-ar fi putut urmări pe domnul Addison. Arătă spre sedan, fără să-şi ascundă dispreţul. Nimeni nu închiriază un Buick din '91 turiştilor şi nici un hoţ sau un asasin care se respectă nu ar conduce o maşină bej veche. Conduci mai bine decât reporterii, deci nu putea fi decât poliţia.

– Aha. Atunci de ce ai încercat să ne omori?

Addison trecu pe lângă ea.

– Nu a încercat. Eu am intrat în panică, după cum a spus. Doreaţi ceva, domnule detectiv?

– Nu. Nimic în particular. Dar ţineţi minte, domnule Addison, dacă sunteţi ucis, eu voi fi concediat. Nu ar trebui să fiţi aici.

– Voi avea grijă.

Addison mângâie braţul lui Sam.

– Mergem, Samantha? Vom întârzia.

– Sigur. Şi nu vă temeţi, domnule Castillo! E treaba mea să-l ţin în siguranţă. Îi aruncă un zâmbet pieziş. Oricâtă bătaie de cap ar însemna *asta*.

Mustaţa poliţistului tresări.

– Aproape că te-am crezut, Jellicoe.

– Va trebui să mă străduiesc mai tare.

Urcară înapoi în Mercedes, iar Addison băgă maşina în viteză.

– Crezi că vor renunţa? întrebă el, cu atenţia îndreptată din nou asupra oglinzii retrovizoare.

– Probabil că da. Dar, în caz că a mai avut cineva aceeaşi idee precum Castillo, cât de repede poate merge chestia asta?

Richard intră din nou pe autostradă, dădu drumul mai tare muzicii îndrăcite şi apăsă acceleraţia până la podea.

– Hai să aflăm!

Castillo privi maşina de un galben aprins care se îndrepta spre sud, accelerând tot mai mult.

– La naiba!

Reveni pe scaunul pasagerului, iar lângă el, ofițerul James Kennedy porni motorul.

– Îi mai urmărim?

– Nu.

– Aș putea suna la patrula de autostradă ca să-i oprească pentru depășirea vitezei.

– Nu.

– Atunci ce facem?

– Ne ducem înapoi la sediu și ne uităm peste documentele de la compania de asigurări. Doar pentru că el e bogat, nu înseamnă că eu nu pot conduce investigația asta afurisită.

– Crezi că e mâna lui aici?

Detectivul se uită la expresia nerăbdătoare a șoferului.

– Cred că e mâna *ei* și cred că el e cu ea din proprie voință. Aici e vorba de mai mult decât un furt și o bombă. Dar gânditul nu-mi aduce nimic, iar statul aici nu mă face decât să pierd timpul.

Kennedy ieși pe rampa dinspre nord.

– Ha! I-am spus avocatului că ar fi trebuit să mă angajeze pe mine să mă ocup de securitate. Trebuie să ascundă ceva dacă în schimb a angajat-o pe fătuca aia.

Castillo scoase o lamă de gumă din buzunar și desfăcu ambalajul.

– Dacă ținem cont de cadavrul scos azi-dimineață din apă, fătuca aia s-ar putea să fie acum cea mai bună hoață din lume. Arată puțin respect!

În timp ce mașina poliției o luă spre nord pe autostrada 95, un BMW negru cu ferestre întunecate plecă de la stația de carburant de pe cealaltă parte a drumului, luând-o spre sud cu viteză maximă.

Parcarea de la Butterfly World era destul de aglomerată pentru acea oră, dar, din punctul de vedere al lui Sam, era un lucru bun. Era suficient de greu să nu iasă

în evidență cu Addison la braț și fără să se mai preocupe de o atracție turistică fără vizitatori.

– Aici e bine, spuse ea, arătând cu mâna.

Addison parcă în locul indicat.

– Totul e o potențială capcană pentru tine? întrebă el, desfăcându-și centura de siguranță și coborând din mașină. Presupun că de asta suntem la doi pași de ieșirea din parcare și la o jumătate de kilometru de intrare.

– Astăzi totul e o potențială capcană, răspunse ea, atârnându-și poșeta pe umăr și închizând portiera mașinii în urma ei. Avem noroc că bărbații din mașină au fost polițiști.

– Dar știai asta înainte să oprim, nu-i așa?

Tonul lui o acuza de ceva, dar ea refuză să se lase atinsă. Ridică din umeri.

– Așa cum am spus, cine conduce o asemenea mașină nu face parte din cercul tău de prieteni – sau dușmani –, iar cei pe care-i cunosc eu au ceva mai mult respect pentru propria persoană. Ceea ce a lăsat loc numai pentru poliție sau presă. Mă bucur că n-a fost presa.

Un zâmbet vag apăru pe buzele lui.

– Cred, draga mea, că te ferești de camerele de luat vederi chiar mai mult decât mine.

Sam încuviință din cap.

– De aceea trebuie să ne amestecăm în mulțime.

– Bine, să ne amestecăm. Richard întinse mâna, iar ea ezită. Turiști fericiți, îți amintești? o tachină el, strângându-și degetele într-un gest care o îndemna să se apropie. Poate că suntem proaspăt căsătoriți aflați în luna de miere.

– Te străduiești prea mult, Addison, spuse ea, luându-i mâna și pretinzând că imaginația ei nu o luase razna.

Degetele lui calde se închiseră peste ale ei.

– Rick.

Sam clătină din cap, încă nepregătită să-i spună așa.

– Să mergem. De la ora 16.00 nu mai lasă pe nimeni să intre, iar la 17.00 îi scot afară pe toți vizitatorii.

– Așadar nimeni nu mai intră după noi.

– Asta era ideea.

El păru să se prindă de micul ei truc și de aversiunile ei cu o viteză alarmantă, dar ea observase deja că nu era nicidecum una dintre acele persoane cu gândire lentă. Ea și Stoney trebuiau să-și schimbe toate parolele și semnalele, dar o făcuseră și altă dată, când tatăl ei fusese arestat. Era neplăcut, dar necesar pentru a rămâne în continuare în siguranță.

Când ajunseră la casa de bilete, ea nu se putu abține să nu se uite peste umăr, dar nu văzu nici un Buick bej intrând în parcare. Addison depășise recordul de viteză pe drum, așa că nu credea că altcineva decât cei de la NASA ar fi putut ține pasul. Însă, dacă nu s-ar fi uitat, nu ar fi putut sta liniștită.

– Două bilete pentru adulți, vă rog, îi spuse Addison tinerei de la casă.

– Aveți doar o oră înainte de a se închide, rosti ea cu un puternic accent sudist.

– E în regulă.

– Face 29,90 dolari.

Înainte ca Sam să poată protesta, el scoase banii din buzunarul blugilor, acceptând biletele și restul cu un zâmbet. O luă din nou de mână, conducând-o spre intrare.

– Sper că observi că am plătit cu bani gheață, murmură el, aplecându-se spre ea, pentru că s-ar putea verifica plățile făcute cu cardul de credit.

Sam simți cum i se făcu pielea de găină pe braț.

– Înveți repede, Addison, spuse ea, sperând că Stoney nu-i vedea.

Tremură când gura lui îi atinse urechea. Cu mușchii contractați, se forță să inspire. „Oprește-te!", își ordonă când intrară la Butterfly World.

Voliera era protejată de uși duble, care împiedicau fluturii să scape. Trecură de primele uși și fură prinși între cele două rânduri când Addison o trase lângă el.

– Spune-mi pe nume, șopti el.

– Haide, ne așteaptă Stoney!

– Spune-l!

– Du-te...

– Samantha, spune-l!

– Trebuie să deții mereu controlul, nu-i așa? Se forță să râdă. Probabil te înnebunește ideea că nu mă poți forța să fac ceva ce nu vr...

El își coborî gura peste a ei, prinzându-i talia cu mâna liberă și lipind-o de abdomenul lui plat, musculos. Pe Sam o străbătu un val de căldură, iar buzele lui se lipiră de ale ei. Nu era un sărut ezitant, așa cum fusese cel din grădină. Acest sărut îi spunea exact ce voia el și cât de mult o dorea. Și cel mai rău era că și ea îl dorea.

Căldura umedă a volierei umplea foaierul îngust, nemișcat și întunecat. El o lipi cu spatele de ușa interioară, cu gura cotropind-o pe a ei, foindu-se, mișcându-se și trăgând-o în el.

– Ușor, Tarzan, reuși ea să murmure, trăgând o gură din aerul cald și umed. Cineva o să vadă...

– Spune-mi numele, repetă el, prinzându-i buza inferioară cu dinții.

„Hristoase!"

– Rick, murmură ea răgușit, în timp ce mintea i se dizolva într-o negură plină de Addison, iar el o apăsa și mai tare de ușă.

Spatele ei se lovi de clanța ușii, iar aceasta se deschise brusc, din cauza greutății lor. Cu gurile încă lipite, cei doi se împleticiră în interior.

Câțiva dintre turiștii ajunși în ultimul moment se uitară curioși la ei, iar ea râse nepăsătoare, luându-l de mână și legănând-o jucăuș.

– Suntem proaspăt căsătoriți, spuse ea nimănui anume.

Nu-i era ușor când abia reușea să respire și când aproape că avusese un orgasm în urma sărutului, dar părea să funcționeze.

Se îndepărtase doar un metru, când el o trase din nou lângă el.

– Stai aproape, Samantha!

– Hm... Și sărutul ăsta a fost unul de admirație, Addison? șopti ea înapoi.

– Nu, asta a fost dorință. Ce-i cu fredonatul și cu legănatul mâinilor?

– Ne amestecăm în mulțime. Și, oricum, tu ai început. Eu am sugerat o pălărie, dar tu a trebuit să mă înghiți cu totul.

– Lasă, că nici tu n-ai fost mai prejos. A fost un rol, deci? Ar trebui să fiu mulțumit că nu m-ai aruncat în piscină? continuă el cu o voce joasă.

– Dacă aș fi vrut să-ți fac vânt, aș fi făcut-o, îi șopti, trăgându-l după ea. Haide, dragă!

– A fost un rol, Jellicoe? repetă Richard.

– Poate. „Bărbații!" Nu te lăsa cuprins de testosteron, Addison. Și așa va fi suficient de greu să mă descurc cu tine pe urmele mele. Nu am nevoie de o complicație în plus.

El se apropie din nou de ea, cu privirea întunecată și plină de dorință.

– Deja ai una.

„La naiba!"

– Termini odată? Dumnezeule! De unde a pornit totul? În mașină te-ai purtat civilizat.

– S-a adunat de dimineață, spuse el cu ceva mai mult umor în expresie, dar atunci conduceam. Acum nu mai conduc.

Câteva turiste îl priveau admirativ pe Addison peste umerii soților lor sau printre ferigile dinăuntru. Sam nu era sigură dacă se întâmpla pentru că arăta atât de bine, într-un fel carnivor și prădător, sau pentru

că îl recunoscuseră. Însă trebuia să recunoască faptul că avea un oarecare sentiment de satisfacție. El o voia pe Samantha R. Jellicoe. „N-aveți decât *să muriți de ciudă, fetelor!*"

– Uită-te la fluturi, îl instrui ea. De asta am venit aici.

Mâna lui se strânse peste a ei, apoi se relaxă.

– L-ai văzut pe tipul tău?

– Încă nu. Probabil e în grădină, în spatele clădirii principale.

Un fluture de un albastru strălucitor, de mărimea unei cărți poștale, dădu din aripi și se opri pe părul închis la culoare al lui Addison.

– Nu mișca! Ai un prieten.

– Minunat.

Sam chicoti.

– Aș vrea să am un aparat foto. Cum arată rahatul de fluture?

El scutură cu grijă din cap, iar fluturele își luă zborul în falsa junglă călduță. Muzica clasică din fundal părea atât potrivită, cât și amuzantă – fiecare părea a fi un critic. Sub tavanul înalt sub formă de cupolă, sute de fluturi de toate culorile și mărimile zburau printre copaci și flori, în timp ce o ceață fină și caldă ieșea în jeturi din robinetele ascunse în pereți și printre plantele tropicale.

– E drăguț, spuse Addison, ca un ecou al gândurilor ei.

– Poate că ar fi trebuit să venim mai devreme.

– Poate că ar trebui să revenim și să fim cu adevărat turiști.

– Mmm... Un fel de întâlnire? murmură ea.

– Aș putea să închiriez tot locul după închidere. L-am avea numai pentru noi.

Ea nu putu să-și alunge din minte imaginea cu ea pe spate între ferigi și Addison deasupra ei, cu fluturii zburând în jurul lor.

– Dă dovadă de puțină stăpânire de sine!

Zâmbetul lui o făcu să se umezească.

– Dau dovadă de multă stăpânire de sine, să știi.

Încercând să nu se grăbească, își croiră drum spre ușile din partea îndepărtată a încăperii.

– Ai de gând să-mi spui cum arată Stoney?

Sam îl văzu prin pereții transparenți ai domului, stând pe o bancă în grădina cu trandafiri. Ușurarea pe care o simți fu atât de mare, încât o făcu să tremure. Ținând-o de mână, Addison încetini și se uită la ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Stoney e o combinație între Hulk Hogan, spuse ea, eliberându-și mâna și înaintând, și Diana Ross, cu un nas care a fost spart de vreo sută de ori și cu o cruce mică de argint la gât.

Sam trecu printre ușile duble și o luă pe cărarea din stânga, pe lângă indicatorul pe care scria „Grădina englezească de trandafiri"

Când Addison o ajunse din urmă, încetini. Precauțiile pe care le luaseră pentru a stabili întâlnirea ar fi fost inutile dacă se grăbea acum.

Stoney o văzu și se ridică, apoi îl văzu pe Addison lângă ea. Se întoarse imediat și începu să se plimbe în direcția opusă. Aveau un cod pentru a anunța că totul era în regulă, însă ea ezită a-l folosi cu voce tare. Nimic nu era în regulă, iar prezența lui Addison acolo nu le făcea bine nici unuia din ei. Dar îi dăduse cuvântul bogătașului – acum erau parteneri, iar dacă pleca fără să stea de vorbă cu Stoney, ar fi făcut implozie.

– Ce zici de Dolphins? spuse ea pe un ton ridicat, uitându-se la Addison.

– Poftim?

– Taci și intră în joc! spuse ea printre dinți. Crezi că de data asta vor ajunge la Super Bowl?

– Ah, acum, când Dan Quayle...

– Marino.

– Cred că Marino s-a retras.

– Ești fan Dolphins? se auzi o voce profundă, muzicală, de peste umărul ei.

Ea arătă cu degetul înspre Addison.

– Oh, este un începător, dar lucrez la asta. El este Richard Addison.

– Walter. Stoney întinse mâna, părând prietenos, în ciuda cuvintelor. Ai luat-o razna, Sam. Nu putem fi văzuți toți trei împreună.

După ce Addison strânse mâna lui Stoney, Sam făcu la fel, strângând degetele tipului ei mai mult decât ar fi trebuit.

– Ai auzit de Etienne?

– Am auzit. Și până ce m-ai sunat, am crezut că următorul cadavru care va apărea va fi al tău.

Emoția era adânc îngropată în vocea lui, dar ea îl cunoștea suficient de bine pentru a o sesiza.

– M-a sunat chiar înainte ca poliția să ajungă la mine acasă și practic mi-a spus că sunt în rahat până-n gât. Știi pentru cine lucra?

Sentimentalismele puteau aștepta până mai târziu.

Stoney îi aruncă o privire lui Addison.

– Mai întâi am nevoie de niște explicații, drăguțo!

– Eu și Samantha avem o înțelegere, spuse Addison. Mă ajută să descopăr cine a vrut să-mi arunce casa în aer și de ce, iar eu o scap de acuzația de intrare prin efracție – și de cea de crimă.

– Ți-a salvat viața, să știi.

– Știu. De aceea sunt aici.

– I-am spus că n-a fost o idee bună să stea să te tragă pe scări și că probabil o să aibă necazuri din cauza asta, dar Sam nu suportă nici să strivească un păianjen.

– Stoney, taci din gură! spuse ea repezit. Minunat! Cele mai adânci secrete ale ei, expuse. Probabil Etienne a fost ucis de clientul sau de intermediarul său. Ai vreo idee pentru cine lucra?

– Mda. Bine. Pentru cineva din Europa. Etienne a venit de peste Ocean. Dacă a lucrat printr-un intermediar, voi afla, dar mă îndoiesc să o fi făcut. Nu suporta să împartă comisionul.

Addison scoase un sunet dezgustat la auzul cuvintelor alese de Stoney, dar ea abia îi aruncă o privire.

– Și acum pentru premiul cel mare, Stoney, cine ne-a angajat pe *noi*?

– Nu știi? șopti Addison, prinzând-o de cot.

Făcând un pas în spate, Stoney își drese vocea.

– Am primit comanda prin O'Hannon. De îndată ce s-au întâmplat toate astea, l-am sunat, dar mi-a închis în nas. Acum nu mai răspunde.

Sam se holbă la intermediarul ei.

„La naiba!"

– Ai acceptat o slujbă la mâna a doua? De ce nu ai spus așa?

– Pentru că erau bani mulți și pentru că nu ai fi acceptat dacă ți-aș fi spus. Îl cunosc pe Sean O'Hannon de cincisprezece ani.

– Ai dreptate. Nu aș fi lucrat niciodată pentru O'Hannon. Dumnezeule! E un ticălos, Stoney. Află pentru cine intermediază el!

Bărbatul cât un munte dădu aprobator din cap.

– Cum iau legătura cu tine?

– Sună-mă pe telefonul mobil, spuse Addison, notând numărul pe spatele biletului său de intrare. Nu este înregistrat.

– E în regulă pentru tine, Sam?

– Nu, dar e cel mai sigur mod de a face asta. Trebuie să descurcăm toată treaba, Stoney, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Stoney se uită la ea.

– Putem vorbi o clipă în privat?

– Fără secrete, zise Addison, cu maxilarul încleștat.

– Să mergem, izbucni ea, eliberându-și cotul din strânsoarea lui. Mă întorc imediat.

– Samantha...

– Așteaptă aici! Oferindu-i un zâmbet, se aplecă spre el: Rick, toarse ea.

Ea și Stoney se îndepărtară câțiva pași de-a lungul cărării, plimbându-se printre trandafirii parfumați. Addison se așeză pe banca liberă și părea suficient de nervos pentru a ucide cu privirea, dar merita un punct sau două pentru că rămăsese acolo.

– Ce naiba-i în neregulă cu tine, Sam? mormăi Stoney de îndată ce nu mai puteau fi auziți.

Ea nu avea timp să facă pe proasta.

– Bănuiesc că te referi la bogătaș. Este... necesar, deocamdată.

El își lăsă capul într-o parte.

– Necesar pentru ce? Pentru siguranța ta? Drăguțo, doi oameni sunt morți, ambii având legătură cu tăblița de piatră, cu casa și... cu tipul ăsta.

– Știu.

Încruntându-se, Stoney îi luă mâna.

– Nu înțeleg, dar am încredere în tine.

Ea îi strânse degetele.

– E drăguț să aud asta.

– Lucrurile au mers prost de la început, și asta e vina mea, dar știi că, dacă stai cu el, atragi și mai multe necazuri.

– Ce știi? întrebă ea. Serios!

– Ceva nu a mers deloc bine. O'Hannon a fost îngrozit când l-am sunat, iar eu nu mă pot gândi la nici un motiv pentru care Etienne ar folosi ceva atât de neglijent ca explozivul.

– Toată treaba asta mă deranjează. Ține urechile deschise! Tăblița de piatră a dispărut de pe proprietate, așa că, dacă Etienne nu a ascuns-o undeva, cineva o are. Dacă auzi ceva sau dacă se oferă cineva s-o cumpere, anunță-mă! Orice auzi, anunță-mă!

– Ai de gând să stai cu bogătașul până ce rezolvi acest mic mister?

– Nu știu.

– Am văzut cum te privește, Sam. Nu la *binele* tău se gândește el. E un tip care primește ce vrea. Și la naiba cu consecințele!

Ea nu era convinsă întru totul de asta, dar la urma urmei și ea visa cu ochii deschiși la o partidă de sex cu Addison.

– Voi avea grijă de mine, Stoney. Întotdeauna am. Fă tot ce poți!

– În regulă. La naiba!

Stoney se întoarse, dar ea îl prinse de braț.

– Ai grijă, da? șopti Sam. Ești singura familie pe care o am.

Stoney îi zâmbi scurt, cu îngrijorare.

– Ah, chiar rău îmi pare pentru tine!

Ea îl privi plecând, apoi se întoarse la Addison.

– Terminăm turul grădinii?

– Nu-mi plac secretele, Samantha.

Cu o expresie întunecată, el nu se mișcă de pe bancă.

– Tu ai o viață dincolo de asta, replică ea supărată. Ei bine, și eu. Îl cunosc pe Stoney de-o viață. E îngrijorat pentru mine, în regulă?

Suflându-și o șuviță de păr de pe față, întinse mâna. Richard se ridică încet și îi cuprinse degetele cu palma.

– Spre surprinderea mea, spuse el, descopăr că și eu sunt îngrijorat pentru tine.

capitolul 12

Sâmbătă, ora 18.15

Poate că răbdarea era o virtute, dar nu era ceva cu care Richard să fie obișnuit sau care să-i placă. El dorea răspunsuri. Samantha renunțase la radioul din mașină,

iar Haydn răsuna încet din boxe în timp ce se îndreptau spre nord. Sam nu obiectase când el ridicase din nou capota mașinii, ceea ce Richard atribuise lipsei ei de atenție, nu oboselii de a mai continua jocul de-a turiștii.

Degetele ei băteau ritmul pe mânerul portierei.

– Dacă-ți spun tot ce cred că trebuie să știi, întrerupse ea tăcerea, nu doar libertatea și siguranța mea vor fi în mâinile tale, Rick.

„Rick." Începea să cedeze.

– Ești aici pentru a mă ajuta sa dezleg toată încurcătura.

– Ei bine, de fapt sunt aici ca să mă ajuți tu pe mine, dar încerc să-mi respect partea mea de înțelegere.

– Ce vrei atunci, cuvântul meu că nimic din ce-mi spui nu va ajunge mai departe? Nu pot face asta, Samantha. În primul rând, nu-mi place ideea că tot ce am adunat și am colecționat e la dispoziția oricui vrea să le ia. În al doi...

– Nu, îl întrerupse ea, îndreptându-și spatele. Nu sunt cu tine în mașină din cauza unui furt. Sunt aici din cauza bombei. Buzele ei tresăriră, în timp ce Sam își căuta cu atenție cuvintele. Facem o înțelegere. Folosește informațiile care au legătură cu Etienne DeVore. Orice altceva îți spun sau orice altceva ai mai deduce tu poți folosi pentru a-ți proteja lucrurile, dar nu poți spune poliției.

– Nu facem nici o înțelegere.

– Atunci oprește mașina și lasă-mă să cobor!

– Nu.

Ea apăsă pe butonul care deschidea geamul.

– Bine. Atunci voi sări.

– Nu fi ridicolă!

El ridică din nou geamul și blocă butonul de comandă.

Privindu-l dușmănos, ea își desfăcu centura de siguranță și se întinse să descuie portiera.

– Nu-ți pot oferi o înțelegere mai bună. Dacă nu-ți place, drumurile noastre se despart. Acum.

Ideea de a ucide pe cineva pentru a pune mâna pe un obiect o insulta. El simțise asta încă de la prima lor întâlnire. Presupunea că trebuia să fie o garanție suficientă deocamdată. Contau și faptul că își dorea să se culce cu ea, desigur, precum și imposibilitatea de a crede că modul în care flirta cu el era unul pur interesat – nu mai mult decât al său.

– Pune-ți centura aia afurisită!

– E un da?

– Da. Dar rămâne să mai discutăm.

Samantha încuviință din cap, punându-și centura la loc.

– E complicat.

„Ea nici nu își imaginează."

– Îmi place când lucrurile sunt complicate. Acum, ce zici, ne oprim la Rooney's Pub pentru cină sau îl sun pe Hans să pregătească ceva italian?

– Faci des asta, comentă ea.

– Ce anume?

– Oferi iluzia că, de fapt, celălalt poate alege, dar totul e de fapt sub controlul tău.

Richard zâmbi.

– Mâncare irlandeză sau italiană?

– Rooney's nu e cam departe de drumul lui James-cu-diamante-n-fund-Bond?

– Nu sunt James Bond... Au! Și nu mai trage de timp.

– Mâncare irlandeză atunci.

Alegerea ei era logică. Un local public, în care nu prea era loc de discuții personale. Atunci era mai bine să înceapă din timp.

– Apropo de chestii irlandeze, spune-mi despre O'Hannon acela care l-a angajat pe Walter Barstone ca să te angajeze pe tine.

– Un ticălos.

– Asta ai spus deja. Altceva? Și fii cât de directă vrei!

Ea îi zâmbi pieziș.

– Un şmecher. Are cartierul general în Londra. De fapt, nu pleacă niciodată de acolo, pentru că îi e frică să zboare, îi e frică de apă şi de spaţiile mici. Samantha îşi schimbă poziţia, punându-şi un picior sub ea pe scaun, astfel că acum era întoarsă pe jumătate spre el. Nu-mi place să lucrez cu el pentru că îşi păcăleşte sau îşi forţează mereu achizitorul.

– Cum aşa?

– Spune că are un cumpărător pentru un anumit obiect la 50 sau 100 000 de dolari sub preţul pieţei, dar că este o lovitură uşoară, bla-bla! Aşa că o accepţi, şi apoi afli că, de fapt, clientul e dispus să dea 50 sau 100 000 peste preţul pieţei.

– Bani care ajung direct la el, fără nici un procent pentru cel care face rost de obiect.

– Exact.

Cu ochii aţintiţi asupra drumului care începea să se întunece, Richard strânse puţin mai tare volanul în mâini.

– Dacă ar putea face o afacere excelentă, dar lovitura ar suscita interesul publicului, ar fi în stare să dea vina pe altcineva – mai ales pe cineva cu care nu lucrează des sau pe cineva care nu se teme să-i spună că e un ticălos?

Ea nu răspunse, iar Richard îi aruncă o privire. Cu gura strânsă într-o linie subţire, ea se uită la el, cu ochii verzi aproape aurii acum, în lumina apusului.

– Crezi că bomba nu a fost pentru tine.

– Ar face aşa ceva, Samantha? o presă el.

– Dumnezeule! Ea îşi trecu o mână prin păr, scoţându-şi elasticul, astfel încât valurile de păr moale, arămiu îi căzură pe umeri. Ar putea. Asta ar explica anumite lucruri. La naiba! Mama ei de treabă!

Înjurând şi el printre dinţi, Richard opri SLK-ul pe marginea străzii înainte ca ea să înceapă să lovească. Sam sări din maşină înainte ca aceasta să se oprească complet şi începu să se plimbe cu paşi mari, cu mâinile strânse

în pumni de o parte și de alta a corpului. Richard i se alătură afară, dar se sprijini de mașină și o lăsă să se descarce.

Ideea că ea ar fi putut fi ținta îi venise în seara în care îl vizitase în birou, coborând prin luminator. Atunci nu avusese nici un motiv pentru a crede asta, fusese doar o intuiție. De atunci, descoperise existența unui avertisment din partea unui hoț renumit, acum mort, o lovitură aranjată prin intermediul cuiva în care Samantha nu avea încredere și o tăbliță de piatră dispărută, dar nimic mai mult. Iar poliția avea chiar mai puține informații.

– De ce te-ar atrage într-o capcană? întrebă el.

– Pentru bani. Nu prea acționează pentru altceva și nu-i prea pasă de altceva.

O privi trecând pe lângă el, înainte și înapoi.

– Spune-mi ce crezi despre scenariul ăsta, rosti el, uitându-se la ceas. Avea să se întunece curând, și dacă ea era ținta, nu voia să fie expusă așa, pe marginea drumului. O'Hannon l-a trimis pe DeVore să fure tăbliță, iar pe tine te-a trimis pe post de țap ispășitor. Ghinion, ai fost ucisă de bomba pusă chiar de tine, pe care ai pus-o ca să distragă atenția în timp ce fugeai din casă. Și pentru că e un ticălos, O'Hannon îl omoară pe DeVore, să nu trebuiască să împartă profitul.

– Ar putea merge, cu două excepții. În primul rând, O'Hannon e un laș, și nu sunt sigură că ar avea curajul să omoare...

Nu-și termină fraza, deoarece un BMW negru venea pe autostradă, schimbând benzile pentru a se apropia, încetinind în dreptul lor. Richard făcu un pas spre portiera pasagerului și spre pistolul pe care îl ascunsese în torpedou după protestele Samanthei. În mijlocul traficului, mașina nu opri totuși, ci acceleră și trecu de ei. Minunat. Buni samariteni, polițiști și asasini peste tot.

Samantha își menținu și ea privirea ațintită asupra BMW-ului.

– Și în al doilea rând, dacă aș fi murit, poliția s-ar fi așteptat să am tăblița asupra mea. Lipsa tăbliței ar fi indicat implicarea altei persoane. Și dacă această altă persoană a fost Etienne, cine a luat tăblița de la el? O'Hannon nu ar fi venit el însuși aici. Ar fi trebuit să angajeze pe cineva, iar asta i-ar fi afectat cu siguranță profitul.

– Poate că O'Hannon a sperat că vom crede că piatra a fost distrusă în explozie, odată cu tine.

– Poate. Dar nu înțeleg de ce l-ar vrea mort pe Etienne dacă l-a angajat de la bun început. Tipii care își omoară achizitorii nu rezistă prea mult în afaceri. Pe măsură ce argumenta, Sam se calmă, relaxându-și treptat mâinile și încetinind viteza cu care se plimba. Trebuie să mă gândesc mai bine la tot, mormăi ea, oprindu-se în fața lui Richard.

– Să ne gândim în fața unei farfurii cu plăcinta păstorului, spuse el, deschizându-i ușa pasagerului. Urcă!

Fiind aproape de Palm Beach, traficul pe autostradă era destul de intens. Nimeni altcineva nu mai încetini pentru a se uita la ei, dar reușiră să se alăture traficului fără nici o problemă. Richard era mai atent la Samantha Jellicoe decât la trafic. Oricât de mult i-ar fi displăcut ocupația ei, dacă încerca cineva să o ucidă din cauza asta – sau pentru oricare alt motiv –, avea de gând să intervină pentru a împiedica acest lucru. Nici măcar nu știa când luase această decizie sau când devenise garda ei de corp – știa doar că se întâmplase.

Cincisprezece minute mai târziu, virară pe Clematis Street și intrară în parcarea de la Rooney's. Restaurantul părea aglomerat, așa cum era de obicei, iar muzica irlandeză răsuna până în stradă. În ciuda lipsei de intimitate, lui îi plăcea; nu era ușor să găsească elemente britanice autentice în Florida.

– Ah, domnule Addison, îl întâmpină ospătărița, cu un zâmbet larg. Două locuri?

– Mulțumesc, Annie. În spate, dacă se poate.

– Sigur că se poate.

El îi făcu semn lui Sam să o urmeze pe Annie spre partea din spate a localului. Când Richard era în oraș, cei de aici îi păstrau mereu o masă departe de bar doar din respect pentru preferința lui pentru intimitate și liniște. Samantha se așeză pe locul din care se vedea ușa de la intrare, ceea ce nu-l surprinse, iar el își mută scaunul în jurul mesei până când ajunse într-un unghi drept față de ea, poziție din care putea vedea sala de biliard peste umărul ei. James Bond sau nu, începea să se simtă ca un afurisit de agent secret.

El comandă câte o halbă de Guinness pentru fiecare, apoi, când chelnerița plecă, se trase mai aproape de Samantha.

– E neobișnuit pentru tine, să înțeleg? murmură el. Mă refer la bombă, nu la bar.

– Nu-mi vine să cred că Etienne ar... Sam înghiți cu greu. Dar nu cred că știa că sunt acolo. Altfel, nu ar fi fost atât de nervos când a sunat.

– Mie nu-mi vine să cred că O'Hannon ar fi dispus să se folosească de moartea ta cu atâta ușurință.

– Asta e încă o presupunere. Cred că e vorba de ceva mai mult aici.

– Spune-mi ce crezi!

Samantha își întrerupse evaluarea încăperii și se uită la el. Pe buze îi apăru un zâmbet vag.

– Pari nervos.

– Sunt nervos.

Îi luă mâna care i se odihnea pe masă și își închise degetele peste ale ei. Samantha tresări, dar nu-și trase mâna.

– Asta schimbă tot, știi? spuse ea. Dacă nu ești în pericol, nu ai nici un motiv să mă ajuți. Trase adânc aer în piept. De fapt, ar fi o idee proastă să mai rămâi amestecat în asta.

– Încă îmi lipsește o tăbliță troiană de piatră, spuse el cu o voce profundă. Și odată ce ai dormit sub acoperișul meu, intri și tu sub protecția mea.

– Iarăși ne jucăm de-a lordul feudal? Contele de Palm Beach?

Buzele lui se curbară în sus.

– După cum ai spus, nimeni nu merită să moară pentru un obiect. Vreau să mă asigur că nu ți se întâmplă așa ceva.

– Cam arogant, Excelența Ta. Chiar și așa, degetele ei le strânseră pe ale lui. Apreciez.

– Mi-ai salvat viața, Samantha. Mi se pare corect să răspund la fel.

O chelneriță se apropie cu cele două halbe, iar Sam luă o înghițitură lungă. Nimic de felul ăsta nu i se întâmplase până acum. Când poliția îi arestase tatăl în timpul unei lovituri „ușoare", în cursul căreia trebuia să ia o friză grecească miniaturală, fusese devastată. Făcuse o mie de scenarii, o mie de planuri diferite pentru a-l ajuta sa evadeze sau să fugă din țară sau înscenarea unei alte lovituri, care să arate că tatăl ei era nevinovat, dar nimic nu se concretizase. Chiar și planurile stupide și inutile fuseseră mai bune decât sentimentul de panică la ideea că era singură.

În cele din urmă, se obișnuise cu gândul că nu avea să-l mai vadă, că nu putea asista la proces, că nu-l putea vizita la închisoare. Când murise, cu doar doi ani în urmă, se simțise ușurată. După aceea nu mai trebuise să-și planifice fiecare mișcare cu gândul că el ar fi putut apărea în pragul ușii și nu mai trebuise să se simtă vinovată că era liberă, în timp ce el era încuiat pentru tot restul vieții într-o celulă mică.

Fiecare lovitură pe care o dădea avea un oarecare risc. Dar nimeni nu se mai dăduse peste cap să o ucidă până acum și categoric nimeni nu încercase să o folosească drept țap ispășitor aflat la îndemână. Scenariul lui Rick

era forțat, dar avea mai mult sens decât restul ipotezelor avansate până acum.

Addison comandă două porții de plăcinta păstorului în timp ce ea își termină halba și mai ceru una. Chiar și după o noapte de somn și după îngrijirea tăieturilor, tot se simțea obosită și plină de vânătăi, atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru. După ce aflase de la Stoney despre implicarea lui O'Hannon, piesele de puzzle începuseră să se potrivească mai bine și, oricât de tare o înfuriase teoria lui Addison, deocamdată o adoptase. Trebuia să-și testeze câteva dintre propriile teorii și voia să o facă alături de bărbatul care stătea lângă ea, sorbind din propria halbă cu mai multă reținere decât arătase ea.

– Ai spus că DeVore n-ar fi avut rețineri în a ucide pe cineva, spuse el, salutând cuplul care trecu pe lângă ei, uitându-se la el cu o curiozitate nedisimulată, dar crezi că nu te-ar fi ucis pe *tine*.

– Da. Presupunerea că nu știa de cine trebuie să scape sau că a fost mințit în legătură cu asta complică totuși lucrurile. Dacă bomba nu mi-a fost destinată mie, aș vrea să știu cine te-a transformat pe tine într-o țintă. Asta ar avea oricum mai mult sens.

– De ce?

Fu adusă mâncarea, iar ea inhală aroma legumelor, a cartofilor și a cărnii de vițel. Odată ce rămaseră din nou singuri, ea tăie crusta de cartofi și din farfurie se ridică un val de aburi fierbinți.

– Pur și simplu eu nu merit atâta osteneală, spuse ea.

– Permite-mi să nu fiu de acord.

Maxilarul lui încă era încleștat și ochii îi sclipeau din cauza furiei reținute și a tensiunii acumulate încă de la Butterfly World.

– Poți să nu fii de acord, dar e adevărat. Din punctul de vedere al banilor, nu are sens. Nici măcar pentru tăbliță. Zece la sută e un procent bun, dar nu-mi pot

imagina că Etienne ar fi de acord să comită un furt și o crimă pentru 150 000 de dolari.

– Atunci O'Hannon sau altcineva i-a plătit mai mult.

– De ce? Ar trebui să fie profitabil pentru toate părțile implicate. Se încruntă. Nu cred că Etienne ar accepta orice însărcinare pentru un asemenea mărunțiș. Eu am acceptat doar pentru că eram plictisită. Partea mea – asta dacă n-aș fi murit între timp – ar fi fost de zece procente, plus încă ceva pentru oricine l-ar fi întrecut pe Etienne. Pe undeva trebuie să fie mai mulți bani, dacă s-a ajuns la crimă.

– Asta dacă nu e ceva personal.

– Cu mine?

El ridică din umeri.

– Ai făcut ceva nelalocul său în ultimul timp?

– Nu, din câte țin minte. Dar tu?

– Nu cred. Ești ... erai în relații bune cu DeVore?

– Eram în regulă. Nici măcar nu l-am văzut în ultimul an.

Sam se concentră asupra cinei, savurând aroma ușor picantă și făcând să alunece totul cu înghițituri de Guinness. Nu era de mirare că lui Addison îi plăcea să mănânce acolo.

– În ultimul timp am fost... destul de liniștită.

Ochii gri se ațintiră asupra ei.

– Cum așa?

Doamne, nu accepta nimic fără să comenteze!

– Măi să fie, spuse ea cu un accent britanic exagerat, încercând să ascundă sentimentul inconfortabil care o cuprinse. Nu era obișnuită să vorbească despre ea. Nu e nimic. Muzeul Norton a primit o donație toamna trecută și am fost ocupată să ajut la curățarea și catalogarea obiectelor primite.

– Slujba ta oficială, spuse el încet, cu o urmă de zâmbet pe buze.

– Las-o baltă, englezule!

– Bine. Mănâncă-ți plăcinta! Și lasă loc pentru o felie de prăjitură cu ciocolată, cea mai bună din lume.

Când o lumină puternică se aprinse brusc, Sam sări instinctiv, punându-și un braț în fața lui Richard. El se mișcă la fel de repede, prinzând-o și ținând-o la locul ei pe scaun.

– Ușor, șopti el, cu privirea ațintită asupra unui bărbat care stătea câțiva metri mai încolo, cu un aparat foto în mână. Presa.

– La naiba!

– Ești mulțumit? spuse el mai tare. Ți-ai făcut fotografia, așa că acum lasă-ne, te rog, să ne terminăm cina în liniște.

Fotograful rânji – un rânjet care o făcu să-și dorească să-i scoată dinții.

– Prietena dumitale are un nume, domnule Addison?

Strânsoarea lui Rick se înteți.

– Dacă nu-i spunem, va face mare caz din asta, murmură el în urechea lui Sam, făcând ca mișcarea să arate ca o mângâiere.

Blițul se aprinse din nou.

– Nu. Te rog, răspunse ea. Urăsc...

– Samantha Jellicoe are un motiv întemeiat pentru a fi văzută cu mine, spuse el cu o voce deosebit de blândă. Ai puțină încredere în mine!

Toate instinctele îi spuneau să se ridice și să fugă, dar în același timp știa că Richard avea dreptate. Lăsă să-i scape o respirație tremurată.

– Sam Jellicoe, spuse ea cu ceea ce spera că arăta ca un zâmbet profesional.

– Cu o și e, adăugă Addison, îndatoritor.

– Iar relația voastră?

– Sunt consultanta lui în probleme de...

– Ieșim împreună, spuse Addison, acoperindu-i explicația.

– *Tică*...

– Și mă consult cu ea în probleme de securitate, continuă el. Altceva?

– O adresă ar fi bună.

– Dacă încerci să mă faci să te amenință, să știi că suntem foarte aproape de asta. Am nevoie de cartea dumitale de vizită. Acum!

Richard Addison cel jovial dispăruse, înlocuit de afaceristul sever despre care citise ea pe internet. Sam nu fu deloc surprinsă când reporterul își coborî aparatul foto și bagă mâna în buzunar după cartea de vizită, pe care i-o înmână fără alte comentarii.

– Mulțumesc, domnule Madeiro, continuă Addison. Mă voi aștepta ca *Post* să publice aceste informații în mod corect și plin de respect. O seară bună.

– O seară bună.

De îndată ce reporterul se întoarse cu spatele, Sam îl lovi pe Addison cu pumnul în coaste. Gemând, el se aplecă.

– Să nu mai faci niciodată așa ceva! șuieră ea, dându-și scaunul în spate și ridicându-se în picioare.

Rotindu-se, el o prinse de braț și o trase din nou pe locul ei.

– Lasă prezentările în seama mea, ripostă el, refuzând să-i dea drumul chiar și după ce ea îl mai împinse o dată.

– De ce ai făcut asta?

– Am vrut ca detaliile micii noastre investigații să rămână secrete, răspunse el, apărându-se cu brațul liber. Cel care l-a plătit pe DeVore să pună bomba ar putea ști doar că hoțul care a scăpat este o femeie. Ies cu femei din când în când, Sam, și nu folosesc gărzi de corp. Acum tu ieși în evidență ca expertă atât în securitate, cât și în artă.

Ea închise gura cu putere. „La dracu'!" Addison îi dădu drumul, iar ea rămase pe scaun, încercând să-și aducă la normal ritmul respirației și căutând cuvinte pe care le folosea prea rar, aproape niciodată.

– Îmi pare rău, spuse ea. Am dat-o în bară.

– Se întâmplă, mormăi el drept replică. De-acum va trebui să fim mai atenți în privința ta. Asta-i tot.

– Nu te-am lovit atât de tare. Sam se întinse și îi atinse toracele. Ești bine?

– Am câteva vânătăi din noaptea în care o foarte drăguță domnișoară m-a trântit la podea și mi-a salvat viața.

– Oh, Dumnezeule! Îmi pare rău, Rick. Am vrut...

– Nu ți-a plăcut că am spus ceva personal despre tine. Înțeleg. Toată treaba cu ținutul de mână, sărutatul și tinerii căsătoriți a fost doar un rol.

Faptul că el nu greșea nu o făcu să se simtă deloc mai bine. Nu îi stătea în fire să reacționeze atât de violent la un mic subterfugiu. La naiba, trăia prin subterfugii!

– Stoney a avut dreptate, mormăi ea, dând pe gât restul de bere. O iau razna.

El o făcu să stea jos în timpul desertului și, luând în considerare că acesta era divin și plin de ciocolată, Sam nu protestă prea mult. Însă, în timp ce se întorceau la mașină, ea îi puse o mână pe braț. Dacă voia cineva să-l omoare, nu dorea ca echipamentul ei să stea nepăzit la douăzeci de kilometri de unde era ea.

– Uite, se aventură ea, de vreme ce parteneriatul ăsta pare să meargă bine deocamdată, pot profita de oferta ta de a muta mașina în parcarea lui Harvard?

– Sigur că da. Dacă era surprins, nu lăsă să se vadă, întorcându-și fața de la ea cât timp căută telecomanda pentru a descuia mașina. Încotro?

Ea îi dădu adresa, iar cincisprezece minute mai târziu, opriră lângă Honda ei albastră.

– În regulă, vrei să mă conduci spre parcare? întrebă ea, coborând din SLK.

El îi studie fața o clipă sub lumina becurilor de pe șosea.

– Nu ai de gând să dispari, nu?

Ea clătină din cap, dorindu-şi să aibă curajul fie să-l strângă în braţe, fie să dispară în noapte.

– Încă eşti cea mai bună opţiune a mea.

Strâmbându-se uşor, Rick aşteptă până când ea porni Honda şi ieşiră din nou pe carosabil. Cu orice altă ocazie, precauţia cu care conducea, asigurându-se că nu erau niciodată separaţi la un semafor sau de altă maşină între ei, ar fi fost amuzantă, dar Sam încă era preocupată, gândindu-se cine ar fi putut s-o vrea moartă, pentru a putea simţi altceva decât recunoştinţă pentru ajutorul lui.

Paznicul de noapte îi făcu lui Addison cu mâna şi, orice i-ar fi spus Rick, o făcu să intre în garaj fără măcar un cuvânt. Alese un loc aproape de ieşire, dar unde maşina nu se vedea din stradă, parcă şi coborî.

– Este loc în portbagaj pentru echipamentul meu? întrebă ea, aplecându-se la geamul SLK-ului.

– Depinde. Ai de cărat scări de sfoară şi cârlige?

– Pe alea le ţin în poşetă.

– Nu aş fi surprins.

Richard apăsă un buton şi deschise portbagajul, în timp ce ea se duse în spatele Hondei şi făcu acelaşi lucru. Nimic nu fusese mişcat, slavă Domnului, aşa că Sam îşi mută rucsacul în maşina lui Rick, urmat de o geantă şi de un geamantan în care îşi ţinea echipamentele mai fragile. Închizând portbagajul, se sprijini de el.

– Mersi.

– Cu plăcere. Dar am o întrebare, spuse Addison când ea urcă înapoi lângă el şi porniră spre casă.

Simţindu-se mai relaxată pentru că îşi recuperase lucrurile, Sam se cufundă în scaunul de piele.

– Spune!

– Furi vreodată din muzeele pentru care lucrezi?

Era prea mult pentru nişte discuţii nesemnificative.

– Ai fi divorţat de soţia ta dacă nu ai fi prins-o cu Sir Nu-Ştiu-Cum?

– Peter Emerson Wallis, spuse el pe un ton sec. În Anglia numim aceste conversații ochi pentru ochi. Asta ne jucăm acum?

– Da, decise ea, observând lipsa lui de chef de a discuta despre fosta soție. Tu răspunzi la întrebările mele, iar eu la ale tale.

– Așa facem. Iar răspunsul este da, probabil că da.

Răspunsul lui fu neașteptat.

– De ce?

– Mai întâi răspunzi tu la întrebarea mea, scumpo.

Sam inspiră. Echilibrul dintre cât voia el să știe și cât era ea dispusă să-i spună devenea tot mai greu de ținut cu fiecare secundă.

– Nu, nu fur de la muzeul pentru care lucrez. Acum e rândul tău.

El ridică din umeri.

– Probabil ar fi durat ceva mai mult de trei ani, dar... ei nu-i plăcea stilul meu de viață.

– Cel cu femeile care se aruncă asupra ta și te dezbracă în minte de fiecare dată când ieși pe ușă?

– Asta, dar și faptul că sunt ocupat mult timp cu afacerile. Richard intră din nou pe autostradă. E rândul tău din nou. De ce nu furi de la muzeul tău?

– Nu fur de la *nici un muzeu*. Sam se încruntă și își văzu reflexia în geamul mașinii. E o prostie, dar... Lucrurile de acolo sunt... unde ar trebui să fie. Nimeni nu poate deveni proprietarul istoriei.

– Nu e o prostie. E interesant.

Tatăl ei crezuse că era o prostie. Din cauza insistenței lui de a da lovituri în muzee și în galerii fusese în cele din urmă prins, apoi condamnat. Înfurierea unui colecționar era diferită de înfurierea unei țări când îți făceai de cap cu comoara națională.

Se scutură, ieșind din reverie.

– Ai fost prieten cu Sir Wallis? Înainte, vreau să spun.

– Da. Am mers împreună la Cambridge. Chiar am fost colegi de cameră un an.

– Prieteni buni.

– Pentru un timp. Era extrem de competitiv, și lucrul ăsta a devenit puțin obositor. Mașini, afaceri, femei.

– Deci el a câștigat.

Addison îi aruncă o privire.

– Pentru că mi-a luat-o pe Patricia, vrei să spui? Presupun că da. El... m-a păcălit cu pretențiile lui de prietenie. De fapt, asta m-a înfuriat mai tare decât că mi-a furat soția.

– Nu ești păcălit prea des.

– Nu, nu prea.

– Totuși, dacă erai atât de furios, de ce i-ai lăsat să păstreze una dintre casele tale din Londra?

– Știi cam multe despre mine, nu-i așa?

Ea îi zâmbi scurt.

– Ești ușor de găsit pe internet.

– Minunat. I-am lăsat să păstreze casa din Londra pentru că asta a scurtat procedurile de divorț și pentru că părea... corect, deși nu m-am bucurat prea mult să o fac. Știam că nu a fost fericită în timpul căsniciei noastre, iar eu nu am făcut prea multe pentru a îndrepta asta. Ridică din umeri. Poate că am făcut-o pentru a putea avea ultimul cuvânt.

Tocmai când Samantha se felicita în sinea ei pentru că obținuse atâtea informații dând în schimb un singur răspuns, el încetini și intră pe aleea casei, trecând printre doi polițiști plictisiți. De data aceasta, abia le aruncară o privire înainte de a deschide porțile.

– Începe să se complacă, comentă ea, întinzându-se în timp ce traversau pâlcul de palmieri, oprind apoi în fața casei. Securitatea ta de rahat și-a pierdut jumătate din eficiență.

Coborâră din mașină, iar Rick o prinse de braț în timp ce se îndreptau spre intrare.

– Îmi eşti datoare cu un răspuns, murmură, întorcând-o cu faţa la el.

Ea reuşi să-i rânjească.

– Am crezut că am scăpat. Bine, care e întrebarea?

Addison o privi lung. Întinzând mâna, îi aranjă o şuviţă arămie de păr, apoi se aplecă şi o sărută. Fu un sărut blând, cald şi lung, care-i trimise fiori pe şira spinării. Limba lui îi alunecă peste dinţi şi, fără măcar să se gândească, ea deschise gura pentru a-l primi. Se udă toată. Tocmai când se gândea că avea să se topească în braţele lui, Richard se dădu înapoi câţiva centimetri.

– Care e răspunsul tău, Samantha? şopti el în gura ei.

capitolul 13

Sâmbătă, ora 21.21

Cu gurile lipite una de alta, Rick se lăsă tras de Sam în sus pe scări. Băgându-i mâna în buzunar, după chei, Sam îi atinse erecţia, făcându-l să tresară. „Dumnezeule!" Cu un zâmbet larg, ea îi trase din nou faţa spre ea, sărutându-l cu pasiune, în timp ce se chinuia să descuie uşa de la intrare.

Se împleticiră în hol. Rick închise uşa şi o lipi pe Samantha de stejarul englezesc, cuprinzându-i faţa în palme în timp ce o săruta. Limbile lor se tachinară şi se topiră într-un val de pasiune – şi de nevoie – fierbinte, care îl făcea să ameţească. Dumnezeule, când Sam lua o decizie, nimic nu o mai oprea!

O dorea chiar acolo, pe pardoseala de marmură, pe canapeaua din salon, pe scări. Doar faptul că agenţii cutreierau casa peste noapte îl împiedică să se trântească pe jos cu ea. Mângâind-o pe spate, lipind-o de coapsele lui, îşi aminti ca prin ceaţă că nu se mai simţise de mult timp aşa. Sexul era distractiv; nu fusese niciodată

o dorință arzătoare pentru posesiune. Până acum. Până la întâlnirea cu Samantha Jellicoe.

– Rick, gemu ea, dându-i jos cămașa descheiată și aruncând-o peste falsa vază Ming, apoi scoțându-i tricoul negru din pantaloni.

– Sus, spuse el, făcând un efort de voință pentru a se desprinde din nou de ea.

Înainte ca Sam să poată protesta, o luă de mână și aproape că o trase după el sus pe scări.

Dacă ea ar fi refuzat, el nu știa ce ar fi făcut. O dorise încă de când urcaseră în mașină de dimineață. Îl înnebunise încercarea de a separa femeia de treaba de care trebuiau să se ocupe. Nu înțelegea cum o putea dori atât, dezaprobând, în același timp, ocupația ei. De aceea căutase mereu portițe de scăpare. Ei îi plăcea să lucreze în muzee, iar de acolo nu fura. Nu exista nici un motiv pentru care nu ar fi putut renunța la o parte a vieții ei, continuând cu alta care-i plăcea, în mod evident.

În capătul scărilor îl copleși din nou nevoia de a o gusta. Oprindu-se pe palier, o trase lângă el, savurându-i gura și pielea moale a gâtului. Țintuind-o de perete cu greutatea corpului său, își strecură mâna între ei și îi desfăcu nasturii blugilor, cuprinzând-o apoi cu mâna pe sub lenjerie. Sam era deja udă.

– Obraznicule, șopti Samantha.

Gemu, lipindu-se și mai tare de el când îi simți un deget strecurându-se în ea. Tot ce învățase în viață, din propria experiență și din poveștile celorlalți profesioniști, îi spunea că, de fapt, ceea ce făcea acum era o idee foarte proastă. Client sau victimă – nu puteai avea încredere în nici unul. Oricum, nimic din ce făcuse din noaptea exploziei încoace nu avea prea mult sens.

O umbră se mișcă în capătul îndepărtat al holului, iar ea se crispă. Distracția era bună, dar nu în fața martorilor.

– Rick, șopti ea fără suflare, dezlipindu-și gura de a lui și împingându-l. Oprește-te!

El simți probabil că vorbea serios, pentru că își scoase mâna din pantalonii ei, întorcându-se tocmai când unul dintre agenți ieși dintr-un hol adiacent și veni înspre ei. Din expresia lui voit goală, bărbatul cu siguranță văzuse unde fusese mâna angajatorului său, dar se mulțumi doar să salute din cap și să-și continue drumul spre aripa de vest.

– La naiba, spuse Addison, cu respirația tăiată. Haide!

– Nu e o idee bună, protestă ea cu ultima rămășiță de luciditate.

Locul ei nu era în patul lui, oricât de mult ajunsese să-i placă atenția și compania lui – și mâinile foarte neastâmpărate. O făcea să-și piardă concentrarea. Nu putea da dovadă de slăbiciune, viața ei și probabil viața lui depindeau de asta.

– Ba e o idee foarte bună, răspunse el, sărutând-o din nou, fierbinte și agresiv. Vreau să intru în tine, Samantha.

– Avem o înțelegere, protestă ea, deși îl lăsă să o tragă după el, spre aripa de vest a casei, unde nu fusese niciodată.

– Nu avem nimic. Își întoarse privirea întunecată spre ea. Ți-e frică? întrebă, cu o urmă de tachinare în voce.

Ea îi acoperi gura cu a ei.

– Niciodată.

O trase pe o ușă, închizând-o și încuind-o în urma lor, iar Sam știu instinctiv că intraseră pe domeniul lui privat. Abia luminată de o veioză în colț, în fața lor se întindea o cameră largă, cu accente de stejar și albastru regal. Putea pune pariu că acolo nu intra niciodată vreun paznic și că nu era nici o cameră video.

– Drăguț, domnule duce, murmură ea, apoi își pierdu răsuflarea când mâinile lui îi alunecară pe sub cămașă, cuprinzându-i sânii.

– Foarte drăguț, fu el de acord, mușcând-o delicat de lobul urechii.

La naiba cu reținerea! Putea să se retragă mai târziu. Sam îi scoase cămașa peste cap, observând pansamentul din jurul coastelor și bandajul de pe umăr. Amândoi fuseseră marcați de cele întâmplate, iar dacă acest bărbat minunat și incredibil de sexy o dorea, nu avea de gând să protesteze. Mâine, putea aștepta până mâine. În seara aceasta, avea de gând să se simtă bine.

Tricoul ei ajunse și el pe podea, iar Richard o cuprinse în brațe, desfăcându-i sutienul. Sam se topi într-un alt sărut cu gust ușor de ciocolată. Degetele lui mari îi mângâiară sfârcurile, iar Sam gemu din nou.

– Am vrut să-ți spun mai de mult, spuse el, îndepărtând-o puțin pentru a-și putea plimba degetele în cercuri lente pe sânii ei, prinzându-i sfârcurile între degete și făcându-le să se întărească, că ai niște sâni minunați.

– Mulțum...

Rick se aplecă și îi luă sânul stâng în gură, sugându-l și mângâindu-l cu limba. Sam se arcui, băgându-și mâinile în părul lui negru, ondulat.

– Dumnezeule! icni ea, în timp ce genunchii i se transformară în gelatină.

Se lăsară jos imediat în spatele ușii, pe mocheta indigo ce acoperea toată podeaua. Rick o lăsă pe spate, pentru a-i putea da jos blugii de împrumut.

– Nu te-am complimentat nici pentru fundul ăsta grozav, spuse el, aplecându-se și mângâind-o înnebunitor de încet cu limba de la sâni până la betelia chiloților. Pur și simplu nu mi s-a părut potrivit să o fac în timp ce aplicam lipiciul pe rană.

– Ești un adevărat domn, reuși ea să spună, ridicându-și șoldurile pentru ca el să-i poată da jos lenjeria.

Cu un rânjet, el aruncă peste umăr bucățica infimă de material.

– Nu, nu sunt, replică el, desfăcându-i și mai mult genunchii, pentru a-și putea continua drumul cu limba.

Își lăsă capul mai jos, spre peticul ei întunecat de păr, aducând-o aproape de nebunie cu gura și degetele lui pricepute. Rick își strecură din nou un deget în ea, și Samantha se topi.

„Dumnezeule mare!" Ei bine, n-avea de gând să fie singura care își pierdea controlul.

– Hai aici, șopti ea întrerupt, împingându-l în sus pentru a putea ajunge la pantalonii lui.

Ridicându-se în șezut, îi desfăcu blugii încet, zâmbind ușor când mâna lui i-o acoperi pe a ei, grăbind-o. Samantha îl trase de curea mai aproape, lipindu-și gura de unul din sfârcurile lui întărite și sugându-l. Richard gemu, înfigându-și mâna în părul ei, în timp ce termină să își descheie pantalonii cu mâna liberă.

Întrebându-se în trecere dacă numai banii lui le făcea pe toate proprietarele costumelor sumare de baie să fie satisfăcute, Sam îi coborî pantalonii până la genunchi. Nu, nu era vorba numai de bani.

– Drăguță sculă, șopti ea, închizându-și cu grijă degetele peste penisul lui cald și erect și mângâindu-l pe toată lungimea, ceea ce-l făcu să-și lase capul pe spate.

– Mersi. O vezi în cea mai bună postură.

Era minunat construit, subțire și musculos, arătând mai degrabă ca un atlet profesionist decât ca un miliardar. Rick o împinse din nou pe spate. Mintea ei se încețoșă în timp ce el se lăsă încet peste ea, acoperindu-i gura din nou într-un sărut pasional și fierbinte. Cu degetele în părul lui, îl lăsă să-i sărute din nou tot trupul, până când ajunse din nou să o guste între picioare. Dumnezeule, nici un articol de pe internet nu menționase cât de bun era în pat – sau pe podea. Își arcui spatele în timp ce limba lui o pătrunse.

– Oh, Dumnezeule! gemu ea.

– Samantha, murmură el, ridicându-se din nou și plimbându-și limba în cercuri lenețe în josul umerilor ei și sugându-i din nou sânii.

Ea își înfipse degetele în mușchii spatelui lui. „Dă-ți drumul!", își spuse ea. Control, decizii – se putea gândi la ele mai târziu. „Bucură-te! Doar fii prezentă!" Înăuntrul ei se adună presiunea, pe măsură ce mâinile lui experte, conduse de gură, se mișcau lent în sus și-n jos pe trupul ei, de la sâni până la degetele de la picioare și înapoi, până când ea nu mai putu respira decât întrerupt.

– Rick... Richard... te vreau în mine! Acum!

– Eu... La dracu'!

Rick se ridică și se dădu jos de pe ea.

– Ce? Ce e, la naiba?

Ei i se făcu dintr-odată frig. Și se simțea foarte-foarte iritată. Cineva avea să ia o bătaie soră cu moartea.

– Nu mișca! Mă întorc imediat.

Ea îl privi, magnific și cu o erecție uriașă, intrând în baie și ieșind de acolo un moment mai târziu.

– Ah, armura, spuse ea, întinzându-se să-l cuprindă pe după umeri pentru a-l trage din nou jos.

O zăpăcise atât de tare, încât uitase cu totul de protecție, și nu i se întâmpla niciodată asta.

Nu i se întâmpla însă nici să ajungă în patul – sau pe podeaua – cuiva ca Richard Addison.

– Gata sau nu... murmură el, depărtându-i genunchii din nou.

– Gata. Categoric gata.

Cu o încetineală agonizantă, Richard își făcu loc în ea. Sam își lăsă capul pe spate și închise ochii, iar el o umplu, senzația corpului lui fierbinte alunecând atât de firesc în ea o făcu să simtă că nu mai putea respira.

– Nu, Samantha! Uită-te la mine, gemu el, îngropându-se cu totul în ea.

Sam se agăță de el, forțându-se să deschidă ochii pentru a întâlni privirea lui întunecată de dorință. Îl simțea uriaș și tare ca piatra când începu să-și miște șoldurile, iar Sam își arcui spatele, primindu-l. Foc. Se simțea ca un foc, iar ea ardea. Căldura o traversă din cap până-n picioare. Sam își încleștă mâinile pe după gâtul lui și gleznele în jurul șoldurilor. Cu degetele înfipte în spatele lui, în fese, răspundea fiecărei mișcări a lui Rick, până când, cu un scâncet, se cutremură.

El își încetini ritmul, dar continuă să se miște, ieșind și intrând ritmic în ea.

– Ce bine te simt, murmură el.

Sam nu putea scoate nici un cuvânt, nu putea face nimic decât să ia câte o gură de aer, plutind înapoi în ceața care-i învăluise mintea. Ritmul impus de el o împinse mai departe decât fusese vreodată.

– Doamne, mormăi ea în cele din urmă, forțându-și ochii să se focalizeze. Mai fă asta o dată!

Rick chicoti, aplecându-se pentru alt sărut adânc.

– Nu mă opresc acum.

Accelerând ritmul, se întinse și îi ridică și mai tare picioarele în spatele lui. Ea îi urmă indicațiile, mișcarea făcându-l să o pătrundă și mai tare, și mai adânc. Simțind tensiunea care creștea în amândoi, Sam își flexă mușchii abdomenului, strângându-se în jurul lui. La naiba, nu făcea sport degeaba! El gemu, punându-și palmele de o parte și de alta a umerilor ei și mișcându-se în ea adânc, tare și repede. Ea termină din nou, trăgându-l și pe el după ea.

Rick termină și el cu un geamăt adânc, satisfăcut, după care se lăsă peste ea cu toată greutatea, cu fruntea lipită de podea, lângă gâtul ei. Samantha nu-și desfăcu brațele din jurul lui și închise în sfârșit ochii. Ascultând respirația întretăiată de lângă urechea ei și simțind cum inimile le băteau deodată, își dădu seama ce o făcuse

să-l dorească atât de mult. În brațele lui Richard Addison se simțea în siguranță.

Câteva momente mai târziu, el își ridică fruntea, cu părul negru atârnându-i peste un ochi, și se uită la ea.

– Dormitorul e acolo. Mergem?

Ea chicoti fără suflare, sărutându-l din nou și apoi plimbându-și degetele în susul și în josul spinării lui umede.

– Câte miniarmuri ai la îndemână?

– Nu suficiente, replică el, ridicându-se și luând-o în brațe, ducând-o apoi goală în dormitorul lui albastru-închis.

Richard deschise ochii încet, cu grijă să nu se miște. Cu o săptămână în urmă, ultimul lucru la care s-ar fi așteptat ar fi fost să se trezească alături de cineva ca Samantha Jellicoe. Acum ea dormea lipită de el, pe o parte, cu o mână peste pieptul lui și respirându-i în ureche. Șuvițele arămii îi căzuseră peste față și îl gâdilau. Brațul de sub ea îi amorțise complet, dar nu-i păsa. Dumnezeule, ce noapte! Avusese dreptate când observase că ea învăța tactil; nu credea că îi rămăsese o parte a corpului care să nu-i fi fost explorată de ea cu mâinile sau cu gura.

Fuseseră femei și înainte, și după Patricia: modele și actrițe, în principal, pentru că pe ele nu le deranja lumina reflectoarelor care venea odată cu el la pachet sau timpul limitat pe care îl avea la dispoziție pentru ele. Cu Samantha, aceste lucruri aveau să fie problematice. Nevoia ei de intimitate făcea parte din ea la fel de mult ca o mână. Apoi mai era faptul că era convinsă că, odată ce aveau să descopere cine aranjase furtul tăbliței, urma să plece, continuându-și viața ca înainte. Se înșela însă în această privință.

Sam deschise ochii, alertă, amintindu-și imediat unde era și de ce.

– Bună dimineața, spuse ea cu un zâmbet șiret, întinzându-se ca o pisică.

– Bună dimineața.

El își scoase brațul de sub ea, flexându-și degetele pentru a repune sângele în mișcare. Își puse celălalt braț sub cap, ca s-o poată vedea, să admire jocul mușchilor pe sub pielea ei în timp ce se întindea, satisfacția de pe fața ei și ridicarea sânilor ei semeți în timp ce-și întinse brațele deasupra capului. În ciuda faptului că trebuia să treacă prin corvoada cumpărării unei noi cutii de prezervative, simți cum se întărește din nou.

Ea se uită la pătură, mai jos de talia lui.

– Hopa! Am crezut că voi, englezii, sunteți calmi și plictisitori.

– Încercăm să ajungem la al șaptelea? murmură el, ridicându-se în spatele ei, cuprinzându-i sânii cu palmele și simțind cum sfârcurile se întăreau sub atingerea lui.

– Doamne, șapte? spuse ea, arcuindu-și spatele și lipindu-se mai tare de palmele lui. Am crezut că a fost un singur orgasm continuu.

– Pentru tine, poate. Eu trebuie să țin socoteala din motive de siguranță.

Samantha izbucni în râs, apoi se întoarse și îl îmbrățișă, sărutându-l pe gură, pe urechi, gât, piept, peste tot pe unde putu ajunge cu gura. Noaptea trecută fusese deschisă și doritoare, dar acum era prima dată când o auzea râzând cu adevărat. Rânjind și el, o ridică în poală, având grijă să nu-i deranjeze cusăturile de pe coapsă. Îi aranjă picioarele de-o parte și de cealaltă a taliei lui și o pătrunse încet.

Când terminară, era destul de târziu – el ratase o nouă întâlnire pentru achiziția postului WNBT, și amândoi erau lihniți de foame.

– Îi spun lui Reinaldo să ne aducă micul dejun, spuse el, întinzându-se spre telefonul de pe noptieră.

Ea era întinsă pe burtă, acolo unde o lăsase el după ce terminaseră.

– Nu. Trebuie să fac un duș. Și-mi trebuie haine. Și lenjerie curată.

– Trimit să-ți aducă.

Samantha se întoarse cu fața la el.

– Nu-mi cumperi lenjerie, spuse ea răspicat. Am niște schimburi în geanta din mașină.

– Cer să-ți aducă bagajele sus, spuse el, ușor iritat. Asta dacă nu încerci să evadezi.

Ea îi zâmbi afectat, rostogolindu-se pe o parte pentru a-l putea vedea.

– Sunt goală în patul tău, Excelența Ta. Dar încă avem o înțelegere în care nu e vorba despre sex.

– Vom avea în continuare o înțelegere și dacă trimit după haine și mâncare.

– Hei, bogătașule, ripostă ea, ridicându-se și așezându-se pe marginea patului, nu mai încerca să te dai mare. Nu mă impresionează abilitatea ta de a cumpăra chiloței roz. Du-te și găsește-mi un halat, ceva!

– Atârnă pe spatele ușii de la baie. Du-te și ia-l singură, hoață!

Rânjind ușor și pupându-l scurt pe obraz, Sam coborî din pat și se duse goală la baie. Richard se ridică din nou și se uită la ea când plecă. Nu reușea să o descifreze. Era atât de dură, și totuși atât de delicată. Samantha Jellicoe îl fascina, și noaptea petrecută alături de ea, peste ea, în ea și sub ea nu atenuase deloc acest sentiment.

Și el își dorea să facă un duș, iar ideea de a i se alătura i se părea excelentă. Gemând, se ridică din pat. În 33 de ani de viață nu avusese parte de prea multe nopți ca aceasta. La naiba, nu-și putea aminti nici măcar de una! Rânjind, se strecură printre hainele împrăștiate peste tot pe podeaua din camera de zi. Ea ieși din baie tocmai când Rick ajunsese la ușă.

– Mă duc jos la mașină, spuse ea, legându-și cordonul halatului alb de mătase în jurul taliei.

Richard luă alt halat de după ușă și îl îmbrăcă.

– Vin cu tine.

– Nu am de gând să fug, spuse ea, îndulcind comentariul închizând halatul lui albastru și legând cordonul în jurul taliei lui Richard.

El aștepta ca ea să adauge „încă", dar, chiar dacă nu o făcu, acest cuvânt părea să plutească între ei. Forțându-se să zâmbească, Richard o trase lângă el și o sărută.

– Vreau să mă asigur că primesc micul dejun.

– Bine.

Aranjându-și părul cu mâinile, ca să nu sperie servitorii, el o urmă pe scări în jos. Ea se duse la ușa de la intrare, iar el își puse brațul în jurul mijlocului ei.

– E în garaj, spuse, îndreptând-o spre partea din spate a casei. Așa cum se așteptase, ea îi toleră brațul pentru câteva secunde, apoi se eliberă. Richard nu credea că o deranja afecțiunea exprimată public; cu excepția nopții trecute, ea părea să aibă nevoie de spațiu atât la propriu, cât și la figurat. Ei bine, avea să o convingă că ținutul mâinilor nu însemna că era vulnerabilă, prinsă în capcană sau slabă. Nu când era el implicat. În dimineața aceasta însă era suficient să o urmeze și să îi privească trupul unduindu-se sub halatul de mătase.

Nu se miră că știa unde era garajul; ea îi menționase deja că studiase planurile casei. Nu-l surprinse nici reacția ei când ieșiră pe ușa din bucătărie.

– Sfinte Sisoe! exclamă ea, ecoul vocii ei răsunând sub tavanul înalt. Ăsta nu-i garaj, e... un stadion!

– Îmi plac mașinile, spuse el, oferindu-i o explicație, și luându-i apoi mâna ca s-o conducă printre cârdul de mașini vechi și noi și spre SLK-ul galben. Ai făcut vreodată sex pe bancheta din spate a unui Rolls Royce? Îi bagă mâna în buzunarul halatului, mângâindu-i coapsa prin materialul subțire.

Ea îi zâmbi afectat.

– Nu, din câte îmi amintesc.

– Va trebui să remediem asta. Dar într-un Bentley?

– Termină! Ai de gând să mă omori?

Lui nici măcar nu-i păsa că probabil arăta îngâmfat și plin de sine când deschise portbagajul SLK-ului.

– Am putea duce totul sus, spuse el, întinzându-se după una din genți.

Ea luă rucsacul.

– Nu te deranjează să ai chestiile astea în casă?

– Te am *pe tine* în casă, replică el, dar nu-și mai termină fraza când se uită în jos.

Degetele i se loviră de ceva tare și plat, care ieșea pe jumătate din geantă. Încruntându-se, o deschise pentru a putea aranja pachetul înăuntru.

– Hei, aia-i proprietate priv...

Lăsându-și cuvintele în aer, văzu cum expresia de pe fața lui se schimbă. Cu o presimțire sumbră, îi urmări privirea.

– Oh, Dumnezeule!

capitolul 14

Duminică, ora 10.36

– Bună dimineața, domnule Addison. Sper că nu vă deranjează că am dat buzna, dar agentul de securitate a spus că ești aici.

Detectivul Castillo intră pe ușile duble din fața garajului.

Înjurând, Richard îndesă tăblița troiană din nou în geantă și se întoarse.

„Iisuse Christoase, într-o geantă!"

Lângă el, Samantha se albise la față, iar mâinile ei strângeau rucsacul atât de tare, încât el îi putea vedea tendoanele. Doar anii îndelungați de disciplină în afaceri îl ajutară să-și păstreze expresia și vocea calmă.

– Domnule detectiv Castillo, am crezut că ne întâlnim în biroul lui Donner mai târziu.

– Da, dar am presupus că te vei simți mai confortabil aici. În plus, am văzut cum conduci când ești nervos și nu am vrut să pun vreun cetățean în pericol.

Ochii lui întunecați și cercetători observară halatele, picioarele desculțe și felul în care umerii lui Addison și ai lui Jellicoe se atingeau.

Păstrându-și zâmbetul rece și ușor iritat, Richard încuviință din cap. Știa că detectivul îi văzuse atingându-se și că de acum acțiunile Samanthei aveau să se reflecte asupra lui – și viceversa. Luând în considerare ce se afla în geanta ei, erau amândoi în rahat până în gât.

– De fapt, domnule detectiv, cred că ne-am simți cu toții mai confortabil în bucătărie, spuse el. Dacă este în regulă pentru dumneata.

– Oferta aceasta vine la pachet cu o cafea?

– Da.

Nimic din bagajele Samanthei nu arăta în mod evident ca aparținând unui hoț, dar Castillo avea oricum dubii în legătură cu ea. În mod surprinzător, primul gând al lui Richard fu să o protejeze – chiar și cu afurisita tăbliță în geantă. „La dracu'!" Îi venea să dea cu pumnul în ceva, dar în schimb scoase geanta și geamantanul din portbagaj.

– Ne scuzi câteva minute ca să ne îmbrăcăm?

Detectivul ridică din umeri.

– Sigur. Aveți nevoie de ajutor la bagaje?

– Nu, ne descurcăm.

Samantha își regăsise vocea, acum părând calmă și rece, ca întotdeauna. La fel de calmă ca o hoață și mincinoasă profesionistă. Mi-am adus câteva dintre lucrurile... personale, continuă ea.

– Da. Am citit în ziarul de dimineață că ieșiți împreună. Castillo făcu un pas în spate când Richard își

puse geanta pe umăr. Ai fi putut menționa ieri asta. Și, dacă nu te superi, domnișoară Jellicoe, continuă detectivul, călcând pe urmele lor, de unde îți aduci lucrurile personale? Vreau să spun că te-am căutat în baza de date, dar nu apare nici o adresă. Nici măcar un permis de conducere.

„Splendid. Probabil că și mașina ei e furată."

Richard nu era sigur dacă era furios pe ea sau pe el însuși pentru că se lăsase păcălit. Iar acum ascundea de poliție dovezi – și se părea că și o infractoare –, toate din cauză că nu putuse scăpa de obsesia pentru o femeie care recunoscuse deja că mințea mereu.

– Am locuit cu o prietenă, răspunse ea cu o ușoară grimasă. Nu te supăra, dar cu o reputație precum cea a tatălui meu, de obicei sunt hărțuită de polițiști când mă stabilesc undeva. E mai ușor să nu o fac.

– Cineva – poate chiar tu – ar trebui să scrie o carte despre tatăl dumitale.

Samantha pufni.

– Nimeni nu ar crede. În plus, s-a asigurat că rămân pe margine.

Fu rândul detectivului să rânjească.

– Chiar și așa, pun pariu că ai putea spune niște povești.

– Cumpără-mi o bere cândva și-ți spun ce știu!

– Bun, așa rămâne.

Ea *chiar* fermeca pe toată lumea.

– Îl rog pe Hans să-ți aducă o cafea, detective, interveni Richard. Ne poți aștepta cincisprezece minute?

– Mai bine douăzeci, rosti Castillo, lăsându-se condus în bucătărie, unde Richard dădu instrucțiunile pentru cafea și micul dejun.

De îndată ce ușa se închise în urma lui, Richard se întoarse spre Samantha.

– Ce naiba...

Ea se apropie şi îl sărută. Nu era un sărut plin de pasiune; buzele îi erau strânse şi tremurau uşor, dar el tăcu.

– Nu aici, şopti ea. Din motive de siguranţă.

„Rahat!"

– În camera mea, spuse el scurt, ridicând din nou geanta şi pornind în faţă. Ştia că avea să-l urmeze; avea afurisita aia de tăbliţă de piatră la el.

Richard trânti uşa de îndată ce ea se strecură în spatele lui.

– De ce m-ai minţit? mugi el, trântind geanta pe canapea.

Samantha tresări la veninul din vocea lui.

– Nu te-am minţit.

– La dracu'! Ar trebui să te dau pe mâna lui Castillo chiar acum!

Îşi trecu frustrat o mână prin păr, arătând ca şi cum ar fi vrut să facă un gest mai violent decât să strige. Acest bărbat cu ochii reci şi duri era cel care deţinea o jumătate de lume, iar Sam tocmai devenise un duşman. Un pachet de furie de 1,80 se uită la ea încruntat, ca un lup căutând un loc vulnerabil în care să atace.

Era momentul să-i aducă aminte că şi ea avea dinţi.

– Nu ştiu ce se petrece, izbucni ea, refuzând să dea înapoi. Nu am pus-o eu acolo!

– Nu sunt prost, Samantha! se răsti el.

– *Nu* mint. Cineva...

– Ce, a pus-o altcineva acolo? Orice joc ai juca, s-a terminat. Acum.

– De ce nu verifici cu Donner? Pare să locuiască în buzunarul tău. Mă îndoiesc să mai fie cineva care are la fel de mult acces la tine şi la propr...

– Nu schimba subiectul ăsta blestemat! Asta-i geanta *ta!*

– Nu am făcut eu asta, Rick, şopti ea, incapabilă să-şi oprească vocea din tremurat.

Își petrecuse întreaga viață dansând pe marginea unui abis. Când tatăl ei fusese arestat, se simțise atrasă în adâncuri, dar reușise să se împotrivească. Acum, pentru prima oară, alunecase și căzuse. Nu-i venea în minte nici un act, nici o minciună, nici un adevăr care ar fi putut-o scoate.

– Nu eu am făcut-o. Ăsta-i adevărul.

– Pentru ea ai venit aici.

– Bineînțeles. Nu te-am mințit în legătură cu asta. Dar nu am luat-o eu. Dacă aș fi luat-o, nu m-aș fi întors să-ți cer ajutorul. Și nici într-un caz nu aș fi adus-o cu mine. Nu știu ce se întâmplă, dar nici mie nu-mi place să fiu luată de fraieră.

– Atunci cum a ajuns aici? întrebă el, scoțând tăblița.

– Nu șt... Se opri. Cât timp nega acuzațiile, aflându-se în defensivă, nu putea gândi limpede. Lasă-mă să o văd, spuse ea cu o voce mai calmă.

El o privi rece, iar umerii îi tremurară când inspiră.

– Pe naiba! Ia-ți niște haine pe tine! Îl sun pe Tom înainte ca detectivul să se prindă ce se întâmplă. O împunse cu degetul, apoi își încleștă maxilarul, strângând degetele în pumni. La naiba, Samantha! Ce crezi că faci?

Ea scuturâ din cap, dorindu-și să o creadă.

– Nimic. Prentiss a murit în timp ce cineva – Etienne – a furat tăblița. Apoi Etienne a murit, probabil de mâna celui pentru care lucra. Nu are nici un sens să fie în geanta mea. Nu când doi oameni sunt deja morți din cauza ei. Cineva a vrut-o suficient de tare pentru a ucide. De două ori.

Pentru prima dată de când intraseră în dormitor, el își luă privirea de la ea și și-o coborî la piatra veche și ciobită din mâna lui.

– Nu, nu are nici un sens, spuse el în cele din urmă. Nimic din toate astea nu are sens.

– Are pentru cineva. Simțind că furia lui scăzuse, ea se aventură cu un pas mai aproape. Cineva tocmai

a renunțat la un milion de dolari pentru a-mi înscena o crimă. Lasă-mă să o văd, Rick!

Privirea lui se mută de la ea la telefonul de pe noptieră. Ea știa la ce se gândea el, încercând să ia o decizie: dacă mergea jos la Castillo, probabil aveau să fie amândoi arestați. Dacă îl suna pe Donner, el probabil ar fi scăpat, dar ea, nu. După cea mai lungă jumătate de minut din viața ei, Richard îi întinse tăbliță.

Sam lăsă să-i iasă din plămâni aerul pe care îl reținuse.

– Mulțumesc, spuse ea, înainte de a lua tăbliță din mâna lui.

– De ce? mormăi el.

– Pentru că nu... Pe obraz îi alunecă o lacrimă neașteptată, iar ea o șterse repede, surprinsă și îngrijorată. Sam nu plângea niciodată. Niciodată. Pentru că mi-ai dat altă șansă de a încerca să-mi dau seama ce se întâmplă, rosti ea.

Richard se simțea ca și cum tocmai ar fi intrat într-un abis cu ochii închiși, bazându-se numai pe credința lui că avea să găsească un pod sub picioare. Dar mâna ei tremură când îi dădu tăbliță. Era prima oară când o vedea cu adevărat zguduită.

– E frumoasă, murmură ea, mângâind cu degetele suprafața aspră, sculptată cu rune și simboluri de vreun scrib mort cu mai mult de 3000 de ani în urmă.

O ținea în mâini cu un respect deosebit. Acest lucru, mai mult decât orice spusese ea, îl convinse că nu mai atinsese obiectul niciodată. Dar adevărul era că *își dorea* să fie convins de nevinovăția ei. Mai mult, nu voia să mai simtă vreodată dezamăgirea aceea sfâșietoare care îl încercase când deschisese ușa și îi văzuse pe Patricia și Peter rostogolindu-se în patul său cu trei ani în urmă și când se uitase în geantă în garaj, cu câteva minute în urmă. Așa că se uită la ea cu toată atenția de care era capabil, în timp ce ea se plimba dintr-o parte în alta a dormitorului, cu tăbliță în mâini, iar degetele ei fine trasau gravura.

– La ce te gândești? întrebă el.

– Cineva s-a străduit foarte mult să mă facă să par vinovată, spuse ea încet. Nimeni nu știa unde mi-am lăsat mașina. Nici măcar Stoney sau Harvard.

Ignorând paranoia ei în legătură cu Tom, el se trânti pe canapea, lângă geantă.

– Este posibil s-o fi făcut înainte să-ți pui bagajele în mașină?

Samantha clătină din cap.

– Geanta era sub pat. După ce am plecat de la Stoney, am stat acasă două zile, până când au apărut polițiștii.

– Sper că-ți dai seama că nu te ajuți deloc, spuse Richard, oarecum mulțumit de idee.

Dacă ar fi fost vinovată, deja s-ar fi gândit la o scuză. Ei îi plăceau răspunsurile la dileme, așa cum îi plăceau și lui, dar de data aceasta nu le avea la îndemână.

– De ce ai deschis geanta în garaj? întrebă Sam.

Richard ridică dintr-o sprânceană.

– Acum ai de gând să mă acuzi *pe mine*?

Ea scoase un sunet frustrat.

– Ești paranoic? Ce te-a făcut să deschizi geanta? repetă ea, reluându-și plimbarea.

– O parte din pachet era ieșită în afară, așa că am deschis geanta ca să-l pot pune la loc... înăuntru. Se încruntă. Tu nu l-ai fi aruncat așa, pur și simplu. L-ai fi mânuit cu mai multă grijă și respect, așa cum faci acum.

– Ei bine, cineva vrea ca tu să crezi că am furat într-adevăr tăblița, după ce înainte a încercat să mă țină departe de ea, spuse Sam, întorcându-se la canapea și așezându-se lângă el.

– Asta înseamnă că tu erai ținta. Nu eu. Nu lucrurile mele.

Expresia ei păli puțin.

– Cineva nu mă place deloc.

– Sau cineva te vrea înlăturată din drum. Dar de ce? De ce să te angajeze, apoi să încerce să te omoare, după care să planteze asupra ta dovezi după ce restul a eșuat?

– Și de ce să renunțe la tăbliță?

– Găsirea ei asupra ta ar fi împiedicat probabil poliția să cerceteze mai departe.

Ea dădu aprobator din cap.

– Dacă aș fi Castillo, aș crede, zise ea, cântărind tăbliță în palmă. Dar... ceva nu se potrivește.

– Ce?

– Că eu – sau mai degrabă femeia misterioasă – sunt singura suspectă, nu? Deja am necazuri din cauza spargerii, cu sau fără tăbliță.

Rick aruncă o privire ceasului de perete.

– Ceea ce-mi aduce aminte că în curând Castillo se va întreba unde sunt.

Luând bucata de material din mâna lui, ea înveli cu grijă tăbliță și o puse pe măsuța de cafea.

– Ai informații despre tăbliță?

– Am o copie a contractului de asigurare și fotografii în birou. De ce?

– Le pot lua până ce te îmbraci?

– Ușa e încuiată.

Ridicându-se în picioare, ea îi zâmbi scurt, deși ochii îi rămaseră la fel de îngrijorați ca înainte.

– Asta nu-i o problemă.

Richard se ridică și el în timp ce Sam se îndrepta spre ușă.

– Samantha, eu...

Ea se întoarse și se duse la el.

– Nu spune nimic ce te-ar putea băga în necazuri, Rick. Se pare că, de fiecare dată când faci ceva să mă ajuți, riști să te afunzi și mai tare. Inspirând adânc, îl prinse de partea din față a halatului. Dar... dacă trebuie să îi spui ceva lui Castillo, ai putea să strigi sau să faci ceva de genul ăsta? Să am un avans.

Orice se întâmpla, Richard nu avea de gând să-i spună nimic lui Castillo. Nu încă. Iar motivul era unul foarte simplu: nu era pregătit să o lase să plece. Richard îi dădu o şuviţă arămie de păr după ureche.

– Dacă te dau pe mâna lui Castillo, va fi pentru că voi fi convins că tu ai făcut-o. Iar în acest caz, nu te voi avertiza dinainte.

– Mi se pare corect.

El o sărută, dându-i drumul fără tragere de inimă, iar ea ieşi în hol. Trecuseră de punctul în care se putea distanţa de ea. La naiba, el fusese cel care îi spusese ziaristului că ieşeau împreună! Şi îşi dădu seama, chiar dacă ea încă nu o făcuse, că parteneriatul lor nu era unul simplu. Fusese tras pe sfoară în afaceri şi înainte, dar nu fusese nici pe departe la fel de furios ca în această dimineaţă.

După cum mergeau lucrurile, dacă ea îl mintea, nici unul nu avea să iasă în viaţă din acest parteneriat.

În ceea ce o privea pe Sam, în timp ce traseul devenea tot mai complicat, o parte din el se simplifica. Nu-i menţionase lui Rick noua ei teorie şi nici nu voia să o facă până ce nu era sigură. Însă fiecare instinct îi urla că, oricine pusese la cale neaşteptata întoarcere a tăbliţei, avea acces uşor la proprietate – prea uşor pentru a fi cineva din exterior. Asta nu explica bomba aia blestemată, dar ea nu avea de gând să întoarcă spatele nimănui.

Sam deschise uşa biroului lui Rick cu o agrafă, făcând să arate ca şi cum ar fi avut o cheie – atât pentru eventualii agenţi de securitate care ar fi patrulat pe acolo, cât şi pentru liniştea ei. Chiar dacă avea permisiunea, tot i se părea dificil să se strecoare în birou ca şi cum ar fi avut dreptul şi să-i cotrobăie prin sertare – ceea ce era ciudat, pentru că de obicei o făcea fără permisiune. Addison îi intra pe sub piele. Fotografiile tăbliţei şi contractul de asigurare erau într-un dosar marcat cu un număr care,

presupuse ea, făcea parte din sistemul lui de referință pentru colecția de obiecte de artă și antichități. Însă ideea de a sta acolo uitându-se prin dosare o făcea să se simtă prea mult ca parte din meseria ei, dar își dăduse cuvântul că avea să se poarte bine, așa că luă dosarul și ieși din birou, îndreptându-se spre relativa siguranță oferită de apartamentul lui Rick.

Siguranță. Nu își dăduse seama cât de străin îi devenise acest concept decât cu o seară în urmă. Părea că trecuse o veșnicie de când se simțise la fel de relaxată și în siguranță. Iar siguranța era un afrodiziac puternic – aproape la fel de puternic ca farmecul lui Richard Addison însuși.

– Pericol, Will Robinson, pericol, pericol, murmură ea, punând dosarul lângă tăbliță și căutând în geantă haine curate.

Situația devenea tot mai periculoasă și nu doar pentru că oamenii mureau, iar polițiștii se plimbau în voie pe proprietate. Primul ei gând în acea dimineață, când văzuse expresia lui Rick și îi urmărise privirea când se uitase la tăbliță, nu fusese unul legat de siguranța ei. Se gândise că nu avea să o creadă că nu furase ea tăblița. Ar fi trebuit să se îngrijoreze mai întâi pentru ea și abia apoi pentru altceva. Aceasta era regula numărul unu: ai grijă de tine!

Ignorând regula numărul unu pentru a doua oară în acea dimineață, se duse în baia lui Rick și făcu un duș în loc să reia studiul tăbliței. Avea nevoie să se gândească, iar dușul era locul excelent pentru a face asta. În același timp, nu voia să mai atingă tăblița fără ca Rick să fie în cameră. Avea nevoie în mod evident de protecția lui, acum chiar mai mult, dar, mai presus de atât, avea nevoie de încrederea lui, ceea ce era absurd în condițiile de față – la naiba, cu o oră în urmă ar fi fost gata să se aresteze ea însăși!

Când ieși din baie, avea o vagă listă de suspecți, dar avea nevoie de Rick ca să-i confirme cine avea acces la proprietate, cine fusese acolo atât în noaptea jafului și seara trecută, cât și în acea dimineață. Mai voia să se uite peste ziarul de dimineață, să confirme spusele lui Castillo, conform căruia îi apăruse fotografia în ziar, însoțită de nume. „Dumnezeule mare!" Ca și cum nu ar fi avut suficiente lucruri pentru care să se îngrijoreze.

Pentru a nu fi tentată de tăbliță, ieși în veranda privată a lui Rick și se așeză sub o umbrelă de soare, lăsând căldura să-i usuce părul. S-ar fi putut întoarce în camera pe care i-o oferise el, dar atunci persoana care-i îndesase tăblița în geantă nu ar fi avut nici o problemă în a o lua din camera lui Rick.

– De ce zâmbești?

Ea aproape că sări de pe locul ei când Richard apăru în verandă de pe scările dinspre piscină.

– Doamne! icni ea, ducându-și mâna la inimă.

– Scuze, spuse el, cu o urmă de amuzament în privire. Credeam că ai nervi de oțel.

– Ăla e Superman.

– Aha. Și tu ești Catwoman.

– Super. Unde-i polițistul, Batman?

– Tocmai l-am condus pe Castillo la mașină.

– Ce voia?

– Mi-a arătat niște fotografii cu DeVore, a vrut să știe dacă-l recunosc. A vrut să te întrebe și pe tine același lucru, dar am pomenit de hărțuire și de avocați, iar el a fost de acord să amâne.

– Acum Etienne este suspect oficial?

– Da. A zburat la Miami cu trei zile înainte de jaf. Au găsit sârmă de cupru în camera lui de hotel, același tip de sârmă folosit la bomba pusă aici.

În ciuda dovezilor și a propriei lui confesiuni, lui Sam tot nu-i venea să creadă că francezul cel egocentric și isteț încercase să o omoare.

– Cum rămâne cu femeia pe care ai văzut-o?

– Este posibil să fi avut halucinații.

– Se poate.

– Nu au nevoie decât de tăbliță, iar eu cred că ar fi satisfăcuți de rezolvarea acestei afaceri. Se așeză vizavi de ea. De ce zâmbești?

– Mi se pare doar amuzant că am venit ca să fur tăblița, iar acum stau aici și o păzesc.

Privirea lui se înăspri.

– O păzești? Ce ai aflat?

– Nu am vrut să o examinez fără tine aici, replică ea, observând că în acea zi arăta mai mult a miliardar decât a sportiv, cu pantaloni închiși la culoare și o cămașă albă descheiată la gât, cu manșetele ridicate. Imaginea era completată de pantofi lejeri fără șosete, deși Sam avea impresia că el folosea hainele așa cum își folosea ea personalitățile. Însă am câteva teorii.

Cât despre ea, trebuia să decidă dacă imaginea ei avea să fie cea a prietenei unui bogătaș sau a consultantei lui în securitate. Felul în care o privea el din cap până-n picioare, observându-i ținuta aleasă în acea dimineață – pantaloni scurți și maiou, peste care luase o cămașă pentru a ascunde zgârieturile lăsate de șrapnel pe spate –, dădea de înțeles că pentru el funcționa mai bine imaginea prietenei. Dar Sam trebuia să-și găsească echilibrul.

– Spune-mi!

– Geanta mea. Lăsând la o parte faptul că a vrut să mă facă să arăt vinovată, singura perioadă în care cineva ar fi putut pune tăblița înăuntru ar fi fost de când am lăsat aseară mașina în fața casei până când am coborât în garaj azi-dimineață.

– Cineva a intrat din nou prin efracție. M-am gândit la asta. Vom verifica înregistrările video imediat.

– Nu sunt convinsă că, de fapt, n-a fost tot timpul aici, spuse ea încet, uitându-se la expresia lui.

– Explică-mi!

Nu se încruntă, ci doar îi ceru să-i explice raționamentul ei. Sam își dădu seama că se simțea ușurată.

– Nu s-a întors Etienne să planteze tăbliţa. Altcineva a făcut-o.

Un mușchi de pe fața lui tresări.

– Crezi că e cineva care lucrează pentru mine. Dar n-ai întâlnit pe nimeni până în urmă cu două zile. De ce ți-ar înscena ție asta?

– Nu știu. Dar singurii oameni care au fost aici în cazul ambelor evenimente suntem noi doi – și poate cineva care lucrează aici.

Ochii i se îngustară, apoi el se ridică și se uită de pe verandă peste întinderea întregii sale proprietăți.

– Pentru câteva ore, am crezut că este destul dacă îl suspectez pe DeVore. Dar ai dreptate. Tăbliţa aia blestemată nici n-a plecat de aici. Rahat!

– Aș vrea să mă uit mai bine la tăbliță și la dosar. Poate descopăr ceva ce ne scapă sau... nu știu. Sau putem să așteptăm ca poliția să se mulțumească să mă acuze pe mine pentru tot.

– Nu-mi place să stau și să aștept. Mai ales când tu ești ținta. Rick deschise ușa verandei și îi făcu semn să intre înapoi în dormitor. Se așezară pe canapea, și Sam deschise dosarul.

– Voiai să le vinzi tăbliţa celor de la British Museum sau să le-o donezi? întrebă ea, împrăștiind fotografiile în jurul tăbliței și concentrându-se asupra drumului sinuos parcurs de aceasta de la apariția ei. Între momentele în care piatra își făcuse apariția public, existau secole în care nu se știa nimic despre ea.

– Să o donez. E vreo diferență?

– Nu știu. Totul e atât de... ciudat. Ea luă altă pagină. Conform celor scrise aici, tăbliţa ta e unul dintre lucrurile care i-au convins pe Calvert și Schliemann care e locația Troiei. De aceea au început să sape în Hisarlik în 1868.

Rick zâmbi.

– Știu asta.

– Eu nu știam. Am avut prea puțin timp la dispoziție. Nu am apucat să fac cercetările pe care le fac de obicei. Încruntându-se, își mută privirea de la tăbliță spre una dintre fotografii. Nu aș folosi-o niciodată ca să înscenez ceva cuiva, nu când nici măcar n-aș fi fost suspectă. E mult prea importantă pentru asta. Prea... Rămase holbându-se la fotografie. Ceva de acolo îi atrăsese atenția, împiedicând-o să-și termine spusele și făcând-o să se apropie mai mult de tăbliță. Să fiu a naibii!

– Nu e în regulă, spuse Richard după un moment, aplecându-se peste umărul ei. Arătă spre fotografie, apoi spre unul dintre simbolurile de pe tăbliță. În fotografie, simbolurile de aici sunt aproape șterse. Pe tăbliță se văd ambele bine.

– Toate gravurile sunt mai adânci decât în fotografii, spuse ea mai mult pentru sine, luând altă fotografie pentru a se asigura că în cea anterioară nu fusese vorba doar de un joc de lumini și umbre. Uau! Nu-mi vine să cred. Asta e...

– Un fals, interveni el, luând tăblița și răsucind-o în mâini.

Ramificațiile acestui fapt o făcură să se simtă ametită.

– Observi detaliile cu ușurință, spuse ea încet, în timp ce în minte rememora toate informațiile pe care le aveau până acum despre jaf.

– Nu ești surprinsă, nu-i așa, Samantha? întrebă el, coapsa lui atingând-o pe a ei.

– Așa cum am mai spus, aș fi fost mai surprinsă dacă ar fi folosit cineva originalul ca să-mi înscenezе totul fără nici un motiv. Dar întrebarea e alta: falsul acesta e suficient de bun pentru a putea fi donat la British Museum?

El o privi.

– Pentru un timp, probabil că da. Deoarece există numai trei în lume, au fost încântați să primească tăblița.

Iar înainte de jaf, n-ar fi avut nici un motiv să aibă vreo bănuială – şi nici eu. Însă după expunere ar fi făcut nişte studii. De asta am vrut să o donez. Richard se îndreptă. Sper că nu sugerezi să spun poliţiei că am rătăcit-o din greşeală şi să continui procesul de donaţie cu un fals.

Rânjind, ea clătină repede din cap. Ca şi cum ar fi făcut-o.

– Nu. Dar mă întreb dacă nu s-a gândit cineva la asta. Tăbliţa adevărată nu e aici, dar asta ar putea explica de ce e aici falsul.

– Înscenarea a fost doar ceva convenabil? Un fel de „Oh, am uitat să fac schimbul"? Asta ridică din nou problema bombei şi a motivului din spatele ei.

– Da. Şi ce zici de asta? continuă ea, amestecând din nou fotografiile. De ce să faci un fals atât de bun dacă ai de gând să arunci totul în aer?

– Nu o faci, spuse el încet. Despăgubirea pe care o primesc este aceeaşi, indiferent dacă obiectul este furat, pierdut sau distrus.

Rick se ridică în picioare. Sam se gândi că voia să se plimbe, aşa cum făcea ea când încerca să descifreze un mister, dar el se duse la telefon şi formă un număr. Ea rămase nemişcată, sperând ca el să nu facă ceva care să le pună – sau să îi pună ei – în pericol libertatea.

– Kate? Bună, Rick la telefon. Tom e acolo?

Sam îşi dădu ochii peste cap. Chiar dacă nu l-ar fi suspectat, tot i-ar fi plăcut să-l contrazică pe Donner. Pe lângă faptul că era distractiv, l-ar fi putut enerva suficient cât să facă o greşeală.

– Tom. Cine naiba îmi face statele de plată? Nu, nu ale mele. Statele de plată pentru proprietate. Trebuie să ştiu cine a fost aici în ultimele... trei săptămâni, să zicem.

Aplecându-se în faţă, Samantha băgă fotografiile înapoi în dosarul lor.

– Ar trebui să verifici și serviciile externalizate, să vezi dacă o companie nu a trimis aici aceeași persoană în mod regulat.

– Bine. Nu, Tom, nu trebuie să aduci documentele aici. Trimite-mi-le prin fax! Dar am nevoie de ele azi, așa că va trebui să mergi la birou. Și mai vreau o listă cu personalul extern care vine aici în mod regulat. Făcu o pauză, ascultând, expresia lui schimbându-se de la una alertă la una agresivă. Nu e treaba ta afurisită!

– Vorbește despre mine, nu?

– Șșt! Se întoarse cu spatele la ea, îndreptându-se spre ușa verandei cu telefonul în mână. În regulă, în regulă, da... a apărut ceva nou. Să fii aici mâine-dimineață la 10.00 cu un avocat pledant – poate cu Macon, cineva care ia în serios confidențialitatea avocat-client. După ce închise telefonul, Richard se întoarse la canapea. Nu spune nimic, zise el, înainte ca ea să fi apucat să deschidă gura. Cred că trebuie să fiu pregătit pentru orice eventualitate. Dacă detectivul sau altcineva află de asta – și arătă spre tăbliță –, vei avea necazuri serioase. Falsă sau nu, nu vreau să fii prinsă cu tăblița asupra ta.

– Probabil la asta s-a gândit cel care mi-a băgat-o în geantă. Vrei s-o ascund undeva?

– Am eu grijă de asta.

– Rick, cu tot respectul, ești un tip deștept, dar nu ai o parte din talentele mele. Știu cum să ascund lucrurile. Sunt în rahat mai adânc decât tine și aș prefera să nu ajung în închisoare pentru că ți-am cerut ajutorul.

– Cam târziu pentru asta, scumpo, spuse el, dându-i părul la o parte de pe umăr. Cum spunem noi în Marea Britanie, unde merge mia, merge și suta.

Dumnezeule, simpla atingere a mâinii lui o făcea să tremure! Lăsându-se purtată de impuls, se aplecă și îl sărută. Rick își puse un braț în jurul umerilor ei, trăgând-o mai aproape și adâncind profunzimea sărutului. Ca și înainte când o atinsese astfel, mintea ei se opri.

Era atât de tentant să se lase purtată de îmbrățișarea lui, să lase totul să dispară. Totul în afară de căldură, de plăcere și de Richard Addison. Ar fi funcționat pentru un timp, până când cineva ar fi decis să-i planteze în poșetă pistolul cu care fusese împușcat Etienne, de exemplu.

Se trase înapoi, dar el nu-i dădu drumul și o lăsă ușor pe spate pe canapea, cu geanta pe post de pernă. Mâna lui fierbinte i se strecură pe sub cămașă, cuprinzându-i sânul.

– Rick, oprește-te, protestă ea, cu un geamăt icnit de plăcere.

– Te doresc, murmură el, ascunzându-și fața în curbura gâtului ei.

– Dumnezeule! Tremurând, ea îl împinse. Ne-am tras-o toată noaptea. Nu îmi mai distrage atenția, mormăi ea, trăgându-se din brațele lui.

– Cred că ăsta-i un compliment.

– Vreau să văd înregistrările de aseară și din dimineața asta, Rick.

– Mai târziu.

– Oricine ar fi persoana asta, e deja cu un pas înaintea noastră, spuse ea, acoperindu-i gura senzuală cu mâna să nu poată replica. Vreau să fim cel puțin pe picior de egalitate. Ar fi frumos și să i-o luăm înainte, nu crezi?

Blestemând, el expiră zgomotos și se ridică din nou.

– Bine. Să ne uităm la înregistrări. Aruncă o privire înspre tăbliță. Și unde recomanzi să punem asta? Sub pat?

– Nu prea cred.

După ce înveli din nou tăblița în bucata de stofă care o proteja, își goli rucsacul, împături pachetul într-o cămașă și îl puse înăuntru.

– Gata. E bine așa până când o scoatem din cameră și o ducem într-un loc mai sigur.

Rick însă scormonea prin ce scosese ea din rucsac. Se aplecă și luă o placă de bază stricată.

– Și asta ce-i?

– O parte din computerul meu de acasă. Am auzit poliția venind și nu am vrut să-mi poată accesa sistemul.

El se uită la ea cu o expresie pe jumătate plină de dorință și pe jumătate plină de îngrijorare.

– Trebuie să ne gândim serios la alt domeniu de activitate pentru tine odată ce se termină totul, murmură el.

Deocamdată, părea o idee aproape bună.

capitolul 15

Duminică, ora 11.54

Ronald Clark fusese transferat pe schimbul de zi după noaptea jafului, și când Richard și Samantha intrară în camera de securitate, era așezat pe scaun în fața monitoarelor video și a computerelor.

– Domnule Addison, salută agentul de securitate, ridicându-se de pe scaun.

Mărul lui Adam i se zbătea deasupra cravatei, iar părul blond și rar era lipit de cap într-o frizură deloc flatantă. Un tip care voia să fie polițist, decise Sam de îndată, și care probabil nu-și dădea seama de ce cădea mereu examenul psihologic.

– Clark, eu și domnișoara Jellicoe am vrea să revedem înregistrările camerelor din garaj începând cu ora 21.00 aseară până la 10.00 în dimineața asta.

– Și pe cele de pe aleea din față, adăugă Samantha.

Clark se așeză din nou.

– Ăăă, bine. Le trimit la monitoarele de acolo. Va dura un minut.

– La ce oră ți-ai început tura azi-dimineață, Clark? mai întrebă Samantha, atingând brațul lui Richard cu o mână când trecu pe lângă el.

Îl făcea să-și piardă capul numai prin simpla prezență în cameră. Și îl acuzase *pe el* că îi distrăgea atenția.

De când apăruse în biroul lui, cerându-i ajutorul, devenise obsesia lui. Până acum anulase trei întâlniri, patru conferințe telefonice și un zbor la Miami. Costul neglijenței sale putea ajunge la câteva milioane, dar câteva în plus sau în minus nu contau atât de mult. Părea mult mai important felul în care, când Samantha era în preajmă, inima îi bătea mai repede, pulsul îi accelera, iar viața devenea... mai vie. Ocheadele aruncate femeii deștepte și amuzante care se ascundea sub fațada rece și profesională îl fascinau.

– Am venit la 6.00, răspunse Clark, uitându-se de la angajatorul lui la Samantha. Louie Mourson a fost în tura de noapte. De ce?

– Din nici un motiv, răspunse Richard, urmând-o pe Samantha spre monitoarele din colț.

Privirea pe care i-o aruncă ea spunea altceva, dar nu avea de gând să acuze oamenii care lucrau pentru el fără nici o dovadă. Ea îl prinse de umăr, ridicându-se pe vârfuri pentru a ajunge la urechea lui.

– A fost aici în ambele ocazii, șopti ea. Nu te grăbi să elimini coincidențele.

– Le-am eliminat când a fost vorba de tine, replică el pe același ton scăzut.

Samantha făcu o grimasă.

– Ei bine, și tu ai fost aici în ambele ocazii.

Monitorul se trezi la viață. Vedeau o înregistrare în garaj, făcută din colțul sud-estic, care le oferea o perspectivă largă atât a ușilor duble de la intrare, cât și a ușii mici care ducea în casă. Spre deosebire de camerele video de afară, aceasta era fixă, nu se rotea.

Samantha dădu aprobator din cap.

– E bine pusă, spuse ea, dar nu ai o cameră suplimentară. Dacă își dă seama cineva cum să treacă de asta, nu-l mai vezi.

– Nu e toată lumea expertă în electronică şi intrări prin efracţie, mormăi el încet, ca să nu-l poată auzi Clark.

– Oricine ar ajunge atât de departe pe proprietate, fără a fi detectat, e un expert, îi replică ea şoptit.

– Ai putea intra şi ieşi fără să ştie nimeni?

– S-ar şti că am fost acolo, dar nu înainte să pot fura Bentley-ul acela Continental GT albastru.

Aşadar, îi plăcea Bentley-ul. Data viitoare când mai plecau undeva împreună, avea să o lase să-l conducă. Nu părea să deţină permis de conducere, dar asta era cea mai mică dintre grijile lor.

– Putem derula cu viteză mărită de aici? întrebă Richard peste umăr.

– Da. Folosiţi tastatura de sub birou. Totul este pregătit, domnule Addison.

După cronometrul din colţul ecranului, trecuse de ora 9.00 cu trei minute, iar Mercedesul nu fusese încă adus înapoi în garaj. Samantha scoase tastatura şi apăsă câteva taste, iar înregistrarea începu să se deruleze cu viteză sporită. După aproximativ 45 de minute, maşina apăru prin uşile duble, luându-şi locul printre celelalte.

Samantha derulă înapoi pentru a vedea maşina intrând la viteză normală. Ben Hinnock condusese SLK-ul la locul său, coborâse din maşină, ştersese o pată de pe parbriz şi ieşise prin uşile duble, care se închiseseră în urma lui. La ora 11.00, luminile programabile îşi reduseseră intensitatea, lăsând garajul plin de umbre întunecate.

– E o prostie, bodogăni ea, derulând iarăşi cu viteză înregistrarea. De parcă maşinile au nevoie de întuneric să poată dormi.

– Cum poţi vedea ceva dacă derulezi atât de repede?

– Mă uit la portbagaj. Asta-i tot ce trebuie să urmărim, dacă nu vrei să stăm aici 13 sau 14 ore.

– Bine. Dar ce sugerezi să facem dacă descoperim ceva, Samantha?

– Dacă descoperim ceva, îi arătăm lui Castillo, spunem că ne-am uitat în geantă după ce am văzut înregistrarea și „uite ce am găsit"

Richard ridică dintr-o sprânceană.

– Mă sperii.

Ea rămase cu ochii la monitor, dar buzele îi tresăriră într-un zâmbet scurt.

– Și tu pe mine.

Richard se sprijini cu șoldul de masă, pregătindu-se să urmărească înregistrarea timp îndelungat.

– Ar fi trebuit să mâncăm mai întâi micul dejun. Sau să bem măcar o cafea.

– Suc. Cafeaua e pentru amatori.

– Am spus deja că ești foarte ciud...

– Uau! Mișcându-se cu repeziciune, Samantha opri înregistrarea. A văzut asta?

Richard înțepeni.

– Ce? Nu s-a mișcat nimic.

– Nu, nu asta. Timpul.

Derulă înregistrarea înapoi, după care o porni din nou, la viteză normală. La ora 7.15 imaginea tremură, iar timpul sări la 7.19. Nimic altceva nu se mișcă în imagine.

– Patru minute.

– Același lucru s-a întâmplat cu înregistrarea din camera de securitate în noaptea jafului. Richard se uită la ea. Cât de ușor e să faci asta?

Samantha ridică din umeri.

– Dacă știi cum funcționează sistemul, e destul de simplu. Dacă ești sigur că nu-i vorba de prietenul nostru Clark, șopti ea, gesticulând, atunci a fost făcut cândva între momentul acela și acesta, astfel încât să nu declanșeze nici o alarmă.

– Clark nu ar fi văzut că ecranul e gol?

– Se poate ca imagina de pe cameră să fi arătat normal, doar să nu înregistreze. Sau imaginea a înghețat.

Se roti cu scaunul.

– Clark, la ce oră iei pauza de dimineață?

Agentul de securitate își trecu o mână peste părul rărit.

– M-am dus la bucătărie să iau cafea pe la 7,15, dar numai pentru vreo cinci minute. Apoi de obicei nu mai iau altă pauză până la 9.30.

– Ai un program destul de organizat?

– Da. Hans a spus că mă împușcă dacă încerc să-mi fac singur cafeaua, și în cele mai multe dimineți nu face cafea înainte de ora 7.00.

– Hans are foarte mare grijă de reputația cafelei lui, adăugă Richard cu un zâmbet vag. O dată a câștigat un premiu pentru ea.

– Atunci păcat că nu beau cafea.

Ea mări din nou viteza înregistrării, dar nimic nu se mișcă până după ora 10.00, când se văzură pe ei doi intrând în garaj, ținându-se de mână și îmbrăcați în halate. Richard privi cum flirtau la viteză mărită, observând cu satisfacție felul în care îl privea când nu se uita la ea. Castillo apăru în imagine când erau aplecați amândoi asupra portbagajului și, din fericire, nimic din tăbliță nu se văzu pe înregistrare.

Sam opri înregistrarea.

– Ar trebui să ne uităm și la înregistrarea camerei de pe aleea din față, spuse ea. Poate că persoana respectivă a trecut pe acolo în drum spre casă sau la plecare.

– Dar tu nu crezi, de fapt, că a venit cineva din exterior, îi aminti el. După tine, a fost aici tot timpul.

– Pare din ce în ce mai mult să fie vorba de cineva care cunoaște rutina casei și știe cum funcționează sistemul de securitate.

– Partea pe care nu o înțeleg este bomba, spuse Richard, luând-o de mână în timp ce se ridica. Poate

că era prea siropos, dar simțea nevoia să o atingă la fiecare câteva minute, să se asigure că încă era acolo și să arate cui i-ar fi privit, inclusiv lui, că ea îi aparținea lui – fie că își dădea seama, fie nu.

– Aș putea lua micul dejun, te rog? întrebă ea. De fapt, e aproape prânzul, spuse cu o voce exagerat rugătoare, în timp ce se întorceau pe hol. Gândesc mai limpede când nu mi-e atât de foame.

– La mine pe verandă, răspunse el.

– La *mine* pe verandă, îl corectă ea. De acolo pot vedea aleea din față.

El n-o putea învinovăți pentru că era paranoică. Dacă nu ar fi fost bună la ceea ce făcea, ar fi fost deja moartă.

– Îi dau lui Hans comanda și mă duc până în birou, să văd dacă mi-a trimis Donner faxul.

Ea dădu aprobator din cap și ar fi urcat scările, dar Rick o prinse de încheietură și o întoarse spre el.

– Ce-i? întrebă Sam.

– Se pare că nu mă mai satur de tine, murmură el și își lipi din nou buzele de ale ei.

– Nici tu nu ești așa de rău pentru un englez bogat, replică ea cu respirația ușor pierdută. Te superi dacă trec prin camera ta ca să-mi iau lucrurile?

„Lucrurile ei – care includ și *tăbliță* falsă."

– Samantha, tu...

– Nu vreau să fie găsită tăbliță în apartamentul tău, orice ar fi, spuse ea pe un ton care îl surprinse prin seriozitate. Nu fac nimic cu ea până când nu vii și tu.

Richard știa că nu trebuia să poarte o bătălie în care n-ar fi avut sorți de izbândă.

– În regulă. Ne vedem în câteva minute.

Ea schiță un zâmbet.

– Nu plec nicăieri. Suntem parteneri, îți amintești?

El își amintea. Spera doar că și ea o făcea.

Rick nu văzuse principala problemă, se gândea Sam în timp ce mergea agale spre camerele lui private. Ale lui. Sam își folosise stilul de viață drept scuză pentru că nu se întâlnea cu bărbați, deși trebuia să recunoască faptul că majoritatea bărbaților cu care se intersecta păreau destul de... plictisitori. Când cea mai interesantă activitate a lor era pilates, nu puteau concura cu serile ei. Însă Rick Addison putea concura din plin. Și o făcea să-și piardă capul. Îl cunoștea de mai puțin de o săptămână și deja se simțea ca o dependentă. Cum avea să se convingă să plece la sfârșit?

– Domnișoară Jellicoe.

Tresărind, Samantha se întoarse. Managerul de achiziții cel spilcuit, cu buclele negre aranjate perfect, veni spre ea.

– Partino?

– Da. Am vrut doar să-ți urez bun venit.

Ea se încruntă.

– Poftim?

– Am văzut ziarul de dimineață. Rick te-a angajat pentru securitate.

– Ah, asta. Da, până când iese din încurcătura de acum.

– Am dat câteva telefoane. Lucrezi pentru Norton. Ești expertă în artă și antichități.

Bărbatul avea un ton aproape acuzator, așa că Sam zâmbi.

„E timpul pentru a pune farmecele în aplicare."

– Nu încerc să-ți fur slujba. Sunt aici din motive de securitate, asta e tot. Și e doar un aranjament temporar.

Partino îi întoarse zâmbetul, deși ea observă că expresia nu-i atinse și ochii întunecați.

– Desigur. Oricum, e foarte bine.

– De ce?

Zâmbetul lui se lărgi.

– Nu ești prima angajată care încearcă să se culce cu șeful, domnișoară Jellicoe. Nici una dintre ele nu mai lucrează aici.

Ea își îngustă privirea.

– Cred că asta e mai degrabă treaba mea decât a dumitale.

El dădu aprobator din cap.

– Da. Înțelegi dumneata, toți trebuie să ne urmărim interesul.

– Oh, înțeleg asta.

– O zi bună atunci.

Cu o plecăciune, el se întoarse pe călcâie.

Ea alungă senzația ușor lipicioasă pe care i-o lăsase ciudatul omuleț. Probabil nu era în apele lui. Un manager de achiziții care permitea ca obiectele din grija lui să fie furate nu se putea simți prea sigur de prelungirea contractului său de muncă.

În același timp, din câte știa ea, era prima dată când dispărea ceva de pe proprietate – un istoric destul de bun, luând în considerare calitatea obiectelor pe care le colecționa Richard. Iar Partino lucra pentru Richard de mai bine de zece ani. Ce i se întâmpla micului italian nu era treaba ei, deși, dacă ea ar fi luat tăbliță, concedierea lui ar fi fost din vina ei. Prea ciudat.

Camera ei se afla în aripa opusă a casei față de cea a lui Rick, și când ajunse acolo cu rucsacul, geanta și geamantanul, după un drum care i se păruse lung de doi kilometri, rămăsese aproape fără suflare. Trebuia să meargă din nou la sport – deși, dacă ea și Rick continuau să exerseze în același ritm ca noaptea trecută, asta ar fi acoperit nevoia ei de exercițiu fizic.

Zâmbind, deschise ușa camerei ei cu umărul și își trase bagajele înăuntru. Dacă aveau să continue ca noaptea trecută, avea să fie moartă într-o săptămână. Dar ce mod de a muri!

Rucsacul trebuia să rămână neatins până la venirea lui Rick, de vreme ce era hotărâtă să nu atingă tăbliţa în lipsa lui. Avea lenjerie şi haine curate în geantă şi, oricât de drăguţe erau lucrurile pe care i le cumpărase Richard, se simţea mai... independentă îmbrăcată cu propriile haine.

Ridicând din nou geanta grea, o târî în dormitor. În pragul uşii, ceva o atinse pe coapsă, iar ea se dădu instinctiv cu câţiva centimetri în spate.

Era prea târziu. Cu un sunet sec, acul de siguranţă de la capătul sârmei scoase cuiul din grenada lipită de peretele interior al dormitorului. Icnind, ea se repezi înainte, reuşind să prindă maneta grenadei tocmai când începea să se desfacă.

Mişcarea o dezechilibră, dar reuşi să-şi ţină degetele apăsate pe manetă, împleticindu-se în faţă şi căzând pe podea.

– Dumnezeule! icni Sam, neîndrăznind nici să respire. De partea cealaltă a uşii văzu altă grenadă, al cărei cui abia se mai ţinea. Piciorul ei, încurcat în sârmă, tresări, iar cuiul mai ieşi o fracţiune de milimetru.

– *Rick!*

Richard fluiera în timp ce se îndrepta spre dormitorul Samanthei. Cu un bol cu căpşune în mână, nu-i venea să creadă că se afla într-o dispoziţie atât de bună cu un hoţ şi un potenţial criminal plimbându-se nestingherit pe proprietate. Dar nimic nu putea şterge gândul că tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă fusese probabil cea mai grozavă partidă de sex din întreaga lui viaţă. Iar orice s-ar fi întâmplat, urma să mai aibă parte de una în curând.

– *Rick!*

Spaima din strigătul ei îi îngheţă sângele în vene. Lăsând căpşunele să cadă, alergă spre camera lui Sam. Uşa era pe jumătate deschisă, iar el se năpusti înăuntru.

– Samantha?

– Aici!

Îi văzu picioarele peste pragul uşii dinspre dormitor, unul dintre ele fiind într-o poziţie ciudată.

– Ce s-a întâmplat? strigă el, grăbindu-se spre ea.

– *Stop!* E o grenadă!

Oprindu-se în pragul uşii, el se aplecă să se uite în dormitor. Sam era întinsă pe podea, pe jumătate pe spate, cu o mână apăsând grenada lipită de perete cu bandă adezivă, la nivelul coapsei. De cealaltă parte, altă grenadă atârna de perete, cu siguranţa încă la loc – dar numai pentru că sârma nu o trăsese de tot. Piciorul ei era încurcat în sârmă.

– Dumnezeule! Nu te mişca!

Prinzându-se de tocul uşii, el se aplecă peste ea spre cea de-a doua grenadă.

– Nu! Ieşi de aici! Cheamă pe cineva!

– Bine, spuse el, concentrându-se să-şi ţină mâna cât mai nemişcată şi întinzându-se după cuiul de siguranţă. Imediat! Ajutându-se de degetul arătător, împinse cuiul la locul său. Ţinându-l acolo, trecu peste ea. Cu mâna liberă îi desfăcu sârma de pe picior. Cuiul primei grenade atârna la capătul firului. Mă duc după ajutor, apoi vom pune cuiul înapoi, spuse el, încercând să-şi păstreze tonul calm.

Dacă Sam nu ar fi reacţionat atât de rapid... Doamne, Dumnezeule!

– Lasă cuiul, răspunse ea. Sunt bine. Sună după ajutor din camera de zi, apoi pleacă de aici.

Mişcând cu grijă firul ca să slăbească tensiunea asupra grenadei intacte, el se ridică, ducându-se la noptieră.

– Nu mă duc nicăieri. Dacă vrei să ne certăm pe tema asta, hai aici!

– Rahat! Nu fi prost!

– Fă linişte! Vorbesc la telefon.

Îl sună pe Clark.

– Da, domnule?

– Clark, sună la poliție. Informează-i că în apartamentul verde este o grenadă și că prietena mea o ține cu mâna să nu explodeze.

– O gre... Imediat, domnule Addison! Doa...

Richard închise.

– Cum ești, Samantha? întrebă el, venind lângă ea și lăsându-se pe vine.

– Mai bine decât tine, prostule. Spune-le celorlalți să iasă afară. Și nu sunt prietena ta afurisită.

O înfuriase, ceea ce măcar îi readuse culoarea în obraji. Încă era alarmant de palidă, dar teroarea din ochii ei se diminuase puțin.

– Așa scrie în ziar, că ești.

– Mda, mi-ar plăcea să arunc o privire.

– Mai târziu. Stai să iau cuiul!

– Nu. E mai sigur așa. E un montaj destul de grosolan, dar nu vreau să risc să declanșez detonatorul băgând cuiul înapoi. Sau dezlipind chestia asta de pe perete, dacă la asta te gândești.

Picături de transpirație îi curgeau de pe frunte, dar tot reușise să vorbească precum o adevărată profesionistă.

– Dumnezeule, ești uimitoare! murmură el, ridicându-se să-l sune din nou pe Clark și să-i spună să evacueze clădirea, dar să nu lase pe nimeni să iasă pe poartă.

De îndată ce termină, se întoarse lângă ea.

– Începi să fii de acord cu teoria ucigașului din interior? întrebă ea, schimbându-și puțin poziția.

„Probabil deja o doare brațul", se gândi Richard. Se duse în spatele ei ca ea să se poată sprijini de el, eliminând o parte din tensiunea care-i întindea umărul și brațul. Ce și-ar fi dorit să facă era să țină el însuși grenada, dar, oricât de eroic ar fi fost acest gest, ar fi fost de o prostie monumentală. Deocamdată, Sam ținea lucrurile sub control.

– Am fost de acord și înainte, dar acum vreau să fiu sigur că nu lăsăm pe nimeni să se strecoare și să-și facă rost de un alibi. Și îl voi ucide pe cel care a încercat să-ți facă asta, Samantha.

Zece minute mai târziu, geniștii intrară în dormitor. Din expresiile lor, această scenă nu părea să fie una cu care să fie obișnuiți. Chiar și așa, târâră înăuntru un container rezistent la explozii, împreună cu costumele de protecție. O îmbrăcară și pe Samantha cât de bine putură, cu o mână lipită de perete, apoi începură să securizeze grenada.

Refuzul lui Richard de a pleca îi enervase probabil la maximum, dar lui nu-i păsa. Nu avea de gând să plece de acolo fără ea.

În cele din urmă, cu ajutorul altei bucăți de bandă adezivă, ataşară maneta de grenadă și o târâră pe Samantha de lângă perete.

– În regulă, toți civilii afară din casă! ordonă locotenentul.

– Ca și cum aș avea de gând să stau, comentă Samantha, lăsându-l pe Richard să o ridice în picioare.

Ea tremura, iar el își puse un braț în jurul taliei ei, ajutând-o să iasă din cameră. După ce coborâră cele două șiruri de trepte și ajunseră pe scările din față, ea se eliberă.

– E în regulă, acum mă așez, spuse ea, lăsându-se se cadă pe treptele albe de granit.

Richard se așeză lângă ea, punându-și un braț în jurul umerilor ei pentru că nu putu să nu o facă.

– Ești sigură că ești bine? întrebă el cu blândețe, sărutându-i părul.

– Nici măcar n-am văzut-o. Am fost atât de proastă! izbucni ea.

– Ce s-a întâmplat?

Ea expiră, rotindu-și umerii și încercând în mod evident să se calmeze.

– Mi-am cărat lucrurile în apartament, apoi am dus geanta în dormitor ca să pot pune niște haine în dulap. Am atins ceva cu piciorul și m-am tras în spate, dar am auzit cuiul căzând. Samantha ridică din umeri. Am reușit să prind maneta înainte să explodeze, apoi mi-am dat seama că mai este o grenadă de cealaltă parte a ușii. Faptul că aia nu a explodat a fost un noroc chior.

– Noroc și reflexe foarte rapide.

– În primul rând, nu ar fi trebuit să se întâmple. Nu ar fi trebuit să las garda jos.

Spre surprinderea lui, o lacrimă îi alunecă pe obraz. Richard o strânse mai tare.

– Nu spune asta! Cineva a vrut să te depășească în istețime pentru a doua oară, dar nu a reușit.

Samantha ridică din umeri sub strânsoarea lui, apoi își lovi genunchiul cu pumnul.

– Nu am fost atât de speriată niciodată în viața mea.

– S-a terminat, spuse el.

Era prea târziu să o salveze, dar nu-și putea stăpâni instinctul care-i spunea să o protejeze. În timp ce frica ei se diminuase, era evident că încă era furioasă ca naiba. Cât despre el, inima-i bătea gata să-i iasă din piept.

– Plecăm.

– Nu. Răspunsurile sunt aici. Ea clătină din cap, uitându-se la el. Și *acum* chiar vreau să-l găsesc. Se pare că teoria noastră a fost corectă – cineva mă vrea moartă.

Mașina lui Castillo apăru pe alee și opri în fața scărilor. Samantha înțepeni sub brațul lui Rick, dar el refuză să-i dea drumul.

– Trebuie să ai încredere în mine, murmură el. Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic.

– Nu mă îngrijorează încrederea în tine, Rick. Și, nu uita, tăbliță încă este în rucsacul meu, în camera mea, înconjurată de douăzeci de polițiști.

– Aţi avut o dimineaţă plină, nu? întrebă Castillo, urcând cele câteva trepte până ce ajunse la nivelul lor. Toată lumea e bine?

– Nimeni nu a sărit în aer, spuse Samantha, revenind la umorul ei sardonic.

– Ăsta e un plus. Detectivul continuă să urce scările. Staţi aici, domnule Addison, domnişoară Jellicoe! Mă duc să arunc o privire.

Richard fu bucuros să-l vadă plecând. Avea nevoie de câteva minute pentru a hotărî cât de multe informaţii trebuia să-i ofere şi câte minciuni trebuia să-i spună pentru a o putea proteja în continuare pe Samantha – de poliţie, de oricine încercase din nou să o omoare şi de ea însăşi.

capitolul 16

Duminică, ora 13.30

– Ar trebui să-l sun pe Tom, spuse Richard, deşi nu se mişcă.

Samantha îşi şterse lacrimile nedorite. Era adrenalina; încă tremura din cauza energiei latente. Era obişnuită cu pericolul, dar faptul că aproape fusese aruncată în aer nu se compara cu emoţiile date de un jaf bine executat.

– Cât de multe ai de gând să-i spui lui Castillo? întrebă ea, recunoscătoare că Richard se prefăcea că nu-i observase lacrimile.

– Suficient ca să ne putem da seama cine pune bombe în casa mea.

Cu o expresie întunecată, duse mâna la curea şi îşi scoase telefonul mobil.

– Va spune că am fost eu, ştii asta, nu?

– De aceea îl sun pe Tom. Chiar dacă detectivul decide să te aresteze, te vom scoate pe cauţiune într-o oră.

Un nou val, de data aceasta de frică, o străbătu pe Sam. Ea sări în picioare.

– Nu. Nu am de gând...

– Samantha, calmează-te! Nu voi lăsa...

Ea se dădu în spate cu încă un pas, îndepărtându-se de atingerea lui.

– Nu e decizia ta. Nu mă duc la închisoare numai ca tu să-ți poți îmbrăca armura strălucitoare și să mă salvezi. Nu.

Rick se ridică în picioare.

– Nu vrei să scapi de toate acuzațiile în loc să-l ai pe Castillo mereu în spate, pândindu-ți fiecare mișcare?

Habar n-avea cum era viața ei.

– Sunt obișnuită să mă ascund și nu pot scăpa de toate acuzațiile, sâsâi ea, începând să tremure din nou din toate încheieturile. Nu avea de gând să devină isterică. Nu devenea isterică. Nici măcar când oamenii încercau să o omoare, iar alți oameni în care începea să aibă încredere sugerau că ar fi fost o idee bună să meargă la închisoare. Dacă intru, nu mai ies niciodată.

– Calmează-te! Tonul lui rămase calm și egal, probabil anticipând că Sam putea să fugă.

Ea își dorea să facă asta. La naiba, deja se gândise pe unde putea ieși!

– În regulă. Nu-ți face griji. Nu te duci nicăieri. Așază-te și lasă-mă să-l sun pe Donner!

– Mă calmez, replică ea, dar altundeva.

– Cineva tocmai a încercat să te omoare, spuse el tăios. Nu pleci de sub ochii mei.

– Atunci hai după mine! ripostă ea, întorcându-se pe călcâie. Merg la o plimbare.

Îi auzi mârâitul amenințător, apoi pașii pe aleea cu pietriș. Venea în spatele ei. Simțindu-se puțin mai bine, se îndreptă spre iaz.

Castillo se uită pe fereastra verandei. Camera domnișoarei Jellicoe fusese verificată și nu se găsiseră alte dispozitive. Ar fi trebuit să fie ucisă. Din cele spuse de geniști, fie pusese ea bomba, fie avea cele mai rapide reflexe pe care le văzuseră vreodată. Având în vedere informațiile pe care le obținuse în ultimele zile despre ocupația tatălui ei și despre alte câteva lovituri atribuite lui, dar fără dovezi, înclina să creadă în ipoteza reflexelor foarte rapide.

Afară, pe aleea din față, ea și Addison se certau, iar el se gândi că probabil avea legătură cu cât de multe informații intenționau să-i ofere lui. Dacă toate astea s-ar fi întâmplat oriunde altundeva în afară de Solano Dorado, i-ar fi dus pe amândoi la sediu pentru interogatoriu. Dar, după douăzeci de ani de muncă în sânul elitei din Palm Beach, știa pe de rost scara ierarhică – mai ales când erau implicate persoane importante, precum Richard Addison: acesta îl cunoștea pe guvernator, care îl știa pe comisar, care îl știa pe căpitan, care îl știa pe șeful detectivilor, care îl știa pe Castillo.

În același timp, putea pune pariu pe insigna lui de polițist că domnișoara Jellicoe era femeia pe care Addison o văzuse în noaptea jafului, cea care-i salvase viața. În mod evident însă, nu fusese singura persoană prezentă acolo. Avea un cadavru la morgă, dar Etienne DeVore nu spunea nimic în afară de faptul că fusese împușcat de două ori și aruncat în ocean ca să dispară.

Șeful lui îi spusese clar că voia să facă legătura dintre DeVore, explozie și moartea tânărului Prentiss. Ar fi însemnat sfârșitul investigației pentru omucidere și sfârșitul interacțiunii sale cu Richard Addison și compania. Însă nu-i plăceau puzzle-urile din care lipseau piese. Se petrecea ceva mult mai important decât furtul unei tăblițe de piatră, iar el își dorea din suflet să-și dea seama ce.

Șeful geniștilor îi oferise detaliile tehnice ale întâlnirii Samanthei Jellicoe cu moartea. Înarmat cu aceste informații, se hotărî să facă o plimbare până la iazul lui Addison.

– Presupun că Harvard e pe drum, nu-i așa? întrebă Samantha, așezată pe iarba de pe marginea iazului, cu atenția îndreptată spre mica broscuță verde care stătea pe o piatră de lângă ea.

Richard se plimba încoace și-ncolo pe alee, la câțiva pași de ea, prea agitat, prea preocupat că persoana care montase grenadele încă era pe proprietate, relaxându-se. Ea îl acuzase că dorea să fie cavalerul ei în armură strălucitoare și lovise drept la țintă.

– Da. Aduce cu el lista angajaților.

– Bine. Pun pariu că e amețit.

Aducându-și aminte că amețit însemna beat în Anglia și amețit de furie în America, Richard încuviință din cap în spatele ei.

– Destul de mult.

– Crede că sunt o piază rea.

– Crede că ești periculoasă. Nu ajută prea mult faptul că îți place să-l enervezi cu fiecare ocazie.

– Dar mă ajută pe mine să mă simt mai bine, ceea ce contează.

– Cel puțin ai putea să-i spui Yale. La urma urmei, a terminat primul din anul lui acolo.

În cele din urmă, hotărând că erau prea mulți polițiști în jur ca să mai încerce cineva s-o arunce pe Samantha în aer și mai ales pentru că își dorea să-i fie aproape, se așeză pe iarbă lângă ea. Broasca se uită la el și sări în iaz.

– Ai speriat-o. Samantha se aplecă puțin în direcția lui. De ce sunt periculoasă?

El avea impresia că epitetul o flata.

– După spusele lui Tom, din cauză că ai prea multe secrete și un stil de viață nepotrivit și, drept urmare, îmi pui viața în pericol.

– Și după spusele lui Richard Addison?

– Ah! După spusele lui, el nu prea știe ce să se facă cu tine, dar recunoaște că-i distragi atenția de la orice altceva și că îl tentezi să facă lucruri la care probabil nu s-ar fi gândit înainte să te cunoască pe tine.

– De exemplu, să mintă poliția?

– Ceva de genul ăsta.

De fapt, mai făcuse acest lucru, dar nu într-o împrejurare atât de serioasă ca o crimă. Văzându-l pe Castillo apropiindu-se pe alee, își alungă acest gând din minte.

– Domnule detectiv.

– Frank e suficient. Castillo se așează pe piatra eliberată de broască. Camera e curată, spuse el, și acum verifică restul casei. Câțiva dintre oamenii mei îi interoghează pe membrii personalului, dar încă nu a apărut nimic. A fost o idee bună să nu permiteți ieșirea nimănui de pe proprietate. Se aplecă în față, uitându-se cu atenție în iaz. Sunt pești înăuntru?

– Crapi koi, răspunse Richard. La ora asta preferă să stea ascunși sub pietre și sub frunzele nuferilor.

– Precum cel care a pus grenadele, comentă Frank, băgând mâna în buzunar. Crapilor le plac semințele de floarea-soarelui?

– Probabil i-ar omorî, dar, la naiba, s-ar putea să-i atragă la suprafață!

Castillo aruncă în apă câteva semințe.

– Ce avem aici, continuă el pe același ton egal, e un fel de impas. Oh, uite-i! Aruncă încă o mână de semințe în lac, uitându-se la peștii mari și colorați care înotau după ele.

– Un impas? îl îndemnă Richard să continue, observând că Samantha se îndepărtase cât mai mult posibil de detectiv, atât cât putuse fără să se ridice.

Poate că se prefăcea a fi prietenoasă cu Castillo, dar acum nu avea de gând să-i spună nimic.

– Da. Am toate piesele astea de puzzle, dar nici o imagine cu ajutorul căreia să le potrivesc. De exemplu, aș fi pus pariu că DeVore, tipul despre care te-am întrebat de dimineață, a fost cel care a intrat aici, a furat tăblița și a pus explozivul. Dar e mort, așa că nu a pus el grenadele azi-dimineață și nu se potrivește cu descrierea femeii pe care ai văzut-o în noaptea jafului, despre care spui că ți-a salvat viața.

Riscând să arunce o privire spre Samantha, a cărei expresie rămase neschimbată, Richard inspiră.

– Dacă m-am înșelat cu privire la femeie, Frank, și ea era aici la invitația mea?

– Asta ar ajuta la stabilirea vinovăției lui DeVore, cu excepția grenadelor de astăzi.

– Nu a fost aceeași persoană, îl întrerupse Samantha brusc, rupând firele de iarbă și rămânând cu privirea ațintită asupra iazului.

– Geniștii tind să fie de acord, spuse Castillo pe același ton blând, continuând să arunce semințe în apă. Teoria lor este că prima bombă a fost pusă de un profesionist, iar a doua de un amator, care a încercat să copieze stilul primului.

Samantha dădu aprobator din cap.

– Dispozitivele explozive sunt mult mai greu de găsit decât grenadele. Iar cuiele ar fi trebuit scoase, sârma având rolul să declanșeze manetele. Nimeni nu ar fi putut opri explozia. Chiar și așa, victima are patru sau cinci secunde să se ferească din drum.

Richard își închise ochii pentru un moment. Îl uimea felul în care ea putea discuta cu atât calm despre scăpările unei bombe care aproape că o ucisese cu o jumătate de oră în urmă. Deschise ochii din nou, uitându-se la ea, nu la Castillo.

– Dacă ți-aș spune, Frank, că o versiune falsă a tăbliței a apărut azi-dimineață, cu cel puțin una dintre camerele video dezactivată în același fel ca în noaptea jafului?

– Poftim? Castillo sări în picioare, apoi se răzgândi și se așeză înapoi, cu un efort vizibil. Oricum, aș vrea să văd înregistrarea. Își drese vocea. Aș vrea, de asemenea, să determin mai precis momentul în care au fost puse grenadele. La ce oră ai ieșit din camera dumitale în dimineața asta, domnișoară Jellicoe?

– A petrecut noaptea altundeva, răspunse Richard, ca ea să nu fie nevoită să răspundă. De fapt, cred că grenadele ar fi putut fi montate oricând în cursul ultimelor 24 de ore.

– Nu cred asta, spuse Samantha încet.

– De ce nu? întrebară ambii bărbați deodată.

Ea inspiră, fiind atât de evident că nu voia să vorbească, încât era aproape amuzant.

– Azi-dimineață am apărut în ziar – ca expertă în artă și sisteme de securitate. Se uită la Richard. A fost vina mea.

– Ce-i făcut e bun făcut, spuse el, întinzându-se și acoperindu-i mâna cu a lui, apoi retrăgându-și-o înainte să o facă ea.

El știa să intre pe sub pielea cuiva, dar problema era că Samantha era mai degrabă un rechin-tigru, nu o plevușcă timidă. O voia, dar nu dorea să-și piardă un braț – sau alt membru – în acest proces.

– Nu-mi place... să acuz oamenii fără nici o dovadă, spuse ea pe un ton și mai ezitant, așa că vă spun asta numai pentru a avea toate informațiile. Danté Partino a făcut mare caz azi-dimineață, urându-mi bun venit în companie și asigurându-se că știu faptul că a aflat despre legătura mea cu muzeele.

– Poftim? Asta-i ridic...

– Te-a amenințat? îi întrerupse Castillo, schimbându-și poziția pentru a se uita la ea.

Ea făcu o grimasă.

– Uite, nu vreau să...

– Samantha, interveni Richard tăios, te-a amenințat?

– Nu. Încruntarea ei se adânci. A sugerat că nu voi rămâne aici mult. Și... a mai spus și că știe unde mi-am petrecut noaptea.

– La naiba!

Richard sări în picioare.

– Doar un minut, domnule Addison, spuse Castillo, ridicându-se și așezându-se între Richard și casă.

– Ești absolut sigură că asta ți-a spus Partino, domnișoară Jellicoe?

Displăcându-i probabil ideea că ei doi erau în picioare, dominând-o, Samantha se ridică.

– Spune-mi Sam! Oftă. Și da, sunt sigură. Memoria mea e aproape fotografică.

Castillo băgă din nou mâna în buzunar, de această dată după stația radio.

– Mendez, găsește-l pe Danté Partino! Poartă-te frumos, dar stai aproape de el!

– Am înțeles, se auzi o voce feminină prin difuzor.

Memorie fotografică. Așa se explica de ce suspectase atât de repede că tăblița era un fals. Văzuse undeva fotografii ale originalului. Într-un fel, explica și de ce era atât de tactilă – memora literalmente tot ce atingea. Inclusiv pe el.

– Nu-l poți aresta pe baza celor spuse de mine, protestă Samantha, dându-se înapoi cu un pas.

– Nu, dar îi pot pune câteva întrebări pe baza celor spuse de dumneata, răspunse Castillo cu o expresie neașteptat de înțelegătoare.

Se părea că Samantha Jellicoe avea încă un admirator. Sigur, era un lucru bun să aibă un polițist de partea ei, deși probabil aceasta fusese ideea. Dar, în același timp, femeia stăpână pe sine care ezita să dea informații

ce ar fi putut învinui pe cineva fără dovezi părea să fie adevărata Sam Jellicoe.

– Vreau să fiu acolo, spuse Richard.

Încă erau pe terenul lui de joacă.

– Da, m-am gândit că ai vrea. Mai întâi vreau să mă uit la înregistrarea despre care ați pomenit.

– Bineînțeles că vrei, mormăi Samantha cu o expresie întunecată.

Richard nu se putu abține să nu rânjească.

– Nu-ți face griji, murmură el la urechea ei. Cooperarea în fața greutăților construiește caracterul.

– Să mă pupi în fund!

– Mai târziu, draga mea.

Ea se apropie mai tare.

– Atât timp cât eu aleg locul, șopti ea, în timp ce se întorceau în casă.

Doamne, avea să-l înnebunească!

– Ne-am înțeles.

– Când Castillo va vedea înregistrarea, va trebui să-i explici că am găsit tăblița în bagajul meu și nu i-am spus de ea, continuă Sam o clipă mai târziu.

Ei bine, replica ei avu același efect ca un duș rece.

– Ți-am făcut o promisiune, replică el pe același ton șoptit, iar eu îmi țin cuvântul.

Samantha nu spuse nimic, dar mâna ei o atinse pe a lui. Fără nici un cuvânt, el își împleti degetele cu ale ei. La naiba, lucrurile deveneau complicate! Iar acum, unul dintre angajații săi tocmai devenise suspect de tentativă de crimă. Cel mai ciudat lucru era că îi venea mai ușor să accepte vina lui Partino decât să creadă că Samantha ar fi putut fi implicată într-o crimă.

Telefonul lui mobil sună.

– Addison, spuse el, ducându-l la ureche.

– Rick, spune-le polițiștilor să mă lase să intru pe poarta asta afurisită! se auzi vocea lui Donner.

Richard coborî telefonul de la ureche.

– Frank, lasă-l, te rog, pe Tom Donner să intre!

Castillo se încruntă.

– Avem o conversație atât de plăcută! Ești sigur că vrei să vină avocatul tău și să strice tot?

– Total de acord, rosti Samantha cu o urmă de zâmbet.

Minunat! Acum hoața și polițistul puteau forma un club.

– Cred că e mai bine, insistă el. În plus, are informații care ne-ar putea ajuta.

– Bine.

Frank folosi din nou stația radio și dădu ordinul.

Ducându-și din nou telefonul la ureche, Richard ascultă o secundă, în timp ce în fundal Tom continuă să se certe cu polițiștii din fața porții.

– Tom? Așteaptă o secundă. Te vor lăsa să intri.

– Ghinion, mormăi Samantha.

El o trase mai aproape cu un braț.

– Fii drăguță cu el, spuse Rick încet. În curând s-ar putea să avem nevoie de ajutorul lui.

capitolul 17

Duminică, ora 14.15

Frank Castillo tăcu atunci când se uită la înregistrarea din garaj, inclusiv la cadrele în care Sam și Richard scotoceau în portbagajul SLK-ului și apoi discutau cu detectivul. Samantha își înghiți nodul din gât, stând aproape de ușă și așteptând acuzațiile și arestarea inevitabile. Un lucru era sigur – dacă voiau să o ducă la închisoare, nu avea să se lase ușor.

Donner nu articulă nici el nici un cuvânt, dar sunetele pe care le scoase spuneau suficient de clar că înțelesese semnificația halatelor de baie și a mâinilor împreunate. Rahat! Probabil lui i-ar fi plăcut să o vadă putrezind

în închisoare pentru totdeauna. Bineînțeles, dacă el orchestrase totul, însemna că de fapt voia să o vadă moartă, nu doar la închisoare. Hm... Oare cercetașii se pricepeau la grenade de mână?

– Bine, spuse detectivul în cele din urmă, lăsându-se pe spătarul scaunului. A avut la dispoziție patru minute să ascundă tăblița. Ar fi putut pune grenadele oricând după aceea – dacă vorbim de o singură persoană.

– Nu cred că e vorba de mai multe, rosti Sam ezitând, dorindu-și să aibă atitudinea egoistă a tatălui său față de ceilalți și să nu-i pese ce se întâmpla cu ei.

– De ce nu? o întrebă Richard.

– Aparent, planul este să mă facă pe mine să par vinovată, apoi să mor, răspunse ea.

– Danté Partino a lucrat pentru tine zece ani, spuse Donner, deși expresia lui era una întunecată. Ești sigur în legătură cu asta?

– *Eu* sunt suficient de sigur pentru a-i cere să vină la secție pentru câteva întrebări, zise Castillo, ridicându-se.

– Încă vreau să fiu acolo când vorbești cu el, spuse Richard, în timp ce ieșeau din camera de securitate.

Sam îl prinse pe Addison de braț, lăsându-i pe ceilalți doi bărbați să urce la etaj. Îl auzise pe Castillo avertizându-l pe Clark să nu spună nimănui ce discutaseră înăuntru.

– I-am văzut pe polițiști ducând un bol spart cu ceva de pe holul din fața camerei mele. Ce era?

– Căpșune cu zahăr.

– Preferatele mele.

Plimbându-și mâna pe pieptul lui, se ridică pe vârfuri și îl sărută. Într-o secundă, brațele lui îi înconjurară mijlocul, trăgând-o spre el. Adrenalina se revărsă din nou prin ea, de data aceasta bine-venită, electrizantă și însoțită de o excitație puternică.

– Mulțumesc, șopti cu gura lipită de a lui.

Rick o dădu în spate, lipind-o de perete cu trupul lui. Cu buzele și limba, îi sărută maxilarul și pielea moale de sub ureche, făcând-o să geamă de dorință. Mâinile i se strecurară sub maioul ei și în sus pe spate, iar gura lui i-o acoperi din nou pe a ei.

– Rick, vii? strigă Donner de la etaj.

– Imediat, murmură el, lăsându-și mâinile în jos fără nici o tragere de inimă. Da! spuse apoi mai tare.

– Ești sigur că vrei să mergi la secția de poliție? întrebă Samantha, sărutându-i bărbia. Mă simt foarte recunoscătoare în momentul ăsta.

El gemu, iar Sam își trecu degetele prin părul lui negru.

– Am o idee, sugeră el în șoaptă. Luăm limuzina și ne putem face de cap pe bancheta din spate.

Propunerea o tenta, în ciuda destinației.

– Nu merg la secția de poliție.

– Ba da, murmură el, sărutând-o din nou și tachinând-o cu vârful limbii. Dacă ai dreptate în legătură cu Partino, cel puțin el și DeVore sunt implicați. Nu sunt sigur dacă 2 este un număr norocos sau nu ori dacă e vorba de o conspirație blestemată. Până când aflu mai multe, nu vreau să te scap din ochi.

Sam îl împinse de lângă ea.

– Nu, Rick. Vorbesc serios.

El se dădu puțin înapoi, studiindu-i fața cu ochii lui gri. După un lung moment, dădu aprobator din cap.

– Bine. Atunci o facem aici.

Ea nu-și putu stăpâni un pufnet sarcastic.

– Cam îndrăzneț din partea ta, nu crezi?

Rick îi zâmbi rapid.

– Mda.

Ea îl urmă în sus pe scări și în bucătărie. Castillo stătea în picioare lângă cuptorul dublu, dând ordine prin stația radio. Donner vorbea la telefon, dar când Richard

ridică o mână, amândoi se opriră din vorbit. Probabil era o senzație plăcută să fii șef.

– Domnilor, aș vrea ca interogatoriul să aibă loc aici, spuse el. În biroul meu.

– Dacă o facem aici, spuse Castillo, lăsându-și stația radio jos, nu-i pot citi drepturile. Nu va avea un avocat prezent și nimic din ce ar spune nu va fi admis în cadrul unui proces. Și nu, Donner nu se califică drept avocatul lui, pentru că lucrează pentru tine.

– Ai spus că oricum nu ai de gând să-l arestezi pe baza spuselor mele, zise Samantha morocănoasă.

Toți trei se uitară la ea. Sam își îndreptă umerii. „Să se uite." Nimeni nu avea să meargă la închisoare din pricina cuvintelor ei. Dacă dobândea reputația de turnătoare, nimeni din cercul ei nu ar mai fi avut încredere în ea vreodată.

Castillo își strânse buzele.

– Atunci numai întrebări prietenești. Dar vreau să fie clar, domnule Addison, nu lucrez pentru dumneata. Sunt aici ca să rezolv două crime și o tentativă de omor. Orice ar însemna asta.

– Rick. Și apreciez asta, răspunse Richard. Știm unde e Danté?

– Cu ceilalți angajați, evacuați pe terenul de tenis.

Donner se ridică în picioare.

– Mă duc după el.

– Nu, *eu* mă duc după el, spuse detectivul. O facem în biroul tău, Rick. Dar e investigația mea. Dacă sări ți calul, vă reț in pentru obstrucționarea justiției. Deja s-au depășit niște limite.

– De acord.

Rick îl privi ieșind pe ușă, apoi se întoarse la Donner.

– Unde e lista angajaților?

Avocatul băgă mâna în buzunar.

– Ești nebun, Rick. Știi asta, nu?

Privirea pe care i-o aruncă Rick era întunecată, chiar și după părerea Samanthei.

– Nu ai văzut cât de aproape de moarte a fost Samantha acum o oră, izbucni el. În casa *mea*, la dracu'! Așa că ajută-mă sau pleacă, Tom! Nu glumesc.

Donner îi susținu privirea. După un moment, expiră zgomotos și păru să se dezumfle. Fără nici un cuvânt, îi întinse hârtia lui Rick, apoi porni spre ușă.

– În afară de tine și Jellicoe, sunt șase persoane care au fost aici atât în noaptea jafului, cât și azi-dimineață.

– E Danté una dintre ele?

– Da.

Ieșind din bucătărie, Samantha văzu un exemplar al ziarului de dimineață pe masă. Zâmbindu-i întrebător lui Hans pentru a-i cere permisiunea, luă ziarul și îl frunzări în drum spre biroul lui Rick. Îi luă puțin timp să găsească secțiunea mondenă.

– Pagina 3, spuse Donner, uitându-se la ea peste umăr.

Expresia lui spunea că ea ar fi trebuit să fie flatată și încântată să-și vadă fotografia în ziar, mai ales în compania lui Addison. Mda, ca și cum ar fi căutat publicitatea cu orice preț. Harvard n-ar fi crezut niciodată că ar fi preferat să înfrunte încă o pereche de grenade decât să-și vadă numele și fața în ziar.

– E o fotografie drăguță, spuse Rick, încetinind ca să ajungă în dreptul ei.

Ziarul alesese prima fotografie pe care o făcuse reporterul, probabil pentru că în cea de-a doua ea arăta ca o căprioară prinsă în lumina farurilor. Ea și Rick păreau adânciți în conversație, el cu un zâmbet ușor și relaxat pe față în timp ce o privea. Expresia ei era una de iritare blândă, în timp ce mâna lui pusă peste a ei vorbea despre încredere și afecțiune.

– Ciudat, murmură ea, simțindu-se inconfortabil. Caută textul de sub fotografie, unde-i apărea numele,

Sam Jellicoe, partenera miliardarului Richard Addison, expertă în artă și în sisteme de securitate.

– Ce-i ciudat?

– E... o dovadă, își căută ea cuvintele, închizând din nou ziarul.

El îl luă din mâna ei.

– Dovadă? Că mă placi? Că te plac pe tine? E așa de rău, Samantha?

– E un moment înghețat în timp, murmură ea. Nu spune că două minute mai târziu te-am înghiontit în coaste sau că...

– Sau că o oră mai târziu ți-o trăgeam, șopti el, cu buzele atingându-i urechea. Ceea ce intenționez să fac din nou. Și din nou.

Ea se înfioră.

– Grenadele sunt mai sigure decât tine.

Rick chicoti.

– Iau asta drept un compliment.

– Fiind vocea rațiunii în această mică trupă de nebuni, zise Donner, așteptând la ușa biroului ca Rick să scoată cheia, aș vrea să știu cât de mult luăm în serios ipoteza că Partino i-a ucis pe agentul de securitate și pe tipul de peste Ocean și a încercat s-o omoare pe Jellicoe. Danté. Danté al nostru. Micuțul cu mult gel în păr.

– Votez doar pentru cea de-a treia variantă, spuse Sam. Primele două nu au nici un sens, gândindu-mă la Partino. Cel puțin nu încă.

– Geniștii cred că, de fapt, cele două bombe au fost puse de persoane diferite, o susținu Rick.

– Bun, și care naiba ar fi motivul? întrebă avocatul, uitându-se la Sam.

– Asta vrem să aflăm. La loc, Samantha!

Rick se așeză lângă ea, în timp ce Tom se așeză pe scaunul din capătul mesei de conferințe.

– După conversația pe care a avut-o cu Samantha, presupunerea mea este că e îngrijorat de prezența ei aici.

– Știu cum se simte. Ești puțin cam prietenos cu competiția lui.

– Sper că asta nu înseamnă că are dreptul să o arunce în aer, spuse Rick tăios.

– Dacă a fost el.

– Da, dacă a fost el. Dar nu la asta mă refer. A subliniat faptul că știe că ești expertă, nu-i așa, Sam?

Ea dădu aprobator din cap.

– Da.

Richard se așezase astfel încât să vadă ușa, și de îndată ce Partino intră în birou în compania lui Castillo, îl văzu. Italianul cel agitat era tăcut, dar nu putea sta locului, trăgându-se de urechea dreaptă și pocnindu-și degetele atât de mult, încât Richard fu surprins că nu-i căzeau.

În întâlnirile de afaceri, acesta era momentul preferat al lui Richard, momentul în care adversarul își dădea seama că nu avea nici o șansă în fața lui și că el era pe cale să câștige. Acum trebui să-și încleștеze pumnii pentru a nu se arunca peste masă, lovindu-l în neștire pe managerul lui de achiziții.

– Rick, Tom, toată lumea este bine, nu? Poliția m-a pus să evacuez biroul.

Ochii lui Partino fugiră în direcția Samanthei, apoi se îndepărtară fără a se uita, de fapt, la ea.

„Ești mort", își spuse Richard. Danté Partino era un om mort.

– Da, suntem bine cu toții, răspunse el cu blândețe, oferindu-i zâmbetul său calm, profesional.

– Domnule Partino, spuse detectivul, așezându-se la masa mare de mahon, aș vrea să-ți pun câteva întrebări doar pentru a clarifica investigația jafului.

– Desigur. Fac orice ca să ajut.

– Tăbliță. Ai spus că valorează aproximativ un milion și jumătate de dolari.

– Așa e.

– Pe ce bază ai făcut estimarea aceasta?

Richard se foi, nerăbdător. Nu era vorba despre tăbliţa aia afurisită, ci despre cine încercase să o ucidă pe Samantha. Însă ea nu părea să fie deranjată de direcţia conversaţiei. De fapt, luase câteva foi albe de hârtie de la Donner şi desena crapi koi. Era chiar talentată. Se întrebă dacă luase lecţii sau dacă era vorba de o abilitate înnăscută. Probabil era o abilitate înnăscută. Sam Jellicoe, femeie a Renaşterii.

– Păi, valoarea e stabilită prin comparaţie cu alte obiecte similare şi preţurile lor.

– Dar credeam că în lume există doar trei astfel de tăbliţe. A fost vreuna vândută recent?

– Nu. Dar preţul cu care a cumpărat-o Rick în ianuarie a fost puţin peste un milion de dolari, iar piaţa de antichităţi greceşti şi romane a crescut destul de mult în ultimele câteva luni. Sunt la curent cu toate licitaţiile şi vânzările publice. Este parte a muncii mele aici.

– Dar pentru celelalte piese distruse?

– Se aplică aceeaşi regulă. Valoarea armurilor este mai uşor de stabilit de vreme ce există mai multe pe piaţă. Câteva piese, din nefericire, erau foarte rare, iar valoarea asigurării lor este mult mai mare. Sunt sigur că Tom v-ar putea da informaţiile – cererile de daune către firma de asigurări trec prin biroul lui.

Samantha continua să deseneze, părând să nu dea nici o atenţie conversaţiei din jurul ei. Luând în considerare că stabiliseră întâlnirea acolo pentru ea, Richard începea să se simtă puţin iritat.

– Ce faci? murmură el.

– Citesc în viitor.

Danté se uită la pagina pe care desena ea. Dacă Richard nu se înşela, tenul măsliniu al managerului păli puţin. Se uită şi el în jos şi îşi înăbuşi un zâmbet. Samantha abandonase peştii, iar acum desena o spânzurătoare foarte elaborată. Rick nu ştia dacă ea avea

în sânge talentul de a se juca de-a polițistul rău, polițistul bun sau doar era furioasă și arăta asta prin propriile metode.

– Care este procedura în cazul lucrurilor care se pot repara? continuă Castillo, polițistul cel bun, luând notițe în carnețelul lui.

Samantha începu să deseneze spânzuratul, care avea păr negru, dat din belșug cu gel, și purta un costum exact precum cel purtat acum de Partino.

– Sunt evaluate atât de compania de asigurări, cât și de un expert în artă. Dacă reparațiile nu dăunează valorii obiectului și pot fi făcute fără a compromite autenticitatea, atunci sunt autorizate. Dacă nu, compania de asigurări plătește o sumă compensatorie, bazată pe valoarea redusă a obiectului.

– Așadar, proprietarul nu pierde, de fapt, bani dacă un obiect este furat sau distrus.

Partino încuviință din cap cu nerăbdare.

– Exact. De fapt, dacă se știe că valoarea unui obiect începe să scadă pe piață, distrugerea lui imediată ar putea chiar să-i aducă beneficii proprietarului.

– Ce anume vrei să spui? întrebă Richard tăios.

– Răspund doar la întrebările detectivului, Rick. Am responsabilitatea de a spune adevărul. Se aplecă mai în față. Și de aceea trebuie să vă spun că femeia aici de față este o hoață de obiecte de artă.

Mâna Samanthei înțepeni. Ea își ridică încet privirea, întâlnind-o pe cea a lui Danté cu ochi sclipitori.

– Poftim?

– Da. Tatăl ei a murit în închisoare, a fost un cunoscut hoț de artă. De fapt, nu m-ar surprinde deloc dacă ea ar avea tăblița și ar fi încercat să mă omoare cu prima bombă ca să nu descopăr cine este. Nu se poate avea încredere în ea.

– Și a doua bombă? întrebă Richard, încleștându-și pumnii atât de tare încât degetele îi amorțiră.

– Să pară nevinovată, fără îndoială. I-aţi cercetat lucrurile, domnule detectiv?

– Te-ar fi putut crede, Partino, dacă nu ai fi angajat un cimpanzeu să facă falsul, ripostă Samantha, ridicându-se şi aruncând foaia şi creionul înspre managerul de achiziţii înainte ca Richard sau Castillo să o poată opri. Nu e de mirare că ai încercat să mă omori înainte să mă uit bine la tăbliţă, dar ar trebui să arunci în aer pe toată lumea care are mai mult de şapte ani dacă vrei să ţii secretul.

– Nu ştii nimic! replică Partino, ridicându-se şi el de cealaltă parte a mesei şi lovind cu pumnul în tăblia acesteia.

– Ştiu că ai încercat să mă omori, şi nimic din ce spui nu va schimba asta.

– Poliţia va descoperi adevărul.

– Deja l-a descoperit! strigă ea înapoi. Tocmai te-ai plasat în apropierea primei bombe, şi nimeni nu a spus că eu am fost aproape de a doua – cu excepţia ta. Aşa că mare păcat că nu ai tăbliţa originală, ai fi putut folosi banii ca să ieşi din tot rahatul ăsta, tâmpitule!

– Căţea afurisită! strigă el, aruncându-se peste masă spre Sam.

Donner şi Castillo îl prinseră de umeri şi îl trântiră înapoi pe scaun. În acelaşi timp, Richard sări în picioare şi o trase pe Samantha în spatele lui.

– Destul! urlă el.

– Ce ai folosit pentru tipar? îl provocă Samantha peste umăr. Plastilină? Sau ai pus pe cineva să o facă doar cu mâna liberă, cu un ciocan?

– Nu mai spun nimic! Vreau un avocat!

– Ar trebui să-ţi iei unul, spuse Castillo pe un ton mohorât. Danté Partino, eşti arestat pentru tentativă de crimă, furt şi orice altceva mai găsesc pe drumul până la secţie.

– Nu! Nu am făcut nimic! Ea a fost! Nu am luat nimic! Ea are falsul!

Richard zbură în jurul mesei şi îl prinse pe Partino de cravată.

– Ce fals? urlă el.

Faţa lui Partino se albi. Cu un efort vizibil, îşi înghiţi nodul din gât.

– Vreau un avocat, fu tot ce mai spuse el, repetând acest lucru întruna în timp ce Castillo chemă un ofiţer în uniformă cu o pereche de cătuşe.

Când managerul de achiziţii – fostul manager – fu escortat afară din birou, Castillo se întoarse din nou spre Richard.

– Am nevoie de tăbliţa falsă, spuse el.

– O aduc imediat.

– Vin cu dumneata. E vorba de contaminarea probelor şi de toate celelalte.

Ieşiră din birou, deşi Richard se opri suficient de mult pentru a le arunca priviri pline de avertismente atât Samanthei, cât şi lui Donner. Spiritele erau deja încinse şi nu voia să-i găsească într-o baie de sânge.

– Partino are dreptate în legătură cu Jellicoe, să ştii, spuse detectivul pe un ton conversaţional.

Richard rămase tăcut o secundă.

– Ai vreo dovadă? întrebă el în cele din urmă.

– Nu. Dacă aş fi avut, acum ar fi fost în cătuşe, alături de Partino.

– Atunci e nevinovată până când se dovedeşte contrariul, răspunse Richard. Mai crezi în deviza asta, nu?

– Da. Totuşi, nu eşti surprins de acuzaţie. Castillo îi aruncă o privire. Mă gândeam că s-ar putea să nu fii.

– În ce mă priveşte, nu a făcut nimic greşit. Tatăl ei e cel condamnat. Nu Samantha.

Castillo oftă.

– E o jucărie drăguţă, domnule Addison, dar, dacă aş fi în locul dumitale, mi-aş ţine ochii pe portofel. E foarte

alunecoasă. Prind răufăcători de douăzeci de ani și tot aș fi tentat să-i dau un avans dacă ar trebui să fug după ea.

– Nu suntem la fel.

– Așa e. Dar, dacă descopăr ceva, merge la închisoare.

– Nu vei descoperi nimic.

Nu era la fel de sigur precum o spusese, dar nu se îndoia de creativitatea sau de istețimea Samanthei. Castillo nu avea să găsească nimic – cel puțin nu acolo.

În camera Samanthei, încă plină de resturile rămase în urma investigației geniștilor, luă rucsacul de pe canapea și scoase tăblița falsă din haina care o protejase.

– Uite-o!

– Și ai găsit asta în portbagaj, printre lucrurile ei.

– Da.

– Azi-dimineață.

– Da.

– Mai spune-mi o dată de ce nu mi-ai zis asta atunci, când eram și eu în garaj?

Richard îi oferi un zâmbet fermecător.

– Ne-a luat puțin prin surprindere.

Încuviințând din cap, Castillo luă haina și acoperi din nou tăblița falsă.

– În regulă. Voi pune expertul să verifice faptul că nu e autentică. Bănuiala mea e că Partino a văzut fotografia aceea frumoasă cu voi doi în ziar și a hotărât că trebuie să se protejeze pe el și slujba lui aici. A plantat tăblița, ca toată lumea să înceteze căutarea originalului, apoi a pus grenadele, pentru ca nimeni să nu afle că tăblița pe care a pus-o în bagajul ei e falsă.

– Sunt de acord.

– Mda. Va fi ceva mai greu să o dovedim. Și tot trebuie să aflu de ce avea un fals, de unde a luat grenadele și unde este originalul.

Toate cele trei întrebări îl îngrijorau și pe Richard. De ce să fure tăblița și să țină falsul ascuns, când l-ar fi putut folosi pentru a ascunde furtul? Sau dacă, așa cum credea

Samantha, prietenul ei, Etienne DeVore, furase tăbliţa, de ce avea Partino un fals? Şi de ce primul explozibil?

La naiba, oriunde se uita, găsea mai multe întrebări decât răspunsuri. Şi indiferent dacă Danté era sau nu arestat, nu putea scăpa de sentimentul că lucrurile nu se terminau aici. Îl conduse pe Castillo la uşa de la intrare şi urcă înapoi în birou.

– Unde e Samantha? întrebă el de îndată ce intră în încăpere.

Donner era aşezat la masa de conferinţă, frunzărind ziarul.

– A spus că moare de foame şi s-a dus să-şi ia ceva de mâncare.

– Bine. Uitase că nici unul din ei nu mâncase nimic din seara precedentă, de la Rooney's. Vrei un sendviş?

– Nu.

Donner întoarse încă o pagină.

Cu o grimasă obosită, Richard se aşeză la masă.

– Ce crezi despre toate astea?

– Nu vrei să ştii, Rick.

– Hm... Îţi voi spune să vorbeşti acum sau să taci pe vecie, Tom.

– În regulă. Avocatul închise zgomotos ziarul. În primul rând, te culci cu o hoaţă cunoscută. În al doilea rând, dacă tăbliţa pe care ai găsit-o ar fi fost originală, acum ai fi arestat pentru fraudă. În al treilea rând, l-ai lăsat pe Danté să meargă la închisoare fără măcar să clipeşti. În al patrulea rând, nu cred că ar comite cineva două sau aproape trei crime pentru o tăbliţă de piatră. În al cincilea şi ultimul rând, pentru ce ai comite atâtea crime?

– Danté a avut de-a face cu toate astea.

– Suficient pentru a ajunge în închisoare? La naiba, îl cunoşti de zece ani, de ce să nu-l dai la o parte la cerinţa unei persoane cunoscute doar de o săptămână, care a intrat prin efracţie în casa ta de două ori?

„Chiar e mai puțin de o săptămână?" Nehotărârea însă nu fusese niciodată o problemă pentru el.

– Dacă Danté nu a avut nimic de-a face cu asta, va fi apărat de firma ta. Sincer, Tom, cine crezi că e mai probabil să mintă?

Donner îi aruncă o privire tăioasă, apoi se ridică și scoase o sticlă de apă din frigider.

– Rahat. Între noi fie vorba, cred că, dacă ar fi făcut-o Jellicoe, nu ar mai fi aici. Și nu ar încerca să arunce vina în cârca altcuiva.

– Uau! Pun pariu că te-a durut să spui asta.

În ciuda glumei, Richard se simți oarecum recunoscător. Dar nu voia să speculeze ce ar fi simțit avocatul dacă ar fi știut cât de tare îl suspecta Sam.

– Habar n-ai. Luând o înghițitură de apă, avocatul se îndreptă spre ușă. Cobor să mă asigur că Danté este bine reprezentat. Pe termen lung, asta ne va face pe amândoi să arătăm bine. Cineva trebuie să se asigure că rămâi popular pentru mass-media și comunitatea locală.

Richard îl însoți în josul holului.

– Prefer să nu comentez asta. Dar, dacă a făcut ceea ce suspectez, este mai sigur pentru el să rămână în închisoare.

La ușa din față, Donner se opri din nou.

– Bun, încă o întrebare.

– Da?

– Tu și Jellicoe? Serios?

– Nu știu. O parte din el nu voia să se gândească deloc la asta. Sam era acolo, iar el se bucura să o știe în preajmă. Așa cum subliniase Tom, se cunoșteau de mai puțin de o săptămână. Avea să dureze mai mult de atât pentru a descifra enigma – pentru a o descifra pe ea.

– Asta nu-i bine, răspunse Donner, tărăgănând cuvintele. De ce nu veniți voi doi la cină diseară?

Richard rânji înainte să se poată opri.

– Glumești?

– Nu. I-am pomenit de ea lui Kate – fără detalii, nu-ți face griji –, iar ea a sugerat să vă invit la cină. Probabil face pui cu parmezan. Pe la 19.00?

– Sigur. De ce nu?

capitolul 18

Duminică, ora 15.21

Samantha se uita cum Hans tăia crusta unui sendviș foarte apetisant cu castraveți.

– Ești un artist, declară ea, odihnindu-și ambele coate pe blatul de la bucătărie.

Suedezul cel înalt o privi.

– Este doar un sendviș, domnișoară.

– Sam. Și da, așa este, dar eu fac mereu lucrurile în grabă.

Adesea uita de fapt să mănânce, până când îi amintea stomacul. Acesta era unul dintre cele mai ciudate și mai fascinante lucruri de când se afla în compania lui Rick Addison; își permitea să-și piardă timpul uitându-se la el cum făcea un grătar sau așteptând ca chef-ul lui premiat să-i facă un sendviș de care să se bucure ulterior pe îndelete.

– Gătitul are... o anumită pace, nu-i așa?

Hans zâmbi.

– Cred că și dumneata ești un fel de artistă. Îi oferi lui Sam farfuria și scoase o doză de cola dietetică din frigiderul pentru băuturi. Cei mai mulți musafiri ai domnului Addison nu știu unde-i bucătăria, cu atât mai puțin observă felul în care e tăiată crusta.

– Pierderea lor. Totul constă în detalii, Hans.

Înarmată cu prânzul, Sam se îndreptă spre etaj. I-ar fi plăcut să urce în birou și să mănânce în fața lui Donner, dar avea nevoie să se gândească, așa că se îndreptă în schimb spre bibliotecă. Aceasta era cu un etaj mai sus

și la o jumătate de aripă distanță de biroul lui Rick, dar, după spusele lui Hans, drumul prin casă până acolo era extrem de interesant.

Nu știa dacă Richard își alegea singur piesele pentru colecții sau dacă delega aceste sarcini subalternilor ca Partino, dar amestecul era atât eclectic, cât și fascinant. Nu-și putea imagina ce comori se ascundeau în celelalte case ale lui. Păcat că nu avea să le vadă niciodată, deoarece singurul mod de a intra acolo ar fi fost prin efracție și nu mai avea de gând să încerce să fure de la el.

Unul dintre pereții holului era acoperit cu un mozaic roman roșu, galben și albastru. Cu grijă, urmă conturul plăcilor cu un deget, uluită la gândul că cetățenii Romei călcaseră pe ele cu patru mii de ani în urmă. Urmară o expoziție de monede romane, așezate într-o vitrină de sticlă, apoi o colecție de căști și sulițe romane.

Se întrebă ce importanță avea faptul că o parte atât de mare a colecției lui Rick aparținuse unor războinici: cavaleri, centurioni, samurai, conchistadori. Și el era un fel de războinic în lumea afacerilor, presupuse ea, și judecând după calitatea și cantitatea obiectelor pe care le poseda, era echivalentul din secolul XXI al lui Alexandru cel Mare – sau al lui Ginghis Han.

Se opri în ușa bibliotecii.

– Sfinte Sisoe! reuși ea să murmure.

Un perete întreg era format din ferestre care se întindeau de la podea până la tavan. Ceilalți trei erau acoperiți cu cărți, iar alte rafturi independente erau așezate la distanță unul de altul, de-a lungul încăperii. Rick avea chiar și o masă de mărimea celor din bibliotecile universitare și, desigur, busturi din marmură ale zeităților grecești la capetele rafturilor. Dacă s-ar fi aflat acolo în interes profesional, obiectele acelea ar fi făcut-o să cadă în extaz. Chiar dacă știa că nu avea să ia nimic, i se făcu pielea de găină pe brațe.

Punându-şi prânzul pe masă, se duse să se uite. Conţinutul rafturilor era şi mai impresionant decât busturile. Prime ediţii ale unor autori cunoscuţi, de la Twain la Stoker, şi chiar o ediţie princeps a *Furtunii* lui Shakespeare, protejată de o vitrină de sticlă.

În câteva minute îşi dădu seama după ce sistem erau aranjate cărţile şi găsi una despre antichităţile greceşti. Drumul celor trei tăbliţe troiene fusese oarecum cunoscut – cel puţin în ultimii 300 de ani – şi, din cauza raritătii lor, fuseseră fotografiate în numeroase ocazii de cercetători din domeniul istoriei. Se presupunea că erau printre puţinele scrieri cu originea în Troia, deşi ăsta încă era subiect de dispute şi speculaţii. Oricum ar fi fost, erau ridicol de vechi şi de preţioase.

Cu una care lipsea în prezent, cele două rămase, în Hamburg şi Istanbul, deveniseră şi mai preţioase. Probabil era momentul să stabilească cineva unde anume erau – şi dacă existaseră tentative de a fi furate în ultimul timp.

– Nu ştiu ce i-ai spus bucătarului meu, se auzi vocea lui Rick din uşă, dar acum creează un desert în cinstea ta.

Sam rânji.

– Sper că nu e vreun Jellicoe Jell-O[1].

– Cât de fermecătoare ai fost?

– Doar am cerut un sendviş, spuse ea, lingându-şi o picătură de maioneză de pe deget şi dând pagina, şi i-am complimentat priceperea. Am auzit undeva că a câştigat un premiu pentru cafeaua pe care o face.

– Ei bine, orice ai făcut, Hans era de-a dreptul încântat mai devreme, când am fost în bucătărie, continuă el cu un accent britanic melodios.

Ea ridică din umeri.

– Tot ce i-am cerut a fost un sendviş cu unt de arahide şi jeleu, dar el a considerat că gemul s-ar potrivi mai bine

[1] Joc de cuvinte, bazat pe asemănarea dintre Jellicoe şi Jell-O (jeleu). (n.tr.)

gustului meu rafinat și până la urmă am sfârșit cu un sendviș cu castraveți și pâine de secară.

Și niște bomboane de ciocolată foarte bune, pe care le mâncase deja.

– Poate căuta un mod politicos de a-ți spune că nu știi să deosebești jeleul de gem, spuse Richard, chicotind.

– Dar cine o poate face în zilele noastre? Oh, apropo, de acum vei avea un stoc de înghețată de mentă. Hans a comandat-o de îndată ce a aflat că este preferata mea.

– Ai întâlnit vreodată pe cineva pe care să nu-l poți fermeca? murmură el.

– Pe Donner. Sam se uită la el peste umăr, zâmbind la expresia lui sumbră. Așa sunt eu, fermecătoare, Batman. Nu mă pot abține.

– Așa este. Și incredibil de sexy, de asemenea.

Din câțiva pași, ajunse în spatele ei și își plimbă mâinile peste umeri ei.

– Atenție la cusături! spuse ea, încercând să se concentreze.

În sfârșit, găsise pagina pe care o căuta. Sam lăsă la o parte sendvișul, se șterse pe mâini cu șervețelul și trase cartea mai aproape.

Strânsoarea lui se intensifică o clipă, apoi se relaxă din nou.

– Ce faci?

– Încerc să-mi dau seama unde sunt celelalte două tăblițe.

– De ce?

Ea îi aruncă din nou o privire peste umăr. Expresia lui goală și rece nu o surprinse deloc. Era furios.

– Oh, nu știu, tărăgănă ea. Pe a ta am ratat-o, dar mai sunt două pe piață.

– Să nu îndrăznești! spuse el pe un ton jos, sever.

– Știi, răspunse ea, eliberându-se din mâinile lui, cred că ar trebui să pui deoparte ceva din veniturile tale mici ca să-ți cumperi niște simț al umorului.

El rămase tăcut un moment.

– Trebuie să înțelegi că, în ciuda... intimității dintre noi, nu te cunosc prea bine.

– În cazul acesta, *tu* trebuie să înțelegi că, dacă îmi ordoni să fac ceva, riști să mă enervezi și să fac exact opusul doar pentru a te irita.

El trase un scaun alături de ea și se așeză.

– Am înțeles. De ce cauți locația celorlalte tăblițe?

– Înveți repede, mormăi ea. Vreau să știu unde sunt pentru a putea săpa puțin, să aflu dacă a încercat cineva să le fure de curând.

– Pot suna la biroul meu din Londra și să aflu cine deține piesele, se oferi el.

Ea îl privi, roșeața urcându-i încet în obraji.

– Bun, e o întrebare prostească, dar ce fel de afaceri faci tu?

Richard râse.

– Nu știi?

Sam ridică din umeri, îmbujorându-se.

– Nu am avut timp să citesc articolele de pe internet. Cumperi și vinzi lucruri, dar mă gândesc că e vorba de mai mult de atât.

– Am afaceri în mai multe domenii, dar da, în principal cumpăr proprietăți, le îmbunătățesc sau le renovez, apoi le vând. Uneori, achiziționez afaceri întregi în același scop.

– Ce ai de gând să faci cu WNBT?

Rick zâmbi.

– Păi programele cu Godzilla par destul de populare. Poate că vom face tot timpul emisiuni numai cu monștri.

– Cool!

– De fapt, postul a funcționat în pierdere în ultimii patru ani. Ideea mea este să-mi aduc câțiva oameni să vedem ce putem face pentru a rezolva această mică problemă.

– Ai oameni, repetă ea.

Știa asta, desigur, dar nu se putea abține și voia să afle mai multe despre el. De când era acolo, el fusese atât de concentrat asupra ei, încât aproape că uitase că Rick avea o slujbă – un imperiu de mare succes în lumea afacerilor, de fapt – care avea nevoie de atenția lui.

– Tom e unul dintre oamenii mei. Am și alții.

– Cât de mulți?

– Variază. Uneori 6-700, cred. Asta include arhitecți, muncitori, tâmplari, contabili, programatori, avocați, secretare, majordomi și orice altceva aș avea nevoie pentru proiectul la care se lucrează la un moment dat.

– Cool! repetă ea. Declarația lui îi aduse însă aminte de altceva. Eu de ce sunt aici?

– Avem un parteneriat, replică el. Unul pe care l-ai propus tu.

Așa făcuse. Dar nu anticipase nimic din ce se întâmplase de atunci. Nu plănuise altceva decât să-l păcălească să o ajute și apoi să dispară, deoarece nu era bine pentru profesia ei să stea atât timp în compania lui. Pentru profesia și pentru liniștea ei.

– Și atunci de ce ne culcăm unul cu altul?

– Sincer să fiu, Samantha, mă fascinezi. Mi se pare imposibil să nu mă gândesc la tine.

Ea își drese vocea.

– Asta nu e prea bine.

El se așeză mai aproape, dându-i părul după ureche cu degete blânde și pricepute.

– De ce nu? Vrei să fii altundeva acum?

Da, voia să fie goală în patul lui, cu trupul lui gol și ferm lângă ea.

– Păi locul ăsta e destul de drăguț.

Pe obrazul lui tresări un mușchi și, înainte ca ea să apuce să se răzgândească, Sam se aplecă și îl sărută.

El îi răspunse la sărut, jucându-se, mulându-și gura peste a ei, în timp ce pe Sam o străbătea un val de fierbințeală. Își încleștă degetele în părul lui, gemând

ușor în timp ce gura lui Rick făcea promisiuni pe care spera ca trupul lui să le poată îndeplini.

– Ești la fel de aromată ca o grădină, murmură el, trăgând-o în poala lui.

Ea îi simți erecția cu coapsele.

– Sunt castraveții.

– Nu, ești tu, o corectă el cu un chicotit ușor, băgându-și mâna pe sub cămașa ei și cuprinzându-i sânul.

Sam icni când degetele lui i se strecurară pe sub sutien, căutându-i sfârcul. Dumnezeule! Își petrecuseră toată noaptea făcând asta și ieșiseră din pat doar de cinci sau șase ore, iar ei îi era deja dor de atingerea lui, de mângâierile și de căldura lui. Când buzele și limba lui îi descoperiră linia maxilarului, ea se topi în îmbrățișarea lui.

Rick îi scoase cămașa și maioul pe care îl purta pe dedesubt, aruncându-le pe podea, în spatele lor. Sutienul ei luă același drum câteva secunde mai târziu, și mâinile lui începură să lucreze, cu degetele masând, frecând și trăgând ușor.

– Sper că ai armura la tine, gemu ea, scoțându-i cămașa din pantaloni și descheindu-i nasturii.

– Am pus câteva în portofel azi-dimineață, replică el, râzând. Nu am mai făcut asta din facultate.

– Deștept băiat!

Telefonul lui mobil începu să sune.

– Rahat.

Nu se punea problema să nu răspundă. Sam își îndreptă atenția asupra gâtului lui, începând să-l sărute în timp ce el își luă telefonul.

– Addison.

Ea îi simți mușchii pieptului încordându-se și își înălță capul. Expresia lui înghețase, toată atenția fiindu-i îndreptată spre conversația telefonică. Nu spuse nimic timp îndelungat. Apoi privirea lui o întâlni pe a ei.

– Ar trebui să o audă de la tine, rosti el şi îi înmână telefonul. E Walter, spuse el încet.

Inima ei bătu cu putere.

– Stoney? întrebă ea, luând telefonul.

– Hei, draga mea. Am încercat din nou să sun la O'Hannon şi a răspuns un poliţist. Nu mi-a dat detalii şi a trebuit să închid înainte să poată depista de unde sun, dar Sean O'Hannon e mort.

Sam inspiră cu putere. Nu-l plăcea pe Sean O'Hannon – niciodată nu-l plăcuse. Dar lucraseră în aceeaşi branşă şi era unul de-ai ei. În plus, fusese implicat oarecum în toată afacerea cu tăbliţa troiană.

– Ştii cum s-a întâmplat?

– Poliţaiul a spus că a fost o explozie. Asta e tot ce ştiu. Rămase tăcut un moment. Sam, voi dispărea câteva zile. Cred că ar trebui să faci acelaşi lucru.

Rick îşi puse braţele în jurul ei nu într-un gest pasional, ci pentru a-i oferi alinare. Ea îşi sprijini capul de umărul lui.

– Ai grijă! spuse ea. Sună-mă la numărul ăsta de îndată ce poţi, să ştiu că ai reuşit.

– Numărul ăsta? repetă el, cu tonul puţin schimbat. Rămâi cu bogătaşul?

– Dacă nu rămân, îi fur telefonul, răspunse ea, deşi numai pentru urechile lui Stoney. Nu avea de gând să plece nicăieri.

– În regulă. Ţine capul jos, drăguţo!

– Şi tu.

Apelul se termină, iar Sam îi dădu telefonul înapoi lui Richard. El îl puse pe masă, ţinându-şi braţele în jurul ei şi legănând-o încet înainte şi înapoi. Sam se întrebă de ce se simţea atât de în siguranţă în braţele lui, când în realitate nu era nici o diferenţă între a fi şi a nu fi în îmbrăţişarea lui Rick. Inspiră încă o dată lent, încercând să-şi adune gândurile şi să-şi controleze

emoțiile. Dumnezeule, fusese atât de atrasă de el cu o clipă în urmă!

– Ar trebui să-i spunem lui Castillo, sugeră ea, și îl simți dând aprobator din cap. Dar îi spunem că l-am cunoscut pe O'Hannon, că el și-a exprimat interesul față de tăbliţele troiene și acum e mort. Nu pomenim nimic de Stoney.

– Care Stoney? răspunse el, cu vocea reverberându-i prin umăr.

– Ar trebui să mă îmbrac, rosti Sam, devenind dintr-odată conștientă de faptul că era dezbrăcată de la brâu în sus.

– Poate că da. Deocamdată. Îndepărtând-o puțin de el, o sărută din nou, lung și adânc. Ești sigură că ești bine?

– Da. Mica mea bandă de băieți răi pare să se micșoreze într-un ritm alarmant, dar face parte din meserie, nu-i așa?

– Da. Rick o îmbrățișă din nou, apoi o ajută să se ridice și să-și poată aduna hainele de pe jos. Încearcă să localizezi celelalte două tăbliţe, iar eu îl sun pe Castillo. E ora 20.00 în Londra, spuse el uitându-se la ceas – un Rolex, desigur –, așa că îi dau telefon lui Sarah.

Sam se opri.

– Sarah?

– Secretara mea. Pe buzele lui apăru un mic zâmbet. Este foarte loială și atentă la nevoile mele.

– Pun pariu.

De ce-i păsa? Îl cunoștea doar de câteva zile, iar în alte câteva zile drumurile lor aveau să se despartă și nu urma să-l mai vadă vreodată, decât în vreo emisiune televizată sau într-un articol din reviste. Așa cum sugerase Partino, nu fusese prima lui cucerire și cu siguranță nu avea să fie ultima.

El o prinse de braț în timp ce ea își trăgea cămașa largă peste cap.

– Sunt un tip hotărât, Samantha. Ți-am mai spus, mă atragi.

– Nu sunt geloasă, Addison. Sam se așeză din nou. Ești un tip amuzant. Acum dă-te din drum! Sunt ocupată!

Ha! Asta avea să-l învețe minte. Nici el nu fusese prima ei cucerire.

– Amuzant, spuse el încet, nemișcându-se de lângă ea. Sunt un tip amuzant.

– Da. Du-te și cumpără o insulă sau ceva!

Înainte ca ea să-și termine cuvintele, el îi trase scaunul înspre el, ridicându-l pe picioarele din spate. Ea dădu din mâini, încercând să-și păstreze echilibrul, iar Rick se aplecă peste fața ei întoarsă.

– Când îmi spui ce să fac, mă convingi să fac exact opusul doar ca să te enervez, murmură el și îi acoperi gura cu a lui într-un sărut care-i trimise fiori pe șira spinării.

– Am înțeles, reuși ea să spună, ținându-se de marginea mesei pentru a-și recăpăta echilibrul.

– Nu încă, dar vei înțelege curând, șopti el și ieși fluierând din cameră.

– Rahat, mormăi ea, tremurând, și reveni la cartea de pe masă.

Terminându-și conversația cu Frank Castillo, Richard închise telefonul și își dădu seama că nu o informase pe Samantha că urmau să ia cina la familia Donner. Era sigur că avea să urmeze o ceartă și, ținând cont de ziua pe care o avusese ea până atunci, hotărî să-i mai dea timp să-și revină.

Castillo fusese foarte interesat de moartea lui O'Hannon, deși asta crea și mai multe încurcături în ceea ce-l privea pe Danté Partino. Cu un deces în Anglia, Partino avusese probabil un rol extrem de minor în toată afacerea, dacă avea vreunul.

Rick rămase la birou, uitându-se la grădină și la iaz. Când zburase din Stuttgart cu o săptămână în urmă, intenționase să cumpere un post TV, să petreacă o zi sau două relaxându-se împreună cu Tom Donner și familia lui, să-l pună pe Danté să pregătească tăblița pentru livrarea la British Museum și să o urmeze, cu câteva escale pentru diferite afaceri, pentru a-și petrece câteva săptămâni în reședința principală din Devon.

În schimb, aproape că fusese aruncat în aer, i se furase tăblița, ratase termenul-limită pentru cumpărarea postului WNBT, îl făcuse pe Tom să ajungă să fie aruncat în piscină și o întâlnise pe Samantha Jellicoe.

Desigur, existau și alte elemente: hoți morți, urmăritori misterioși, Sam aproape omorâtă în camera pe care i-o dăduse el, tăblița contrafăcută, un bărbat în care avusese încredere timp de zece ani arestat și o noapte de sex uimitor.

Samantha îi spusese că era amuzant. Deși nu avea nici o obiecție împotriva acestui termen, știa ce dorise ea să spună, și asta nu-i plăcea. Amuzant era ceva ce făceai o după-amiază sau două ori în timp ce nu aveai altceva mai bun de făcut.

Asta ar fi trebuit să i se pară acceptabil, dar nu era așa. Cum spuneau americanii, îl enerva la culme. Încă o dorea în patul lui, în brațele lui. Și dacă el nu terminase cu ea, nici ea nu avea voie să termine cu el.

Însă, cu orice parte a corpului ar fi gândit, era perfect conștient că lucrurile erau mai complicate între ei decât simplele manevre la verticală sau orizontală. Moartea lui O'Hannon arăta fără dubiu că mai era cineva implicat. Din câte putea spune el, numărul persoanelor care avuseseră de-a face cu tăblița era șase: Samantha, Stoney, DeVore, Partino, O'Hannon și persoana care îl ucisese pe acesta din urmă.

– De ce? murmură el pentru sine.

Da, tăbliţa era rară şi valoroasă, dar la fel erau multe alte obiecte. De ce tocmai aceasta, de ce acolo, de ce atunci?

Cineva bătu la uşă.

– Intră! strigă el, apoi îşi aminti că încuiase uşa pentru a vorbi cu Castillo. Începu să se ridice, dar uşa se deschise înainte să reuşească să ajungă în picioare.

– Bun, spuse Samantha, băgând în buzunar ceva ce părea o agrafă de birou, tăbliţa numărul unu este în posesia lui Gustav Harving, în Hamburg. Numărul doi aparţine familiei Arutani din Istanbul, dar se pare că există mai multe familii influente cu acest nume.

– E bine pentru început. O sun pe Sarah. Ar trebui să găsim aceste informaţii prin intermediul legăturilor complet legale.

Ea îi zâmbi scurt.

– Ar fi o schimbare plăcută, nu-i aşa?

Richard mai avea de discutat câteva lucruri cu secretara, dar prefera să o facă fără Samantha acolo.

– Ai planuri pentru după-masa asta? o întrebă el.

– Da, răspunse ea cu vocea plină de sarcasm. *Godzilla vs Mechagodzilla*. Tu?

El se ridică, chicotind.

– Pot să vin şi eu? Îmi poţi explica subtilităţile războaielor dintre monştri.

– Sigur. Ea ridică din umeri, studiindu-i expresia. Acum vrei să te las singur, nu? Să stau pe undeva fără să fac nimic?

– Şi să stai departe de necazuri, adăugă el. Trebuie să dau câteva telefoane. Nu durează mult.

– Voi fi în camera mea.

Se întoarse pe călcâie, dar el o ajunse din urmă şi îi mângâie braţul.

– M-am gândit să ieşim în seara asta la cină, spuse Rick, întrebându-se cum avea să reacţioneze la ce urma să-i spună. La naiba, îl ţinea mereu în şah!

– Bine. Dar Hans nu se va simți trădat? Mă adoră, iar eu speram să-mi văd portretul sculptat în gheață.

– S-ar topi într-o secundă. Iar Hans va supraviețui. Richard o sărută pe obraz. O sun pe Kate să-i confirm.

Ea înțepeni.

– Kate? Care Kate?

– Kate Donner. Soția lui Tom. Ne-au invitat la cină.

Expresia ei deveni un amestec comic de neîncredere și oroare.

– Glumești, nu?

– Nu. Mergem la ora 19.00.

Sam se dădu în spate, spre ușă.

– Nici vorbă. Las-o baltă! Nu mă joc de-a viața domestică.

– Este vorba doar de o seară, o linguși el, urmărind-o, dansând propria lor versiune de tango. Familia Donner e singura cu care mă joc de-a viața domestică, cum îi spui tu. Chiar îmi place.

– Știi ce, replică ea, oprindu-l cu o mână pe piept. Rămânem aici și-ți poți face de cap cu mine.

Richard rânji.

– Intenționez să fac asta oricum când ne întoarcem. O sărută din nou, de data aceasta pe gura ei moale și caldă. Îți plac experiențele noi, spuse el. Asta va fi ceva nou pentru tine.

Cu o grimasă, ea deschise ușa.

– Bine. Dar numai pentru că-ți sunt datoare, englezule!

– Mersi, americanco!

capitolul 19

Duminică, ora 17.48

Samantha putea auzi mârâitul ușor scos de tatăl ei care se răsucea în mormânt. În nici o împrejurare nu s-ar fi putut gândi Martin Jellicoe că fiica lui avea

să iasă la o întâlnire cu Richard Addison – în casa unui avocat, dintre toate locurile posibile. N-ar fi văzut nici un profit în această acțiune și, mai rău, ar fi fost fericit să-i prezică fiicei sale că totul avea potențialul de a-i face mai degrabă rău.

Sam avea propriile rezerve, dar acestea se referau mai mult la profunzimea relației cu acest bărbat. Sexul era altceva, dar, oricât de plăcut ar fi fost, îl lega pe Richard de ea. Ar fi fost o idioată să nu se bucure de sex și să nu se simtă flatată de atenție. Dar întâlnirile cu el erau cu totul altceva. Nu mai era vorba doar de ea și de propriile interese. Lucrurile deveneau complicate cu timp petrecut în compania prietenilor lui, trecând drept... prietena lui? Iubita lui?

Cu inima bătându-i puternic, Sam căută în dulapul cu haine de împrumut.

– Ce naiba ar trebui să port?

Îl auzi pe Rick râzând de ea în camera de zi.

– Îmbracă-te cu ce vrei. Dar Godzilla atacă monstrul mecanic. Credeam că Godzilla este mereu personajul negativ.

Alegând o rochie de vară, ea se duse la ușa dormitorului.

– Nu, am spus că filmele cele mai bune sunt cele în care e personaj negativ. Cum ți se pare asta? întrebă ea, ridicând rochia scurtă, în nuanțe de roșu și galben.

El întoarse capul, uitându-se la ea peste spătarul canapelei.

– Este drăguță. Dar...

Ea se încruntă.

– Dar ce?

– Ți se vor vedea zgârieturile și tăieturile de pe spate.

Rahat! Cu antisepticul pe care i-l dăduse doctorul Klemm, rănile încetaseră să o doară, iar ea uita mereu de ele.

– Tu cu ce te îmbraci?

– Cu ce am acum pe mine.

– Dar arăți drăguț.

– Mulțumesc. O să vărs ceva pe cămașă, dacă vrei.

O tachina din nou, așa cum făcuse de când își dăduse seama că ideea cinei cu Tom Donner și soția lui o neliniștea. În parte, fusese de acord să meargă pentru că el o făcuse să creadă că ar fi fost lașă dacă ar fi refuzat, dar în principal pentru că, după ce el alergase de dimineață să o salveze de grenade, simțea că îi era datoare cu ceva.

– Ai găsit ceva potrivit? întrebă Rick, băgându-și capul în dormitor.

– Du-te înapoi și spune-mi ce se întâmplă, spuse Sam. Îți arăt ce găsesc.

– Ar fi drăguț ceva verde. În onoarea Godzillei.

– Du-te înapoi pe canapea, tipule!

Richard ridică mâinile, într-un gest de predare.

– Bine, bine.

Ea chicoti, în ciuda tentativei de a rămâne serioasă, ceea ce era înspăimântător. Nu putea fi atât de legată de el, încât fericirea lui să o facă și pe ea fericită.

Viața aceasta nouă era ciudată – și atât de tentantă. Se scuturâ, scoțând altă rochie de vară de pe umeraș și închizând ușile dulapului, să o poată proba fără ca el să comenteze. Trebuia să găsească un mod de a nu mai fi atât de distrasă de plăcerile acestei vieți. În domeniul ei de activitate, slăbiciunea echivala cu închisoarea – sau cu moartea. Lucra. Acum ea lucra, încercând să-și dea seama ce se întâmpla.

Și, deși încă avea întrebări cu privire la implicarea lui Donner, nu mai avea îndoieli în privința lui Partino. Când polițiștii plecaseră cu managerul proprietății, luaseră și cutii întregi cu documente din biroul lui. Pentru un individ atât de îngrijit, zona lui de lucru era dezordonată, dar ea nu comentase nimic în această privință. În schimb, intenționa să-i viziteze biroul la căderea nopții,

să vadă ce rămăsese în urmă. Dacă nu găsea nimic, era simplu să afle unde locuia Partino. De vreme ce Rick preluase sarcina de a identifica locațiile celorlalte două tăblițe, avea nevoie să facă ceva. O înnebunea să stea fără să facă nimic și nu avea cum să uite că, de fapt, cineva o dorea moartă. Spre deosebire de Addison, care doar o dorea.

– Bine, cum e asta? întrebă ea, stăpânindu-și nervii. Avea să se integreze la cină, deoarece la asta se pricepea. Dacă nu ar fi fost abilitatea iritantă a lui Addison de a descifra exact ce simțea și ce credea ea, seara aceasta ar fi fost una ușoară. Mă rog, cel puțin nu foarte dificilă.

– Ai ales verde până la urmă, spuse el, ridicându-se din nou în picioare.

– Are mâneci scurte și acoperă spatele, explică ea răbdătoare. Dacă ți se pare că arăt ca monstrul care a mâncat Tokyo, mă duc să mă schimb.

– Nu arăți ca Godzilla, replică el cu un zâmbet cald, care-i lumina trăsăturile frumoase. Arăți minunat.

Ea expiră zgomotos.

– Bun. Acum machiajul și coafura.

– Nu ai nevoie de nimic.

– Un răspuns excelent, dar nu caut flatare. Vreau să arăt... drăguț. Ca oamenii normali. Presupun că doamna Donner e normală. Știu că Harvard nu-i.

– Te-ai pus rău cu Tom de la început, deoarece uneori are impresia că oamenii încearcă să profite de mine. De fapt, e destul de normal, deși experiența mea în acest domeniu e destul de limitată.

– Și a mea.

Bătălia dintre cele două Godzille se întețea, așa că Sam se așeză lângă Rick pe canapea. Machiajul putea aștepta până când Tokyo era salvat.

– Pot încerca să ghicesc ceva? întrebă ea după un moment, uitându-se pieziș la el.

Rick încă o privea.

– Sigur că da.

– Nimeni nu profită de tine, nu-i așa? Niciodată.

– Nu.

– Dar prietenul tău, Peter Wallis, a făcut-o.

Fălcile lui se încleștară.

– Presupun că fiecare regulă are o excepție.

– Doar una? replică ea.

– Te referi la Danté?

Sam se referea de fapt la Donner, dar încuviință oricum din cap.

– Ai avut încredere în el.

– Da, dar nu e același lucru. L-am cunoscut destul timp, dar nu era în aceeași categorie cu Peter. Iar din cauza lui Peter, acum îmi aleg prietenii cu grijă, Sam. Am fost dezamăgit o dată. Nu se va mai întâmpla.

Ea îi căută din nou privirea.

– Și eu în ce categorie intru?

Ochii lui gri o priviră cu intensitate.

– Mă tem că tu ești într-o categorie cu totul nouă. Își plimbă încet mâna în susul coapsei ei. Una foarte interesantă.

La atingerea lui, pielea ei luă foc și căldura urcă pe picior.

– Bine, altă întrebare.

– Mă faci să pierd filmul, americanco!

Ea ignoră protestul. Era evident că Rick nu gusta tipul ăsta de filme cu monștri.

– Stai pe aceeași canapea cu mine de o jumătate de oră și ai fost un gentleman desăvârșit.

– Ah. Vrei să întrebi de ce nu suntem goi, făcând sex sălbatic?

„Ah, da!"

– Da, ceva de genul ăsta.

– Pentru că trebuie să fim altundeva într-o oră și nu vreau să ne grăbim.

– După-amiază voiai.

– Asta era înainte să auzim de O'Hannon. Acum... sunt preocupat de siguranța ta. Intenționez să nu mă grăbesc deloc la noapte și să savurez fiecare centimetru al trupului tău extrem de atrăgător.

Sam se cutremură. Dumnezeule, o făcea să se simtă atât de... slabă!

– Nu va dura, să știi, spuse ea, încercând să pună o oarecare distanță mentală între ei.

Richard se încruntă.

– Ce nu va dura?

– Asta, gesticulă ea, arătând înspre ei doi. Noi doi. Recunoaște și tu, pentru fiecare din noi e ceva nou. Dar lucrurile încep să se clarifice. De îndată ce vom ști cine are tăbliță, povestea se termină. Nu am motive să rămân, iar tu ai cu siguranță chestii mai importante de făcut decât să mi-o tragi mie.

El se ridică, furia fiind evidentă în mișcările lui scurte și precise.

– Delicat. Merg să-mi iau o bere. Ne întâlnim jos la 18.30.

– Bine.

La jumătatea drumului spre ușă, Richard se întoarse, se apropie de ea cu pași mari și își sprijini mâinile pe genunchii ei, astfel că fețele le erau la câțiva centimetri una de cealaltă.

– O grămadă de oameni și-au închipuit că m-au înțeles, spuse el pe o voce joasă, cu ochii sclipind, și o grămadă de oameni au regretat că au făcut această presupunere.

– Rick, este doar constatarea unui fapt. Nu sunt...

– Până acum, mi-ai spus de câteva ori ceea ce presupun că este părerea ta. Aș aprecia să aștepți până ți-o spun și eu pe a mea înainte să batem totul în cuie.

Apoi plecă, ușa închizându-se în spatele lui încet, în ciuda faptului că – sau poate tocmai din această cauză – ea ar fi preferat să o audă trântindu-se. La naiba!

Nimeni nu era atât de greu de descifrat. Sam se pricepea la evaluarea caracterului oamenilor în câteva secunde. Viața ei depindea adesea de această abilitate. Addison părea cu adevărat îngrijorat pentru ea și cu adevărat insultat de faptul că ea nu lua în considerare posibilitatea unei relații pe termen lung.

„Rezolvă asta și dispar!" Asta era soluția. Era acolo cu propriile condiții și pentru propriile motive. Când avea să plece, avea să o facă pentru că așa dorea, nu pentru că hotăra el că era momentul să scape de ea. Îndreptându-și din nou atenția asupra televizorului uriaș, văzu cum Mechagodzilla era doborâtă. Cel puțin unele lucruri mergeau așa cum ar fi trebuit.

Se machie și își schimbă coafura de vreo cinci ori înainte să fie satisfăcută de felul în care arăta, apoi așteptă în mod deliberat până la ora 18.40 înainte de a coborî. Richard Addison putea da câte ordine avea chef, iar ea avea să-i amintească faptul că era independentă.

Deși se aștepta să-l găsească în hol, plimbându-se dintr-o parte în cealaltă, nerăbdător ca ea să sosească odată, Richard era de fapt lângă piscină, sorbind dintr-un pahar ce părea să fie plin cu gin.

– Ești gata? întrebă ea, incapabilă să-și ascundă iritarea din voce.

El se ridică.

– Deja e timpul?

Ea ar fi vrut să-i răspundă acid, dar atunci ar fi știut că o iritase. În schimb, încuviință din cap, pornind spre aleea din față.

La baza scărilor îi aștepta Bentley-ul albastru gata de drum – nu, gata să țâșnească în viteză. Deși nu voia asta, pe Sam o trecu un fior de încântare. Avea să călătorească într-un Bentley afurisit.

– Poftim, spuse el și îi aruncă un set de chei.

Sam începu să spună că nu avea carnet de conducere valabil, dar se opri înainte să-i iasă cuvintele pe gură.

– Oh, maaamă! spuse ea cântat, strecurându-se în spatele volanului, în timp ce Ben îi ținea portiera deschisă. Cât valorează? întrebă, pornind motorul și turându-l la maximum.

– Mult. Încearcă să nu ne omori.

Incapabilă să-și ascundă rânjetul satisfăcut, Sam băgă mașina în viteză și apăsă pedala de accelerație până la podea. Zburară pe alee, reușind la milimetru să nu lovească porțile duble, în timp ce polițistul surprins sări din drum.

– Încotro?

– Ia-o la dreapta la intersecție! Te ghidez de acolo.

Rick își pusese centura de siguranță, dar altfel nu părea îngrijorat de felul în care conducea ea.

Odată ce trecură podul și ajunseră în cartierul mai omogen al bogătașilor din Palm Beach, Sam lăsă pedala de accelerație și ajunse la o viteză mai potrivită. În această parte a orașului, trotuarele erau pline de copii pe biciclete sau cu patine cu rotile, iar ea nu avea de gând să rănească vreunul. Toți acești copii păreau să nu conștientizeze faptul că în lume existau și oameni răi. Ea nu-și amintea să fi fost vreodată atât de naivă. În minte îi apăru un gând îngrozitor.

– Nu au copii, nu?

– Ia-o la dreapta, spuse el, ajustând fluxul aerului condiționat în partea lui de habitaclu.

– Oh, Dumnezeule, nu mi-ai spus că vor fi și copii!

– Și tu ai fost copil odată, rosti el cu amuzament în voce. Sunt sigur că vei face față.

– Nu am fost copil niciodată. Câți ani au?

– Chris are 19 ani, dar nu e acasă. Semestrul acesta a început studiile la Yale.

– Yale. Asta e departe. Până aici e bine. Acum dă-mi veștile proaste!

Rick chicoti.

– Mike are 14 ani, iar Olivia – 9.

Sam gemu.

– Asta-i o ambuscadă afurisită.

– Nu, nu este. Sunt niște copii minunați. Iar Kate gătește excelent. A treia casă pe stânga.

Casele erau austere, cu niște curți mari și garduri, pentru intimitate. Casa familiei Donner nu avea poartă, dar avea un gard alb drăguț de-a lungul străzii, doar cu valoare estetică.

Richard era atent la Samantha, care viră pe aleea din fața casei. Trișase nedându-i toate informațiile, dar ea îl enervase, așa că erau chit.

Din reacțiile ei, își dădu seama că aceasta era cu adevărat prima ei vizită în suburbii – sau cel puțin prima vizită în suburbii pentru o cină normală, în familie. Casa ei pe care o scotocise poliția era situată în mijlocul unui cartier sărăcăcios, dar el se îndoia că socializa prea mult cu vecinii. Din raportul oficial reieșea că nici unul nu o cunoscuse altfel decât ca pe nepoata drăguță și tăcută a Juanitei Fuentes.

Sam scoase mașina din viteză, dar nu opri motorul. Stătea în scaun, arătând ca și cum nu ar fi deranjat-o deloc dacă ar fi venit un uragan care să-i mănânce în ocean.

– Haide! Ia o gură de aer și hai să intrăm!

Aruncându-i o privire ucigătoare, Sam opri motorul și deschise portiera. Apoi îngheță din nou.

– Rahat. Nu trebuia să le aducem un cadou?

Richard se întrebă dacă Jane avusese la fel de multe necazuri în cazul primei cine oficiale în familie cu Tarzan. I-ar fi plăcut să îi poată fi ghid în lumea civilizată.

– M-am ocupat eu de asta. Deschide spatele!

– Portbagajul, Addison. Trebuie să vorbești corect.

Rick n-avea de gând să se certe cu ea acum, așa că scoase două cadouri mici, împachetate frumos.

– Le duc eu sau vrei să le duci tu? întrebă el, închizând portbagajul cu ajutorul cotului.

– Le-aș scăpa din mână, zise Sam încruntându-se și ținând pasul cu el pe aleea pietruită care ducea la ușile duble de la intrare. Nu, mai bine dă-mi mie unul! Îmi va ține mâinile ocupate.

Evaluând cadourile în funcție de potențialul de a fi distruse, Rick i-l dădu pe cel mai puțin fragil, apoi sună la sonerie. El refuzase, de asemenea, să-i spună că arăta extraordinar – cu părul buclat lăsat liber pe umeri și cu rujul de un bronz palid de pe buze, era uluitoare. Își făcuse ceva și la ochi – verdele rochiei le schimbase culoarea în smarald, iar genele erau imposibil de lungi și de negre.

– Bun, nu sunt acasă, spuse ea după vreo cinci secunde. Să mergem!

– Laşo!

Asta-i atrase atenția, exact așa cum se gândise el că avea să se întâmple. Spatele ei se îmbățoșă, iar buzele i se subțiară, în timp ce își încleștă fălcile.

– Azi am avut de-a face cu o grenadă blestemată, bodogăni ea. Cu două, de fapt.

Ușa se deschise.

– Atunci acum ar trebui să fie ușor, murmură Rick și făcu un pas în față, salutându-l pe Tom.

Îi plăcuse mereu casa familiei Donner. Era caldă, intimă și primitoare, în felul în care o proprietate de douăzeci de acri nu putea fi niciodată. Aceasta era o casă în care oamenii locuiau, nu o casă-spectacol, unde erau primiți șefi de state, unde se organizau baluri de caritate și unde el stătea o lună sau două pe an.

– Kate încă e în bucătărie, spuse Tom, închizând ușa în urma lor. Deși încercă să o ascundă, Rick văzu privirea apreciativă cu care Tom o măsură pe Samantha. Nu spuse nimic, știind că aveau să urmeze și alte priviri,

iar dacă o avertiza, ea nu ar fi făcut decât să dea bir cu fugiții.

Sau poate că nu. Samantha strânse mâna lui Tom, zâmbindu-i cu căldură și nedând nici un semn că l-ar fi considerat inamic de moarte.

– E frumos la voi.

– Mulțumesc. Am dărâmat casa veche acum șase ani și am construit-o pe asta în locul ei. Încă avem de lucru, dar asta face parte din distracție, replică Donner, cu mândria unui bărbat care supraveghease personal fiecare lucrare. Vreți ceva de băut? Am scos câteva felinare afară, pe terasă.

– Eu vreau o bere, spuse Richard, atent la Samantha.

– O bere ar fi excelentă, fu ea de acord.

Așadar, fără cola dietetică. Sam studie livingul cu ceea ce părea un interes adevărat. Chiar și când era anxioasă părea calmă și în largul ei. Probabil era instinctul de supraviețuire, dar pe el îl lăsase să-i vadă anxietatea. Asta însemna că avea puțină încredere în el? Sau doar voia ca el să creadă asta?

Pe scările din stânga lor se auziră pași grăbiți.

– Unchiule Rick!

Richard se întoarse, iar Olivia îi sări în brațe, înfășurându-și brațele în jurul mijlocului său. Rânjind, el îi întoarse îmbrățișarea, sărutându-i obrazul întors spre el.

– Ce mai faci, fluturaș? Arăți excelent. Ai crescut cel puțin zece centimetri, nu-i așa?

– Numai șase, replică fetița de nouă ani, rânjindu-i cu bucurie. Cu părul blond tuns și ochii de un albastru-deschis, avea să devină o adevărată frumusețe în câțiva ani, iar ea știa asta. Ce mi-ai adus?

– Mai întâi salut-o pe prietena mea! Sam, ea e Olivia. Olivia, ți-o prezint pe Samantha.

Olivia întinse mâna, iar Sam i-o strânse.

– Mă bucur să te cunosc, Olivia. Apoi îi aruncă o privire lui Rick. Nu o mai tortura, dă-i cadoul!

El ridică pachetul până la nivelul ochilor fetiței și i-l înmână.

– Ai spus că vrei ceva japonez și roșu, așa că, dacă nu e pe placul tău, e numai vina ta.

– Știu că va fi ce trebuie, spuse ea, cu ochii plini de veselie, rupând ambalajul și deschizând cutia. Cu mare grijă, scoase dinăuntru micuța figurină de porțelan, îmbrăcată în chimonoul tradițional japonez de un roșu aprins, decorat cu orhidee albe. Fetița chițăi de încântare. E exact ca aceea pe care am văzut-o în carte! exclamă ea, prinzându-l de braț cu mâna liberă. O cheamă Oko. E atât de drăguță! Mulțumesc, unchiule Rick!

– Cu drag.

Tom rânjea și el.

– Du-te arată-i-o mamei, Liv!

– Mamă! Uite ce mi-a găsit unchiul Rick! strigă ea, pornind în trombă spre spatele casei.

– Colecționează păpuși de porțelan din toată lumea, îi explică Donner, uitându-se la Samantha înainte de a reveni cu privirea la Rick. Și pun pariu că ai plătit prea mult pentru asta.

El ridică din umeri.

– Le apreciază.

– Da, chiar le apreciază, spuse Samantha, zâmbind vag. Te-a numit unchi.

– O cunosc de când s-a născut, replică Richard, încă întrebându-se ce se petrecea în mintea ei curioasă.

– Rick, te-ai întrecut pe tine însuți, se auzi o voce feminină caldă din pragul ușii, iar el ridică privirea, zâmbind.

– Kate, spuse Rick, ducându-se și sărutând blonda minionă pe obraz.

– De unde ai știut că Olivia căuta păpușa asta? întrebă ea, întinzându-se să-i șteargă rujul de pe obraz. Nu am reușit să o găsim nicăieri. Și, crede-mă, am căutat!

– Olivia mi-a trimis prin fax o fotografie cu păpușa când eram în Londra și m-a rugat să mă uit după ea. Mă cunoști. N-am putut rezista acestei provocări.

– Aha.

Ochii ei albaștri se opriră asupra lui Sam, care încă ținea în mână celălalt cadou, arătând mult mai în largul ei decât ar fi crezut el că era posibil. Slavă Cerului că ajunsese în punctul în care știa că totul era de fațadă!

– Tu trebuie să fii Sam. Am auzit că l-ai aruncat pe Tom în piscină. Bravo ție! Uneori poate fi ca un ghimpe în coaste.

– Mulțumesc foarte mult, mormăi Donner.

– Bună, răspunse Samantha, cu un zâmbet aproape sfios. Aveți o casă minunată. Îmi place lemnul de pin aparent.

– A fost ideea lui Tom. După ce l-am convins că nu-mi doresc o casă micuță de prerie, iar el și-a ajustat planurile, rezultatul a fost unul suficient de bun.

Zâmbetul lui Sam se lărgi.

– Hm... Am crezut că Tom e mai mult genul *Bonanza*.

Kate izbucni în râs.

– Ar fi trebuit să vezi planurile originale. Coarne de cerb pe pereți. Era hidoasă! O luă pe Samantha de braț și o întrebă: Gătești?

– Doar sendvișuri și floricele de porumb, răspunse Samantha cu o expresie și mai dezarmantă. Nici pe departe felurile pe care am auzit că le gătești tu.

– Ah, îmi place să lucrez sub presiune. Kate zâmbi din nou. Am nevoie de câteva măsline tăiate, dar nu voiam să crezi că te insult cu sarcini așa de mărunte.

Cu un sunet între un hohot de râs și un pufnet, Samantha rânji din nou.

– Mă pricep de minune la tăiat.

Îi dădu celălalt cadou înapoi lui Richard și se îndreptă spre bucătărie, împreună cu Olivia și Kate.

– Unde e Mike? îl întrebă Rick pe Tom, ridicând cadoul rămas.

– La antrenamentul de baseball. Se întoarce în aproximativ douăzeci de minute. Donner se îndreptă spre barul din cealaltă parte a salonului. Ce naiba e cu Jellicoe?

– Ce vrei să spui?

– Haide, Rick, acasă la tine era mai țepoasă decât un cactus, iar acum a devenit brusc Miss Popularitate?

Richard trase aer în piept. Și-ar fi dorit să fie singurul care observase asta, dar făcea parte din fișa postului lui Donner să aibă un simț al observației ascuțit.

– Se adaptează.

– Se *adaptează*.

De vreme ce adusese o hoață în casa lui Donner, se simți dator să-i ofere o explicație.

– Asta face ea, spuse el cu o voce joasă. Se adaptează mediului. Este o supraviețuitoare și așa reușește să o facă.

Tom scoase două sticle de bere Miller de sub bar.

– Și cu ce versiune a ei ți-ai tras-o?

– Cu toate. Farmec sau înșelăciune – erau atât de asemănătoare, însă el îi văzuse îngrijorarea, frica și pasiunea. Asta era adevărata Samantha. Trebuia să fie. Hai să schimbăm subiectul, sugeră el, punând cutia pe bar.

– Bine. Am văzut că ai lăsat-o să conducă Bentley-ul. Interesant.

– De ce?

Avocatul îi întinse una din sticle.

– Pe mine nu mă lași să ți-l conduc.

– Pe tine nu încerc să te impresionez.

– Dar tu încerci să o impresionezi pe *ea*? Credeam că e invers.

– Nu mai pot ține socoteala. Richard se sprijini cu coatele pe bar. Cât de multe știe Kate despre ea?

– Doar ce ai spus tu presei; că e consultantă, expertă în artă și sisteme de securitate și că te întâlnești cu ea. Ah, eu am adăugat că te ajută cu investigarea furtului tăbliței și că m-a împins în piscină.

– Bine. Mulțumesc.

– Îi voi spune și restul, să știi.

– Știu. Dar cel puțin va avea ocazia să-și facă propria părere despre Samantha.

– Sau va crede ceea ce dorește Jellicoe să creadă.

– Încetează, Tom! Nu e așa. Încearcă doar să iasă cu viață din treaba asta.

Ochii lui Tom deveniră curioși și sumbri.

– Ești serios în privința ei, nu-i așa?

– Așa se pare.

Nu avea dispoziția necesară pentru a discuta în profunzime acest subiect, așa că spuse:

– La urma urmei, am lăsat-o să-mi conducă Bentley-ul.

– Exact ceea ce am sp...

– Ceva noutăți legate de Partino?

– Bine. Încă eram la secție când ai sunat pentru a da vestea despre O'Hannon. I-au spus lui Partino despre moartea lui, dar, deși asta aproape că îl scoate basma curată în privința uciderii lui DeVore, nu a părut prea fericit.

– Nu? Dar cum a părut?

Tom se uită în cameră, verificând să nu fie vreunul dintre copii acolo.

– Ca și cum era pe cale să facă pe el. I-am găsit un avocat.

– Pe cine?

– Steve Tannberg.

Rick dădu din cap aprobator.

– Mă bucur că ai ales pe cineva din afara firmei.

– Mda. Nu am vrut să risc un conflict de interese. M-am cam enervat când Tannberg a ieșit din camera de interogatoriu fără el. Însă, din ce a spus Steve, înțeleg

că Danté preferă să stea în închisoare. Spune că face asta pentru a protesta împotriva felului în care a fost tratat de foștii săi prieteni, însă...

– Însă tu crezi că e speriat că va sfârși bucăți odată ce iese din închisoare.

– Ceva de genul ăsta.

– Dar tot nu vorbește, nu?

Donner făcu o grimasă.

– N-ar trebui să știu asta, dar cred că, de fapt, vrea să mărturisească implicarea în plantarea tăbliței. Dacă o face, va recunoaște că a modificat înregistrările camerelor.

Richard dădu aprobator din cap.

– Ceea ce-l poate implica în punerea grenadelor în camera Samanthei.

– Eu mă gândeam mai degrabă că ar însemna că a avut de-a face cu furtul original și cu moartea lui Prentiss, dar merge și așa.

– Îmi pare foarte rău. Richard luă o înghițitură lungă de bere. Se pare că nu mă pot abține să nu mă gândesc la ea.

– Ei bine, după ce am văzut cum arată în seara asta, nu te pot învinovăți. Uau!

– Știu.

– Tată? spuse Olivia, intrând în salon. Mama spune că vei avea necazuri pentru că nu le-ai dus și lor de băut.

– Ah! Vin acum!

În loc să plece, Olivia continuă să se apropie.

– Te întâlnești cu Sam? întrebă ea, luându-l pe Richard de mână cu mâna ei mică.

– Da.

– De ce?

– Pentru că e deșteaptă și pentru că îmi place de ea.

– A știut că păpușa mea a fost făcută de mână în 1922 și că au folosit părul unei femei adevărate ca să-i facă

părul. Și a împărțit niște măsline cu mine când mama nu era atentă. Ni le-am pus pe degete.

– Da, e destul de cool, fu de acord Richard.

Olivia râse.

– Cool. Ești așa de bătrân!

Tom râse numai după ce Olivia plecă din nou.

– *Ești* bătrân, spuse el, când Richard ridică o sprânceană în direcția lui.

– Sunt mai tânăr decât tine.

– Da, cu patru ani, ce să spun. Îi dădu altă sticlă de Miller lui Richard și ridică paharul cu băutura pe care o pregătise pentru soția lui. Hai să mergem înainte să fim certați din nou!

Se duseră în bucătărie, iar Richard se opri. Kate îi dăduse lui Sam unul dintre șorțurile ei, pe care scria „I'm a chef, relax". Samantha era la blatul din bucătărie, cu un cuțit în mână și cu o tulpină de țelină în cealaltă. Mușchii abdomenului i se încordară din cauza dorinței pe care o simțea. Cine s-ar fi gândit că această postură domestică a Samanthei îl putea excita?

Ea zâmbi când îl văzu.

– Uite, am fost avansată la țelină.

Râzând, Kate opri un ochi al aragazului și dădu deoparte oala în care fierseseră pastele pentru a le răcori.

– Până la sfârșitul serii, o învăț să amestece ingrediente.

Samantha chicoti, evident într-o dispoziție bună.

– Ai grijă, Wolfgang Puck[1]!

Incapabil să mai reziste, Richard își puse berea pe masă lângă ea, apoi își înclină capul și o sărută ușor pe buze.

– Ești atât de autoritară, murmură el.

Samantha rânji, băgându-i o măslină în gură.

– Foarte.

[1] Renumit bucătar austriac (n.tr.)

capitolul 20

Duminică, ora 19.50

Samantha nu-și amintea să mai fi fost într-o casă cu o atmosferă atât de calmă. Dacă i-ar fi descris-o cineva, ar fi considerat-o extrem de plictisitoare prin prisma experienței ei reduse. În mod surprinzător însă, casa familiei Donner nu era deloc așa. Intimă și confortabilă, dar nu plictisitoare. Îi plăcu acea casă chiar și când își dădu seama că începea să spere că Donner era un tip de treabă, iar rezervele ei față de el erau cauzate mai degrabă de profesia lui decât de el personal.

– Sam, duci tu salata la masă? întrebă Kate, scoțând un teanc de farfurii din dulapul de un galben solar.

– Sigur.

Olivia plecă prima, ducând o tavă cu sosuri pentru salată, și ieșiră împreună pe terasa acoperită. Donner aprinsese câteva felinare pe laturile terasei, probabil pentru a ține la distanță insectele. De-a lungul gardului grădinii fuseseră montate lumini pe pământ, care acum sclipeau în sus spre florile și frunzișul bogat.

Familia Donner investise în mod evident mult timp și efort în aranjarea casei, iar acest lucru se vedea.

– Ați locuit întotdeauna în Florida? o întrebă Sam pe Olivia, în timp ce aceasta aranja cu grijă bolurile în jurul salatei din mijlocul mesei.

– Da. Când eram copil, am avut o casă mai mică, aproape de biroul tatei, dar a construit-o pe asta pentru noi, pentru că deja nu mai încăpeam în cealaltă.

Sam zâmbi. Nu se putea imagina trăindu-și întreaga viață la 20 sau 30 de kilometri de locul în care se născuse. Nici măcar nu știa unde se născuse.

Kate apăru cu două platouri pline de paste și pui.

– Mai sunt înăuntru, spuse ea, așezându-le pe masă.

Rick și Donner ajutară și aduseră băutura și parmezanul, apoi ieșiră cu toții pe terasă. Pregătiseră un loc și pentru fiul mijlociu, Mike, dar Kate lăsase farfuria lui în cuptorul cu microunde.

În pragul ușii, Samantha rămase puțin în spate și atinse ușor brațul lui Kate. Trebuia să fie sigură în privința lui Donner înainte de a se putea relaxa.

– Unde e baia? întrebă ea.

Kate arătă în josul holului, spre capătul îndepărtat al livingului.

– A doua ușa pe stânga, imediat după biroul lui Tom.

– Nu mă așteptați, vin imediat!

Cu un zâmbet, intră înapoi în casă.

Deja hotărâse că acea masă avea să-i dea scuza perfectă pentru a face niște cercetări. După cină, membrii familiei Donner aveau să fie peste tot, iar dacă Rick și avocatul intenționau să lucreze puțin, ea ar fi rămas cu totul pe dinafară. Găsi baia și închise ușa, să pară ca și cum ar fi fost înăuntru. După aceea, se strecură în biroul lui Donner.

Probabil avea un birou personal la firmă, dar ar fi putut băga mâna în foc că, dacă punea la cale ceva necurat, ar fi ascuns dovezile undeva departe de biroul oficial. Biroul lui Tom era curat și aranjat, pe suprafața scumpă de mahon aflându-se doar un computer, un telefon și câteva fotografii înrămate. Așezându-se pe scaun, Sam deschise sertarul de sus. Pixuri, câteva foi pentru notițe, agrafe de birou și trei figurine – asta era tot.

Sam pipăi figurinele. Erau jucării, probabil ale Oliviei. Își ridică privirea la fotografiile de pe birou. Una, în cea mai mare ramă, era cu întreaga familie, probabil în campusul de la Yale, după cum părea. Cel mai mare copil al familiei Donner, Chris, luase în mod evident cele mai bune gene ale ambilor săi părinți – înalt, blond, plin de încredere în sine; probabil tatăl său îl vedea deja ajuns un mare avocat. Celelalte fotografii

erau cu băiatul mai mic, Mike, jucând baseball, și una cu Olivia, îmbrăcată în ceea ce părea să fie o rochie de prințesă pentru Halloween. Și mai era o fotografie cu Donner și Rick, amândoi râzând cu gura până la urechi, fiecare ținând în mâini câte un pește proaspăt pescuit. Al lui Rick era mai mare.

Ea învățase de timpuriu să aibă încredere în propriile instincte, reușind să observe o încăpere și să judece caracterul proprietarului acesteia dintr-o privire. Aici avea la dispoziție o întreagă casă, proiectată și construită de Tom Donner și familia lui. Dând drumul aerului din piept, ea închise încet sertarul și se lăsă pe spate.

– Ești satisfăcută? se auzi vocea lui Rick din cadrul ușii.

Ea sări în sus. „Rahat!"

– Căutam...

El intră în birou.

– Ce căutai?

Sam se ridică, punând scaunul în poziția în care îl găsise.

– Căutam dovezi ale implicării lui în furtul tăbliței sau în crime.

– De ce?

Ar fi putut inventa o poveste, dar ajunsese să-și dea seama că îi plăcea să fie sinceră cu Richard Addison.

– Pentru că tu refuzi să-l suspectezi, iar eu am vrut să fiu sigură că nu suntem jucați pe degete.

– Și? Ai găsit ceva?

Sam făcu o grimasă.

– Oricât mi-ar displăcea să recunosc, Donner este în regulă.

Rick se opri lângă birou și se întinse după mâna ei. Nesigură în privința dispoziției lui, ea ezită, apoi îi strânse cu putere degetele. Dacă-i spunea ceva lui Donner, probabil avea să fie invitată să părăsească casa. În mod

surprinzător, își dorea să mai rămână. Rick o trase lângă el, ridicându-i bărbia cu mâna liberă.

– Ți-am spus, murmură el, că îmi aleg prietenii cu atenție. Ceea ce înseamnă că tu ești singura persoană care are voie să mă joace pe degete.

– Eu nu...

Gura lui o acoperi pe a ei, fierbinte și fermă, lăsând-o fără suflare. Apoi, înainte ca ea să poată face altceva decât să închidă ochii, întrebându-se cât avea să dureze până când familia Donner avea să plece în căutarea lor și să-i găsească întinși goi pe biroul lui Tom, el se desprinse din îmbrățișare. Se uită la ea, retușându-i rujul de pe buze cu degetul mare.

– Ține minte, spuse el, folosindu-se de strânsoarea în care o ținea pentru a o îndrepta spre ușă, știu ce faci, iar răbdarea mea are limite când vine vorba de jocuri.

Rick nu-și pierduse niciodată controlul, își dădu ea seama. Făcuse mereu așa cum dorise, o adusese la punctul de fierbere, făcând-o să-și piardă calmul, în timp ce el rămăsese stăpân pe sine. „La naiba!" Reveniră amândoi pe terasă, iar Kate zâmbi când Sam se așeză pe locul de lângă Rick.

– Salată?

– Da, te rog!

Samantha se scutură în sinea ei. Așadar, Rick era un jucător foarte bun. Ea deja știa acest lucru. Acum trebuia să-și păstreze calmul și să se bucure de această seară, pentru că familia Donner era una normală, iar ea nu avea o asemenea ocazie prea des.

– Ce anume ai gătit tu? întrebă Rick.

– Doar am tăiat legumele, spuse Sam, și am gustat câte puțin. Este foarte bună.

– Miroase excelent, fu el de acord, luând bolul de salată de la Kate pentru a i-l da lui Sam.

Inspirând încă o dată adânc, ea reuși să pună o parte din salată în bolul ei cu suficient aplomb. Mâncase

împreună cu tatăl ei și cu Stoney, dar de obicei paste sau pizza. Mâncarea făcută în casă, cu salată proaspătă și legume fierte la aburi fusese o raritate.

– Am ajuns acasă! se auzi o voce tânără din interiorul casei.

Kate se ridică, ducându-se la ușa terasei.

– Cina ta e în cuptorul cu microunde.

Un minut mai târziu, un băiat intră pe ușa terasei, cu farfuria într-o mână și cu o doză de cola în cealaltă. Când dădu cu privirea de Rick, fața lui serioasă se lumină.

– Mi s-a părut mie că e mașina ta în față, spuse el, rânjind și așezându-se de cealaltă parte a lui Rick.

– Ți-am lăsat un cadou pe bar, spuse Rick, luându-l pe Mike pe după umeri și strângându-l cu afecțiune.

– După ce mănânci, zise Kate înainte ca băiatul să se ridice. Și salut-o pe Sam. E prietena lui Rick.

– Salut, spuse el, cu urechile înroșindu-i-se.

Ea îi zâmbi.

– Salut.

– Nu am intenționat să vin târziu, continuă el aruncându-i o privire tatălui său și începând apoi să mănânce. Antrenorul ne-a pus să mai facem câteva ture de alergare, pentru că Todd și Craig au început să arunce cu baloane cu apă.

– Numai Todd și Craig? repetă Donner.

Mike rânji.

– Aproape. Ei sunt cei care au fost prinși. Părând să creadă că era mai sigur să schimbe subiectul, se întoarse spre Rick: E adevărat că aproape ai fost aruncat în aer?

Richard ridică din umeri.

– Nu a fost chiar așa de interesant.

– Te-am văzut la știri, interveni Olivia. Păreai foarte supărat.

Chicotind, Rick se întinse după sos.

– *Eram* foarte supărat. A trebuit să mă îmbrac cu una dintre cămășile tatălui vostru.

Olivia chicoti și ea.

– Am încercat să-i aranjăm hainele în funcție de culori ca să și le asorteze, dar nu i-a plăcut.

Oftând, Donner luă o înghițitură de bere.

– Nu mai am nici un secret acum.

Kate se întinse și îi mângâie brațul.

– E în regulă, Tom. Pe noi nu ne deranjează că nu știi să te îmbraci singur.

Sam abia dacă își amintea să mănânce. Schimbul de replici dintre membrii familiei Donner o fascina. Nimeni nu încerca să-l blocheze pe altul, nimeni nu dădea replici tăioase, ci doar pline de umor, și nimeni nu spunea cât de plictisitoare sau de ignorantă era restul lumii față de ei. Era bucuroasă că își satisfăcuse deja curiozitatea în privința nevinovăției lui Donner pentru că, după această interacțiune din casa lui, nu i-ar fi plăcut să găsească nimic incriminator.

– Sam, cu ce te ocupi? întrebă Mike, luând o bucată de pâine cu brânză din coșul de pe masă.

– Lucrez... pe cont propriu, acum la Muzeul Norton, răspunse ea, dorindu-și să se fi gândit dinainte că o persoană din această casă atât de deschisă și drăguță avea să-i pună această întrebare. Au primit o donație importantă, așa că îi ajut să restaureze și să organizeze obiectele.

– Tu și unchiul Rick v-ați întâlnit din cauză că i-a furat cineva antichitățile? întrebă Olivia.

– Da, răspunse Rick.

Începând să simtă o urmă de panică, Samantha aruncă o privire în jurul terasei.

„*Ține-te tare*, Jellicoe! Te descurci de minune, doar poartă-te normal! Orice ar însemna asta."

– Kate, spuse ea puțin prea brusc, aceea este o *Phalaenopsis*?

Soția lui Donner zâmbi.

– Da, este. Uau! Sunt impresionată.

Sam își simți obrajii încălzindu-i-se.

– Îmi plac florile. Mi-ar plăcea să am o grădină, dar... n-am avut niciodată timp pentru asta. A ta este grozavă.

– Ce este *Phalaenopsis?* întrebă Rick, sucindu-și gâtul să vadă.

Kate arătă înspre ghiveciul așezat la marginea terasei.

– Floarea purpurie de acolo. Se mai numește orhidee-molie. Nu mi-a venit să cred când a început să înflorească luna trecută. Nu a mai înflorit niciodată până acum.

– Și eu am o grădină frumoasă, protestă Richard, rânjind. Câteva, de fapt.

– Da, dar tu ai angajați vreo șaptezeci de grădinari, Addison. Sam se uită de la Kate la Donner. Pun pariu pe 10 dolari că aici de flori se ocupă Kate, iar Tom are grijă de fântâna din față și tunde copacii. Aveți un grădinar, dar el se ocupă doar de tunsul gazonului.

Tom se uită la Rick.

– Tu i-ai spus asta, nu?

Râzând, Rick băgă mâna în buzunarul din spate al pantalonilor, după portofel.

– Nu am spus nici un cuvânt. Samantha are un fin simț al observației.

Puse o bancnotă de 10 dolari pe masă, dar Sam clătină din cap și o împinse înapoi spre el.

– Două de cinci, te rog.

– Mofturoasă, spuse el cu un accent exagerat, în timp ce copiii izbucniră în râs.

Rick scoase două bancnote de cinci dolari și o băgă în buzunar pe cea de zece.

Sam luă banii și le dădu o bancnotă Oliviei și una lui Mike.

– Ar fi trebuit să pariez pe mai mult, spuse ea, înăbușindu-și un zâmbet.

– Categoric, fu de acord Olivia.

Rick clătină din cap.

– Nu mai pariez împotriva ta de acum înainte.

– Mulțumesc, Sam. Acum pot să-mi iau cadoul? întrebă Mike, băgând în gură ultima furculiță încărcată cu legume.

– Da, poți. Și pornește aparatul de cafea.

Adolescentul sări de la masă, în timp ce Sam făcu o grimasă. „Cafea." Știuse ea că seara mersese prea bine. Bleah! Dar putea să bea o dată cafea, ca oamenii normali.

Mike se întoarse un moment mai târziu și rupse ambalajul cadoului fără nici un pic din delicatețea surorii lui arătată mai devreme.

– Oh, da! strigă el, aruncând hârtia peste umăr.

– Michael! spuse mama lui tăios, dar zâmbind.

– Uite! A găsit unul!

Donner se încruntă.

– Iertați-mi ignoranța, dar nu ai deja un tip din ăsta auriu?

– Tată, spuse Mike, dându-și peste cap în mod exagerat ochii verzi, nu este un tip auriu. Este C-3PO.

– Da. Robotul din *Star Wars*. Știu asta. Dar nu ai deja unul?

– Am versiunea din 1997, făcută de Hasbro. Ăsta e modelul din 1978, de la General Mills Fun Group. Mike ridică apoi cutia neagră punctată cu stele și cu o fotografie a lui C-3PO pe capac. Uite, talia e mai groasă, picioarele nu sunt articulate și ochii sunt la fel de aurii ca pielea – nu galbeni, ca la cealaltă versiune. Și are cutia originală.

– Deci e mai bun.

– Este un original, care-i mai rar. Trebuie să ai grijă, pentru că unii cumpără versiuni mai noi și le pictează ochii, apoi blochează articulațiile ca să arate precum cele vechi. Îți dai seama totuși dacă te uiți la picioare.

Marcajele sunt complet diferite. Dar uneori oamenii și-l doresc atât de tare încât sunt ușor de păcălit. Există falsuri suficient de bune peste tot.

Continuară să discute despre meritele lui C-3PO din 1978, dar Sam asculta numai pe jumătate. Ceva din cele spuse de Mike îi rămăsese întipărit în minte, deranjând-o. Ceva la care nu se gândise înainte. Ceva pentru care cineva cu o slujbă prestigioasă și sigură, ca Danté Partino, ar fi riscat închisoarea – sau mai rău.

– Samantha, murmură Rick, aplecându-se spre urechea ei, ce este?

– Hm? Oh, nimic! Doar mă gândeam.

– La ce? o presă el.

– Îți spun mai târziu.

– Promiți? șopti el, mângâindu-i brațul gol.

– Promit!

– De unde știi atât de multe despre orhidee?

Ea ridică din umeri, înfiorându-se când degetele lui se împletiră cu ale ei.

– Îmi place să citesc cărți despre grădinărit.

– Vreau să te sărut chiar acum, șopti el.

Poate că nu deținea chiar în totalitate controlul.

– Deja m-ai sărutat, rânji Sam, trăgându-și mâna dintr-a lui, bucuroasă că nu trebuia să-i explice că era fascinată de grădini în principal din cauza permanenței lor. Nu te puteai muta prea des dintr-un loc în altul și în același timp să ai o grădină. Încearcă să reziști! îl certă ea. Sunt copii aici, prostuțule.

– Prostuț, repetă el, în timp ce ochii i se luminau a zâmbet. Nu cred că mi-a mai spus cineva așa.

Kate își drese vocea.

– Mergem în living pentru cafea? Se uită la Rick. Sau ceai, în cazul tău. Dar tu, Sam? Cafea, ceai, ciocolată caldă, suc?

– Suc, te rog, răspunse Sam cu recunoștință. Te ajut să strângi masa.

– Nu e nevoie. Pentru asta sunt copiii.

– Mamă! chicoti Olivia din nou. Nu suntem sclavi.

– Ba da, sunteți. Curățați, sclavilor, curățați!

În timp ce se mutau de pe terasă în living, Rick se aștepta ca, la un moment dat, Kate să-l tragă deoparte pentru un interogatoriu. Știa că Tom nu-i spusese mare lucru despre Sam. Dar, cunoscând-o pe Kate, probabil deja descoperise mai multe decât i se spusese despre partenera lui.

Slavă Cerului că plecase în căutarea Samanthei când aceasta se dusese la baie! Și slavă Cerului că așteptase puțin înainte să dea buzna înăuntru, acuzând-o că viola intimitatea prietenului său. Văzând felul în care privise fotografiile lui Tom, se întrebase cum fusese viața ei înainte să dea peste ea în galeria casei sale.

Mike și Olivia păreau să o placă, probabil pentru că nu le vorbea ca unor copii. Ea însăși nu părea să știe prea multe despre ce însemna să fii copil – cel puțin nu așa cum știau copiii familiei Donner. Se întrebă ce fel de copilărie avusese, dar fără să știe prea multe, presupusese deja că Sam nu avusese o mamă care să-i facă fursecuri în mod obișnuit. Hm, nici el nu avusese una.

Ceva din timpul cinei îi atrăsese atenția. El nu știa ce putea fi, dar ea avea să-i spună. Totul în privința ei îl fascina, dar mai presus de toate felul în care funcționa mintea ei.

Îmbrăcată în rochia ei scurtă și verde, Sam stătea între Kate și Olivia, care mai adusese câteva dintre păpușile ei miniaturale. Lui îi plăcea să găsească obiecte care să completeze colecțiile copiilor, mai ales când reușea să facă rost de ceva ce n-ar fi putut găsi sau nu și-ar fi putut permite singuri. Copilăria lui nu fusese întru totul normală – poate de aceea îi plăcea să colecționeze obiecte care aparținuseră altor persoane. Rick o privi pe Samantha. „Căutăm ceea ce știm sau ceea ce ne lipsește?"

Kate se ridică în picioare.

– Cine vrea înghețată? întrebă ea.

Mâna Oliviei țâșni în sus, urmată de a lui Tom și apoi a lui Mike, a lui Rick și în cele din urmă a Samanthei. Era evident că ea așteptase să vadă care era obiceiul când venea vorba de desert. Încă se adapta, se gândi el, deși avea impresia că, undeva pe parcursul serii, teatrul încetase.

– Rick, dă-mi o mână de ajutor, îi ordonă Kate, îndreptându-se spre bucătărie.

Aha, acum urma interogatoriul. Trăgând aer în piept și privind-o pe Samantha într-un mod liniștitor, se ridică și o urmă pe Kate.

– Da, doamnă, spuse, intrând în bucătărie.

– Scoate bolurile din dulap, te rog, spuse Kate.

El scoase șase boluri și le puse pe masă. Kate începu să le umple cu înghețată, în timp ce el scoase din frigider siropul de ciocolată și pe cel de cireșe. Era o rutină simplă, una pe care o făcuse deja de vreo cincizeci de ori.

– Rick, cât de multe știi despre Samantha?

– Suficient deocamdată, răspunse el. De ce?

– Nu mi-ar plăcea ideea că ai aduce pe cineva... periculos în această casă, lângă copiii mei.

– Poate avea grijă singură de ea, răspunse el, sprijinindu-se de blat, dar cred că, de fapt, cineva încearcă să-i facă rău. Dar să fie periculoasă pentru voi? Niciodată.

– Ești sigur de asta?

– Da, sunt.

Kate începu să toarne siropul, apoi lăsă din nou sticla jos.

– Îmi place, spuse ea încet. Dar nu este doar consultantă în artă, și o știm amândoi.

– Și?

– Și de ce este cu tine?

– Ți-am spus, o plac. Și mi-a salvat viața în noaptea jafului. Lucrăm împreună.

Richard ridică dintr-o sprânceană, provocând-o să-i contrazică spusele.

– Văd asta, spuse ea încet, și îi făcu semn spre ușă.

Olivia adormise cu capul pe umărul tatălui ei până când ei se ridicară să plece. Spre meritul ei, Samantha strânse din nou mâna lui Tom și chiar acceptă o îmbrățișare de la Kate afară, pe alee. Richard nu-și putu ascunde surprinderea când ea îi înmână cheile Bentley-ului.

– Nu ți-a plăcut să o conduci?

– Ba da, foarte mult. Dar, dacă ești în spatele volanului, trebuie să-ți ții mâinile acolo, iar eu am nevoie să mă gândesc.

El se strecură pe scaunul șoferului.

– Gânditul se referă la ce te-a deranjat în timpul cinei?

– Mda.

– Chestia despre care mi-ai promis că o să-mi povestești?

– Mda. Ea îi aruncă o privire în timp ce-și punea centura de siguranță. Chiar nu ești supărat din cauza IPE?

Lui îi luă o secundă să-și dea seama că se referea la intrarea prin efracție. Cineva trebuia să publice dicționarul *Jargonul hoților în engleza regelui*.

– Chiar nu sunt supărat.

Umerii ei se relaxară puțin, ca și cum s-ar fi așteptat la o ceartă.

– Bun.

– Și cam cât de mult trebuie să te gândești?

– Tu fii atent la condus!

Chicotind, Richard vira pe șosea. Samantha avea dreptate în legătură cu un lucru. Dacă ar fi condus, el nu și-ar fi putut ține mâinile departe de ea. Se simțise ușor inconfortabil întreaga seară, iar acum, când erau din nou singuri, durerea din vintre devenise mult mai prezentă.

Ea rămase tăcută timp de câteva minute, uitându-se în gol pe geam. Neobișnuit să o vadă gânditoare, Richard dădu drumul radioului, căutând un post de muzică rock.

În cele din urmă, Sam trase adânc aer în piept.

– Bun. Uite la ce m-am gândit! Și-ar risca cineva ca Danté Partino libertatea, reputația și cariera pentru vânzarea unui obiect de un milion și jumătate de dolari?

– Evident, a făcut-o.

– Nu sunt foarte convinsă de asta.

Richard aproape că uită să oprească la lumina roșie a semaforului.

– Poftim? Nu crezi că a plantat el falsul și grenadele? De ce...

– Nu, cred că a făcut-o. Dar e un snob. Îi place prestigiul pe care i-l aduce slujba lui. Nu cred că ar risca atât de mult pentru un singur obiect. Și nu cred că oamenii sunt uciși din cauza unui obiect – nu dacă nu e vorba de diamantul Hope sau de ceva asemănător. Avea un fals – și de ce l-ar fi avut, dacă nu pentru a înlocui originalul cu el? De ce ar trebui să presupunem...

Virând puternic la dreapta, el întoarse mașina și intră în parcarea goală a unui supermarket. Înțelegea ce voia Sam să spună, iar ideea îl înfuria și îl făcea să se simtă șocat în același timp.

– Crezi că a mai făcut asta înainte, izbucni el. Fără ca eu să știu nimic.

– Lucrează și în celelalte case ale tale sau doar aici?

Richard dădu cu pumnul în bordul mașinii.

– Face achiziții și pentru celelalte case, dar locuiește în Florida. Îi place vremea de aici.

– Cât timp petreci în general în Florida în fiecare an?

– O lună sau două în timpul sezonului, câteva săptămâni în restul anului.

– Poate că și asta-i place la proprietatea ta.

– Faci niște presupuneri foarte îndrăznețe, Samantha. Înțeleg că s-ar fi putut lăsa dus de val, devenind prea lacom, și a vrut să pună ceva deoparte, înlocuind tăblița. Dar vrei să spui că mi-a mai făcut asta, și încă în mod repetat.

– Fac presupuneri, Rick. Nu știu nimic sigur. Dar are sens. Trebuie să mă uit și la celelalte obiecte de artă pe care le deții.

Ipoteza ei era logică, și asta-l înfurie și mai tare.

– Rahat. La dracu'!

– Mi-ai spus să-ți zic ce cred, protestă ea. Dumnezeule! Uită că am spus ceva! Dacă ai de gând să te enervezi, data viitoare țin totul pentru mine.

– Nu vei face așa ceva, răspunse el. Nu m-ai înfuriat tu. Sunt furios pe mine însumi pentru că nici măcar n-am luat în considerare posibilitatea asta până acum.

– Probabil mă înșel. Poate că e vorba de un fanatic care colecționează tăblițe sau de cineva nebun, care pur și simplu l-a speriat pe Partino de moarte.

– Vom verifica dimineață.

– Dimin...

– Da, dimineață. Nu putem verifica așa cum trebuie la lumina lunii – și vreau să fim siguri înainte să mai împărtășim cuiva suspiciunile tale.

Dintr-un impuls, ea îl prinse de braț și se apropie de el ca să o poată săruta. Își deschise gura pentru el, strecurându-și limba printre dinții lui, pentru a-i răspunde explorării.

Penisul lui, deja pe jumătate erect încă de când plecaseră de la familia Donner, îi întinse materialul pantalonilor.

– Dumnezeule! icni el, întinzându-se ca să scoată cheia din contact și să ridice frâna de mână.

Ea veni deasupra lui, băgându-și mâinile în păr și lipindu-se de pieptul lui.

– Ai gust de ciocolată, şopti Sam, scoţându-i centura de siguranţă şi strecurându-şi o mână printre trupurile lor, cuprinzându-l. Mm...

Nesimţindu-se în stare să articuleze nici un cuvânt, Richard îşi băgă mâna în decolteul ei, jucându-se cu un sân şi simţind cum sfârcul îi înflorea sub atingerea lui. Ea se lipi de mâna lui, iar capul lui Richard se lovi de geam.

– La naiba!

– Pe bancheta din spate, gemu ea, scoţându-i mâna de sub rochie înainte de a se răsuci cu agilitate peste scaunul din faţă, trăgându-l deasupra ei.

Richard nu se opri să-i admire îndemânarea de acrobată în timp ce-şi căuta echilibrul între picioarele ei, strecurându-şi o mână printre coapse şi ridicându-i rochia. Voia să o devoreze, să se îngroape cu totul în ea, să o ţină prizoniera lui, pentru ca ea să nu-i poată scăpa niciodată. Mâinile ei nerăbdătoare îi desfăcură pantalonii şi îi trase în jos pe coapse împreună cu chiloţii, în timp ce el alese calea mai uşoară şi îi sfâşie cu totul lenjeria albă de dantelă.

– Şi credeam că tu deţii controlul, gâfâi ea, rânjind în timp ce-l cuprinse cu degetele, mângâindu-l.

El îşi strecură un deget înăuntrul ei, împingându-se în mâna lui Sam.

– Doamne, cu tine, nu!

– Mi-ai distrus chiloţii.

– Îţi cumpăr alţii.

– Nu vreau să-mi cumperi lenjerie. Te vreau în mine. Acum.

– Protec...

– Acum, repetă ea, gemând nerăbdătoare şi ridicându-şi şoldurile.

Richard nu mai avu nevoie de altă invitaţie. O pătrunse, îngropându-se cu totul în ea. Sam icni, arcuindu-şi spatele şi înfăşurându-şi gleznele în jurul şoldurilor lui,

ı timp ce el lovea, tare şi repede, din nou şi din nou, dâncindu-se cu totul în căldura ei strâmtă.

Dumnezeule, îl înnebunea! Ca acum, când fiecare erv al corpului lui părea acordat la ea, la ritmul rapid l bătăilor inimii ei, la respiraţiile şuierate, la gemete i la umezeala caldă a corpului ei, pe dinăuntru şi pe inafară. Rick putea recunoaşte un lucru – faptul că era hoaţă, o mincinoasă şi o jucătoare îl excita.

– A mea, mârâi el, ascunzându-şi faţa în curbura gâılui ei, simţind cum ajungea pe culme. Spune că eşti mea!

– Tu eşti al meu, repetă ea cu un geamăt triumfător, ıfigându-şi degetele în fundul lui şi muşcându-l de mâr în timp ce termina, pulsând şi strângându-se în ırul lui.

În timp ce el îşi dădu seama că ea avea dreptate, urmă, pierzându-şi răsuflarea în binecuvântata uitare.

capitolul 21

Luni, ora 0.46

Până când ajunseră la porţile proprietăţii, chiar şi oliţiştii de serviciu arătau pe jumătate adormiţi. Dacă u ar fi intervenit moartea lui O'Hannon, ar fi fost eja plecaţi, dar Castillo voia să protejeze elita bogătaşă comunităţii. Abia aruncându-le o privire, unul din-e poliţişti deschise poarta, iar Rick conduse pe leea şerpuitoare.

La jumătatea drumului, Sam îşi dăduse seama că len-ria ei ruptă atârna de oglinda retrovizoare şi, cu un ftat care lui Rick i se păru amuzant, smulse chiloţii e-acolo şi îi îndesă în poşetă. Sigur, era amuzant, iar ea : simţea atât de relaxată, încât abia îşi mai ţinea ochii eschişi când opriră în faţa intrării principale.

– Ar trebui să te car până sus? întrebă el, rânjindu-i cu îngâmfare în timp ce-și deschidea portiera.

– Ți-aș spune să mă pupi în fund, dar atunci n-am mai ajunge înăuntru.

Înăbușindu-și un căscat, Sam coborî din mașină. Trăgându-și în jos rochia care abia îi acoperea fundul, porni în fața lui spre ușă.

Rick o descuie.

– Nu porți lenjerie, spuse el pe un ton jos, aplecându-se să-i sărute gâtul când ea trecu pe lângă el.

Genunchii ei se înmuiară.

– Încetează! replică ea, fluturându-și genele. Agenții de securitate, îți amintești?

– Am apărut în ziar, draga mea. Nu cred că e un secret faptul că ieșim împreună.

– Asta nu e ieșit împreună. Ce ai făcut acum cu gura... asta se face în dormitor.

El rânji.

– Nu, nu se face. Ar trebui să vezi ce fac eu în dormitor.

Sam aruncă o privire în susul scărilor, căutând fire sau orice altceva ce nu ar fi trebuit să fie acolo. Cu Etienne mort și Partino arestat, erau probabil în siguranță, dar cineva îl ucisese și pe O'Hannon.

– Am văzut deja în mașină, spuse ea, nereușind să-și stăpânească un surâs. Nu-i rău.

Abilitățile lui din dormitor îi ținuseră departe de casă până după miezul nopții și, după privirea lui, încă nu terminase. Sam crezuse că înainte îi distrăgea atenția, dar nu fusese nici pe departe adevărat. Și nu era vorba doar despre sex, oricât de excepțional ar fi fost. Era ceva amețitor la bărbatul care intra într-o încăpere ca și cum ar fi fost a lui – și știind că probabil așa era. Pentru cineva cu activitatea ei, ai cărei adepți petreceau mult timp amestecându-se în mulțime și adaptându-se

a toate situațiile posibile, încrederea lui izbitoare în ea ra hipnotizantă.

Începu să urce scările, dar el o prinse de cot.

– Eu urc primul.

Sam se încruntă la el.

– Fii serios! Tu ești salvatorul, lordul meu, iar eu mă cup de căutat.

Lui nu-i plăcea asta, Sam vedea foarte bine. Rick ddison avea o inteligență peste medie, însă, după un noment de tăcere, despre care ea credea că era mai mult entru efect, nu din dorința de a nu fi de acord cu ea, ick încuviință din cap și îi făcu semn să continue.

Trecură de Picasso-ul de pe palier, iar Sam încercă ă se uite pe furiș la el. În lumina slabă, nu-și putea da eama dacă era autentic sau nu, așa că se gândi că Rick vusese dreptate când spusese să aștepte până dimineață.

Adevărul era că ideea de a se băga direct în pat i se ărea extrem de atrăgătoare. După noaptea trecută i valul de adrenalină de dimineață, apoi distracția de pe ancheta din spate a Bentley-ului, se simțea moartă de bosită, dar gândul de a împărți patul cu Rick o umlea de... satisfacție mai mult decât de dorință. Păcat că n noaptea aceea plănuise să verifice biroul lui Partino. robabil ar fi putut aștepta lumina zilei, dar deja își gnorase toate instinctele. Era timpul să-și aducă aminte e ce venise acolo.

– Mă duc să verific camera mea și pe a ta, să mă asiur că totul e în regulă, spuse ea peste umăr, înaintând e hol de-a lungul peretelui, unde bătea mai bine lumina lunii.

– Lasă agenții de securitate să verifice camera mea imineață, replică el. Mergem în camera ta. Și tu nu ști bodyguardul meu.

– Nu vreau să dai peste o bombă, Richard. Am încredere în mine mai mult decât am în ei. Mă duc să-ți erific dormitorul.

– Te îngrijorezi pentru mine, enunță el.

– Faci un grătar bun, spuse ea.

Minunat. Își dăduse seama că acest... parteneriat părea să evolueze în ceva complicat, în care emoțiile ei și ale lui se amestecau, dar acum până și el vedea acest lucru.

Rick o întoarse cu fața la el și o sărută adânc și lent.

– Mulțumesc. Mergem amândoi să verificăm dimineață, sugeră el. Trebuie să fii și mai obosită decât mine, iar eu abia îmi pot ține ochii deschiși. Nu are sens să ne împleticim pe-aici fără un motiv bun, mai ales când oricine l-a ucis pe O'Hannon ar putea fi prin zonă.

– Bine, bine. Sam se trase din brațele lui și continuă să înainteze pe hol. Dar nu credeam că oamenii ca tine obosesc vreodată.

– Numai când sunt în preajma oamenilor ca tine.

Holul și apartamentul ei erau în regulă, așa că ea își scoase rochia și îmbrăcă un tricou curat și o pereche de chiloți în timp ce Rick era în baie. Se hotărî să se întindă un minut pe pat, așteptându-și rândul.

Când se trezi, Rick era întins pe burtă lângă ea, cu un braț peste umerii ei, cu genele lungi umbrindu-i obrajii și respirând lent și egal. Se simțea amețită, ca și cum ar fi dormit prea mult, așa că rămase un moment nemișcată, încercând să se trezească de tot.

Richard arăta atât de frumos întins pe pat, iar ea știu, așa cum o știuse din prima clipă în care dăduse cu ochii de el pe hol în noaptea spargerii, că nu putea lăsa să i se întâmple nimic rău. Își dorea mai mult ca orice altceva să se cuibărească în brațele lui și să adoarmă din nou, dar, dacă voia să-și îndeplinească partea ce-i revenea din acest parteneriat ciudat, trebuia să treacă la treabă.

Cu grijă, se strecură de sub brațul lui și, dintr-o mișcare, se ridică de pe pat. Își trase pe ea o pereche de pantaloni scurți și se duse desculță în camera de zi a apartamentului. O preocupau agenții care bântuiau

pe holuri; nu avea nici un motiv să se ascundă de ei, dar asta devenise a doua ei natură și nu avea de gând să se lase văzută. Biroul lui Partino era la parter, în capătul opus al holului față de camera de securitate, fiind accesibilă atât pe scările de serviciu, pe unde se ajungea la sala privată de gimnastică, cât și pe cele principale. Ea ieși prin spate, iar întunericul și liniștea o întâmpinară ca niște vechi prieteni. Îi plăcea să-și folosească din nou vechile deprinderi, deși de data asta adrenalina nu era la fel. Dacă ar fi zărit-o cineva, ar fi salutat-o doar în trecere și și-ar fi văzut de drum. Chiar și așa, simți un val de triumf când se strecură nevăzută în biroul lui Partino. Poliția îi confiscase computerul și dosarele, în care ar fi putut găsi informații cu privire la tranzacțiile recente. Activitatea recentă însă nu o interesa în mod deosebit.

Desfăcu într-o parte banda pusă de poliție, care bloca ușile dulapului din biroul lui Partino. Scoțând o sârmă scurtă de cupru din buzunar, deschise primul sertar într-o secundă. Dosarele erau aranjate numeric, într-o ordine care, presupuse ea, era un fel de catalogare a ordinii achizițiilor. Sam se întoarse la birou, dar, dacă exista cumva o listă care să rezume tot conținutul dosarelor, acum probabil se afla la poliție.

– Bine, facem asta alegând calea mai grea, mormăi ea, întorcându-se la dulap.

Primul dosar conținea o fotografie a unei tapiserii medievale, care fusese atârnată pe peretele galeriei în noaptea în care pătrunsese ea prin efracție. Un scris ordonat detalia data achiziției și era însoțit de inițialele RMA, așa că Sam presupuse că Rick făcuse el însuși achiziția. Prețul plătit, în ce casă se afla obiectul și locul precis în care fusese expus erau detalii care figurau, de asemenea, în formular.

În plus, Partino ținuse o listă cu valoarea actuală a obiectelor similare, care se întindea pe o perioadă

de zece ani. La naiba, tipul era minuțios! Minuțios, dar exact.

Se uită prin dosare în ordine, deși scoase numai câteva pentru o examinare mai detaliată. Unele obiecte erau mici, ca de exemplu o monedă romană, altele mari, ca o frescă de paisprezece metri a lui Lorenzetti, pictată la mijlocul secolului al XIV-lea.

Încetini ritmul pentru a se uita cu atenție la fotografii, dorindu-și să aibă mai mult timp la dispoziție pentru a le studia și pentru a vedea obiectele în detaliu. Rick le cumpărase singur pe majoritatea, în ciuda declarației sale că se baza pe Partino. Ochiul lui era remarcabil. Când ajunse la cel de-al treilea sertar, își dădu seama că nu văzuse dosarul pentru tabloul de Picasso de pe palier. Cu toate acestea, având încă trei sertare de scotocit, nu putea fi sigură că lipsea. Încă. Dosarul tăbliței de piatră era în biroul lui Rick, dar ceva nu părea în ordine.

Mânerul ușii zornăi și, împinsă doar de instinct, Samantha se ascunse în umbrele din spatele biroului. Rick intră în cameră, se uită în jur și vru să închidă ușa. Apoi se opri, cu privirea ațintită asupra dulapului deschis.

– Rahat, înjură el. Nu din nou!

Încruntându-se, Sam se ridică dintre umbre.

– Îmi pare rău, murmură ea.

El tresări vizibil.

– Doamne, Dumnezeule! M-ai speriat de moarte. Ce faci aici?

Richard nu se obosise să-și ia cămașa și stătea acolo în pantaloni, cu picioarele goale, părul ciufulit și ochii somnoroși, aproape la fel ca în noaptea în care se întâlniseră prima dată. De dimineață își dăduse jos și fașa care-i acoperise coastele rănite, pentru că începuse să-l irite vederea ei.

– De unde ai știut că voi fi aici? contracară ea.

– Nu erai lângă mine când m-am trezit. Richard căscă, trecându-și o mână prin păr, ceea ce-i dădu un aer și mai rebel. Mi-am urmat nasul. E îngrijorător cât de bine încep să te cunosc, nu-i așa?

– Da, răspunse ea încet.

Era îngrijorător, tulburător și excitant.

– Păi, explică-mi!

Ea aprinse lumina, făcându-l să clipească și să o privească iritat.

– Bine. Nu sunt tocmai sigură, dar am crezut că pot găsi ceva interesant pe-aici.

– Ceva ce a scăpat poliției?

– Ceva ce poate că ei nu căutau, de exemplu.

Pe buzele lui senzuale apăru un zâmbet vag.

– În regulă, inspectore Morse[1], ce ai găsit?

– Morse? Sună ca la *BBC America*. De ce nu Sherlock sau preferatul americanilor, Columbo?

– E ora 3.00 dimineața. Ești norocoasă că nu m-am împiedicat de o grenadă, scumpo. Își puse brațele în jurul ei, trăgând-o spre pieptul lui. Vorbește!

Inspirând adânc, ea își frecă obrazul de umărul lui cald.

– N-o să-ți placă, murmură ea.

– Mi-am dat seama. Încearcă-mă!

– Cred că unele dosare lipsesc.

– Samantha, colecționez antichități de mai mult de șaisprezece ani. Asta înseamnă mii de dosare. Chiar dacă unul lipsește, nu înseamnă...

– Ai o listă cu toate pe undeva sau trebuie să le răsfoiesc și pe celelalte?

Intuiția ei dădea greș uneori, dar era corectă în suficiente ocazii pentru a nu o ignora.

– Văd că ești cam încăpățânată, mormăi el, eliberându-și brațul din jurul ei și deschizând sertarul din stânga

[1] Personaj dintr-un serial britanic (n.tr.)

sus a biroului lui Danté. Orice pentru a te convinge să te întorci înapoi în pat.

Ea îi urmări privirea.

– Dacă acolo ar trebui să fie lista, să știi că nu e. Deja am căutat.

– Înseamnă că e la poliție. Fac rost de o copie mâine.

– Rick, ceva nu e în regulă aici. Bodogănind, ea se întoarse spre dulapul cu dosare. Partino are un dormitor aici, nu?

– Jos, în aripa servitorilor. Nu-l folosește aproape niciodată – este doar pentru serile în care lucrează târziu sau vrea să rămână la sfârșit de săptămână.

– Nopțile în care lucrează târziu mă interesează pe mine, englezule.

El expiră încet.

– Pe-aici, atunci.

– Nu trebuie să vii. Este 3.00 dimineața.

– Ba da, trebuie. E 3.00 dimineața.

Dosarele nu erau în micuța cameră pe care o folosea Partino în ocaziile rare când rămânea peste noapte pe proprietate. Uitându-se prin sertarele aproape goale, îi fu greu să ignore diferențele dintre apartamentul luxos pe care i-l oferise Rick și cămăruța cu două paturi și o baie minusculă pusă la dispoziția managerului de achiziții al proprietății.

– Presupun că următorul pas este să trecem în revistă fiecare obiect și să vedem ce dosare au dispărut.

– *Dacă* au dispărut, o corectă Rick, căscând din nou. Neprimind nici un răspuns, o privi un moment îndelungat, cu fața ascunsă de umbrele încăperii. În regulă. Cât de sigură ești că avem o problemă?

Sam făcu o grimasă.

– Aș pune pariu pe Bentley-ul tău că e ceva în neregulă și că, dacă ne dăm seama ce dosare lipsesc, aflăm care este problema.

– Atunci să verificăm dosarele.

Dumnezeule, asta avea să dureze ore în șir. Și, deși avea să confirme ceea ce ea credea deja, nu avea să răspundă unei întrebări importante – unde erau dosarele dacă nu erau acolo?

– Am o idee mai bună.

– Dacă implică ce ai pe sub cămașă, sunt de acord, spuse el, luând-o de mână în timp ce se întorceau în biroul lui Partino.

Îi plăcea să o țină de mână. Ea observase acest lucru și, deși o făcea să se simtă... prinsă cumva, simțea și plăcere de fiecare dată când el se străduia să o atingă.

– Să spunem că deja sunt sigură că dosarele nu sunt aici, în Solano Dorado, rosti ea.

– Bine, accept asta.

– Să mai spunem că ți-aș sugera să mergem acasă la Partino, să căutăm și acolo.

Rick se opri atât de brusc, încât ea se împiedică.

– Poftim?

– Polițiștii au trecut deja pe-acolo, dar ei caută numai ceea ce l-ar putea lega de explozivi și de tăbliță. Dosarele alea sunt importante – Partino e atât de organizat, încât nu le-ar fi scos din dulapul atent aranjat altfel. Și nu le-ar fi putut distruge fără să facă un atac de cord.

– Samantha, sugerezi să intrăm prin efracție. ÎPE, mă rog, cum îi spui tu.

– Și ce vrei să spui?

Rick o privi sever în lumina lunii. Când se trezise și nu o găsise alături de el, se alarmase, deși logica îi spunea că ea n-ar fi plecat înainte să-și dea seama ce se întâmpla. În același timp, era dezamăgit să-și dea seama că ea înainta cu investigația. De câte ori ar mai fi putut-o amâna cu un „așteptăm până mâine"? Cu toate acestea, propunerea ei era nebunească.

– Nu, Samantha. Discutăm mâine cu Castillo.

Ea îi întoarse privirea o secundă, apoi clătină din cap.

– În pat atunci.

Când trecu pe lângă el, Rick o prinse de mână și o întoarse cu fața la el.

– Cât de prost crezi că sunt, Samantha?

Ea își puse mâinile pe umerii lui și îl privi cu ochii ei verzi luminoși sub razele lunii.

– Privește lucrurile astfel, Rick. Îți sunt datoare. Așa că, dacă nu ai un turn cu o încuietoare foarte bună, ne vedem dimineață.

– Nu voi...

– Dacă nu vrei să mă întorc, nu mă voi întoarce, îl întrerupse ea. Dar *am* de gând să-mi dau seama ce se întâmplă. *Știu* că Partino a încercat să mă omoare. A avut un motiv, iar dacă e adevărat ceea ce cred, nu a fost vorba de gelozie.

– Sam...

– Tu spui întruna că tot ce s-a întâmplat e personal. Ei bine, așa e. Și acum, când am un indiciu, am de gând să-l urmez. N-am avut niciodată prea multă încredere în polițiști.

Întorcându-se pe călcâie, se îndreptă spre camera ei. Uneltele ei erau acolo și nu voia ca el să o oprească.

– Vin cu tine, mormăi el încruntat, urmând-o.

O jumătate de oră mai târziu, Rick stinse farurile SLK-ului și conduse ultima parte în întuneric.

– Mă simt ca un infractor, murmură el, parcând după colț.

– Vei fi unul dacă intri cu mine și ești prins. Samantha scoase o pereche de mănuși negre și își puse pe cap o șapcă neagră de baseball. De ce nu mă aștepți aici, la volan? Pentru asta probabil ai primi o pedeapsă cu suspendare.

Dumnezeule! Ea se simțea suficient de confortabil într-o asemenea situație pentru a face glume.

– Merg unde mergi și tu.

Rick se pregătise și el cu o pereche de mănuși negre de piele și cu o mască de schi.

– Drăguț! Amintește-mi să-ți cumpăr totuși o șapcă de baseball. Îți ascunde mai bine firele cărunte. Se strecură din mașină, închizând cu grijă portiera în urma ei. Nu o încuia, îl atenționă ea. Face zgomot, se aprind luminile, durează prea mult să urcăm din nou în ea, tot felul de chestii urâte.

– Nu intenționez să-mi fac o carieră din asta. Rick închise portiera și băgă cheile în buzunar. Dar mulțumesc pentru lecția introductivă în comportamentul infracțional.

Ar fi putut numi câteva dintre aventurile lui în lumea afacerilor, care nu fuseseră întru totul curate, dar folosise ceea ce câștigase astfel pentru a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși, finanțând cauze în care credea – și se gândea că asta cântărea mai mult în balanță. Samantha era pur și simplu o hoață, cu o mulțime de planuri și motive pe care le ținea ascunse de el. Da, avea propria moralitate – nu fura de la muzee, nu-i plăceau armele și nu privea cu ochi buni crimele comise pentru un obiect sau altul. Dar era totuși o hoață. Una a naibii de bună.

Ea măsură din priviri strada, apoi porni pe trotuar. Coti pe aleea din fața casei lui Danté, îndreptându-se direct spre ușa din față, cu Richard în spatele ei. Având în vedere că era aproape ora 4.00 dimineața, el se simțea uimitor de alert. Nu avea să-i spună acest lucru Samanthei, dar aproape că înțelegea de ce făcea ea asta în mod regulat. Să știe că puteau fi prinși în orice moment și că nu aveau ce să caute acolo făcea ca această plimbare sub clar de lună să fie mai excitantă decât orice preluare a vreunei bănci sau a unei afaceri falimentare.

Samantha bătu la ușă, iar lui Rick i se scufundă inima în piept.

– Ce faci...

– Șșșt! Nu am de gând să intru dacă bătrâna lui mamă e aici ca să-i ofere sprijin la nevoie sau ceva asemănător, șopti ea înapoi.

– Bună idee!

Rămaseră în fața ușii pentru ceea ce păru o eternitate, apoi ea puse ambele mâini pe clanță. Rick nu putu să vadă prea bine în întuneric ce făcea, dar o secundă mai târziu ușa se deschise.

– Haide!

– De unde ai știut că nu există o alarmă? întrebă el.

– Este una, spuse ea, intrând. A pus un abțibild pe fereastra din față. Dacă e o alarmă standard, avem treizeci de secunde să o dezactivăm înainte să se trezească tot cartierul. Vii?

Pe peretele îndepărtat al holului de intrare era o cutie care strălucea, iar Sam se duse drept la ea. De data aceasta, scoase ceea ce părea să fie o mică baterie cu fire și cleme. Deschise capacul unității de pe perete, iar câteva secunde mai târziu, din cutie se auzi un bip.

– Super! Ne-au rămas 14 secunde, murmură ea.

– Și acum?

– Ai mai fost aici înainte?

– Nu.

– Atunci să căutăm biroul. Sam porni înainte, apoi încetini și se uită peste umăr. Din curiozitate, de ce n-ai fost niciodată aici? Chiar dacă tu și Partino nu erați prieteni buni, a lucrat pentru tine zece ani.

– Chiar vrei să avem acum conversația asta?

– Te-a invitat vreodată și ai refuzat sau nu te-a chemat niciodată?

Nu sporovăia, pur și simplu, își dădu el seama, ci căuta indicii, informații care să răspundă întrebărilor cu privire la Danté.

– Nu-mi amintesc să mă fi invitat vreodată.

– Așadar, nu erați deloc prieteni, spuse ea.

– A venit la nunta mea.

– Pun pariu că și regina a venit la nunta ta, replică ea cu un rânjet și se strecură printr-o ușă.

– Maiestatea Sa e foarte politicoasă, să știi, ripostă Richard, amuzat în ciuda situației.

– Uite că am ajuns, spuse ea, și Rick o urmă într-un birou spațios și bine organizat. Sam ajunse deja lângă fișierul înalt și îi făcu semn cu mâna spre pupitru. Vezi dacă-i încuiat!

Putea și el să deschidă singur un sertar. Cel de sus era încuiat și, în timp ce-l zgâlțâia, auzi ușa fișierului deschizându-se. Era pricepută. Își dăduse seama de asta și înainte, desigur, dar era impresionant să o vadă în acțiune. El zgâlțâi din nou sertarul, ridicând și trăgând și, în cele din urmă acesta se deschise, rupând o mică așchie de lemn din birou.

– Subtil, spuse ea peste umăr.

– Hei, a funcționat!

Richard întinse mâna înăuntru, căutând încuietoarea ca să descuie restul sertarelor și apoi începu să frunzărească printre documente. Chitanțe personale, bilete de film, informații privitoare la taxe – totul avea propriul dosar bine organizat. Chiar și pixurile erau organizate în funcție de culoare.

– Caută chitanțe de depuneri la bancă, orice nu se potrivește cu ce-i plăteai tu.

– Căutăm dosarele obiectelor de artă, Samantha. Nimic altceva. Lasă poliția să conducă restul investigației.

– Vrei să fii un suflet nobil sau te temi că voi găsi ceva?

– Dacă a făcut ce crezi tu că a făcut, nu am de gând să pun în pericol procesul care îl va trimite la închisoare pentru mult-mult timp. Richard încetini frunzăreala când dădu peste un teanc de fotografii cu Catherine Zeta-Jones. Interesant, deși se străduia să nu dorească niciodată femei căsătorite. Dar nu respecta toată lumea acest principiu. Asta a fost filozofia mea și în cazul Patriciei și al lui Peter – le-am pus la dispoziție o funie suficient de lungă ca să se spânzure singuri.

– Amintește-mi să nu ajung în rândul dușmanilor tăi, răspunse ea, închizând un sertar și deschizându-l pe al doilea. Care dintre ei te-a enervat mai tare?

– Nu ar trebui să te concentrezi la altceva acum?

Ea pufni ușor disprețuitor.

– Ți-am spus că IPE mă excită teribil?

„Doamne!"

– Peter.

– Dar Patricia a fost soția ta.

– Era nefericită și i-a spus asta lui Peter. În loc să-mi spună mie, el a hotărât că ar fi bine să i-o tragă. Prietenii mei nu-mi strâng mâna în timp ce și-o trag cu soția mea.

– Dar ai părăsit-o și pe ea.

Richard trase aer în piept.

– Soția mea nu se culcă cu alți bărbați.

Tăcerea ei plină de uimire nu-l luă pe nepregătite. Chiar și la trei ani după ce dăduse peste ei, încă își amintea sunetele, mirosurile, uluirea abjectă că fusese păcălit atât de ușor. Ea totuși îl întrebase.

– Ah, bingo! murmură Samantha un moment mai târziu.

El închise sertarul biroului.

– Ce ai găsit?

– Dosarele tale. Dosare cu același sistem de numerotare ca al celor de acasă de la tine. Scoase o mână de dosare, așezându-le pe birou, apoi încă un teanc și încă unul. Cam treizeci, aș spune.

– Să aruncăm o privire!

– Am putea, răspunse ea, dar este aproape lumină afară. Strângându-și buzele, se uită de la el la dosare. Corectează-mă dacă greșesc, dar astea nu sunt de fapt proprietatea ta?

– Ba da. Dar ce se întâmplă dacă ajunge la proces pentru ceva ce găsim în dosarele astea, despre care el știe că sunt în casa lui?

Întrebarea lui o opri. Probabil înainte nu luase niciodată ceva gândindu-se la aspectele legale ulterioare.

– Cum ar fi să găsim ceva, să-i spunem lui Castillo ce suspectăm și să-i cerem să obțină un mandat de percheziție? Pot aduce oricând dosarele înapoi dacă e nevoie.

Richard clătină din cap.

– Deocamdată să le ducem acasă și să aruncăm o privire. Putem decide mai târziu cât sunt de importante.

Asta îi aduse un zâmbet din partea lui Sam.

– Aproape că îmi place să am un partener, spuse ea. Cu puțin exercițiu, ai putea ajunge un hoț bunicel.

– Lăsând la o parte excitarea, nu, mulțumesc. Adunând teancurile de dosare, făcu un semn spre ușă. Să mergem!

Ea dezlegă firele din cutia sistemului de alarmă și se strecură pe ușă afară, închizând-o și încuind-o în timp ce număra în șoaptă.

– Gata, spuse ea, terminând.

Se strecurară înapoi pe stradă și după aceea în mașină. În timp ce Rick pornea motorul, Samantha se aplecă spre el, îl prinse de bărbie și îl sărută apăsat pe gură. El îi răspunse la sărut, dorindu-și să fi luat o mașină care să aibă o banchetă în spate, dar și să nu fi fost opriți la câteva zeci de metri de casa în care intraseră prin efracție.

– Merge mereu la fel de lin? întrebă el, încercând să se concentreze asupra drumului până acasă și să nu mai fie atent la durerea surdă din vintre.

– Nu. Ai avut noroc. Cu un alt sărut adânc, ea se așeză pe scaunul ei și își scoase mănușile și șapca. Și mulțumesc.

El intră pe partea carosabilă, aprinzând farurile de îndată ce trecură de colț.

– Pentru ce?

– Pentru că ai avut suficientă încredere în mine ca să facem asta. Știu că nu ți-a plăcut.

Nu-i plăcuse furtul, dar valul de adrenalină care îl însoțise nu fusese chiar atât de rău. Nu i se părea însă înțelept să-i spună acest lucru.

– Vom vedea dacă a meritat sau nu.

Mai puțin de o oră mai târziu, erau așezați pe podeaua biroului lui Partino, cu teancuri de dosare în jurul lor, trecându-le în revistă. Erau practic identice cu dosarele proprietății. Samantha se încruntă.

– La naiba! Știu că e ceva aici.

– Trebuie să ne uităm la obiectele cărora le aparțin dosarele, spuse Rick, luând unul și frunzărindu-l din nou.

Ea o luă de la început, uitându-se mai întâi la unul dintre dosarele proprietății, apoi la unul dintre cele ascunse de Partino. Totul părea în ordine, până când ajunse la pagina în care se comparau valorile de piață ale obiectelor similare. În dosarul recuperat de la manager, Danté notase cu grijă valorile pentru fiecare zi din cei trei ani de când obiectul fusese cumpărat – până în urmă cu șapte luni, când notițele se opreau. Încruntându-se și mai tare, Samantha deschise dosarul anterior și se mai uită o dată la conținutul acestuia. La fel cu celelalte pe care le verificase deja, fusese adus la zi până cu o lună în urmă. Bine, asta era interesant. Punând dosarul deoparte, trecu la următorul.

Și în acesta valoarea pieței nu mai era notată până la zi, dar înregistrările se opriseră cu unsprezece luni în urmă, nu cu șapte. Valoarea comparabilă urcase constant de atunci, așa că nu părea să fi încadrat tabloul la rubrica de pierderi, uitând apoi de el.

– Rick? Uită-te puțin la asta!

Ea îi arătă cifrele din ambele seturi de dosare, privind cum expresia lui devenea tot mai întunecată.

– Ai avut dreptate, murmură el în cele din urmă.

– Poate. Trebuie să verificăm și operele de artă înainte ca toate astea să aibă vreun sens. Și trebuie să trecem

în revistă toate dosarele de aici, să nu fie cumva vorba de un artificiu contabil.

– Să trecem atunci la treabă!

Oboseala lui Richard se transformase într-o furie fierbinte. Samantha repeta mereu că era posibil să se înșele, dar el învățase deja să aibă încredere în instinctele ei.

– Câte sunt? întrebă el, îndreptându-și spatele.

– Nu știu. Vreo 800. Samantha aruncă un dosar în grămada cu dosarele *normale*. Dintr-o mie, treizeci de dosare neaduse la zi nu înseamnă foarte mult. Poate că le-a mutat dintr-un oarecare motiv și a uitat de ele. Probabil să aduci la zi în fiecare lună o mie de dosare e o muncă laborioasă.

– Nu înțeleg de ce-l aperi. A încercat să te omoare. În plus, singurele dosare cu cifre lipsă sunt cele pe care le avea la el acasă. Și nu a încetat înregistrările în același timp. Nu a uitat nimic.

Ea făcu o grimasă, legându-și din nou părul în coada de cal care părea să țină numai cinci minute înainte de a se desprinde din nou.

– E... e... ca un cod de onoare. Eu încalc legea regulat, Rick. Nu știu ce naiba fac turnând pe cineva care e la fel ca mine.

Richard se aplecă în față, prinzându-i bărbia cu mâna.

– Nu ești ca el, Samantha. De fapt, nu ești ca nimeni altcineva cunoscut până acum.

– Nu deveni sentimental, bodogăni ea, trăgându-se înapoi ca să se poată ridica. Mă duc să-mi iau un suc. Vrei un ceai sau o cafea?

Gemând, el se rostogoli pe genunchi și se ridică sprijinindu-se de birou.

– Vin cu tine. Aplecându-se, ridică de jos dosarele problematice. Și astea vin cu noi.

– Nimeni nu știe că sunt aici, spuse ea, deschizându-i ușa. Nu cred că pleacă nicăieri în dimineața asta.

El o prinse de mână cu mâna lui liberă.

– Nimic nu mai pleacă de lângă mine, spuse el, întrebându-se dacă ea înțelesese exact ce dorise să spună.

– Încă trebuie să verificăm obiectele cărora le aparțin dosarele, replică ea, lovind cu pumnul teancul de dosare. S-ar putea să fie nevoie să apelezi la cineva.

– Nu. Apelez la *tine*. Dacă ne înșelăm și se află, asta ar putea distruge valoarea întregii mele colecții de artă. Dacă avem dreptate, vreau să fiu eu cel care decide cât află poliția și să aflu cine naiba mai e implicat.

Richard înțelesese ce spusese ea în legătură cu codul, deși se simțea oarecum deranjat. Până acum, fusese destul de deschisă în privința teoriilor avute, dar părea să simtă nevoia să se asigure înainte de a-i spune ceva. Chiar și discuțiile cu el erau diferite de discuțiile cu poliția. Richard își putea imagina reacția ei dacă i s-ar fi cerut să depună mărturie la procesul lui Partino. Ar fi fugit și nu ar mai fi văzut-o niciodată. Cântări dosarele în mână. Toate acestea erau motive mai mult decât bune pentru a ști sigur cum stăteau lucrurile înainte să mai implice pe altcineva.

Intrând în bucătărie alături de Samantha, nu-și putu stăpâni un zâmbet la vederea expresiei adoratoare de pe fața lui Hans.

– Hans, o cană de cafea și o cola dietetică, te rog.

– Sigur. Dar am găsit o nouă cafea care cred că ți-ar plăcea, domnișoară Sam. Nu are deloc un gust pronunțat. Ai vrea să o încerci?

– Am încredere în tine, Hans, replică ea, zâmbindu-i bucătarului-șef.

– Splendid. Pot să vă sugerez o omletă pentru micul dejun?

– Sună bine. Rick?

El încuviință din cap, întrebându-se când anume pierduse controlul casei sale.

– E bine.

Dimineața sosise plină de umezeală și înnorată, așa că, în loc să iasă pe terasă, el o conduse în bibliotecă. Așa aveau mai mult loc să întindă toate dosarele. Rick se întrebă cât timp i-ar fi luat lui să le observe lipsa, dacă s-ar fi gândit vreodată să verifice. Cât despre ceea ce reprezentau, asta nu i-ar fi trecut niciodată prin cap.

Potrivit lui Sam, el nu gândea ca un infractor. În ochii ei, nimeni nu ar fi falsificat tăbliță, sperând să treacă de controlul experților de la British Museum la prima încercare de acest fel. Dacă avea dreptate, Partino începuse cu mărunțișuri, cu ceva timp în urmă, ajungând la un nivel la care se simțise confortabil să ascundă tăbliță la altcineva, sigur că avea să treacă drept cea originală, iar ținta lui avea să fie învinuită.

– Aș trage un pui de somn, spuse ea, lăsându-se pe un scaun.

– Iar au am nevoie de un duș, răspunse Rick, lăsând teancul de dosare pe masa de studiu. Chiar acum, de fapt. A fost o zi și jumătate lungă. Rămâi aici?

– Nu dacă tu mergi în camera ta. Încă nu am verificat-o. Cu ceea ce părea să sune ca un oftat, Sam se ridică din nou. Ar trebui să fac asta oricum înainte să dea cineva peste ceva.

– Samantha, ți-am spus...

– Te-am auzit, îl întrerupse ea, luând dosarele în timp ce se îndrepta spre ușă. Nu înseamnă că trebuie să te și ascult.

Bodogănind, el o ajunse din urmă și îi luă dosarele din brațe. Nu o putea opri, dar cel puțin putea fi alături de ea în caz că se întâmpla ceva. Apartamentul lui era însă așa cum îl lăsase, fără explozivi, fără criminali, doar cu un hoț înăuntru.

– Bine. Voi fi în bibliotecă, mâncându-ți omleta, spuse ea cu o urmă de zâmbet, recuperând dosarele și întorcându-se pe călcâie.

– Samantha!

Ea se întoarse din nou spre el.

– Da?

– Aseară, la Tom și Kate, arătai foarte bine.

Ea își plecă genele.

– Mulțumesc.

Dumnezeule, cât de frumoasă era!

– Dar nu-i spune lui Hans că ai tăiat măsline. Îi vei strica imaginea pe care și-a făcut-o despre tine.

– Nu-ți face griji! Nu vreau ca și alți angajați ai tăi să aibă impresia că vreau să le fur slujbele.

Intrând la duș, Richard își dădu seama că, de fapt, ceea ce propusese Samantha făcea ca întreaga implicare a lui Partino să fie și mai problematică. Singura dovadă care îl lega pe acesta de grenada din camera Samanthei, de plasarea tăbliței false și de furtul original erau minutele lipsă de pe înregistrările video. Dacă nu apărea nimic în urma comparării dosarelor, nu le rămâneau decât speculații, asta dacă nu venea Castillo cu ceva.

Trebuia să-l sune pe detectiv după micul dejun. Pentru că, fie că Samantha își dădea seama, fie nu, dacă Danté era eliminat de pe lista suspecților, ea devenea din nou cel mai probabil vinovat. El nu o credea și nici Castillo nu părea să fie convins, dar, dată fiind notorietatea lui, trebuia găsit un vinovat pentru crime. Richard își băgă capul sub apă. La naiba! Cumva toate aveau un sens. Undeva exista o urmă, ducând de la furtul inițial până la persoana în a cărei posesie se afla acum afurisita lui de tăbliță. Cu cât descopereau mai repede aceste legături, cu atât era mai bine pentru Samantha – și cu atât mai rău pentru motivele ei de a rămâne prin preajmă.

capitolul 22

Luni, ora 8.03

Se hotărâră să înceapă cu tabloul lui Picasso, atât pentru că era convenabil, cât și pentru că Sam nu și-l putuse

scoate din minte de când dăduse prima dată cu ochii de el. Ei nu-i plăcea Picasso în mod deosebit; ceva nu părea în regulă cu bărbatul care descompunea femeile așa, indiferent care ar fi fost presupusul său motiv.

– Nu pot să o fac cu tabloul pe perete, se plânse ea, aproape atingând tabloul cu nasul. Putem să-l dăm jos?

– Îl sun pe Clark să dezactiveze alarma, spuse Rick, îndepărtându-și spatele de balustrada de care se sprijinise până atunci.

Coborî scările și intră în birou, de unde-l putu auzi vorbind scurt la telefon.

– În regulă, spuse el, ieșind și făcându-i semn cu degetul.

– Asta seamănă atât de mult cu trișatul, bodogăni ea, ridicând partea de jos a tabloului și desfăcând cele două fire cu care era conectat la sistemul de alarmă, după care făcu la fel cu partea de sus, apoi luă tabloul de pe perete.

– Prea ușor? întrebă Richard, luându-i-l din brațe. Putem face asta în bibliotecă. Lumina e mai bună acolo, oricum.

Rick era cât se poate de mulțumit pentru că hotărâse să o lase pe ea să evalueze lucrările. Sam nu s-ar fi simțit confortabil să recunoască, dar încrederea pe care o avea el în ea și în abilitățile ei era surprinzătoare și o bucura. În același timp, era un sentiment foarte ciudat. Ceea ce-i ceruse el să facă era perfect legal și absolut încântător.

Reușise să-și vândă cunoștințele muzeelor, dar asta fusese mai ales pentru a-și petrece timpul între lovituri. Până acum, crezuse că furtul era singura ei carieră posibilă, singurul lucru care-i plăcea cu adevărat. Tatăl ei o învățase să fure din buzunare în Rio pe când avea cinci ani. Zilele și nopțile ei fuseseră pline de școală; în timpul zilei învăța matematică, istorie și limbi străine, iar noaptea învăța despre intrările prin efracție.

– Rick? îl strigă ea, urmându-l în bibliotecă.

– Da?

– Mereu ai vrut să faci asta?

El se uită la ea, punând tabloul pe masă.

– Să verific dacă Picassoul meu de patru milioane și jumătate de dolari e un fals? Nu.

– Nu, mă refer la ce faci tu. Cumperi afaceri și proprietăți și le vinzi din nou.

– Nu neapărat. Am studiat afacerile la universitate, spuse el, așezându-se vizavi de ea. Totul a părut cumva să... se potrivească. Din fericire, îmi place ce fac.

– Dacă nu ți-ar plăcea, nu ai fi nici pe departe atât de bun.

Sam aprinse veioza de pe masă și direcționă fasciculul de lumină spre tablou.

– Un compliment pe care nu ți-l întorc, spuse el zâmbind ușor, întâlnindu-i privirea, decât pentru a-ți spune că ești o femeie remarcabilă.

– Mulțumesc.

Deschiseseră dosarul la fotografii, dar Samantha nu avea nevoie să se uite la ele.

– E așa de îngrijit, spuse ea după un moment, lăsându-și bărbia pe masă pentru a se uita de-aproape la suprafața picturii. Nimic nu se suprapune.

– Ca și cum cine l-a pictat a știut dinainte ce are de pictat, completă Rick, scoțând o fotografie și examinând-o înainte de a-și redirecționa atenția asupra pânzei.

– Merge mai repede așa, nu trebuie să lași un strat să se usuce înainte să-l aplici pe următorul. Oamenii nu-și dau seama că uneori artiștii își schimbă planul în mijlocul creației. Își îndreptă spatele și se uită la el. Rama e la fel ca a tabloului pe care l-ai cumpărat?

– Sunt sigur că da, răspunse el, verificând din nou fotografiile.

– Să-l întoarcem puțin, zise ea, dar ai grijă ca suprafața lui să nu atingă masa, în caz că ne înșelăm. Reinaldo e puțin cam prea darnic cu ceara de lustruit.

Două mici adâncituri marcau colțul din dreapta sus al ramei. Pentru ea, era evident că se folosise o unealtă pentru a se scoate cu grijă tabloul din rama lui, înlocuindu-l cu acesta. Îi arătă urmele, iar Richard începu să înjure.

Întorcând din nou cu grijă tabloul, ea luă fotografia de la Rick pentru a se asigura că avea dreptate. Era un fals destul de reușit - probabil valora ceva și era suficient pentru a înșela pe cineva care nu avea motive să suspecteze că nu era original.

- Vânzarea unui fals este mai grea decât înlocuirea unui original, spuse ea pe jumătate pentru ea însăși. Când cumperi, ești suspicios pe bună dreptate, iar pentru un tablou de o asemenea valoare, este de presupus că îl vei examina cu ajutorul unui profesionist. Uneori, scapă și câte un fals; unele sunt chiar mai bune decât munca originală a artistului. Dar, după ce tabloul a trecut cu bine inspecția și atârnă de ceva vreme pe un perete, cine să observe că într-o zi e puțin mai curat, mai îngrijit sau cu tușe mai neglijente?

- Încerci să mă faci să mă simt puțin mai bine? întrebă el cu o voce joasă, cu ochii fierbându-i de furie.

- Spun doar că-i un mod deștept de a face astfel de afaceri.

- Nu sunt afaceri! izbucni el. E o hoție afurisită!

Avea tot dreptul să fie furios. Dacă fiecare dosar de pe masă însemna un fals în colecția lui, i se furaseră milioane de dolari. Pentru cineva cu un ego ca al lui, trebuia să fie o lovitură dureroasă.

- Ar trebui să se uite și un expert, spuse ea încet. Eu am început examinarea gândindu-mă că este un fals. Am căutat lucruri care să justifice această ipoteză.

Richard sări în picioare, făcând-o să tresară.

- Îl sun pe Tom. Sigur cunoaște pe cineva.

– De fapt, mă gândeam la șeful meu de la muzeu, dr. Irving Troust. Are studiile necesare și un instinct bun pentru astfel de lucruri.

– L-am întâlnit, spuse Richard, plimbându-se într-o parte și-n alta. Apropo, el unde crede că ai fost în ultima săptămână și jumătate?

– În vizită la o verișoară din California.

– Hm... Și dacă a citit ziarele?

Sam roși. „Rahat!" Dacă citise ziarul, văzuse fotografia cu ea luând cina cu unul dintre cei mai cunoscuți oameni din lume.

– Rahat, spuse ea cu voce tare.

– Ei bine, cel puțin ai o carieră de rezervă în caz că ești concediată de la muzeu. Chestia asta cu slujba de noapte, vreau să spun.

– Hei! Nu fi nervos pe mine, bogătașule! Nu am încercat eu să te păcălesc.

El îi aruncă o privire aspră.

– Nu, tu ai încercat să furi de la mine.

– Și am încercat să mă revanșez pentru asta.

– Am sentimentul, izbucni el, trecându-și mâinile prin părul întunecat, că, de fiecare dată când cineva cunoscut va fi jefuit, mă voi gândi la tine.

– Asta e problema *ta*, nu-i așa?

– Cum o faci? Intri pur și simplu și iei ceva?

Samantha se încruntă.

– Asta fac eu. Las-o baltă! Fii furios pe Danté, nu pe mine! Nu te-am trădat eu.

– Nu încă.

Ea țâșni în picioare.

– Despre asta-i vorba? Am promis că nu voi fura nimic de la tine.

– Aș prefera promisiunea că nu vei mai lua nimic de la nimeni.

Sam se holbă la el un moment îndelungat, fierbând pe dinăuntru.

– La dracu cu toate! Nu ai dreptul să-mi spui ce să fac. Sunt ceea ce sunt. N-ai decât să te descurci cu asta.

El se plimba, oprindu-se doar pentru a-i da replica.

– Și dacă aleg să nu o fac?

Clătinând din cap, ea se întoarse pe călcâie.

– Atunci descurcă-te cu asta, spuse, pornind în trombă spre ușă.

– Unde naiba crezi că pleci? strigă el, împingând scaunul și pornind după ea.

Ea trânti ușa tocmai când ajunse și el acolo, dar o blocă folosind una dintre sulițele romane.

– Chem un taxi! Și dacă deschizi ușa, vei rupe una din sulițele astea idioate!

– *Sam!*

Coborând treptele două câte două, ea fugi în camera ei și sună la informații, apoi ceru să i se facă legătura cu o companie de taxiuri. Addison putea plăti taxa suplimentară pentru conexiunea automată. Odată ce fu gata, își îndesă lucrurile în rucsac, își luă geanta, geamantanul și poșeta.

– Rahat, ai o grămadă de lucruri, Sam, mormăi ea, deschizând cu piciorul ușa verandei și târându-și bagajele în jos pe scări, spre piscină.

Știuse că așa avea să se întâmple în cele din urmă. La naiba, la naiba, la naiba! Richard Addison credea că putea controla totul – inclusiv pe ea. Dacă ar mai fi rămas, ar fi băgat-o într-o cămașă de forță. Nimeni nu se putea folosi de talentele ei, după care să o critice pentru că le avea. Ca și cum nu l-ar fi excitat ceea ce făcea ea. La naiba, dacă nu ar fi fost hoață, probabil el nu s-ar fi uitat la ea de două ori! Ipocritul! Ipocrit afurisit!

– Ipocritule! strigă ea spre casă.

El se lovi de ea venind dintr-o parte.

Înainte ca Sam să poată face altceva decât să-și tragă geanta în spate, căzură amândoi în piscină.

Apa rece îi trimise un şoc prin întregul corp. Abia reuşise să tragă o gură de aer în piept, că primul ei gând fu să iasă la suprafaţă. Ieşind cu capul din apă icnind, al doilea ei gând fu să-l ucidă pe Addison.

– Tâmpitule! ţipă ea, lovindu-l cu pumnul.

El se feri şi îi prinse mâinile la spate.

– Opreşte-te, Samantha!

– Dă-mi drumul!

Richard o băgă cu capul sub apă. Ea ieşi din nou la suprafaţă, tuşind. Gata, era suficient! Sam trase adânc aer în piept şi intră singură sub apă. Arcuindu-şi spatele, îl trase după ea, făcându-l să-şi piardă echilibrul, apoi se strecură pe sub el şi îl trânti în apă, cu capul înainte. Sam îşi eliberă braţele şi porni spre marginea piscinei.

Agăţă cu un picior rucsacul, dar geamantanul cel greu căzuse în capătul adânc. La naiba! Era posibil să-l pescuiască cu plasa pentru curăţarea piscinei. Oricât de furioasă era, nu avea de gând să plece fără echipament.

– Samantha, treci înapoi în piscină! mârâi Richard, prinzând-o de picior în timp ce ea încerca să se cţăre peste margine.

– Câţi dinţi vrei să pierzi? întrebă ea, prinzându-se cu mâinile de piatra tare de pe margine.

– Înapoi în piscină! repetă el, trăgând-o de picior.

Ea alunecă înapoi înăuntru, strângându-şi pumnul pentru a-l lovi în falcă. Însă, înainte să o poată face, Rick o lipi de el şi o sărută.

Gura lui caldă peste buzele ei reci era extrem de excitantă, aşa că ea aşteptă puţin înainte să-l împingă.

– Nu te sărut, se răsti ea, îndreptându-se înapoi spre margine. Sunt furioasă şi plec.

– Îmi pare rău.

Sam se încruntă.

– M-ai împins în piscină!

– Te-am oprit, nu-i așa? El se dădu puțin înapoi, călcând apa. Mi s-a părut că avem nevoie să ne răcorim puțin.

– Ticălosule!

– Da, doamnă. Rick își scutură părul întunecat din ochi. Ai avut dreptate. Nu-mi place ceea ce faci, dar astfel ne-am întâlnit. Îmi pare rău.

Ea trase adânc aer în piept.

– Sunt o hoață, Richard. Așa am fost crescută și, sincer să fiu, îmi place provocarea pe care mi-o dă. Faptul că pretind că am o slujbă normală altundeva nu schimbă ceea ce fac. Asta – spuse ea, gesticulând cu mâna udă între ei doi – e ridicol.

Rick se apropie din nou de ea.

– Îți place să fii aici? o întrebă el, prinzându-se de marginea piscinei, lângă capul ei. Ochii lui, cu genele pline de apă, erau serioși. În afară de grenade, desigur.

– Bineînțeles că îmi place aici. Ai o casă foarte frumoasă.

– Și-ți place să fii cu mine?

Vocea lui era mai blândă acum. Îi cuprinse obrazul cu o mână rece, iar ea își sprijini capul de ea fără să se gândească.

– Ești în regulă, spuse ea.

– Și tu ești în regulă, replică Richard. Rămâi! Vom vedea mai târziu cum rezolvăm.

– Rick...

El clătină din cap.

– Oricum nu poți pleca înainte să descâlcim toate astea. Dacă nu descoperi misterul, o s-o iei razna, știi prea bine.

Rick se aplecă din nou, oprindu-se cu gura la câțiva centimetri de a ei. Ea putea simți atracția dintre ei. Mâinile lui pe trupul ei, greutatea lui deasupra, satisfacția profundă din ochii lui când termina în ea – îi făceau poftă de el. Iar asta o speria.

Ceea ce spusese fusese corect. Nu putea fi și hoață, și împreună cu el. Nu știa cum să nu mai fie hoață și nu era pregătită să renunțe la a fi împreună cu el. Pereții se închideau în jurul ei. Sam închise ochii. Rahat! Putea amâna luarea unei decizii – măcar pentru o săptămână. Asta putea face.

– Samantha?

Încet, simțindu-i respirația pe piele, ea se apropie de el și îl sărută.

Ronțăindu-i buza de jos, Rick o trase în brațele lui.

– Voi lua asta drept un răspuns afirmativ, murmură el, sărutând-o din nou.

Dar când el își strecură mâna pe sub pantalonii ei scurți, Sam deschise ochii.

– Camerele video.

Rick se încruntă.

– La naiba! Urăsc sistemele de supraveghere.

– Și eu, murmură ea, hotărând că era corect să-l tachineze puțin.

– Am făcut un armistițiu, ripostă el, încruntându-se și mai mult. Am cerut iertare.

– Dar mi-ai aruncat geamantanul în capătul adânc al piscinei, îl acuză Samantha.

– Îl scot eu.

Rick se întoarse și porni înot spre capătul piscinei, scufundându-se pentru a recupera geamantanul greu. Sam se întrebă dacă avea să-l poată ridica sau nu, dar el reuși să iasă la suprafață lângă peretele îndepărtat.

– Doamne, ce greu e! icni el.

Ieșind afară din piscină, Samantha îl ajută să scoată geamantanul și apoi îl ajută și pe el să iasă din apă.

– Ai meritat asta, spuse ea fără ranchiună, pentru că m-ai aruncat în apă. Doctorul Klemm a spus că nu am voie să intru în apă zece zile.

– Aha, deci pe el îl asculți, spuse Rick, luând geanta și rucsacul din care se scurgea apă și ducându-le în camera ei.

– Îmi place de el. Geamantanul părea de două ori mai greu decât înainte. Vai de mine, acum trebuie să usuc toate chestiile astea! Sper că nu ai stricat nimic.

Richard se întrebă dacă nu cumva ea se aștepta să-i spună că avea să-i înlocuiască echipamentul stricat. Ar fi făcut-o atât timp cât ar fi fost vorba de obiectele ei personale, nu de fierăstraie, cuțite sau orice altceva ar fi folosit ea pentru a intra în casele oamenilor.

Fusese cât pe ce să o piardă. Sulița romană suferise, dar din fericire erau destul de comune. Probabil ar fi trebuit să o lase să plece. Îi arătase în ce direcție trebuia să investigheze mai departe și, strict vorbind, nu mai avea nevoie de ajutorul ei pentru a transmite informațiile mai departe la poliție. Dar încă nu voia să lase investigația în mâinile lui Castillo, nu înainte de a avea suficiente dovezi, cel puțin pentru el însuși. Pentru asta, încă avea nevoie de Samantha Jellicoe.

În afară de asta, nu voia ca ea să plece. În ultima zi, simțise că ea fusese ea însăși – Sam Jellicoe cea plină de imaginație, rapidă, cu simțul umorului, surprinzător de inteligentă, categoric schimbătoare în gânduri și dispoziții – și că el era prins de ea până peste cap. Era obișnuit să dețină controlul în relațiile cu cei din jur. Dar ea îl înnebunea, iar lui îi plăcea această senzație și o ura în aceeași măsură.

– Uite cum facem, îi zise el. Tu îmi explici ce sunt, iar eu te ajut să le usuci.

– Și lucrurile din rucsac, insistă ea, urmându-l în sus pe scări, după dâra de apă lăsată în urmă.

– Și tu ești destul de udă, arătă el, simțind din nou un val de dorință.

– Da, așa pare, murmură ea, zâmbindu-i ironic.

Rick simți cum se întărește.

– Cred că sunt pe cale să-ți mai distrug o pereche de chiloți, șopti el când ajunseră în cameră.

– Mai întâi îl sunăm pe doctorul Troust, spuse ea, punându-și mâinile pe pieptul lui pentru a-l ține la distanță. Nu vreau să fiu singura responsabilă pentru acuzațiile astea.

– Bine. Presupun că ai numărul, nu?

Sam i-l dădu, iar el sună în timp ce ea se duse la baie. Doctorul Troust fu atât surprins, cât și flatat de propunere și fu de acord să vină la prima oră. Dintr-un impuls, Richard îl întrebă ce părere avea despre angajata lui, Samantha.

– Sam Martine? întrebă curatorul. Este minunată. Cea mai deșteaptă fată pe care am întâlnit-o vreodată. Vede lucruri care îmi scapă chiar și mie, iar eu am un doctorat în domeniu. O cunoști?

Era evident că Irving Troust nu citea *The Post*.

– Îmi este prietenă. Richard își ridică privirea, uitându-se la Sam, care ieșise din baie goală pușcă. Ne vedem la ora 9.00? Mulțumesc, doctore Troust.

Închise telefonul înainte ca bărbatul să mai poată spune ceva.

– Ia te uită!

– Vine aici? întrebă ea.

– Hm? Ah, da. Scuze, creierul meu nu mai funcționează, răspunse el, scoțându-și cămașa udă peste cap.

Nu-i putea pune stăpânire pe minte, însă îi putea poseda trupul. Inaugurară dușul, apoi podeaua din mijlocul apartamentului. Samantha îi cuprinse șoldurile cu coapsele și îl călări, făcându-l să aprecieze și mai mult tonusul ei muscular și controlul pe care îl exercita. După ce obosiră, ea se întinse peste el și rămaseră așa timp îndelungat, ascultând fiecare respirația celuilalt. Richard îi putea simți bătăile inimii.

– Rick?

– Da?

– Mulțumesc.

Rick simțea că ar fi murit dacă nu-i zâmbea.

– Cu plăcere. Și eu îți mulțumesc.

Ea îi cuprinse umărul cu palma, cu fața ascunsă în scobitura gâtului lui.

– Nu pentru asta, deși ești destul de bun în pat pentru un bogătaș.

– *Destul* de bun?

Rick îi simți chicotitul înfundat și relaxat.

– Deja ți-ai pierdut controlul. N-am vrut să-ți hrănesc și mai mult egoul. Îi ciuguli urechea cu buzele. E oricum destul de mare.

Nu aveau să mai iasă niciodată din camera aceea.

– Atunci pentru ce mi-ai mulțumit?

– Pentru că ai vrut să rămân. Pentru că mi-ai cerut să rămân. Nu cred că a mai făcut cineva asta vreodată.

Mai mișcat decât și-ar fi închipuit că putea fi, Richard o îmbrățișă.

– Dacă mă ofer să răspund la una dintre întrebările tale privitoare la trecutul meu sordid, pot să te întreb și eu ceva?

– Ce?

– Două lucruri, de fapt. Mai întâi, la muzeu ești Sam Martine?

– Rahat! Da, am uitat. Jellicoe e un nume destul de cunoscut – într-un mod negativ – în anturajul muzeelor și al persoanelor care dețin obiecte valoroase. Îl sărută cu blândețe pe bărbie. Și următoarea întrebare?

Se părea că regulile privitoare la întrebări nu mai erau atât de rigide. Avea însă să contemple semnificația acestui lucru mai târziu.

– Da. Tu și tatăl tău erați apropiați?

Mușchii spatelui ei se încordară, iar ea își ridică fruntea pentru a-l privi, cu părul arămiu încadrându-i fața.

– Nu vorbim despre asta cât timp sunt goală, spuse ea, desprinzându-se ușor de el. Așa că, dacă vrei cu adevărat să știi, trebuie să ne oprim și să ne îmbrăcăm.

– Ești diabolică, spuse Rick. Dar continuă: Chiar vreau să știu.

Ea dispăru în dormitor, în timp ce el își înfășură un prosop în jurul taliei și aproape că alergă în dormitorul lui pentru a-și lua o pereche uscată de blugi și alt tricou. La naiba, uneori casa aceea era prea mare! Voia să se întoarcă înainte ca Sam să se răzgândească.

Nici o femeie nu-l făcuse vreodată să se simtă așa – nici măcar Patricia. Pentru prima oară, se întrebă dacă nu cumva soția lui fusese copleșită de Peter Wallis în același fel în care se simțea el de când Samantha explodase literalmente în viața lui. Și se întrebă ce s-ar fi întrebat dacă ar fi întâlnit-o pe Sam Jellicoe în timpul căsniciei lui cu Patricia.

Ea ieși din dormitor tocmai când el reveni în living.

– Uau! făcu el încetinind pasul.

Samantha se îmbrăcase cu o rochie moale până la glezne, de un albastru prăfuit. În picioarele goale și cu părul încă umed atârnându-i pe umeri în valuri blânde, părea însăși încarnarea păcatului decadent.

Păcatul își înclină capul în direcția lui.

– Putem să ne uităm la ultima parte din *Son of Godzilla*? întrebă ea.

– Vrei să spui că ai renunțat la monstrul verde pentru mine? întrebă Rick, din nou bucuros.

– M-ai enervat.

– Dar te-am făcut să termini. De mai multe ori.

– Mmm... Ea chicoti. Dacă ăsta-i felul tău de a cere iertare, nu mă deranjează atât de mult să mă enervez pe tine

Sam apăsă pe butonul telecomenzii și televizorul prinse viață. Așezându-se pe canapea lângă ea, Rick o luă de mână, ridicându-i-o și uitându-se la degetele ei lungi,

cu unghii îngrijite, tăiate scurt. Samantha nu avea unghii lungi și vopsite – i-ar fi stat în cale.

– Ai mâini de artistă.

– Mama a cântat la pian, spuse ea, lăsându-se mai jos și sprijinindu-se de umărul lui. Sau așa mi-a spus tata. Ne-a dat pe amândoi afară când eu aveam patru ani.

– V-a dat afară?

– De fapt, cred că l-a dat afară pe Martin și nu a obiectat când tata m-a luat cu el. Se opri o clipă, uitându-se cum Godzilla sărea în apărarea fiului ei. Cât despre apropiere, el m-a învățat tot ce știu despre furat ca să-i pot fi parteneră. Și lui i-au plăcut degetele mele lungi. Sunt bune pentru golit buzunarele, spuse ea, flexându-le.

– Probabil ai fost devastată când a fost arestat.

Ea ridică din umeri.

– Nu am fost chiar așa de surprinsă. Pe măsură ce îmbătrânea, făcea tot mai puține... discriminări. Cred că abilitățile lui au început să pălească puțin, așa că a compensat furând tot ce se putea fura. Samantha își strânse degetele, apoi le relaxă din nou. Nu am spus asta nimănui. Nici măcar lui Stoney.

– Eu nu voi spune nimănui.

– Știu. Ea se așeză mai bine pe canapea. În ultimul an în care a lucrat, noi doi nu am lucrat prea mult împreună. Amândoi l-am folosit pe Stoney pentru că aveam încredere în el, dar eu nu am vrut să intru nicăieri cu el. Și cred că asta l-a înfuriat, ca și cum aș fi crezut că sunt mai bună decât el. Cred că era și puțin gelos, pentru că mă descurcam cu furturi de care el nu se mai putea ocupa și nu acceptam ofertele de care *se putea* ocupa.

– Nu ai încercat niciodată să-ți găsești mama?

– Ea ne-a lăsat să plecăm. De ce aș vrea să găsesc o astfel de persoană?

„Amărăciune!" Așa părea, deși putea fi la fel de bine vorba de simțul practic al Samanthei.

– Ai spus că aveai doar patru ani. Poate că tatăl tău nu ți-a spus întreaga poveste.

– Nici Stoney nu a spus ceva diferit. Sam se cuibări lângă el, sărutându-l pe gât. Și acum e rândul tău. Ce detaliu sordid aș vrea să știu?

Dumnezeule! Nu-i putea spune niciodată cât de... împlinit se simțea când inițiația contactul fizic. Sau cât de amețit se simțea după atingerile ei.

– Nu-ți dau nici un fel de indicii, mormăi el. Uite! Godzilla a călcat pe cineva.

– Nu a călcat pe nimeni. Aproape niciodată nu calcă pe oameni. Ai făcut vreodată ceva ilegal? Înainte să mă întâlnești pe mine, vreau să spun.

El înțelese motivul din spatele întrebării: ea își dorea să fie pe picior de egalitate. Încredere. Îi dăduse încrederea ei, iar acum era rândul lui.

– O dată. Am forțat legea de câteva ori, dar cu nimic ce putea fi dovedit.

– Spune-mi!

– M-ai putea băga la închisoare pentru mult timp cu asta, murmură Rick.

– Prostii! Donner te-ar salva. În plus, am stabilit deja.

Richard oftă, prefăcându-se iritat, nu nesigur. Acesta era mottoul lui: „Nu lăsa pe nimeni niciodată să simtă că ești nesigur, orice ai simți de fapt" Niciodată nu-i fusese atât de greu să-l respecte ca în clipa când era cu Sam.

– Nu am fost întru totul sincer când ți-am spus cum am... gestionat situația cu Peter și Patricia. Chiar după ce i-am găsit împreună, înainte de divorț, am hotărât că vreau să mă răzbun. Eu și Peter eram în același domeniu de afaceri, iar eu știam că riscase destul de mult cumpărând o companie de computere din New York, spuse el încet. De îndată ce m-am întors în Statele Unite, am cultivat prietenia cu contabilul-șef care se ocupa de contabilitatea firmei lui. De-a lungul a cinci luni,

am pretins că suntem buni prieteni, i-am cumpărat tot felul de nimicuri care să-l facă să aibă încredere în mine, iar într-o seară mi-a spus, în mare secret, că Sir Peter Wallis, proprietarul companiei, avea să treacă printr-un şoc pentru că cifrele pe care urmau să i le comunice erau îngrozitoare.

– Informaţii din interior, nu? Ai cumpărat compania de sub fundul lui când acţiunile au scăzut.

– Da. Apoi am făcut-o bucăţele şi am vândut-o.

– Te-ai simţit bine?

– Nu chiar. Peter a pierdut totul, desigur. Din păcate, alţi şaptezeci de oameni fără nici o vină şi-au pierdut slujbele doar pentru că eu am vrut să le arăt lui şi Patriciei că hotărârea unui judecător dintr-un tribunal nu era suficientă pentru mine.

– Aproape că îmi pare rău pentru el. I-ai lăsat ceva?

– Sunt sigur că se descurcă. Dumnezeu ştie că i-aş fi putut lua totul dacă aş fi vrut. Cred că a fost destul să-l rănesc o dată ca să pot da totul uitării.

– Te-ai făcut înţeles, comentă ea.

– Exact. Oricum, dacă l-aş fi sărăcit cu totul, aş fi avut de plătit o pensie alimentară şi mai mare, aşa că totul e bine când se termină cu bine.

Sam încuviinţă din cap, apoi se desprinse cu bruscheţe de el şi se ridică în picioare.

– Bun, filmul s-a terminat. Ajută-mă să-mi usuc echipamentul.

– Dar cine a câştigat?

– Godzilla. Întotdeauna câştigă.

capitolul 23

Luni ora 10.28

Doctorul Irving Troust se lăsă pe spate, luând o înghiţitură din ceaiul cu gheaţă şi dându-şi jos ochelarii.

– Domnule Addison... Rick, nu știu exact cum să-ți spun asta. Cred că tabloul e un fals.

Richard expiră aerul pe care nu-și dăduse seama că-l ținea în piept. Sam avusese dreptate.

– Am suspectat acest lucru, doctore Troust. Am avut nevoie de confirmarea unui expert.

Troust se uită de la el la Samantha.

– Cine ți-a vândut... chestia asta?

– Mă tem că e puțin mai complicat. Când l-am cumpărat, tabloul a fost un Picasso original. Richard se apropie de masă și se așează vizavi de curator. Mai sunt și alte obiecte pe care aș vrea să le examinezi. Deocamdată, am nevoie să păstrezi toate informațiile pentru dumneata.

– Nu vreau să iau parte la o fraudă, spuse Irving, punându-și din nou ochelarii.

– Nu-ți face griji, Irving, spuse Samantha, așezându-se lângă Richard. Nu încearcă să le paseze nimănui. Vrem doar să știm cât rău a fost deja făcut.

– Desigur.

Tom Donner sosi în timp ce Samantha selecta celelalte obiecte de examinat.

– Îmi pare rău că am întârziat. Ce am pierdut?

Richard făcu prezentările și oferi un scurt rezumat al evenimentelor.

– Numai noi patru știm detaliile, așa că nu vorbi despre asta.

– Noi patru? repetă Donner. Nu prea e adevărat, nu? Mai este cel puțin un răufăcător neprins care știe.

– Dacă teoria noastră se dovedește a fi adevărată, vom avea suficiente dovezi care să ne conducă înspre Partino. Am putea să-l convingem să ne ajute.

– Suficiente dovezi circumstanțiale, vrei să spui. Rahat!

Samantha se întoarse, ducând cu grijă un Matisse de dimensiuni reduse. Richard se încruntă, înăbușindu-și repede expresia la vederea privirii ei severe. Din câte știa

el, tabloul era autentic, dar probabil Sam avea un plan. Era logic. Dacă Troust spunea că toate obiectele erau false, trebuiau să găsească alt expert sau altă teorie pentru dosarele mutate de Partino.

În timp ce Irving începu să examineze tabloul, Samantha se duse spre fereastră. Richard i se alătură, cu Tom pe urme.

– Încă nu înseamnă nimic, murmură ea.

– Ba bine că nu. Acum trebuie să hotărâm ce-i spunem lui Castillo.

Tom se încruntă.

– Îi spunem totul. Dacă aveţi dreptate, asta se întâmplă de ani întregi.

– Vreau să ştiu cine are acum Picasso-ul original, spuse Samantha, cu atenţia îndreptată aparent către angajatorul ei.

– Ai putea afla?

– Voi doi veţi ajunge să fiţi arestaţi pentru obstrucţionarea justiţiei, sâsâi Donner. Lăsaţi poliţiştii să se ocupe de asta, e treaba lor!

– Dacă aş putea da de Stoney, aş putea găsi măcar un fir, răspunse Samantha, ignorând protestele lui Tom. Aşa cum stau lucrurile acum, dacă Partino nu spune nimic, am dat de o fundătură. Se întoarse către Richard. Desigur, ideea că Danté ar putea sta ani mulţi în închisoare s-ar putea să-l convingă să ne dea câteva nume.

– Pe asta mă bazez şi eu, recunoscu Richard.

– Mai vreau ceai, spuse Troust, ridicându-şi paharul, dar rămânând cu ochii aţintiţi asupra tabloului.

– Aduc eu, spuse Samantha. Uneori asta fac şi la muzeu.

De îndată ce ea ieşi din cameră, Donner începu din nou să bodogănească.

– Ce mama naibii faceţi? Ăsta nu-i un episod din *Maddie şi David*, Rick. Înţeleg că te distrezi şi că-ţi place să petreci timp cu Jellicoe. Dar...

– Astăzi e Martine. Să nu uiți!

– Uit dacă îmi spune iar Harvard. Dar ai zis că ați găsit 27 de dosare. Ce înseamnă asta, obiecte de artă furate în valoare de vreo cincizeci de milioane?

– Ceva de genul acesta.

– E o treabă a naibii de serioasă. Deja au fost uciși oameni pentru asta și știm că pot intra în casă. În casa *ta*, Richard!

– Știu asta, Tom. De aceea e decizia *mea*. Inspiră adânc, forțându-și pumnii să se descleștеze. Nu-mi place să predau altcuiva controlul.

– Facem cum vrei tu, prietene. Dar îți asumi riscuri fără să fie necesar, iar dacă o faci pentru a-ți impresiona prietena, nu cred că vei reuși vreodată să ajungi la nivelul ei.

Rick ura când Tom avea dreptate.

– Să vedem ce se întâmplă azi, replică el. Dacă Troust spune că și Matisse-ul e fals, atunci cercetările pe care le-am făcut cu Samantha sunt fie eronate, fie nu-l putem folosi pe Irving pentru a dovedi nimic.

– E original?

– Samantha așa crede, iar dosarul lui e adus la zi.

– Apropo de Jell... de Martine, i-am spus lui Kate cine e.

„Oh, la naiba!"

– Și?

– Și Kate o place oricum. Se teme că vei fi rănit, dar o place pe Sam.

– Spune-i să nu se îngrijoreze pentru mine. Știu să am grijă de mine. Richard îi aruncă o privire curatorului ocupat. De ce crede că voi suferi?

– A spus că Sam nu este probabil obișnuită să petreacă prea mult timp într-un singur loc. De fapt, a spus că probabil e și mai neliniștită decât tine.

– Și ce a mai spus?

– Nu ar trebui să știi. Dar nu vede un viitor pentru tine și ea. Unul din voi ar trebui să se schimbe, iar ea știe că tu nu o vei face și nu crede că Jellicoe poate.

– Ei bine, nu-i spune că eu cred că a făcut prea multe presupuneri pe baza unei singure întâlniri și că oamenii se pot schimba.

– Dumnezeule! Mă simt ca și când aș fi în liceu. Tu și Kate puteți să vă întâlniți să vă comparați notițele, pentru că eu nu vreau să fiu în mijlocul...

Samantha se întoarse în bibliotecă, ținând în echilibru o tavă.

– Taci, murmură Richard.

– Ceai de zmeură pentru Irving, apă pentru Tom, un suc pentru mine, iar Hans a insistat să-i aduc domnului Addison o bere de ghimbir. Dădu fiecăruia băutura, apoi se sprijini de brațul lui Rick în timp ce-și desfăcu doza de suc și sorbi din ea. Încă nimic? șopti ea.

– Încă nu, răspunse Richard, având grijă să nu se miște. Uneori, se simțea ca un vânător care se străduia să ademenească o căprioară în capcană.

„Nu te mișca, altfel își aduce aminte că ești aici și fuge!"

– Eu tot cred că ar trebui să-l sunăm pe Castillo, interveni Tom.

– Să așteptăm să vedem ce spune Irving, insistă Samantha. Și m-am gândit la ceva. Dacă Irving își dă seama că Matisse-ul e original, ar trebui să-l angajezi – pe el sau pe cineva – ca să examineze fiecare obiect pe care îl deții. Nu din cauză că ar putea fi falsuri, ci pentru a le confirma tuturor că 97% din colecția ta a rămas neatinsă.

– Și să facem reclamă acestui fiasco?

– Dacă Partino ajunge la tribunal, lucrurile vor ieși oricum la iveală, spuse Tom.

Richard se încruntă.

– Urăsc presa.

– De parcă eu aş iubi-o, replică ea. Foloseşte-te de ea! Altfel, aşa cum ai spus, întreaga ta colecţie va fi devalorizată. Mai luă o înghiţitură din suc, apoi spuse: Fie că publicul află, fie nu, comunitatea colecţionarilor de artă va afla. Nu există bârfitori mai mari pe planetă. Crede-mă!

Cinci minute mai târziu, doctorul Troust îşi ridică din nou privirea, văzu paharul cu ceaiul proaspăt cu gheaţă şi bău jumătate din el dintr-o înghiţitură.

– Ei bine, Rick, poate că îmi scapă ceva, dar tabloul acesta pare să fie autentic. Am văzut fotografii de-ale lui, iar stilul lui Matisse e bine documentat. Se încruntă, ştergându-şi ochelarii de cravată. Tu ce ai descoperit, Sam?

Ea zâmbi.

– Nu am găsit nimic, Irving. Speram să nu găseşti nici tu.

– Aha, un test. Pe care l-am trecut.

– Cu brio, cum se spune, doctore Troust. Eşti gata pentru încă unul?

– E foarte interesant. Sigur că da.

Richard se uită la Samantha peste capul lui Tom.

– Acum îl sunăm pe Castillo.

La sfârşitul după-amiezii, biblioteca era plină cu diverse obiecte de artă fără nici o valoare. Pe măsură ce grămada creştea tot mai mult, lui Richard îi venea să le distrugă. Probabil Samantha i s-ar fi alăturat, chiar şi Donner începea să pară enervat, dar apăru Castillo şi le spuse că fiecare obiect fals de artă constituia o dovadă.

– Cincisprezece, spuse Samantha, adăugând o cască romană din secolul I grămezii tot mai mari. E destul de deştept pentru un idiot. Câteva dintre dosarele pe care le-a sustras şi a încetat să le mai aducă la zi aparţin unor piese originale. Ar putea pretinde că este doar o scăpare şi că habar nu avea ce se întâmpla. Îi aruncă lui Rick

o privire peste umăr. Te-ar putea învinovăți chiar pe tine pentru tot.

Castillo se sprijini cu coatele pe masă.

– Sau poate avea deja cumpărători pentru piesele acelea și nu a apucat să le înlocuiască.

– Se poate și asta. Rick îi întinse farfuria cu câteva sendvișuri cu castraveți pe care le-o trimisese Hans în onoarea lui Sam. Dar pentru nici unul dintre falsuri nu apar actualizări în dosare.

Sam îi zâmbi scurt.

– Asta pentru că Partino e tipicar.

– Mi se pare interesant, spuse detectivul, alegând un sendviș, dar situația mă depășește și nici nu cade în jurisdicția mea. Pot să-l acuz pe Partino de tentativă de crimă împotriva lui Sam, dar trebuie să sunăm FBI-ul dacă vorbim de un furt de asemenea proporții.

– Nu, nu, nu! Nu-i facem nimic lui Partino din cauza lui Sam, spuse Samantha, clătinând din cap și împingându-se departe de masă. L-ați arestat din cauza afacerii cu tăbliță, pentru că a modificat înregistrările camerelor video și pentru că a pus grenadele.

– Sunt detectiv la Departamentul Omucideri, răspunse Castillo. Crimă, tentativă de crimă – cam cu astea mă ocup. Asta înseamnă că mă ocup de dumneata și de Prentiss. El nu poate depune mărturie, dumneata poți.

Samantha se uită la Richard.

– Nu, nu pot, spuse ea neliniștită.

– Vom discuta despre asta, răspunse Rick.

– De ce, ca să încerci să mă convingi? Nu *pot!*

Se ridică și ieși din bibliotecă.

– Frumos, Frank, mormăi Richard, ridicându-se în picioare.

Îi aruncă o căutătură aspră și lui Donner, spunându-i:

– Ține-l pe Irving sub supraveghere!

O găsi pe Sam sus, în galerie, uitându-se țintă la pereții încă înnegriți de fum.

– S-ar putea să nu fie nevoie să depui mărturie, să ştii, zise el, stând la distanţă şi încercând să-i ghicească dispoziţia. Îi putem arăta avocatului său ce avem şi poate că aşa îi va turna pe complicii lui.

Sam pufni.

– Parcă eşti Sam Spade[1]. *Aţi brânzit-o, poliţia e aici!*

– Oricum, ce înseamnă asta?

– Sincer, habar n-am. Încă uitându-se la haosul din galerie, Sam îşi puse mâinile în şolduri. Înainte să dau o spargere, parcurg toţi paşii în minte. Mă opresc aici, mă aplec dincolo, o iau la stânga, urc scările.

– Sună logic, spuse el, dorindu-şi ca ea să fi folosit timpul trecut.

– Cu asta, nu pot intra în mintea lui Etienne. Am încercat şi *nu* e nimic logic.

– Parcurge paşii cu mine, îi sugeră Richard, apropiindu-se puţin. Nu am experienţa ta, dar mă pricep la logică.

Spre surprinderea lui, ea dădu aprobator din cap.

– S-ar putea să ajute. Dar nu cu Harvard şi cu Castillo aici – şi categoric nu cu şeful meu.

– Apropo, Tom a spus că te dă de gol în faţa lui Irving dacă îi spui aşa.

– Bine. Yale.

– Testăm teoria ta după cină.

– Ştii, spuse ea, apropiindu-se de el şi cuprinzându-i talia cu braţul, m-ai dus la cină la familia Donner, aşa că mă gândeam să fac şi eu acelaşi lucru.

– Vrei să mă scoţi la cină.

Rick nu mişcă, lăsând-o pe ea să controleze nivelul intimităţii dintre ei.

– Da.

Sam se întinse şi îl sărută uşor.

– Ar fi ca o întâlnire?

Ea ezită o clipă.

---

[1] Personaj fictiv, protagonistul romanului *Şoimul maltez* (n.tr.)

– Sigur. Și aproape că îți pot garanta că vei avea parte de desert după aceea.

Lui Rick îi venea să-și marcheze data în calendar. Era pentru prima dată când Sam făcea un pas înainte în relația lor altfel decât sub formă fizică.

– Înainte sau după ce trecem prin versiunea jafului în varianta lui Etienne?

Samantha chicoti, lipindu-se de pieptul lui și mângâindu-l pe spate. Când se îndreptă, avea portofelul lui în mână. El nu simțise nimic.

– Poate că și înainte, și după. Deschise portofelul. Știam eu! spuse ea cu o voce cântată, aruncându-i-l înapoi, intact, din câte putea el să-și dea seama.

Rick îl prinse.

– Ce știai?

– Cei mai mulți bărbați au la ei un prezervativ, spuse ea, trecând pe lângă el spre scări. Unul. Nu trei. Uau, probabil crezi că ești irezistibil în pat!

– Așa mi s-a spus.

– Luăm o cină rapidă, apoi îmi mai poți arăta o dată.

– Samantha?

Ea se opri și se întoarse cu fața la el.

– Da?

– Nu e cel mai romantic lucru pe care l-aș putea spune, dar, de vreme ce tu ai adus în discuție prezervativele, în ultimele două ocazii nu le-am folosit. Ești...

– Sunt sănătoasă, dacă asta vrei să întrebi.

Richard roși.

– Nu. Voiam să întreb dacă ești protejată.

– Doamne, ești atât de britanic! spuse ea, chicotind. Iau pilula.

– Oh, bine. Da, asta am vrut să știu.

Samantha veni lângă el și îl sărută apăsat pe buze.

– Mulțumesc că ai întrebat.

– Sunt un domn.

– Oh, mi-am adus aminte, trebuie să porți pantaloni scurți la cină.

Cu o încruntătură prefăcută, care i se părea foarte reală, el o urmă în bibliotecă.

– Pantaloni scurți? Ce fel de ținută e asta?

Ea zâmbi, dispărând în încăpere.

– Una care îmi place mie.

capitolul 24

Luni, ora 18.25

Castillo chemă trei polițiști și un camion U-Haul să ajute la transportul falsurilor. După câteva discuții, fu de acord să-l interogheze pe Partino cu privire la falsuri în prezența avocatului său de dimineață și să nu contacteze FBI-ul decât după ce avea să discute cu Donner, oferindu-i informațiile pe care i le putea divulga. Samantha știa că asta nu era tocmai în acord cu regulile și, spre surprinderea ei, descoperi că îl plăcea pe detectiv.

Această mică aventură devenea din ce în ce mai ciudată. Mai întâi se împrietenise cu cineva pe care altă dată l-ar fi văzut doar ca pe o țintă, apoi ajunsese la o înțelegere în termeni politicoși cu un avocat, iar acum cu un polițist. Ce urma, un preot?

– Ar fi bine să fie ceva bun de tot, spuse Richard, ieșind cu ea în foaier. În mod normal, nu mă îmbrac în pantaloni scurți decât în cele mai oribile circumstanțe.

– Sunt foarte drăguți, spuse ea, rânjindu-i.

Rick purta o pereche de pantaloni scurți lejeri, gri. Își luase tricoul negru care o făcea să vrea să sară pe el și să uite cu totul de cină. Intenția ei fusese să-l facă pe *el* să-și iasă din limitele de confort prin alegerea ținutei. Încercase să se convingă că nu fusese decât un test pentru a vedea cât de departe era el dispus să meargă pentru ea, dar nu reușise niciodată să se păcălească singură.

Era mai degrabă un test pentru a vedea cât de normală putea fi ea, lăsându-și la o parte viața pentru o seară.

– Dacă asta e ideea ta de glumă, îți va părea foarte rău.

Sam își roti umerii.

„Intră înapoi în joc!"

– Ai vreo mașină fără valoare?

– Prin fără valoare presupun că vrei să spui ieftină, iar în cazul ăsta răspunsul este nu.

Ea oftă teatral, plăcându-i să-l vadă devenind tot mai neliniștit.

– În regulă, presupun că putem lua Benzul.

– Pe care dintre ele? întrebă el.

– SLK-ul. E o țintă mai mică.

– Minunat, murmură el. Conduc eu, în caz că trebuie să ne luăm tălpășița repede.

Sam ar fi fost surprinsă ca aceasta să fie singura lui cerință.

– Bine. Să mergem.

Când ajunseră în centrul orașului Palm Beach, ea îi spuse în cele din urmă unde mergeau.

– La Chuck & Harold's, repetă el. Am auzit de asta, nu-i așa?

– Minunații Baker Boys au cântat acolo. Au niște fructe de mare delicioase. Și se dansează.

– Se dansează. Ne place să dansăm?

Ea dădu aprobator din cap.

– Ne place.

– În pantaloni scurți?

– Trebuie să arătăm ca turiștii.

El vră pe Royal Poinciana Way și parcă lângă bordură cu o precizie pe care ea nu se putu abține să nu o admire – mai ales luând în considerare faptul că el crescuse într-o țară în care se conducea pe partea greșită a șoselei.

– De ce trebuie să arătăm ca niște turiști? întrebă el, ridicând capota retractabilă.

– Pentru că aici vin în principal turiști.

Rick îi atinse obrazul.

– Așa cum ai mai spus deja, eu nu prea reușesc să mă amestec în mulțime, murmură el, dându-i o șuviță de păr după ureche, dar mă voi strădui.

Nu se amesteca deloc bine în mulțime. Dar, dacă ar fi venit îmbrăcat cu cămașa și pantalonii de bogătaș, probabil nu ar fi ajuns nici la ușă înainte ca vreun paparazzo să le facă fotografii. Cel puțin așa cine era interesat trebuia să se uite de două ori. În plus, avea picioare frumoase.

– Lângă trotuar sau în grădină? îi întrebă picolița când intrară.

Bineînțeles, Rick o ținea de mână, iar Sam nu se putu abține să nu se simtă ușor îngâmfată când hoardele de turiste dinăuntru se întoarseră să se uite la bărbatul brunet cu ochi gri.

– Tu decizi, spuse ea. Eu te-am invitat.

– În grădină, hotărî el.

Ea ar fi preferat să stea lângă trotuar, să poată ține strada sub supraveghere. Asta însă nu ar fi ajutat deloc experimentul ei de a încerca viața normală. O urmară pe angajată, iar Sam îl lăsă pe Rick să-i tragă scaunul când ajunseră la masă.

– Bine, recunosc, spuse el, așezându-se și aplecându-se spre ea pentru a se face auzit peste jazzul cântat de formația din spatele lor, aproape toată lumea poartă pantaloni scurți.

– Ți-am spus eu.

– Acum, draga mea, de vreme ce m-ai invitat în oraș, să presupun că tu plătești?

– Sigur că da. O noapte nu avea să-i dea peste cap planul de retragere în Milano pentru pensie. Fă-ți de cap!

Zâmbetul lui se adânci, încălzindu-i ochii gri. Când inima ei făcu un salt ciudat drept răspuns, Sam luă repede paharul cu apă și bău o înghițitură.

– Ceva de băut, oameni buni? întrebă chelneriţa, pe al cărei ecuson scria Candy. Era o dulceaţă.

– Aveţi un meniu de vinuri? întrebă Rick, ridicând dintr-o sprânceană către Sam, sperând în mod evident să o facă să regrete că se oferise să plătească.

– Avem culori. Roşu şi alb.

Rick afişă zâmbetul lui faimos, iar Candy aproape că îşi înghiţi guma.

– Atunci care e cel mai bun vin roşu pe care îl aveţi?

Ea dădu numele unui Merlot franţuzesc, iar Richard comandă o sticlă.

– Sigur. Vă aduc comanda într-un minut.

– Hm, pe mine nici măcar nu m-a întrebat ce vreau să beau, spuse Sam.

– Probabil a presupus că tu eşti invitata *mea* şi că eu am comandat pentru amândoi. Să o chem înapoi?

– Lasă, englezule! Merlotul e bun.

Chicotind din nou, Richard deschise meniul.

– Ai mai mâncat aici, da? Ce e bun?

– Salatele sunt bune. Şi pâinea.

– Scuzaţi-mă, se auzi o voce feminină suavă, iar Sam îşi ridică privirea.

O blondă uluitoare într-o rochie decoltată până la buric şi care abia îi acoperea fundul se apropiase de masa lor.

– Da? întrebă ea, neştiind dacă să ţipe sau să râdă.

– Sunteţi Richard Addison? întrebă femeia, ignorând-o pe Sam.

Richard clipi.

– Ah, eu. Credeam că vorbeaţi cu ea. Da, sunt Richard Addison.

– Îmi daţi un autograf?

– Sigur că da. Aveţi un pix? Femeia întinse un şerveţel şi un pix, iar Richard îşi scrise numele. Gata!

– Şi numărul de telefon?

Femeia chicoti seducător, dar împinse şervețelul înapoi în mâna lui Rick.

Sam s-ar fi ridicat, dar Rick o lovi cu piciorul pe sub masă.

– Au! mormăi ea, fixându-l cu privirea.

– Îmi pare rău, dar nu-mi dau numărul de telefon.

– Sunteți sigur? întrebă Femeia-cu-Buricul-Afară, lingându-şi buzele.

– Dacă aş putea face un comentariu, continuă Rick, oferindu-i un zâmbet cald, deşi Sam observă că ochii îi rămăseseră reci, aş spune că sunt cam ocupat acum, simțindu-mă bine în compania unei domnişoare încântătoare, cu care îmi place să-mi petrec fiecare moment liber. Îşi îndreptă spatele, iar vocea îi coborî până la un murmur. Aşa că mulțumesc pentru interes, dar nu vă dau numărul meu de telefon nici într-un milion de ani. O seară bună!

Faţa ei se făcu stacojie sub stratul gros de machiaj. Femeia se întoarse cu spatele, unduindu-şi şoldurile perfecte în timp ce se îndepărta.

– Eşti atât de tare! şopti Sam.

– Cel puțin ai putea să te prefaci că eşti geloasă, spuse el, trăgându-i mâna peste masă şi sărutându-i degetele.

Fusese geloasă, dar n-avea de gând să-i spună asta. Cel puțin până ce nu reuşea să-şi dea seama ce naiba însemna acest lucru. Măcar nu intrase în panică, luptându-se cu o femeie aproape goală, care se strecurase prin spatele ei.

– Nu e genul tău.

– Şi care anume e genul meu? întrebă Rick.

– Cineva care ți-ar fi dat o replică usturătoare în loc să plece cu coada între picioare.

Pufnind într-un fel necaracteristic lui, Rick bău din paharul cu apă.

– Probabil ai dreptate. Ce ar trebui să comand?

– Nu ai chef de salată? Văzându-i expresia chinuită, rânji. Merita să-l tortureze un pic, pentru că era prea frumos. Bine, bine. Crabii de Alaska sunt minunați. Eu vreau o porție de mahi în crustă de nuci de Macadamia.

El avea suficientă încredere în ea pentru a comanda crabul, iar Sam trebui să recunoască faptul că peștele mergea mult mai bine cu Merlotul decât cu berea pe care se pregătise ea să o comande.

Copertina de deasupra terasei fusese îndepărtată, așa că luna și stelele străluceau pe ringul de dans. Ea nu-și dăduse seama că avea să fie atât de... romantic în grădină, cu trupa de jazz cântând și cuplurile începând să se îndrepte spre ringul de dans.

În cele din urmă, Rick își puse cuțitul și furculița pe farfurie.

– Ai avut dreptate. A fost minunat.

Sam își dădu seama că visa cu ochii deschiși și își ridică șervețelul.

– Mă bucur că ți-a plăcut.

– Vrei să dansăm, draga mea?

– Eu...

Rick se ridică, întinzându-i mâna. Ei bine, ea sugerase asta prima dată. Oftând, îi luă mâna și îi dădu voie să o tragă în picioare.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, spuse el în șoaptă, punându-și brațele în jurul taliei ei.

– Ce?

– Femeia aia ar fi putut fi goală, dar tot nu mi-aș fi putut lua ochii de la tine.

Se legănară împreună, atingându-și brațele, pieptu-rile, șoldurile și coapsele.

– Aproape că era goală.

– Era? Bănuiesc că asta tocmai subliniază ce am spus.

Se gândise că Samantha avea de gând să-l ducă într-un restaurant obscur, dintr-o zonă demilitarizată. Însă Chuck & Harold's era foarte drăguț, animat, chiar

romantic cu ringul de dans deschis. El prefera în general restaurantele exclusiviste, deoarece acolo nu se prea apropia nimeni de el, cerându-i autografe sau sfaturi financiare, dar aici îi plăcea suficient de mult pentru a dori să o mai însoțească.

I se părea puțin prostesc să danseze în pantaloni scurți, așa că nu obiectă când, douăzeci de minute mai târziu, ea îi sugeră să se întoarcă la proprietate și să mai verifice o dată galeria. Nota lor de plată, în jur de 100 de dolari, îi aștepta la masă, dar Samantha nu-l lăsă să o plătească. Scoase un teanc de bancnote din poșetă și îl puse pe masă.

Rick nu voia să știe de unde avea banii.

– Ești invitatul meu, îți amintești? spuse ea, luându-l de braț pe drumul de întoarcere spre mașină.

– Vrei să conduci tu?

– Serios? Mi-ar plăcea.

Ea coborî din nou plafonul mașinii și băgă în viteză, apoi o parcă din nou.

– Ce e? întrebă el, văzându-i încruntătura.

– Vreau să știi că nu te plac pentru asta, spuse ea, lovind volanul cu palmele.

– Nu?

– Nu. Te plac pentru... asta. Se întinse și îl bătu pe cap, trecându-și o șuviță din părul lui printre degete, apoi își puse mâna peste pieptul lui. Și asta. Și pentru că te-ai îmbrăcat cu pantaloni scurți pentru o seară la restaurant fiindcă te-am rugat eu. Ne-am înțeles?

El zâmbi.

– Ne-am înțeles.

– Bun. Acum ține-te bine!

De îndată ce ajunseră acasă, el își luă o pereche de blugi și tenișii și se întâlni cu ea în galerie. Ea stătea în capătul opus al holului față de seara în care o văzuse prima dată, cu ochii închiși și mâinile relaxate pe lângă corp. Rick o privi, știind că în mintea ei acum se cățăra

pe zidul din spatele grădinii, strecurându-se apoi peste peluză.

– Am ajuns deja în casă? întrebă el după un moment.

Samantha tresări.

– Nu. Suntem afară. Încruntându-se ușor, se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre scările din partea din spate a casei. Haide!

– Cum am intrat? întrebă el, coborând după ea la parter.

Ea se strecură pe ușa terasei din spate, oprindu-se în umbrele adânci de sub un pâlc de chiparoși din partea de vest a casei.

– Problema cu asta, spuse ea, evaluând distanța față de cea mai apropiată cameră, este că speculez pe baza a ceva ce poate să fie incorect. Așa că fie am dreptate, fie greșesc întru totul.

– Merită încercat, sugeră el, poate dându-și seama pentru prima dată la ce se referise ea când spusese că sistemul lui de securitate era de rahat. În locul în care stăteau acum putea fi o echipă de rugby, făcând o grămadă, și nu ar fi văzut-o nimeni. Se întâmplă să cred că instinctele tale sunt foarte bune.

– Hm... Flatarea îți va aduce tot ce vrei, spuse ea zâmbind scurt, cu atenția încă în cea mai mare parte concentrată asupra a ce era în jur.

Rick simți un fior de energie urcându-i pe șira spinării, ca în noaptea în care intraseră în casa lui Danté. Ea îi vorbise despre fiorul pe care îl simțea când se afla într-un loc în care nu trebuia să fie. El înțelegea acum la ce se referise ea, deși atenția lui rămăsese asupra micuței siluete de lângă el.

– Ei bine?

– OK. Uite care e teoria mea: Etienne a venit din direcția asta, pentru că e cea mai protejată rută până la casă din locul în care am găsit urma de picior.

– De ce să se deranjeze să se furişeze dacă Danté oprise toate camerele video de afară? întrebă Richard.

– Am o teorie, dar să aşteptăm un minut. Ea îşi trecu mâna peste peretele din rigips, afundându-se şi mai tare în umbre. Ce-i aici? întrebă ea, lovind uşor într-o fereastră.

El îşi schimbă poziţia.

– E depozitul. Acolo ţinem scaune suplimentare şi extensii ale meselor pentru petrecerile numeroase. Chestii de genul ăsta.

Ea aprinse lanterna pe care el nu-şi dăduse seama că o avea la ea.

– Aici e, spuse Sam, trecându-şi degetele peste o zgârietură aproape invizibilă în tencuială, lângă pervaz. A folosit o rangă subţire şi a forţat deschiderea ivărului.

– Aşadar, nu s-au oprit numai camerele video şi senzorii de afară.

– Nu cred că a fost oprit nimic de afară, mormăi ea, altfel Etienne nu s-ar fi deranjat să se strecoare. Dacă am dreptate, Partino a oprit probabil toţi senzorii şi alarmele din interior; asta e mai uşor, mai ales dacă nu ştia exact ce fel de sistem de securitate ai în jurul uşii din galerie. Dar ne grăbim. Hai să mergem din nou înăuntru!

– Înăuntru?

– Pe uşă, asta dacă nu ai chef să te caţări pe fereastră, spuse ea, zâmbetul descoperindu-i dinţii albi în întuneric.

– Să intrăm!

Se întoarseră pe uşa terasei şi se îndreptară, prin labirintul de holuri, spre camera-depozit. Uşa era încuiată, dar Samantha o deschise înainte ca el să poată scoate cheia.

– Ivărul ferestrei e stricat, spuse ea, mişcându-se printre grămezile de mobilă acoperite de cearşafuri. Vezi? Folosindu-se de capătul lanternei, lovi în încuietoare.

Părea prinsă la locul ei, dar atingerea ușoară o făcu să cadă.

– DeVore a stricat-o astfel încât să o poată pune la loc după ce a ieșit prin aceeași fereastră.

– Mda.

– Bun, dar am o întrebare.

– Spune!

– De ce a intrat DeVore în casă dacă Danté urma să înlocuiască tăbliță originală cu falsul?

– Aceasta, dragul meu, e o întrebare de un catralion de dolari, spuse ea, ieșind din nou din cameră. Bun, să presupunem că suntem Etienne. Știm unde e galeria, pentru că avem planurile casei. Știm și că în camera securizată nu va funcționa camera video, așa cum am știut că e sigur să intrăm prin fereastra depozitului.

– Urcăm pe scările din spate până la etajul doi, spuse el, în timp ce făceau acest lucru, având grijă să evităm securitatea de rahat a acestui tip, Addison, până ce ajungem în galerie.

Sam continuă să înainteze.

– Ajungem la ușă și ne permitem să fim puțin neglijenți cu cea de-a doua încuietoare, pentru că oricum dovezile urmează să fie aruncate în aer în câteva minute.

Ușa atârna într-o singură balama, dar ea făcu toate mișcările cu mâinile ei agile, apoi intră.

– De vreme ce știm că senzorii sunt dezactivați, continuă ea, apucăm tăbliță și ieșim din nou, închizând ușa după noi.

– De ce?

– Probabil pentru că a vrut ca totul să arate normal din galerie. Dacă Prentiss, de exemplu, ar fi văzut ușa deschisă, ar fi putut intra, apoi ar fi putut alerga pe drumul pe care venise fără a declanșa bomba.

Richard se uită la ea timp îndelungat.

– Prentiss a fost așadar țința?

Ea se lăsă pe vine aproape de perete, ca și cum ar fi montat explozibilul. Cu un oftat adânc, se ridică din nou în picioare.

– Nu cred asta.

– Spune-mi la ce te gândești!

– Asta-i partea de care nu sunt absolut sigură. Își șterse mâinile de pantalonii scurți, cu privirea ațintită asupra găurii din perete în care fusese pusă bomba. Ai răbdare cu mine un minut – asta o să sune de-a dreptul țicnit.

– Am impresia că țicnit e singurul fel în care toate astea pot fi explicate. Și cum rămâne cu agenții de securitate? Pe ei Danté nu i-a putut dezactiva.

– Ei patrulează o dată la cincisprezece minute. Etienne știa asta, la fel ca mine.

– Deci Partino și DeVore au lucrat împreună.

– Nu cred. Am văzut câteva dovezi că Etienne știa că Partino va dezactiva senzorii din interior. Dar nu văd nici un semn că Partino știa că Etienne va fi în casă.

Digerând această teorie, Richard își înălță capul și se uită spre intrarea în galerie.

– Dar suntem siguri că Partino a fost cel care a dezactivat camerele și alarmele, da?

– Da, pentru că a făcut-o când a pus grenadele în camera mea și mi-a plantat tăblița în bagaj. Dintr-odată, ea făcu un pas înainte. Haide să fim puțin Partino! Coborî scările, nu spre biroul managerului, ci în micuța lui cameră. Fiind trecut de miezul nopții, ar fi rămas să doarmă aici, nu?

– Da.

– După teoria că el a înlocuit obiectele de artă, voi presupune că se pricepea să dezactiveze alarmele. Încruntarea ei se adânci. Fie asta, fie l-a cumpărat pe Clark. Nu vorbim despre un procent din valoarea tăbliței furate. Vorbim de obiecte furate în valoare

de cincizeci de milioane de dolari, care au ieșit pe ușă într-un ritm destul de constant.

– E o teorie interesantă, spuse Richard pe un ton întunecat.

– Dar nu e pentru seara asta. Deschizând ușa camerei lui Partino la fel de ușor cum o făcuse cu ușa depozitului, Sam intră. Probabil ținea falsul aici, de vreme ce atât tu, cât și Donner aveați acces în biroul lui. Se uită de jur împrejurul camerei, cu o expresie ușor încruntată. Am vrut să te întreb și înainte, aici de ce nu sunt deloc obiecte de artă?

– Nu știu. Nu am supravegheat decorarea camerelor private.

– Chiar și camerele pentru oaspeți au obiecte drăguțe înăuntru. Aici stă individul însărcinat cu colectarea și catalogarea tuturor obiectelor, dar nu are decât câteva postere și replica unui urcior victorian.

Încuviințând din cap, Richard termină turul camerei cu ea.

– Nimic de valoare nu ar dispărea de aici, unde ar fi primul suspect.

– Oricum, conform acestei teorii. În regulă. Am dezactivat alarmele și am luat tăbliță falsă, cu care să înlocuiesc originalul. I-am spus brokerului nostru, oricare ar fi el, în ce zi și la ce oră punem mâna pe ea, iar brokerul sau cumpărătorul nostru i-a spus lui Etienne sau celui care l-a angajat.

– De unde știm asta?

– Din felul în care a intrat Etienne în casă, pentru că a știut că alarmele sunt dezactivate.

– Corect. Continuă!

– Tăbliță este așteptată de broker și cumpărător și trebuie să plece la Londra într-o săptămână, așa că Partino, fie că știe că te-ai întors de la Stuttgart, fie nu, trebuie să facă schimbul. Etienne probabil nu știe că te-ai întors, dar oricum nu-i pasă. Danté urcă la etaj, cu stația

radio pornită, fie pentru că e paranoic, fie pentru că așa îl poate anunța Clark dacă se întâmplă ceva. Poate că aude convorbirile agenților de pază, așa cum ai auzit și tu, când Prentiss a anunțat descoperirea unui intrus. Intră în panică și se duce înapoi în camera lui, activând din nou toate alarmele, pentru ca nimeni să nu creadă că a fost o lovitură din interior.

– Și apoi totul sare în aer, tăblița dispare, iar el rămâne cu falsul.

– Da. Dar mai trebuie adăugat ceva. Samantha urcă înapoi, pe unde intrase în noaptea furtului în galerie. Dacă eu m-aș fi intrat în casă și dacă tu nu ai fi fost acolo, *el* ar fi fost cel care s-ar fi împiedicat de fir.

Richard se uită la ea. Felul în care potrivise toate piesele avea sens.

– Danté a fost ținta.

– Cu o mulțime de *dacă*, *probabil* și *poate*.

– Cum rămâne cu *de ce?* replică el. De ce l-ar angaja cineva pe DeVore să fure tăblița și să-l omoare pe Partino, dacă Partino urma oricum să ia tăblița? Din ce ai spus, cel care a dictat totul le-a spus amândurora – ceea ce mie îmi spune că este vorba de aceeași persoană.

– Nu sunt foarte sigură de asta. Și rămâne oricum problema persoanei care m-a vrut și pe mine aici în același timp în care se desfășurau toate celelalte.

Cineva nu o trimisese acolo doar pentru a fura ceva. O aruncase intenționat în mijlocul acestei încurcături, fără ca ea să aibă nici o idee în ce se băga. Richard își înghiți nodul din gât. Samantha Jellicoe fusese extrem de norocoasă. Și, deși nu-l întâlnise niciodată pe Sean O'Hannon, dacă brokerul știuse de toate aceste lucruri, Richard se bucura că era mort.

– Ar fi făcut O'Hannon toate astea? întrebă el. V-ar fi angajat pe toți trei pentru aceeași lovitură?

Samantha clătină din cap.

– Nu ar fi avut suficientă imaginație să coordoneze trei spargeri diferite în același timp, în același loc, fără ca unul să știe de ceilalți. În plus, cineva l-a ucis și pe el.

– De ce ai fost aleasă tu? Tu nu știai nimic despre furtul obiectelor mele de valoare.

– Presupunerea mea este că eu trebuia să fiu țapul ispășitor. Fie că eram ucisă, fie că eram prinsă, aș fi fost învinuită pentru toată mizeria asta. Probabil au sperat că Partino și falsul aveau să fie găsiți printre dărâmături. Toată lumea ar fi presupus că era tăblița originală, desigur, și că el o luase de la mine înainte ca eu să fac ceva greșit și să fim cu toții uciși.

– Admir sângele tău rece, felul în care vorbești cu atât calm despre moartea ta.

Apropiindu-se de el, Sam îl sărută pe obraz.

– Asta numai pentru că nu sunt moartă. Crede-mă, sunt nervoasă ca naiba! Înjură, lovind cu piciorul o bucată carbonizată de lemn. Iar cu Etienne și O'Hannon morți, nu am de unde să știu cine i-a angajat. Stoney ar putea afla, dar el ar putea fi oriunde acum. Nu-l putem întreba pe Partino, de vreme ce în câteva ore Castillo îl va preda, împreună cu toate falsurile, pe mâna FBI-ului.

– Iar ei vor rezolva asta, sublinie Richard.

– Mda. Și majoritatea indiciilor încă arată înspre mine. Ceea ce înseamnă că parteneriatul nostru e dizolvat, iar eu trebuie să-mi iau tălpășița de aici.

Rămas aproape fără aer, el o prinse de mână. Doamne, Dumnezeule!! Ce făcuse? Știuse despre planul lui Castillo și despre FBI, dar de ce nu se gândise că ea ar fi rămas suspectă în continuare? Răspunsul era evident – nu putea concepe că ea putea pleca, în nici o circumstanță, și era obișnuit să dețină controlul asupra tuturor aspectelor unei situații. La naiba! Nu avea s-o lase să plece.

– Ai fi putut spune ceva despre asta înainte să-l sunăm pe Castillo, rosti el, folosindu-şi tot antrenamentul de ani întregi pentru a-şi păstra calmul în voce.

Ea îi strânse degetele.

– Rick, trei oameni au murit. Cred că asta cântăreşte mai greu decât confortul meu personal.

Privirea pe care i-o aruncă spunea mai multe decât cuvintele ei, dar el încă nu ştia exact cum să o interpreteze – ştia doar că nici ea nu voia să plece.

Cum putea regla lucrurile astfel încât ea să poată rămâne? Evident, găsirea persoanei care orchestrase totul ar fi scăpat-o de orice acuzaţie, dar, după cum spusese ea, toate indiciile le fuseseră luate. Rick îşi îngustă privirea. Sau poate că nu?

– Rochia aia verde pe care ai purtat-o la cină la Tom? Du-te şi ia-o pe tine!

– Poftim? Având în vedere puţinul timp...

– Şi tocuri. Sunt nişte pantofi cu toc în dulap dacă nu ai adus cu tine. Ea continuă să-l privească cu încăpăţânare, iar el se apleacă şi o sărută. Ai încredere în mine! Ne întâlnim jos în foaier.

Samantha habar n-avea la ce se gândea el, dar, odată ce-şi dăduse seama cât timp şi efort investise cineva pentru a orchestra jaful prelungit al acestei proprietăţi, ştiuse că trebuia să plece. FBI-ul şi Interpolul nu aveau încă nimic concret pentru a o putea aresta, dar probabil nu conta. Apoi îşi puteau permite timpul necesar pentru a săpa mai adânc. După cum spunea tatăl ei, săpatul ducea mereu la descoperirea viermilor.

Decizia de a pleca nici măcar n-ar fi trebuit să fie una dificilă. Avea la dispoziţie cel mult 24 de ore înainte ca bărbaţii în costume să vină să o caute. Ştiuse mereu că avea să se întâmple asta. Odată ce aflase despre uciderea lui Etienne, îşi dăduse seama că la mijloc era mai mult decât o tăbliţă de piatră.

Dacă pleca înainte de ivirea zorilor, poate că ar fi reușit să zboare din țară. Odată ce Castillo se hotărâse să nu o mai investigheze, plasa s-ar fi lărgit considerabil.

Sam dădu jos rochia de pe umeraș și o puse pe pat. Apoi aruncă o pereche de pantofi aurii spre peretele opus. Zgomotul pe care îl făcură lovindu-se de perete era satisfăcător, dar nu schimba nimic. Tot trebuia să plece de la Solano Dorado – de la el. Era logic. Trăise liniștită în suburbia orașului Palm Beach timp de patru ani, făcând ceva ce-i plăcea și care nu necesita sârme tăiate sau pistoale cu vopsea, făcând diferite comisioane pentru Stoney, dacă era suficient de interesată sau curioasă.

Apoi, la o săptămână după ce întâlnise cel mai fascinant bărbat din viața ei, trebuia să plece. Soartă de rahat!

Orice ar fi avut Rick în minte, părea să-și dorească totuși ca ea să arate bine, așa că își pieptănă părul și își refăcu machiajul. Privindu-se în oglindă, simți nevoia inexplicabilă de a plânge.

– Ține-te tare, Sam! mormăi ea. Nu plângea niciodată. Doar pentru că aflase, în sfârșit, cum se simțea să aibă alături pe cineva atât de dinamic și de important în viața ei, asta nu însemna că putea să-l păstreze.

Când i se alătură lui Richard în hol, uită cu totul de lacrimi. Aproape că uită să respire. El stătea lângă ușa de intrare într-un costum negru, cu cămașă gri și cu o cravată roșie. Deși nu s-ar fi îndoit niciodată că era un bărbat sigur pe sine, plin de succes, acum părea dintr-odată... puternic.

– Uau! făcu ea. Ți se potrivește bine Armani.

– Mulțumesc. Uau și ție! Ești gata?

– Unde mergem?

– La închisoare.

capitolul 25

Luni, ora 23.08

Ofițerul îi conduse în ceea ce părea una dintre camerele de interogatoriu din *Lege și ordine*, deși Sam nu văzuse niciodată una până acum. Se holbă la peretele de oglindă, întrebându-se cine naiba stătea în spatele lui, gata să privească și să le asculte conversația.

– Relaxează-te, îi șopti Richard, trăgând-o pe scaunul de lângă el.

– De unde știm că suntem singuri? mormăi ea drept răspuns, încă uitându-se la oglindă. Dacă spun ceva... știi tu, incriminator?

El îi luă mâna și îi sărută degetele.

– Va trebui să ai încredere în mine, Samantha. Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic aici. Jur!

Ea se forță să zâmbească.

– Ți se vede iarăși armura strălucitoare.

Rick ar fi replicat, dar în ușă apăru Danté Partino, urmat îndeaproape de alt ofițer. Era îmbrăcat în costumul portocaliu de la închisoare, iar mâinile îi erau încătușate, observă Sam cu o senzație de disconfort. Nu se putea imagina închisă într-o cameră mică și cu mâinile legate.

– Puteți să-i dați jos alea? întrebă Rick, arătând spre mâinile lui Partino.

– Nu e tocmai în regulă... Bine, dar numai pentru zece minute.

De îndată ce ușa se închise, Danté își trânti scaunul în spate și se ridică.

– Trebuie să presupun că ești aici pentru a mă ajuta? Am lucrat pentru tine zece ani, Richard. Și pentru că târfa asta ți s-a urcat în pat, crezi minciunile pe care ți le spune?

– Danté, nu a trebuit să vin aici în seara asta, spuse Rick cu vocea atât de calmă și rece, încât Sam îi aruncă

o privire. Te tratează bine aici? I-am spus lui Tom să-ți găsească cel mai bun avocat posibil pe cheltuiala mea.

Pe fața lui Partino apăru o expresie încruntată.

– Asta-i o încurcătură, spuse el pe un ton mai potolit. Habar n-am ce spune lumea despre mine, că am furat tăbliță și că am încercat s-o omor pe ea. De ce aș face asta?

Rick o înghionti pe sub masă, iar Sam tresări. Își imagină că asta însemna că trebuia să înceapă să-l tragă de limbă pe Partino. Inspiră adânc, încercând să uite unde erau și de oglinda blestemată de dincolo de umărul ei.

– Un bun motiv ar fi banii, spuse ea tărăgănat.

– Nu ascult nimic din ce spui tu, ripostă el. În plus, am deja bani. Rick mă plătește bine, pentru că fac o muncă de calitate. Întreabă pe cine vrei! Nu am avut nici un motiv să fur tăbliță.

– Nu vorbesc despre tăbliță. Partea ta din lovitura asta ar fi... Cât, 10000 de dolari? Ăsta e mărunțiș chiar și pentru un tâmpit ca tine.

Partino își încleștă pumnii pe masă, încercând în mod evident să o intimideze.

– Tu ești tâmpită, știu că tu ești cea care a furat-o de fapt. Au găsit falsul în bagajul *tău*. Nu într-al meu.

– Asta pentru că toate falsurile tale erau deja pe pereți, ripostă ea.

Partino se albi.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Hei, Danté, haide! Picasso-ul arăta de parcă a fost pictat de un babuin. Și ești așa de idiot încât ai păstrat înregistrările de când ai luat originalul.

– Prostii!

– Iunie 1999, spuse ea, încrucișându-și mental degetele.

Un pas greșit, iar el nu avea să cedeze. Iar în acest mediu, nu se simțea ea însăși. Doamne, ea în închisoare!

El îi aruncă o privire atât de încărcată de ură, încât Sam aproape că se pregăti ca el să sară peste masă

și să o atace. În schimb, cu o respirație aspră, pe care i-o putu simți pe față, Partino se mulțumi să se plimbe până la oglindă și înapoi. Rick se întoarse pe scaun ca să-l poată ține pe manager sub supraveghere. Era evident că nu avea mai multă încredere decât ea în bărbat.

– Nu poți dovedi nimic, sâsâi el. Sunt un om bun.

– Pot dovedi totul, replică Sam, permițând dezgustului să i se strecoare în voce. Vrei să-ți mai înșir câteva? Remingtonul? Gauguinul albastru?

– Taci din gură!

– Sigur, nu se va schimba nimic. FBI-ul va veni la tine de dimineață. Am vrut doar să știi că știu ce ai făcut, că i-am spus lui Rick, iar mâine-dimineață va ști și FBI-ul. Putem pleca acum? i se adresă ea lui Rick, prefăcându-se doar pe jumătate.

Fața managerului proprietății se făcuse cenușie. Părând să-și piardă controlul asupra mușchilor, el se cufundă în scaun.

– FBI. Târfa naibii!

Rick dădu cu pumnul în masă, făcându-i și pe Sam, și pe Partino să sară în sus.

– *Destul!* mârâi el amenințător.

– Rick, eu...

– Ține-ți gura, Danté! Vreau numai două cuvinte de la tine, după care voi face tot ce pot pentru a te ajuta. Dacă nu-mi spui cele două cuvinte, voi folosi toți banii pe care-i am pentru a mă asigura că ești găsit vinovat de uciderea lui Prentiss și de tentativă de ucidere asupra mea.

– Niciodată nu...

– Nu sunt astea cuvintele.

– Atunci ce... ce vrei?

– Numele cumpărătorului tăbliței. Știm că ai avut propriile planuri pentru ea.

– Eu nu...

– Nici astea nu sunt cuvintele pe care le aștept. Ultima șansă, Partino! Rick se lăsă pe spătarul scaunului, cu privirea ațintită asupra feței lui Danté. Cine urma să cumpere tăbliță de la tine?

Gura bărbatului se deschise și se închise, ca a unui pește, apoi Danté înghiți convulsiv.

– Meridien, izbuti el în cele din urmă să pronunțe. Harold Meridien.

Numele îi suna vag familiar Samanthei, dar falca lui Rick se încleștă. Timp de o secundă, ea crezu că avea să-și piardă cu totul controlul.

Rick se ridică în picioare.

– Mă voi asigura că autoritățile știu că ai cooperat, spuse el cu o voce aspră. Dar, spre binele tău, sper că nu vei ieși niciodată din închisoare.

– Rick...

Rick se duse cu pași mari la ușă și bătu în ea. Ofițerul o deschise și, dând scurt din cap, Richard ieși. Icnind, Samantha se grăbi după el.

– Dă-mi cheile! spuse el, odată ajunși în parcare. Știu că le-ai luat.

– Nici vorbă! Urcă și conduc eu înapoi.

– Vreau să conduc.

Ea îl privi cu capul înclinat într-o parte.

– Dacă aș arăta ca tine, m-ai lăsa să conduc?

– Samantha...

– Ești nervos, vrei să conduci repede și vrei să-l omorî pe Meridien ăsta. Voi conduce și eu repede, iar tu poți fi la fel de furios odată ce ajungem acasă. Între timp, îmi poți spune cine-i Meridien și de unde-l cunoști. Iar eu îți pot aminti ce curajoasă am fost să vin aici și că este prima și ultima oară când fac așa ceva.

Încuviințând scurt din cap, el se îndepărtă de portiera șoferului și înconjură mașina prin spate.

– Să conduci repede de tot, mormăi el.

Sam conduse repede. Rick se uita prin parbriz, nemișcat ca o statuie – sau mai degrabă ca un vulcan gata să erupă. Meridien. Numele acesta era cumva legat de o afacere mare sau de sistemul bancar, dar Sam nu-l putea localiza exact. Când auzise numele, fusese atentă la altceva, altfel și-ar fi amintit. Rick avea să-i spună, dar, dacă nu o făcea curând, ea tot trebuia să plece. Nici măcar pentru Rick nu putea risca să fie vânată de FBI.

Frank Castillo se uită cum polițistul îi punea din nou cătușele lui Partino, escortându-l din camera de interogatoriu. I se rupsese vârful creionului cu care își luase notițe, dar, în ciuda faptului că era furios la culme, trebuia să recunoască faptul că Sam Jellicoe ar fi putut deveni un bun detectiv dacă soarta și tatăl ei nu ar fi împins-o într-o altă direcție.

Harold Meridien. Bancher sau așa ceva, credea el, dar avea să verifice, să fie sigur. Nu cineva local, altfel ar fi recunoscut numele. Cel puțin, când Addison își folosea influența și flirta cu obstrucționarea justiției, obținea informații.

Se ridică nesigur în picioare. Jellicoe și Addison nu-i ceruseră lui Partino numele șefului lui în afacerile cu falsurile și furturile, așa că probabil aveau altceva în minte. Iar Addison recunoscuse numele. Ei bine, se părea că avea să facă alt drum până la proprietate dimineață. Fie că ei obțineau rezultate, fie nu, existau reguli care trebuiau urmate. Chiar dacă Addison și Jellicoe voiau numai răspunsuri, el dorea o condamnare. Era timpul să oprească toate jocurile.

Samantha abia oprise mașina când Richard coborî și se îndreptă cu pași mari spre scară. Trebuia să dea câteva telefoane și nu-i păsa de ora de la celălalt capăt al firului.

Ușa de la intrare se închise în urma lui fără urmă de blândețe.

– Ai de gând să spui ceva? întrebă Samantha.

– Mai târziu, se răsti el. Mâine trebuie să ajung în Stuttgart. Ajunsese deja la jumătatea scărilor când își dădu seama că ea nu urca după el. Forțându-se să inspire, se întoarse spre ea. Asta tocmai a devenit ceva foarte personal, Samantha. Îți explic mai târziu.

– Bine, spuse ea după un moment, cu o expresie indescifrabilă. Succes!

Cuvintele ei sunau cumva ca un final. Richard se încruntă.

– Ce înseamnă asta?

– Doar ce am spus. Îți doresc succes.

– Nu am timp pentru o criză de nervi, Samantha.

Ea își înclină capul, uitându-se la el. În lumina difuză, el putea jura că văzuse o lacrimă alunecându-i pe obraz.

– Nu e o criză de nervi, Richard, răspunse ea cu vocea rece și sigură. Tu trebuie să pleci, iar eu trebuie să plec. Asta e tot. Sunt doar fapte.

Inima lui rată o bătaie.

– Poftim? Doar mă duc la Stuttgart. Mă întorc într-o zi sau două, în funcție de ce descopăr acolo, spuse el, coborând o treaptă.

Samantha oftă, în timp ce umerii i se ridicau și coborau în ritmul respirației.

– Mâine, când FBI-ul îl va interoga pe Partino, el va începe să scuipe numele meu peste tot, încercând să-și acopere fundul. Nu pot fi aici pentru asta.

Pe Rick îl străbătu un fior rece la gheața la gândul că Sam putea fi într-una din cămărușele acelea, cu fața spre oglindă. În mai puțin de o secundă, se hotărî.

– Haide sus! spuse el. Și fă-ți bagajul! Vii cu mine.

– Ai putea fi acuzat drept complice, răspunse ea, fără să se miște. Nu despre asta era parteneriatul nostru.

– Despre ce *este* parteneriatul nostru, răspunse el, revenind în hol lângă ea, nu este despre ce *a fost*. Nu te las

să pleci. Nu vreau să dispari în noapte și să nu mai aud niciodată de tine.

– Rick...

El o prinse de umăr, trăgând-o lângă el și sărutând-o apăsat. Ea îi rezistă un moment, apoi îl cuprinse cu brațele, lipindu-se de el. Richard o ținu strâns, gândul la ceea ce aproape că lăsase să se întâmple făcându-l să se înfioare.

– Nu, murmură el. Noi doi nu am terminat. Dându-i drumul fără tragere de inimă, o luă de mână și o trase după el pe scări. Trebuie să-mi sun pilotul și să mă asigur că avionul e pregătit dimineața devreme. Și mai trebuie să dau câteva telefoane, să aflu exact unde e Meridien acum. Apoi noi doi îl vom întâlni pentru o mică discuție.

– Ce este el pentru tine?

Dumnezeule, ura să se confeseze – chiar și ei. Acum erau trei – trei oameni pe care-i cunoscuse și care încercaseră să-i ia ceva. Și faptul că nu-l plăcea prea mult pe Meridien era o slabă consolare. Ce conta mai mult însă era faptul că persoana în care alesese să aibă încredere completă era o hoață profesionistă.

– Până acum două săptămâni, aproape că mi-a devenit partener într-o afacere bancară.

capitolul 26

Marți, ora 14.12

– Schimbare de planuri, spuse Rick, la o oră și jumătate după ce decolaseră, și închise telefonul de lângă cotul său, la care vorbise aproape constant de când plecaseră.

– Ce schimbare?

Sam renunțase să pară prea blazată pentru a fi impresionată de avionul privat cu covoare de pluș, o stewardesă privată și o cameră închisă în spate, unde se găseau

un bar, o masă de conferințe, o canapea și un televizor. Se opri din joaca cu telecomanda televizorului din cabina principală și se uită la el. Plecaseră mai târziu decât se așteptase ea, dar după patru ore de pândit prin hubloul avionului după polițiști, Interpol, FBI și Eliot Ness[1], era bucuroasă că erau în aer.

– Meridien nu e în Stuttgart. M-a sunat Tom, furios că am plecat fără să-l anunțăm.

– Atunci unde mergem?

– E la filiala din Londra. Rick se lăsă pe spate, bând din cana de ceai pe care stewardesa o umplea fără nici un cuvânt la fiecare douăzeci de minute. Știi, m-am tot întrebat de ce a vrut să mai stau o zi în Stuttgart, mai ales după oferta extrem de... inacceptabilă pentru pachetul majoritar de acțiuni din banca lui. Expiră sonor, cu un dezgust vizibil în fiecare linie a feței sale. Chiar s-a oferit să aranjeze un tur pentru noi la fabrica Mercedes-Benz.

– Acordă-i credit, răspunse ea. N-a vrut să te întorci acasă în mijlocul unui jaf.

– Ceea ce ridică întrebarea dacă a știut despre DeVore și explozibil sau nu.

– Dacă a știut, nu a dorit să sari în aer.

– Sigur că nu; dacă aș fi fost mort, nu aș fi putut salva afurisita lui de bancă.

Sam își drese vocea.

– Cât de sigur ești că Partino nu ți-a dat un nume la întâmplare ca să îl lași în pace? Ți-l poți imagina pe Meridien făcându-ți așa ceva?

Încruntarea de pe fața lui se adânci.

– Cum l-ai descris pe DeVore? Plin de viață, ambițios, nu foarte preocupat de felul în care își încheia afacerile câtă vreme rezultatele erau satisfăcătoare?

[1] Eliot Ness (1903–1957) a fost un agent american renumit pentru faptul că a condus o echipă de agenți speciali care a reușit capturarea, arestarea și încarcerarea lui Al Capone. (n.red.)

– Cam așa.

– Ei bine, Harry e cam la fel. A încercat de câteva ori să-mi sufle de sub nas niște afaceri și a sfârșit cu niște pierderi importante din cauza asta.

– De asta a vrut să cumperi acțiuni la banca lui.

Richard se ridică în picioare.

– Exact. Mă întorc imediat. Trebuie să-i spun lui Jack că mergem spre Heathrow. Trecând pe lângă ea, se aplecă și o sărută pe frunte. Ar trebui să dormi puțin. Canapeaua din spate se desface.

Sam ar fi trebuit să doarmă. Înainte ca el să dispară în cabina pilotului, ea se întinse și îi cuprinse degetele.

– Am descoperit ceva.

El se opri și se întoarse spre ea.

– Ce?

– Îmi... place să fii lângă mine când dorm. Se încruntă la vederea expresiei lui pline de îngâmfare. Doar pentru că ești mare și cald.

Zâmbetul lui se adânci și îi ajunse la ochi.

– Aha. Iar eu tocmai mi-am amintit că mi-ai promis că îmi pot face de cap cu tine.

Sam simți umezeala caldă dintre picioare. Se putea gândi la moduri mult mai puțin plăcute în care își putea petrece câteva ore. Mai ales că, în urmă cu o seară, crezuse că parteneriatul lor luase sfârșit.

– Ce coincidență!

– Este, nu-i așa?

După câteva minute, când Rick se întoarse din cabina pilotului, o găsi uitându-se la un film cu vârcolaci. Sam zâmbi la privirea lui plină de dorință. Era bine că săptămâna Godzilla luase sfârșit.

Rick îngenunche în fața ei, plimbându-și încet mâinile în susul coapselor și apoi în jurul taliei.

– Cât timp a trecut de când am fost în tine? murmură el, uitându-se la expresia ei.

– Oh, cam 16 ore cred, spuse ea, dorindu-și ca vocea să nu-i tremure atât de tare.

– Mult prea mult.

Rick se întinse, sărutându-i maxilarul. Descoperise că acest lucru îi transforma oasele în gelatină.

– Dumnezeule! Aproape că am un orgasm deja.

– Permite-mi să mă alătur și eu atunci!

Rick puse stăpânire pe gura ei, sărutând-o cu buzele, cu dinții și cu limba.

– Bine, amice, în camera din spate. Acum, spuse ea cu cea mai puternică voce pe care putea să o scoată.

El își strecură un braț pe sub coapsele ei și una prin spate și o ridică în brațe.

– Nu-mi vine să cred cât de mult te doresc, spuse el. Mereu te doresc.

O lăsă pe masa de conferințe, întorcându-se pentru a închide și a încuia ușa.

– E foarte la îndemână, spuse Sam în timp ce el reveni lângă ea, deschizându-și din mers nasturii cămășii. Călătorești frecvent în clubul zburătorilor care și-o trag la înălțime?

Gura lui tresări.

– Sunt membru al clubului, răspunse el. Cum poți să ai avionul tău și să nu fii? Cât despre trasul la înălțime, nu am făcut așa ceva în ultimul timp. Îi desfăcu genunchii, trăgând-o pe marginea mesei și desfăcându-i fermoarul blugilor. Dar nu-i nici un moment mai bun decât prezentul, asta spun mereu.

Sam îl trase peste ea când mâna lui i se strecură între blugi și chiloți. Icni, ridicându-și șoldurile. Nimeni nu o făcuse vreodată să se simtă așa, ca și cum ar fi plutit, doar uitându-se la ea. Când o atingea, timpul se oprea pur și simplu. Cum avea să poată renunța la asta, la el?

Rick se întinse să-i împingă cămașa în sus, deschizându-i sutienul și începând să-i sărute sfârcurile cu limba și dinții. Ea gemu, dându-i jos pantalonii cu mâini

neîndemânatice. El îi aruncă într-o parte și îi trase încet în jos pe ai ei, sărutând fiecare centimetru de piele expusă, până când ea simți că rămase fără aer.

– La naiba, Rick, acum! ceru ea, ridicându-se pe jumătate și întinzându-se să-l prindă de umeri.

El gemu trăgând-o spre el, pătrunzând-o cu putere și făcând-o să termine. Rick se frecă de ea, repede și tare, până când ea își înfășură picioarele în jurul șoldurilor lui și se ridică, prinzându-se cu brațele pe după gâtul lui. Încă în ea, Rick își ridică mâinile și căzură împreună pe canapeaua de lângă ei.

– Dumnezeule, ce bine te simt, icni el, lingându-i urechea. Se ridică de pe ea și îi ordonă: Întoarce-te, Sam!

Cu un hohot de râs fără aer, ea îl ascultă, și Rick o pătrunse pe la spate. Se întinse peste ea, jucându-se cu sânii ei, în timp ce ea se încordă și tremură din nou cu toți mușchii.

– Rick, gemu ea, simțind fiecare centimetru din el, în timp ce el își continuă asaltul.

Ritmul lui crescu și, gemând, Rick termină în ea. Se prăbuși peste ea, cu capul lângă al ei, cu greutatea lui caldă și reconfortantă peste trupul ei.

Fie că era vorba de dorință, de siguranță sau de o nevoie mutuală, în acest moment împreună erau... perfecți. Rămaseră întinși mult timp, ațipind, până când Samantha își ridică în sfârșit capul să se uite la el, dar renunțând și lăsându-l să cadă înapoi pe canapea.

– Mâncare. Am nevoie de mâncare, bâigui ea.

– Cred că în meniul de azi avem pui fript, răspunse Rick, mutându-se dedesubt, cu trupul ei agil întins peste al său.

Era atât de frumoasă, în feluri de care nu-și dădea seama. Cu mâna liberă îi îndepărtă cu blândețe părul de pe tâmple.

– Pui bun. Mie foame, răspunse ea, închizând ochii și odihnindu-și capul pe pieptul lui.

Rick chicoti.

– Aș putea să o sun pe Michelle și să-i spun că suntem gata să mâncăm.

– Nu pot mișca. Moartă.

– Da, m-am gândit că eu trebuie să mă ocup de asta. Gemând, se întinse spre capătul mesei și apăsă butonul interfonului. Michelle?

– Da, domnule Addison?

– Ai putea pregăti prânzul pentru noi?

– E bine în zece minute, domnule?

– Excelent, mulțumesc.

Dădu drumul butonului și mângâie brațul lui Sam cu degetele. Chiar și când se simțea satisfăcut, tot își dorea să o atingă, să o aibă lângă el, să o țină în siguranță.

– Rick?

– Da?

– Ești foarte tare.

Sam își împleti degetele cu ale lui când mâinile li se întâlniră.

– Deschide ochii, șopti el, uitându-se la figura ei relaxată.

Genele ei lungi fluturară și ochii verzi ca mușchiul îi căutară pe ai lui. El se aplecă foarte încet și o sărută, bucurându-se de senzația oferită de gura ei caldă, lipită de a lui.

– Foarte-foarte, adăugă ea, zâmbindu-i.

– Samantha, promite-mi ceva!

– Ce?

– Promite-mi că nu vei pleca fără să-mi spui și fără să-mi dai șansa de a te face să-te răzgândești.

Ea alunecă în josul trupului lui.

– Îți promit!

De la aeroport, el vru să meargă direct acasă la Harry. Totuși, era prea devreme ca bancherul să fie acasă. Apoi, ar fi însemnat să meargă cu limuzina. Nu ar fi fost deloc

satisfăcător să fie condus până la locul confruntării pe care o anticipa. Propria lui casă, lângă Cadogan Square, era la doar câteva clădiri distanță de casa lui Meridien, așa că se mulțumi să-și planifice atacul și să se zgâiască prin geamurile antiglonț ale mașinii.

– Și asta e a ta sau o închiriezi? întrebă Samantha de lângă el.

– E a mea. Odată ce am știut încotro ne îndreptăm, l-am rugat pe Ernest să vină din Devon și să ne aștepte la aeroport.

– Devon. Acolo-i cealaltă casă a ta, nu?

– Aceea e casa mea adevărată, cum se spune. Acolo am crescut.

– Cum e?

El întoarse spatele Londrei și se uită la ea.

– Încerci să-mi distragi atenția?

Sam ridică din umeri.

– Arăți ca și cum ai fi pe punctul de a exploda.

– Și asta-i rău pentru că... începu el.

– Așa cum a spus odată Kahn din *Star Trek*, „răzbunarea e un fel care se servește rece"

Richard nu se putu abține să nu-i zâmbească.

– Cred că altcineva a spus-o prima dată.

– Știu. Dar Kahn e cool. Îl citează chiar și pe Melville.

– Ții minte totul?

– Lucrurile care mă interesează sau care sunt importante pentru mine.

Rick voia să o întrebe ce-și amintea despre el, dar ar fi sunat oarecum jalnic. Mai voia să-i spună ceva, aproape că i-o spusese în avion, când nu putea fugi, dar nu i se păruse corect. Voia să-i spună că o iubea. „Nu forța nota!", își spuse el. Era suficient de riscant, după părerea lui. A o include pe ea, ținând cont cât de posesiv se simțea în prezența ei, putea fi periculos.

– Nu caut tocmai răzbunare, spuse el după un moment, întorcându-și din nou privirea spre stradă. Adică e răzbunare, dar mai întâi vreau să știu de ce și cum...

Limuzina pierdu dintr-odată direcția, cu scrâșnete de metal care se îndoia înspre interior, în timp ce Samantha fu aruncată cu putere în umărul lui, suficient de tare pentru a se învineți. El o prinse, ancorându-și picioarele în podea și împingând cu mâna într-una din lateralele deformate ale mașinii, în timp ce limuzina sări năucitor prin aer și se izbi din nou de asfalt.

– Ce...

Rick văzu un camion uriaș prin geamul mașinii, pe partea Samanthei, care îi izbi din nou, împingându-i spre râu, peste traficul străzii. Motorul limuzinei gemu și păcăni, iar ei alunecară în față, învârtindu-se din nou, în timp ce camionul aluneca și scotea un scârțâit de fiare înspre partea din spate a mașinii.

– Ernest! strigă el.

– Domnule, încearcă să ne împingă în Tamisa!

Înaintau din nou, alunecând înainte ca un crab defect, iar camionul mugea în spatele lor. Pe dreapta, amețitor de aproape, malul Tamisei cădea abrupt spre râul de dedesubt.

– Putem ajunge de aici în portbagaj! icni Samantha, izbindu-se din nou cu putere de el în timp ce camionul se lovi din nou de spatele limuzinei.

– Prin banchetă!

El nu-i puse nici o întrebare cât timp ea căută încuietoarea. În schimb o ajută, trăgând scaunul în față și aproape căzând pe podea când fură loviți din nou.

– Deschide plafonul! strigă ea, intrând în portbagaj și trăgându-și de acolo geamantanul.

El apăsă butonul, dar, după ce se deschise doi centimetru, plafonul se bloca. Richard băgă mâna în crăpătură și trase, cu atenția concentrată asupra lui Sam, care își deschise geamantanul și scoase de acolo ceea

ce părea să fie un pistol cu o burtă imensă. Montă piesele, împingându-se cu genunchii în Rick pentru a-şi păstra echilibrul.

– Prinde-mă de picioare! strigă din nou, luând monstruozitatea şi ridicându-se prin deschiderea din plafon.

El o stabiliză, în timp ce Sam ţinti şi trase de trei ori în succesiune rapidă. Pe parbrizul camionului explodă o pată albă de vopsea, cu suficientă forţă pentru a crăpa sticla. Camionul derapă, lovind cu putere partea laterală a unui autobuz în timp ce încerca să revină pe drum, cu ştergătoarele întinzând substanţa albă şi groasă.

– Sari, Ernest! strigă Richard, trăgând-o pe Samantha înapoi şi deschizând portiera cu piciorul.

Se rostogoliră afară, ascunzându-se în spatele parapetului de lângă râu, în timp ce camionul mugi pe lângă ei, lovind din nou limuzina şi continuându-şi drumul pe şosea. Richard se împletici şi aproape căzu lângă Samantha, care ţinea pistolul cu vopsea în braţe, ca şi cum viaţa ei ar fi depins de el.

– Eşti bine? o întrebă el, dându-i la o parte părul şi încercând să-şi oprească mâinile din tremurat.

– Sunt bine. Eşti alb ca varul.

El o sărută profund şi apăsat.

– E a doua oară când aproape că te-am pierdut, mormăi Rick şi se întoarse, văzându-l pe Ernest care voma de cealaltă parte a drumului. Ernest?

Şoferul îi făcu cu mâna.

– În regulă. Doar speriat ca naiba.

Din depărtare se auziră sirene, iar Samantha înţepeni.

– Rahat! Nu pot merge nicăieri cu tine, spuse ea, trecându-şi degetul printr-o gaură din jacheta lui.

– Dă-mi mie pistolul, ordonă Rick.

– Dar...

– Ăsta e oraşul meu, spuse el, şi maşina mea. Pot să fiu un amator de pistoale cu vopsea, dacă vreau. Cu cât mai puţine întrebări despre tine, cu atât mai bine.

Ea îi dădu pistolul.

– Bine. Dar deocamdată, orașul tău e de rahat.

Cu mâna liberă, el o prinse de braț și o ridică în picioare.

– Foarte isteț, apropo. Nu știam că ți-ai adus echipamentul cu tine.

Cu un zâmbet slab, ea îi îndepărtă o bucată de sticlă de pe guler.

– Niciodată nu plec de acasă fără el, Rick. Cred că Dr. Evil[1] știe că suntem aici.

Uneori, nu aveai parte de nici o pauză. Sam stătea pe un scaun cu spătar tare în a doua secție de poliție în care intrase în mai puțin de 24 de ore, în timp ce Rick îi dădea declarația ofițerului de serviciu. Îl crezuseră cu privire la pistolul cu vopsea, iar Sam nu trebuise decât să-și dea numele – deși până și oferirea acestei informații o făcea să tremure. Anglia era plină de lucruri pe care fie le furase, fie le schimbase proprietarii.

Polițiștii nu păreau foarte surprinși că ar dori cineva să-l ucidă pe Richard Addison, iar Sam își aminti ce-i spusese el despre primirea unor amenințări. Se părea că amândoi aveau cariere periculoase.

El trecu printre despărțitoarele de sticlă și metal și se întoarse lângă ea. Sam trebui să se ridice și să-l îmbrățișeze pentru că-și dăduse seama cât de mult ajunsese să se bazeze pe el în ultimele câteva zile, dar și pentru că singurul lucru care o îngrozise în timpul aventurii din limuzină fusese faptul că el ar fi putut fi rănit.

– Ar trebui să te aduc la stația de poliție mai des, îi șopti el la ureche, strecurându-și un braț în jurul mijlocului ei, în timp ce se îndreptau spre ieșire.

– Putem pleca?

[1] Personaj fictiv din seria *Austin Powers* (n.tr.)

– Desigur. Suntem victimele de data asta. Nici o explicație posibilă cu privire la motivul pentru care ar încerca cineva să ne arunce în Tamisa.

– Lui Yale îi va fi foarte ciudă că a pierdut asta.

Zâmbind grăbit, Rick luă puținele lor bagaje și o conduse la taxiul care-i aștepta. Îl trimisese deja pe Ernest cu altul, dându-și seama că bietul șofer nu mai era în stare să conducă. Dând adresa casei lui din Cadogan Square, se lăsă pe spate și o luă pe Sam pe după umeri, cu grijă, ca și cum s-ar fi putut sparge.

Ea simțea că era pe punctul să o facă. Una era să-și asume riscuri singură, altceva era un lucru cu care se obișnuise, dar știuse mereu de unde venea și cântărea mereu plusurile și minusurile înainte de a hotărî dacă să se implice sau nu. Grenadele în pragul ușilor și camioanele care o luau razna erau chestii noi și la fel de nouă era ideea că nu era în pericol doar viața ei, că nu trebuia să se protejeze numai pe ea. Și oricât de stupid ar fi fost, bărbatul de lângă ea părea hotărât să nu o lase să dispară în siguranța nopții.

– Mă tem că vom fi singuri în casă, spuse el pe un ton conversațional. Polițiștii au verificat-o deja cu detectoarele de bombe, dar nu vreau să chem nici un membru al personalului până când nu rezolvăm tot.

– Când mergem să ne întâlnim cu Meridien?

Dacă el își dăduse seama că Sam folosise pluralul, nu lăsă să se vadă nimic. Probabil deja se aștepta la asta.

– Nu are rost să mergem acum. Încă e la birou, înconjurat de o mulțime de oameni care nu vreau să audă detaliile discuției noastre. Mergem diseară. Va fi acasă la timp pentru meciul de fotbal.

– Pentru mine e în regulă. Și e fotbal european.

Geamantanul și rucsacul ei traversaseră Atlanticul cu ea, iar acum se aflau în portbagajul taxiului, împreună cu lucrurile lui Rick. Dacă nu deținea orașul, așa cum pretindea, măcar avea suficientă influență. Polițiștii

le înapoiaseră până și pistolul cu vopsea, minus muniția rămasă.

Rick era proprietarul apartamentului de la ultimul etaj al clădirii și, deși arăta frumos și anonim din afară, odată ce ajunseră înăuntru, ei nu îi fu greu să-i recunoască gusturile. Bârne din lemn scump traversau tavanul, iar în living, candelabrul părea a fi din secolul al XVI-lea, modificat astfel încât să lumineze cu becuri în loc de lumânări.

– E cam puțin spațiu, spuse el, aruncându-și haina peste un scaun Ludovic al XIV-lea. I-am lăsat Patriciei casa cea mare din Londra și am cumpărat-o pe asta.

– E mică, dar primitoare, răspunse ea rânjind, trecându-și degetele peste marginea dulapului de vase din ceramică georgiană. De ce nu i-ai dat-o pe asta ca să-ți păstrezi casa?

El ridică din umeri, dispărând într-o altă cameră și ieșind cu o doză rece de suc în mână.

– Nu am mai vrut să locuiesc acolo.

– E aproape?

– Cam la șase kilometri. Și nu, nu mergem să-i salutăm.

– N-am spus că ar trebui. Am vrut doar să știu. Îi veni o idee. Ai lăsat acolo obiecte de artă?

Expresia lui pe jumătate amuzată se transformă în încruntare.

– Nu. De ce?

– Mă întrebam doar dacă Danté nu a avut treabă și acolo.

– Puțin probabil. Am luat tot de acolo, inclusiv antichitățile. Cele mai multe au ajuns aici sau în Florida. Erau singurele case în care nu terminasem... de decorat.

– Le-ai lăsat ceva mobilier?

Zâmbetul lui reapăru, de data aceasta mai posomorât.

– Puțin. Niște mobilă de la Ikea.

– Amintește-mi să nu mă pun niciodată rău cu tine, spuse ea, nu pentru prima dată, și se îndreptă spre ferestre.

Priveliștea era frumoasă, deși cu 150 de ani în urmă ar fi fost uluitoare. Cumva, Londra o dezamăgea întotdeauna. Pentru un loc cu atât de multă istorie, acum părea atât de... obișnuit. Și de modern. Erau părți care-i plăceau, muzeele și clădirile istorice, dar nu avusese prea multe ocazii de a le vizita pe acelea.

– Hei!

Sam se întoarse, iar el îi aruncă o monedă de argint. Ea o prinse din reflex, examinând-o în lumina palidă a apusului.

– Ce-i asta?

– E pentru gândurile tale.

Rick ar fi știut dacă mințea.

– Gândurile mele sunt cam încurcate acum, spuse ea încet, băgând moneda în buzunar. Diseară sau mâine, totul ar putea lua sfârșit.

– M-am gândit și eu la asta, recunoscu Rick, alăturându-i-se lângă fereastră. De obicei, nu stau departe de Devon atât de mult timp. Ai vrea să vezi casa de acolo?

– Ce vrei să mă întrebi cu adevărat, Rick? spuse ea încet.

– Te întreb dacă ai vrea să petreci mai mult timp cu mine în Devon.

Ea își dorea asta. Ar fi fost atât de ușor să trăiască într-o astfel de lume! Însă după primele zile sau săptămâni ar fi doar anexa lui, până când s-ar fi săturat de ea sau până când ea s-ar fi săturat să fie normală. Fără nici un scop, fără nici o slujbă, fără muncă – pentru că nu și-ar mai fi putut relua activitățile nocturne dacă ar fi trăit cu el.

– Se pare că trebuie să-ți mai dau niște bani, spuse el, uitându-se la Sam. Nu răspunde acum! Gândește-te la asta!

– Bine, răspunse ea, pentru că nu voia să-i spună nu. Mă gândesc la asta.

– Vreun indiciu, totuşi?

– Rick, nu insista...

Fură întrerupţi de sunetul telefonului de pe masă. Amândoi tresăriră, apoi, cu o înjurătură mută, Rick răspunse.

– Addison.

Pe măsură ce asculta vocea de la celălalt capăt, expresia lui se închidea, dar nu înainte ca Sam să-i vadă furia şi urmele de durere. Patricia, ghici ea, deloc surprinsă când el îi rosti numele câteva secunde mai târziu.

– S-a întâmplat doar cu câteva ore în urmă, spuse el scurt, pe un ton rece. Nu sunt responsabil pentru ce alege BBC-ul să transmită la ştiri şi nu, nu cred că e nevoie să te informez când sunt în oraş. El ascultă încă un moment, apoi trase aer în piept. Femeia care era lângă mine în maşină nu te priveşte, Patricia. Mă sună altcineva. Trebuie să închid.

Sam îşi înăbuşi un hohot de râs. Nu mai asistase niciodată la o asemenea conversaţie cu o fostă soţie geloasă. Interesant. Şi puţin flatant.

După câteva secunde, expresia lui deveni şi mai iritată.

– Nu, nu vreau să ne vedem la cină. Am venit aici cu treburi. Da, cu ea.

Sprijinindu-se de pervaz, Samantha descoperi că îşi dorea să audă ce spunea Patricia Addison-Wallis. Din răspunsurile lui Rick şi din felul în care învăţase ea să citească oamenii, avea senzaţia că Patricia încă avea sentimente pentru fostul ei soţ.

– Nu, nici la prânz sau la micul dejun. Am venit aici cu cineva, iar tu eşti căsătorită. Iau jurămintele foarte în serios. Făcu o pauză, apoi continuă: Pentru numele lui Dumnezeu, Patricia, aş spune că a fost mai mult decât

o greşeală. Nu-i şi Peter acolo? Bun, du-te şi plânge-te la el! Eu nu am dispoziţia necesară pentru asta.

Sam se scutură. Oricât ar fi fost de interesată de conversaţie, nu era treaba ei.

– Unde e baia? întrebă ea încet.

El îi arătă cu mâna, iar Sam ieşi din cameră. Baia era albă, cu robinete aurii, iar Sam îşi aminti cât de tare dorea să facă un duş. Strecurându-se din nou afară, se îndreptă spre camera de zi, unde avea rucsacul.

– Da, e ceva serios, spunea Rick, iar ea se opri în hol. Mă... mă lasă fără suflare. Nu, nu o compar cu tine. Doamne, Patricia, am trecut de asta! Am găsit pe altcineva. Se presupune că aşa ai făcut şi tu. Aşa că...

Sam se întoarse în grabă în baie, încuind uşa în urma ei. Respirând cu greutate, se luptă cu primul ei atac de panică şi îşi sprijini fruntea de faianţa rece.

Rick găsise pe cineva. O găsise pe *ea*. Undeva în minte ştiuse acest lucru, dar acum trebuia să recunoască faptul că acest parteneriat, acest joc se schimbaseră drastic. El avea intenţii serioase, ea la fel – sau cel puţin asta îşi dorea, dar nu era foarte sigură cum să o facă. Nu ştia cât de mult putea renunţa la ea însăşi pentru a fi cu el sau cât de mult i-ar fi plăcut lui Sam cea nouă şi îmbunătăţită.

– Samantha? se auzi vocea lui de dincolo de uşă. Sam? Eşti bine?

– Da. Doar obosită după zbor şi după ciocnirea cu camionul. Cum e Patricia?

– Băgăcioasă. Mă duc să fac un sendviş, apoi cred că ar trebui să mergem. Am apărut la ştiri, aşa că Harry va şti că sunt în Londra. Dar ştiind cât de fanatic e când vine vorba de fotbalul european, nu prea cred că ar părăsi oraşul înainte de sfârşitul meciului.

– Bine. Ies într-un minut.

– Vrei ceva de mâncare?

– Bănuiesc că nu ai unt de arahide şi jeleu.

– Nu, dar am gem.

– Deșteptule!

El nu avea de unde să știe ce auzise ea, dar probabil nu conta. O întrebase dacă voia să vină cu el în Devon și probabil știa că întrebarea o neliniștise, așa că încerca să îi distragă atenția. Dar asta însemna să recunoască faptul că Rick era mai curajos decât ea.

– Rick? strigă ea, deschizând ușa.

El apăru din nou în fața ei.

– Pot trimite după jeleu, dacă vrei cu adevărat.

– Ai spus că Peter Wallis te-a dezamăgit. Patricia ce a făcut?

– Altceva decât ce e evident? Rick se uită la ea un moment îndelungat. Patricia avea un plan. Își dorea anumite lucruri: bani, o casă frumoasă, un cerc de prieteni din elita orașului, invitații la petreceri exclusiviste. Eu am făcut planul posibil.

– Dar tu i-ai cerut să se căsătorească cu tine.

– Credeam că se potrivește în planurile *mele*. Ridică din umeri. Aș putea da vina pe ignoranță, presupun, dar nu ar fi adevărat. Planurile se schimbă, Sam. După un început scurt și fericit, am descoperit că nu ea era ce îmi doream eu, iar eu nu eram ce își dorea ea. Îi atinse cu blândețe obrazul. Haide, îți fac un sendviș!

– Vin imediat!

Sam intră din nou în baie. Planuri. Planurile se schimbau, nu-i așa? Dar cât de mult și pentru cât timp? Se plimbă dintr-o parte în alta câteva minute, apoi se spălă pe față cu apă rece și se duse să mănânce un sendviș.

Imediat după apus, Richard ieși din garaj, cu Samantha lângă el. BMW-ul abia dacă fusese condus înainte, dar vira suficient de ușor, iar el avu satisfacția de a o auzi pe Sam spunându-i „mașina lui James Bond"

Fiind într-o seară de marți la Londra, în timpul unui meci, traficul era destul de lejer. Rick nu-și putea stăpâni nerăbdarea care îl cuprinsese dintr-odată, deși nu credea că Meridien ar fi putut fugi de o posibilă confruntare. Dacă era să fie cinstit, Harry nu intra ușor în panică.

Era o persoană nemiloasă, motiv pentru care Richard luase cu el un Glock 30. Nu ar fi trebuit să aibă pistol în Anglia, iar dacă ar fi fost prins cu el asupra lui, cu atât mai mult folosindu-l, ar fi dat de o grămadă de necazuri. Aceasta însă nu era o întâlnire tipică de afaceri cu un potențial partener, iar el nu avea de gând să meargă nepregătit.

Parcară aproape de clădirea în care locuia Meridien. Cartierul era liniștit, ocupat în principal de cupluri de pensionari, care îmbătrâniseră odată cu casele din jur.

– Asta e? întrebă Samantha după ce trecură de colț.

– Da.

– La ce etaj?

– Ocupă tot parterul. Lui Harry nu-i plac scările.

Ea continuă să se uite la clădirea înaltă.

– Parter. Și s-ar putea să te aștepte deja. Aș spune să intrăm printr-o fereastră din spate.

– Intru pe afurisita de ușă din față.

– Bine, tu intri prin față, eu, prin spate. Poate că găsesc tăblița.

– Samantha, nu vreau să încalci legea.

– Tu încalci legea, spuse ea, atingându-i buzunarul jachetei. Eu te ajut.

– Dumnezeule, uneori ești înspăimântătoare! Chiar observi totul.

Ea se strâmbă.

– Nu schimba subiectul, englezule! Tipul ăsta a furat de la tine.

– Ce s-a întâmplat cu răzbunarea servită rece?

– Uită de asta! Un camion a încercat să mă strivească. Acum sunt furioasă.

El o prinse de mână când Sam voia să pornească spre cel mai apropiat tufiș, cu geamantanul în mână.

– Și tu ai încercat să furi de la mine, Samantha.

– Da, dar eu nu m-am prefăcut că sunt prietena sau partenera ta de afaceri în timp ce o făceam.

Și unii spuneau că nu exista onoare printre hoți. El o urmă în jurul clădirii pe aleea îngustă. Luminile erau aprinse, iar el putu auzi vag vocea reporterului sportiv. Chelsea era la conducere, ceea ce avea să-l țină pe Harry ocupat.

Samantha încercă ușa din spate. Era încuiată.

– Dă-mi două minute, șopti ea, scoțând un fir de sârmă de cupru din buzunar, apoi fă cât mai mult zgomot în față!

Nu așa plănuise el să se desfășoare lucrurile, dar Sam avea dreptate. Probabil ea putea afla mai multe răspunsuri în felul ei decât ar fi putut el, bătându-l pe Harry. Întinzându-se, îi atinse buzele cu ale lui.

– Ai grijă!

Ea rânji.

– Și tu.

El o privi până când deschise ușa cât să se strecoare înăuntru, apoi se întoarse în fața casei. Nu aștepta chiar două minute, pentru că nu-i plăcea ideea că ea era singură înăuntru. Făcând un pas în spate, lovi ușa cu piciorul. Ușa zornăi și se deschise, cu una dintre balamale rupte. Dând-o la o parte, el intră cu pași hotărâți în hol.

– Ce naiba se întâmplă acolo? se auzi vocea familiară a lui Harry Meridien. Am o bâtă de crichet, așa că mai bine ai șterge-o înainte să chem poliția!

– Cheamă-i! strigă Richard înapoi.

Apăru de după colț chiar când Harry venea pe hol, cu bâta de crichet ridicată.

– Rick? Ce...

– Salut, Harry. Ești surprins să mă vezi?

– Ce dracului faci? Mi-ai spart ușa!

Înalt și bine făcut, Harry Meridien fusese un jucător foarte bun de crichet în timpul facultății.

Richard îi zâmbi posomorât, cu sângele fierbându-i. Aproape că spera ca Harry să-l atace cu bâta pentru a avea o scuză să-l bată.

– Mi-ai furat tăblița, replică el.

– Ce am făcut?

– Ai vrut să mai stau o zi în Stuttgart, continuă Richard, prinzând bâta în mână și aruncând-o într-un colț. Ai făcut asta pentru a mă proteja sau pentru a fi sigur că primești lucrul pentru care ai plătit?

– Nu am nici o idee ce...

– Trei oameni au murit, Harry. Îți sugerez să te gândești foarte bine la ce poveste vrei să-mi spui.

– Rick, ți-ai pierdut mințile! Fața lui Harry se întunecă. Nu știu ce naiba se întâmplă, dar nu ai nici un drept să-mi spargi ușa și să mă amenințI în propria casă! Eu...

– Rick!

La țipătul Samanthei, el se întoarse și porni în fugă în josul holului.

– Samantha?

– Sunt aici. Trebuie să vezi asta.

Richard o găsi în biroul lui Harry. Sertarele erau deschise, iar la vederea cutitului de scrisori îndoit de pe masă, Rick își dădu seama că Sam nu fusese prea grijulie cu lemnul. Avea o fotografie în mână.

– Te-am prins, spuse ea cu un zâmbet sumbru.

Tableta. Părea să fie o copie a unei fotografii din dosarul de asigurare. Pentru un moment scurt, lui îi veni să o strângă în brațe și să țipe. Avuseseră dreptate. Iar asta însemna că Harry știa cine era șeful cel mare – Dr Evil.

Meridien apăru în birou, cu fața roșie și acoperită de transpirație.

– Ieși dracului din casa mea, Rick! Tu și cine o fi asta. Acum!

– Am o idee mai bună, se răsti Richard. De ce nu iei loc ca să-mi spui o poveste? Luând fotografia, o flutură în fața lui Harry. Una foarte bună. Cu nume și tot tacâmul.

– Tu... Ea ar fi putut s-o pună acolo. Nu înseamnă nimic.

– Poate pentru poliție, dar pentru mine înseamnă. Acum stai jos, Harry, sau te pun eu jos.

Preț de o clipă, uriașul se scandalizâ, plângându-se că nu putea avea încredere în nimeni. Apoi se cufundă într-un fotoliu plușat de lângă ușă.

– Nu am făcut nimic rău.

– Există o șansă să nu depun nici o plângere împotriva ta dacă îmi spui cine mai este implicat. Richard se așeză pe marginea biroului. Și ți-aș putea împrumuta suficienți bani pentru a-ți ține banca pe linia de plutire. Poate.

– Banca? O speranță aproape demnă de milă îi căscă ochii și îi făcu bărbia să tremure. Tipul ăsta, Partino, a spus doar că va scoate ceva pe piață și m-a întrebat dacă aș fi interesat. Asta-i tot.

– Danté te-a sunat pe tine. Direct, continuă Richard, reținându-și mânia.

Mai întâi răspunsurile. Asta nu-l privea doar pe el. Samantha încă era în picioare în spatele biroului, frunzărind dosarele ca și cum ar fi fost singură în cameră.

– Da. Și acum îmi voi suna avocatul și apoi poliția.

– Cine în afară de Partino ți-a mai oferit tăbliță? interveni Samantha fără să-și ridice privirea.

– Tu cine ești? întrebă Harry.

– Eu sunt cea care ar fi trebuit să fie țapul ispășitor când celălalt tip care te-a contactat a trimis pe cineva să fure de pe proprietatea lui Addison și să-l omoare pe Partino.

Fața uriașului deveni cenușie.

– Poftim?

– Așa e, spuse Richard, adoptând stilul direct al Samanthei. La naiba, funcționa de fiecare dată pentru ea! Nu știai? Sau ai fost suficient de prost să îi lași să te tragă pe sfoară și să dea vina pe tine pentru tot? Tipul care a furat tăbliță e mort, tipul care a angajat-o pe prietena mea de aici să dea spargerea în același timp e mort și el, iar în după-masa asta cineva a încercat să-mi împingă mașina în Tamisa cu mine înăuntru. Se aplecă în față și adăugă: Așa că, după cum probabil ghicești, nu sunt deloc amuzat. Vreau nume!

– Se pare că are și Remingtonul, spuse Samantha, frunzărind în continuare dosarele. Poate și altele. Se uită în sus, cu privirea ațintită asupra lui Harry. Încep să cred că el e tipul. Cel care a aranjat totul.

– Sunt un colecționar, spuse Harry, culoarea feței lui întunecându-se, până la punctul în care Richard începu să se întrebe dacă nu cumva avea probleme cu inima. Nu am nimic de-a face cu oamenii care au murit.

– Dovedește-o! Cine e celălalt individ? Spune-mi acum, la naiba!

Fața rotundă a lui Harry se boți.

– Oh, pentru Dumnezeu, Rick, încă nu ți-ai dat seama?

Întrebarea aceasta îl opri o clipă. Ceva ce ar fi trebuit să înțeleagă deja sau cineva pe care ar fi trebuit să-l suspecteze deja.

– Să ne prefacem că sunt mai încet la minte, Harry, și trebuie să-mi spui. Număr până la trei, apoi mă duc după bâta de crichet. Gata cu jocurile! Vreau un nume blestemat!

– Dumnezeule! mormăi Meridien, cu transpirația începând să-i curgă pe față.

– Cum ar fi să-i spui numele meu? întrebă un bărbat înalt, cu părul blond, care intră în birou cu bâta de crichet într-o mână și cu un pistol în cealaltă.

capitolul 27

Marți, 19.08, ora Londrei

Rick se uită la el câteva clipe lungi.

– Tu. Tu ai fost în tot timpul ăsta.

– Ei bine, trebuie să trăiesc. Iar tu m-ai ajutat să trăiesc bine.

Pistolul rămase ațintit asupra lui Rick, dar bâta flutură în direcția lui Sam.

– Iar tu trebuie să fii Sam Jellicoe. Sean O'Hannon te-a subestimat, în mod evident.

Meridien sări în picioare.

– Peter, eu...

Bâta de crichet îl lovi pe Meridien peste față, trântindu-l grămadă pe covor. Sam își ținu respirația până când îl auzi pe uriaș gemând. Nu era mort, slavă Cerului! Își îndreptă din nou atenția asupra blondului arătos.

– Peter, repetă ea cu glas tare. Peter Wallis.

– Chiar *ești* deșteaptă. Foarte bine. Nu mi-ar plăcea să știu că ai fost mereu cu un pas în fața mea dintr-un noroc chior. De ce nu vii mai aproape, ca să mă uit mai bine la târfa lui Rick?

– Nu te mișca, Samantha! ordonă Rick, mișcându-se puțin pentru a se poziționa între ea și Wallis.

– Nu te mișca, Samantha, îl maimuțări Wallis. După ce te-a sunat Patricia și nu ai întrebat deloc de mine, m-am gândit că vii aici să-i faci o vizită lui Harry, ticălos îngâmfat!

– Și acum? întrebă Rick cu vocea aspră și rece.

– Ei bine, acum trebuie să te omor și să fac să pară că tu și Harry v-ați omorât unul pe celălalt.

– Nu te ajută cu nimic, interveni Sam.

Bărbatul din fața ei îi ucisese pe Etienne și pe O'Hannon. Încercase să-l ucidă și pe Partino, fără să-i pese dacă bomba lua și viața altcuiva. Nu se putea gândi

la nimic care să-l împiedice să-l împuște pe Rick – în afară de propria lăcomie.

– Și de ce, mă rog, domnișoară Jellicoe?

– Toate falsurile din casa din Palm Beach sunt acum la FBI. Tot ce ai luat e fierbinte, iar bufetul s-a închis. Partino e la închisoare și nu mai primești nimic.

– Partino e un omuleț lacom și patetic. Nu am nevoie de el.

– A încercat să te sară și să-i vândă tăblița lui Harry la un preț mai mic, nu-i așa? continuă Sam.

– Foarte bine, răspunse el.

Meridien mișcă din nou, iar Wallis îl lovi cu bâta peste cap.

– Jos, băiete!

– Dar ce ți-au făcut O'Hannon și Etienne?

– DeVore s-a enervat pentru că brusc se părea că era prieten cu dumneata și nu a știut că ai fost angajată să intri în același timp în casă. Asta a fost din vina lui O'Hannon. I-am spus să trimită pe cineva care să dea greș și pe care să cadă toată vina. În schimb, te-a trimis pe dumneata, fată isteață, și apoi a intrat în panică.

– Ești destul de nou în afacerea asta cu furturile, Wallis, spuse ea, strângându-și degetele în jurul deschizătorului de scrisori îndoit, de vreme ce ai furat de la un singur om, așa că-ți spun un secret. Noi, hoții, avem o comunitate bine formată. O'Hannon a fost un ticălos dezgustător, dar toată lumea știa asta. Fie lucrai cu el, fie nu. Crimele nu sunt permise. La fel cu Etienne. Ai ucis doi dintre noi. Toată lumea va afla. Iar cineva va vorbi, mai ales dacă un individ a încălcat codul. Dacă apare vreo recompensă, vom sta la rând să te vindem.

– Dumnezeule mare, aproape că tremur de spaimă! Rick, fă-o să tacă, altfel o fac eu!

– Samantha, spuse Richard încet.

Wallis îndreptă bâta de crichet în jos și se sprijini de ea.

– Știi, acum, dacă mă gândesc mai bine, acesta e singurul pas rămas. Am furat din prețioasele tale obiecte de artă ani întregi, iar tu te-ai lăudat cu falsurile în fața guvernatorilor, a senatorilor și a șefilor de state.

– Există consiliere de specialitate pentru tipul tău de tulburare de personalitate, spuse Rick. Deși nu-mi dau seama dacă suferi de complexul lui Napoleon sau dacă ești doar gelos și patetic.

– Ține-ți dracului gura! se răsti Wallis. Nu am terminat. Ți-am furat soția – ceea ce nu a cerut mult efort din partea mea –, ți-am înlocuit colecția de artă cu falsuri, iar tu nici măcar nu ți-ai dat seama, iar acum, pac, te ucid! Sfârșit. Eu câștig. Chicoti, acum plin de încredere. Aproape că te-am terminat săptămâna trecută. M-am gândit, de ce nu? S-a întors în Florida mai repede, ar merita efortul. Am cronometrat totul la minut, dar hoața ta de aici s-a mișcat prea repede sau Danté s-a mișcat prea încet.

– Ce vrei să...

– Îți sună cunoscut? Ding-ding.

Sam văzu mușchii de pe fața lui Rick încleștându-se.

– Faxul. Tu ești cel care m-a trezit în noaptea aia.

– Bun băiat! Aproape că te-am prins. Foarte aproape.

– Dar nu destul.

Cu un oftat, Wallis clătină din cap.

– După divorț, toate ziarele au scris cât de generos ai fost să lași casa din Londra nevestei tale adulterine și amantului ei. Nu au pomenit nimic despre felul în care m-ai adus aproape la faliment cu distracția ta din New York sau despre cum ai golit frumoasa ta casă, ai vopsit toți pereții cu roșu și ai lăsat saltele murdare peste tot pe podea.

– Ai făcut asta? întrebă Sam, forțându-se să chicotească. Înțeleg – cum ți-ai așternut, așa dormi.

– Mi s-a părut de-a dreptul poetic, comentă Rick.

– Drăguț!

Wallis scutură pistolul.

– Ai crezut că ai avut ultimul cuvânt, nu? Ai greşit. Eu câştig. Ghem, set, meci. Acum mai ai întrebări sau rezolvăm odată? Şi cât de generos te simţi în seara asta Rick? O rezolv mai întâi pe ea sau pe tine?

– Pe mine, răspunse Rick prompt.

– Speram să spui asta.

Îşi întinse braţul. De la o astfel de distanţă, nu avea cum să rateze.

– Apropo, interveni Sam din nou, disperarea strângându-i gâtul, ţi-ai dat seama, sper, că Meridien are un sistem de supraveghere video? Eşti la camera ascunsă încă de când ai intrat aici.

Sam îşi plimbă privirea în colţul tavanului şi înapoi la el.

Wallis ezită un moment, iar asta fu tot ce avea ea nevoie. Năpustindu-se pe lângă Rick, Sam azvârli deschizătorul de scrisori. Fiind îndoit, traiectoria lui se curbă, dar ajunse la pieptul lui Wallis, tăindu-l şi făcându-l să tresară.

Pistolul se descărcă, sunetul inundând micul birou. Samantha urlă numele lui Rick, dar el era deja în mişcare. Sărind de pe birou, se izbi de Wallis, căzând cu el peste un scaun şi apoi pe podea. Pistolul zbură din mâna lui Wallis, dar el folosi bâta, lovindu-l pe Rick în spate.

Mârâind, Wallis căută pistolul. Rick îl apucă de gleznă, încetinindu-l. Arma alunecase sub un bufet, iar Sam se aplecă după ea. Wallis o prinse, iar Sam îl lovi puternic cu cotul în faţă.

– Sam, treci înapoi! strigă Rick, reuşind să se ridice în genunchi şi lovind cu pumnul în rinichii lui Wallis.

Acesta se răsuci ca un şarpe, lovindu-l pe Rick cu bâta peste faţă. Din buzele şi nasul lui ţâşni sânge, iar Rick se împletici în spate. Atacatorul lui se urcă peste el, ridicând din nou bâta.

Sam îi sări în spate.

– Nu! țipă ea, cu o mână pe bâtă și cu cealaltă în jurul gâtului lui Wallis.

Trase în spate cât de tare putu, iar el se dezechilibră, căzând cu Sam sub el.

Aerul din plămânii ei ieși din cauza impactului. Icnind după aer, își întări strânsoarea în jurul gâtului lui. Un cot o lovi puternic în coaste, făcând-o să-și dea capul pe spate. Strânsoarea slăbi, iar Wallis fu deasupra ei într-o secundă, apucând-o de păr și trântind-o cu capul de podea.

Durerea îi urlă prin cap, mugind și pulsând, făcând ca sunetele din jur să pară îndepărtate și goale. Încercă să-l lovească cu picioarele, dar el i le prinse între genunchi. Îi prinsese mâna dreaptă și i-o țintuise deasupra capului în timp ce o bătea, dar stânga îi rămăsese liberă. În timp ce câmpul vizual i se îngusta, vestind pierderea cunoștinței, căută bâta cu mâna liberă.

O ratã, dar apoi simți greutatea lui ridicându-se de pe ea. În timp ce închidea ochii, îl văzu pe Rick ținând bâta ca un profesionist, lovind capul lui Wallis, și apoi auzi sunetul scos de trupul lui prăbușit lângă ea. Apoi totul deveni negru.

Rick lăsă bâta să cadă. Lăsându-se jos, se târî lângă Samantha, care avea ochii închiși și pielea cenușie.

– Samantha? șopti el, ștergându-și sângele de la gură. Îi atinse fața, dar ea nu se mișcă deloc. Sam?

Dumnezeule, o ucisese! Când se ridicase și îl văzuse pe Wallis lovind-o cu capul de podea, timpul... se oprise. Nimic nu mai valora: nici mândria, nici banii, nici chiar viața lui.

Tremurând, își puse un deget pe gâtul ei. Simți un puls slab și trase aer în piept.

– Samantha? Iubito? Deschide ochii, Sam!

Genele ei fluturară, iar ochii verzi ca mușchiul clipiră amețiți.

– Au, vorbi ea neclar.

– Stai întinsă, draga mea. Îți poți simți mâinile, picioarele?

– Ai sânge pe față.

– Știu. Mișcă-ți degetele de la mâini și de la picioare. Acum, Samantha!

Trecură câteva secunde în care inima lui se oprise, apoi Sam își mișcă degetele mai întâi de la mâna stângă, apoi de la dreapta.

– Bravo, fetițo!

Telefonul lui Harry era pe podea, vibrând în spatele biroului, iar Rick se întinse într-o parte ca să-l ia. Sună repede la o ambulanță și apoi la poliție, revenind după aceea lângă Samantha. Ea închisese din nou ochii.

– Samantha?

– Lasă-mă! Am o comoție.

Cu un zâmbet vag, el îi dădu la o parte părul de pe față. Wallis o trăsese zdravăn de păr, iar Sam avea să fie nevoită să meargă la coafor.

– Nu prea poți fugi acum, nu? murmură el.

– Nu am picioare.

– Sunt aici, îți garantez. Sunt la locul lor. Și arată foarte bine.

– Taci!

– Te iubesc, Samantha Jellicoe.

Ochii ei se deschiseră din nou, abia reușind să se focalizeze pe fața lui. El nu se aștepta să-i răspundă. Petrecuse prea mult timp singură, prea mult timp fără să depindă de altcineva în afară de ea însăși. Dar Sam zâmbi, ridicând o mână nesigură pentru a-i atinge fața. El i-o prinse într-a lui în timp ce ochii ei se închideau iarăși, iar Sam leșină din nou.

Când Sam deschise ochii, crezu că se afla în mijlocul unui coşmar. Ofiţeri în uniformă, femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în trenciurile acelea englezeşti roiau în jurul ei, vorbind cu accent londonez. Îşi dădu seama că nu mai era pe podea, ci pe o targă, cu un ac într-un braţ. O legaseră de targă.

– Hei, mormăi ea, luptându-se să se ridice.

Rick apăru lângă umărul ei, cu o pungă cu gheaţă la gură şi un bandaj în formă de fluture peste nas.

– E în regulă, spuse el, luându-şi de la gură pachetul cu gheaţă. Relaxează-te!

– Ai un ochi vânăt, observă ea. Avea şi buza umflată şi o vânătaie întunecată, care începea să i se formeze pe obrazul stâng.

– Capacitatea ta de observaţie a rămas intactă, spuse el, zâmbindu-i chinuit.

– Nu vreau să merg la spital.

– Ghinion!

Targa se mişcă şi se ridică, apoi începu să se deplaseze spre uşă.

– Rick? spuse ea, intrând brusc în panică pentru că nu-l mai putea vedea.

– Sunt aici. Vin cu tine! Am nasul rupt.

– Eu câştig pentru că am capul spart.

Sam îi auzi chicotitul blând.

– Capul tău e prea tare pentru a se sparge, ripostă el. E doar crestat.

– Asta e bine.

– Nu chiar, iubito.

Targa fu ridicată pe sus, apoi băgată în ambulanţă. Un tehnician şi apoi Rick urcară după ea, aşezându-se pe o banchetă.

– Cum sunt Harry şi Wallis? întrebă Sam.

Rick se întinse şi o prinse de mână.

– Harry e în altă ambulanţă. Wallis îşi va dori să fi murit până când termin cu el.

Ea îl privi un minut.

– Nu cred că Patricia a ştiut de toate astea, spuse ea.

– Poliţia o duce la secţie pentru interogatoriu, rosti Rick, strângându-i degetele, dar nici eu nu cred că ştia. Sper că nu.

– Şi eu sper.

– Trebuie să-ţi spun ceva, zise Rick, zâmbind din nou.

Deja îi spusese ceva – ceva foarte preţios şi foarte intim, ceva ce avea să păstreze în inimă pentru totdeauna. Dar nu voia ca el să o spună din nou fără să primească un răspuns din partea ei.

– Nu trebuie să-mi spui nimic, zise ea repede. Ştiu şi... Eu sunt...

Zâmbetul lui ajunse până la ochi.

– Nu asta. Castillo a sunat la Scotland Yard şi le-a spus că le recomandă interogarea lui Harry Meridien într-o serie de furturi de obiecte de artă. Au dat buzna pe uşă cam la treizeci de secunde după ce am sunat eu la poliţie.

– Frank a ascultat prin geamul de la secţie. Ştiam eu că e cineva acolo.

Încuviinţând din cap, Rick o strânse de mână.

– Cred că-i datorez lui Frank o bere.

– Îmi cam place de el, fu ea de acord, surprinsă că putea recunoaşte. E în regulă pentru un poliţist.

Tehnicianul se aplecă, verificând nivelul oxigenului şi aparatul care-i monitoriza inima.

– Trebuie să vă odihniţi, domnişoară, spuse el. Gata cu vorba!

– Bine. Încă ceva, totuşi. Sam ridică mâna lui Rick cât de mult putu, oprită de legătura de peste braţe. Vreau să merg cu tine la Devon.

epilog

Marți, 11.15, ora Londrei

Două săptămâni mai târziu, Sam stătea lângă Rick, care conducea printre pajiști, ferme și pâlcuri de stejari. Nu văzuse niciodată partea aceasta a Angliei. Părea atât de plină de pace și de liniște și semăna mult cu Richard Addison.

– Patricia a fost de acord să depună mărturie împotriva lui Peter Wallis? întrebă ea, întorcându-se să se uite mai bine la podul vechi de 400 de ani peste care tocmai trecuseră.

– Așa a spus.

– Cred că te vrea înapoi.

– Nu sunt disponibil.

Sam înghiți în sec.

– Va fi de vreun ajutor?

Rick ridică din umeri.

– După cum spun autoritățile, singurul lucru pe care îl știe cu siguranță este că Peter a fost în Florida săptămâna trecută pentru două zile.

– Suficient ca să-l omoare pe Etienne și să ia tăblița.

– A închiriat un BMW.

– Cel pe care l-am văzut pe autostradă.

Fuseseră aproape de o nenorocire.

Rick dădu aprobator din cap.

– Majoritatea dovezilor sunt circumstanțiale, dar se potrivesc. Încearcă să se asigure că *tu* nu trebuie să depui mărturie. Dacă avocatul apărării te aduce la bară...

Ea se cutremură.

– Atunci voi ajunge în iad pentru că am mințit sub jurământ.

El îi aruncă o privire îngrijorată. Avusese de multe ori această expresie în timpul ultimelor două săptămâni, chiar și după ce ea reușise să evite șederea în spital, întorcându-se în apartamentul lui din Londra.

– Nu se va ajunge la asta. Sunt sigur că am o casă într-o țară care nu are acord de extrădare cu Statele Unite.

Ea făcu efortul de a zâmbi.

– E bine de știut.

Conduseră alte câteva minute în tăcere.

– E aici, pe stânga, spuse Rick brusc, gesticulând în direcția ei.

Trecură peste un deal mic, apoi Sam o văzu.

– Dumnezeule!

Două coline înverzite mărgineau pe două laturi un lac mare, pe malul căruia creșteau stejari și sălcii. În mijlocul lor, pe o pantă ușoară, acoperită de iarbă, se afla un castel. Era singurul mod în care putea fi descris. O sută de ferestre se deschideau pe fațada în formă de U, cu turnuri în fiecare colț și o alee rotunjită în față, cu stâlpi masivi, care așteptau la picioarele treptelor largi de granit.

– Frumos, nu-i așa? întrebă el, rânjind.

– E afurisitul de Buckingham Palace, răspunse ea.

– Nici chiar așa. Se numește Rawley Park.

– Ai spus că ai crescut aici.

Încuviințând din nou din cap, Richard părăsi șoseaua principală și o luă pe un drum îngust și șerpuitor, de pe care se vedeau ici-colo case împrăștiate printre frunzele pătate de soare și vițele de iederă.

– Am moștenit proprietatea, mai exact. Aici îmi place să petrec câteva luni pe an, dacă pot. Aici e acasă.

„Acasă." Ea nu avusese niciodată o casă. Una caldă, sigură, liniștită. Gândul o înspăimânta, dar voia să încerce. Cu el.

Întoarse capul ca să se uite la castel.

– Serios, Rick, e minunat! Dacă ar fi al meu, n-aș vrea niciodată să plec.

Sam se încruntă de îndată ce termină de vorbit. După ceea ce-i spusese el, de fiecare dată când făcea o afirmație ca asta, se simțea conștientă de sine, ca și cum ar fi cerut ceva. Nu cerea nimic, de fapt. Era suficient să petreacă mai mult timp cu el. Nu ținea minte când se mai simțise la fel de relaxată și în siguranță ca în aceste ultime două săptămâni. Patru, dacă le număra și pe cele de la începutul relației lor ciudate.

El îi arătă câteva căprioare dintr-un luminiș.

– Mă bucur că-ți place, spuse Rick, dregându-și glasul. Am vrut să te întreb ceva, iar acum pare un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

Sam se crispă.

– Și eu am vrut să-ți spun ceva.

Rick se uită la ea.

– Bine, tu prima.

– Am vorbit cu Stoney și ne gândim să ne retragem din branșă.

– Serios?

– Da. Sam își drese și ea vocea. Dacă el râdea, fie îl pocnea, fie murea de rușine. Vrem să începem o afacere. O firmă de sisteme de securitate și de consultanță.

El conduse în tăcere un timp. În cele din urmă însă, un mic zâmbet îi curbă buzele.

– Înseamnă că sunt norocos. Aveam de gând să te rog să revizuiești sistemele de securitate de pe toate proprietățile mele. Mi s-a spus că sunt de rahat.

– Bun. Atunci mă poți angaja.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Trebuie să te plătesc?

– Îți voi face o ofertă bună.

– Așa sper. Rick trase aer în piept. Mai este ceva ce trebuie să știi.

– Rick, eu...

– Taci! E rândul meu acum.

Ea își încrucișă brațele la piept, pretinzând că discuția intimă cu el nu o neliniștea deloc.

– Bine.

– Mulțumesc. După cum spuneam, acum, când o mare parte a colecției mele a ajuns în alte mâini, iar restul e devalorizat pentru că nimeni nu poate verifica ce e autentic și ce nu, mi-ar plăcea să o iau de la început. Se uită din nou la ea. Și aș vrea să mă ajuți cu asta. Dacă tu crezi că vei avea timp.

– Încerci să te asiguri că nu mai încalc legea.

– Sam...

– Ți-am spus, nu-mi prea place ca obiectele de artă să ajungă în colecții private.

Rick rânji.

– Știu asta. Și voi deschide o parte a Rawley Park publicului, ca un fel de muzeu de artă și antichități. Așa pot expune mai multe lucrări și le pot face accesibile oricui.

Ei îi veni să plângă pentru a doua oară în viața ei. De data aceasta nu de tristețe, ci de bucurie. Era o experiență nouă.

– Uau!

Trecură printre porți și intrară pe aleea lungă, circulară, care ajungea în fața casei. De aproape, era și mai masivă decât i se păruse ei prima dată. Și mai frumoasă.

– Samantha?

– Mă gândesc.

– Nu te gândi. Doar spune da sau nu. E foarte simplu. El scoase mașina din viteză și cheile din contact. Și, orice ai decide, îți dau ție Bentley-ul.

– Ți-am spus că nu... te plac pentru lucrurile tale.

– Iubita mea nu conduce mașini furate. Asta e limita mea.

Sam se aplecă și îl sărută lung, încet și apăsat.

– Da, murmură ea. Cred că voi putea face ceva. În timpul meu liber, bineînțeles.

– Bine. Rick îi întoarse sărutul. Bine. Îi zâmbi, apoi se întinse și îi desfăcu centura de siguranță. Să mergem! Vreau să-l cunoști pe Sykes.

– Majordomul tău. Aici stă, așa ai spus.

– Da, dacă nu am nevoie de el altundeva.

– Cool.

Rick coborî din mașină și o ocoli, deschizându-i și ei portiera. O luă de mână și urcară împreună treptele de granit, până la ușă. Ajunși în porticul de sub stâlpi, ușile duble se dădură în lături, iar cel mai înalt, mai slab și mai bătrân bărbat din lume le făcu o plecăciune.

– Bun venit acasă, milord, spuse el.

Samantha se opri.

– Ce? întrebă ea foarte-foarte încet.

Amândoi o ignorară.

– E bine să fiu din nou acasă, răspunse Rick. Sykes, ea e Samantha Jellicoe. Va locui aici, cu mine.

– Bună dimineața, domnișoară Jellicoe.

– Sykes. Apoi, întorcându-se spre Rick, îl întrebă din nou: Cum ți-a spus?

Pentru prima dată de când îl știa, Rick păru stânjenit.

– Cred că am uitat să-ți spun. Sunt un fel de nobil.

– Un fel de... Ce fel de...?

El trase adânc aer în piept, apoi îi oferi zâmbetul lui fermecător, cel care-i înmuia genunchii.

– Un fel de marchiz de Rawley.

– Oh, Dumnezeule! Uită de oferta bună pentru sistemele de securitate. Acum plătești prețul întreg.

– Hm... Putem negocia.

nota autoarei

În primul rând, aș vrea să clarific faptul că Samantha Jellicoe și Richard Addison sunt personaje fictive, că Solano Dorado e o proprietate fictivă, iar evenimentele descrise în *Flirtând cu pericolul* nu sunt bazate pe un incident real – cel puțin nu intenționat și nu unul despre care să știu.

În asta constă frumusețea de a fi scriitoare de ficțiune – pot inventa totul.

Pe de altă parte, Palm Beach, din Florida, este un loc în mod evident real, și la fel sunt restaurantul Chuck & Harold's, cu acoperișul său retractabil, magazinul Meissen, Butterfly World și Muzeul Norton. De fapt, în acest moment, aș vrea să le cer iertare tuturor locurilor pe care le-au vizitat și le vor vizita personajele mele fictive, fiindcă povestea m-a obligat să schimb decorul pe ici, pe colo. Și, desigur, orice stricăciuni aduse de Samantha și Rick acestor locuri sunt inventate.

Dar, ca să ajung la miezul problemei, să explic cum am ajuns să scriu această carte. Cititorii care mi-au văzut și altă dată numele pe coperta vreunei cărți sunt probabil mai familiarizați cu mine ca scriitoare de romane de dragoste istorice. De fapt, până la publicarea cărții de față, am scris două romane de dragoste din perioada Regenței, două nuvele pentru antologii și unsprezece romane de dragoste istorice. Toate acțiunile din lucrările mele precedente s-au petrecut în Anglia între anii 1811 și 1820, în timpul regenței Prințului George, încoronat ulterior drept George al IV-lea.

Atunci de ce o autoare consacrată de romane istorice scrie un roman contemporan de dragoste/de suspans/

de comedie/de aventuri? Răspunsul este, de fapt, destul de simplu. McDonalds. Restaurantul de fast-food, acesta este.

Timp de unsprezece ani, am lucrat în același loc în California de Sud – e suficient să spun că a fost vorba de o poziție executivă la o reprezentanță auto de lux – pentru un șef care era... dificil. Într-o joi din luna iunie, zi care de atunci a devenit „ziua libertății", după o miercuri în care am apărut pentru a doua oară în lista cu cei mai buni autori *USA Today* și pentru prima oară în lista celor de la *New York Times*, șeful meu mi-a spus ceva răutăcios, iar eu am decis că mi-a ajuns. Mi-am dat demisia.

În dimineața următoare, mi-am dat seama că: 1) eram o proprietară singură cu rate lunare pentru creditul ipotecar, 2) cu o săptămână în urmă, predasem ultima carte dintr-un contract pentru două cărți și 3) nu aveam nici o slujbă. Deși eram aproape sigură că avea să mi se ofere un nou contract pentru a scrie câteva romane de dragoste istorice, nu știam cu siguranță cât de curând urma să se întâmple. Astfel că în acel moment aveam ceva cu care nu eram foarte obișnuită – timp liber.

Copleșită de sugestiile subtile ale părinților mei că ar trebui să-mi caut de lucru pentru a avea un venit sigur înainte să ajung să întorc burgeri la – da – McDonald's și de teama că nu voi găsi altă slujbă care să-mi permită să plătesc ipoteca, dar să-mi lase suficientă energie pentru a scrie, am recurs la strategia mea obișnuită în momente de stres și m-am uitat la un film pe DVD.

Filmul era unul dintre preferatele mele, *Să prinzi un hoț*, cu Cary Grant și Grace Kelly. Pe la jumătatea filmului, am început să-mi pun întrebări – cum ar fi fost dacă hoțul ar fi fost femeie și dacă ar fi încercat să fure ceva de la un afacerist bogat și arogant și cum ar fi fost dacă ar fi trebuit să lucreze împreună?

Cu aceste idei în minte, mi-am deschis laptopul Toshiba, am desfăcut prima din cele vreo zece mii de doze de suc Dr Pepper dietetic și am început să scriu. Nu scrisesem niciodată așa, fără o intrigă, fără prejudecăți, abordând un gen pe care nu-l cunoșteam și fără nici un alt gând decât acela că voiam să fac ceva diferit și distractiv. Și, trebuie să spun, s-a dovedit a fi un succes.

Rick Addison a fost o combinație de Hugh Jackman, Cary Grant și Donald Trump, în timp ce, în mintea mea, Sam Jellicoe semăna mult cu Remington Steele, Ashley Judd și cu mine – nu în chestiile ce țin de hoție, ci în privința interesului pentru artă și istorie, a pasiunii pentru sucurile dietetice, Godzilla și toate chestiile britanice (ei bine, în cazul ei doar o chestie britanică).

Am vrut să plasez povestea într-un decor diferit – cel puțin pentru mine. Asta a scos din ecuație Anglia, deși la sfârșit am ajuns acolo. Locuiesc la o jumătate de oră de Bel Air și Rodeo Drive, printre autostrăzi, trafic îngreunat și Hollywood și nu am vrut asta. De cealaltă parte a țării se află Palm Beach, în Florida, la câțiva kilometri de Everglades și una dintre cele mai bogate comunități din Statele Unite. Căldură, umiditate, sălbăticie, bogăție, aligatori, o comunitate privată, izolată de oameni bogați și faimoși – totul părea perfect.

Casa lui Rick din Palm Beach – Solano Dorado (Soarele de Aur) seamănă oarecum cu Mar-a-Lago a lui Donald Trump, aflată tot în Palm Beach. În timp ce proprietatea lui Trump s-a transformat într-un club imens și exclusivist, casa lui Rick era proiectată pentru intimitatea și confortul unui singur bărbat. Cu toate acestea, cele două locuri au mai multe în comun decât mărimea și grandoarea.

Cel puțin au același designer, faimosul arhitect din Palm Beach Addison Mizner – bărbatul responsabil de stilul mediteraneean renascentist din zona aceasta a Floridei. Păstrând în exterior stilul

spaniol/mediteraneean, am vrut ca interiorul casei Solano Dorado să fie plin de antichități și obiecte de artă pe care Rick le-a achiziționat de-a lungul anilor – de la tapiserii din secolul al XVI-lea la Picasso și la ediții princeps ale pieselor shakespeariene. Specialitatea lui Sam este, desigur, furtul acestor obiecte atât de valoroase. Apoi i-aș pune pe cei doi față în față. Forța de neoprit întâlnește obiectul nemișcat.

De vreme ce mă simțeam suficient de confortabil cu istoria engleză, am hotărât să-l fac pe Rick și britanic, și lord. Aveam documentarea pentru toate acele cărți despre perioada Regenței, așa că am folosit-o. Mi-a luat mai mult timp până să mă simt în largul meu cu Sam, dar, după ce am dat peste câteva cărți despre frauda în domeniul artei, despre furturi de obiecte valoroase și sisteme de securitate împotriva hoților, am simțit că o cunosc suficient și știu încotro să mă îndrept cu ea.

În timp ce voiam ca Rick să fie calm, rațional și sigur pe sine, pe Sam o voiam mai năvalnică, un adevărat cameleon, tenace și versată, dar capabilă să stea la aceeași masă cu cei mai bogați și culți oameni din lume. Nici unul din ei nu capătă încredere prea ușor, dar amândoi descoperă că se pot baza unul pe celălalt.

Trecerea de la trăsuri și eroine care scriu scrisori la telefoane mobile și mașini Mercedes-Benz a fost una interesantă pentru mine și a fost distractiv să creez un personaj căruia îi place *Războiul Stelelor*. Măcar dacă asta ar însemna că aș putea renunța la colecția mea de figurine de acțiune... Eh! Rămâne speranța.

După cum se pare, Rick și Sam vor avea aventuri în continuare – cea de-a doua lor carte, *Playing with Fire*, este în lucru. Vom revedea toate locurile și personajele cunoscute, plus câteva noi – inclusiv pe Patricia, fosta soție. Iar eu nu a trebuit să mă angajez la McDonald's, ceea ce cu siguranță e o veste foarte bună atât pentru mine, cât mai ales pentru publicul iubitor de fast-food.